
Ispitirea lui
Thomas Carrick
Stephanie
LAURENS

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „NOUA GENERAȚIE CYNSTER"

Thomas Carrick conduce o afacere de succes în animatul port Glasgow, departe de ținuturile întinse ale clanului familiei, și are de gând să-și caute o soție potrivită în noul sezon de baluri ale înaltei societăți. Dar planurile îi sunt date peste cap de veștile proaste primite de la moșie care îl obligă să se întoarcă la conacul Carrick. Odată ajuns acolo, își dă seama că singura persoană care îl poate ajuta să rezolve problemele este ultima femeie la care voia să apeleze. Căci Thomas nu a uitat-o niciodată pe Lucilla Cynster, cea care i-a bântuit gândurile ani la rând, dar pe care a lăsat-o în urmă ca să-și împlinească visul de a trăi în oraș.

Femeie puternică și hotărâtă, Lucilla știe că Thomas este cel sortit să-i devină partener, iubit, protector și soț, fiindcă doar ea este cea care îi poate oferi dragostea adevărată. Tocmai de aceea, când Thomas se întoarce și îi cere ajutorul, Lucilla profită de șansa pe care i-o oferă viața și decide să facă orice pentru a-l ispiti. Căci cum ar putea el să ignore o legătură atât de puternică, mai presus de rațiune, și să aleagă alt drum?

„Stephanie Laurens combină cu succes
subiectul alert cu o poveste de iubire pasională
și nu își dezamăgește niciodată cititorii."
BooklistOnline.com

Stephanie Laurens a scris peste 60 de cărți romantice, multe dintre ele bestselleruri *New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3728-4
9 786063 337284

Alma

Capitolul 1

Glasgow, aprilie 1848

– Bună dimineața, domnule Carrick.

Thomas ridică privirea dinspre umbrela pe care o strângea și îi zâmbi doamnei Manning, funcționara între două vârste așezată în spatele mesei de scris din foaierul biroului Carrick Enterprises.

Doamna Manning ridică impunător o mână.

– Lăsați-mă să mă ocup eu, domnule.

În timp ce ușa dinspre scări se închise în urma lui, Thomas traversă încăperea și îi întinse respectuos umbrela.

Buzele subțiri ale doamnei Manning se arcuiră aprobator în timp ce luă umbrela; în ciuda conduitei de obicei severe, avea o slăbiciune pentru Thomas. Birourile companiei ocupau jumătatea din față de la primul etaj al unei clădiri de pe Trongate, aproape de inima agitată a orașului, iar respectabila văduvă își conducea imperiul cu o mână hotărâtă, dar blândă.

– Nu aveți nici o întâlnire programată în dimineața asta, domnule Carrick, doar discuția cu familia Collier, după-amiază târziu. Doamna Manning aruncă o privire în colțul opus al încăperii. Și deocamdată nu a mai apărut nimic.

Vizavi de biroul de la intrare, de-a lungul peretelui, se întindea o tejghea lungă și lustruită, iar în peretele de deasupra se aflau prinse numeroase colivii de porumbei. În fața tejghelei, Dobson, funcționarul-șef, sorta liniștit scrisorile primite și pe cele care trebuiau livrate; fost soldat care nu vorbea mult de felul lui, bărbatul încuviință din cap când Thomas își îndreptă privirea spre el.

Întorcându-se spre doamna Manning, Thomas murmură:

– În cazul ăsta, o să profit de ocazie ca să mă ocup de registrele de luna trecută.

– Le găsiți pe biroul dumneavoastră, domnule.

Foaierul era îmbrăcat în lambriuri fine din stejar. Ușa pe jumătate din sticlă, cea pe care intrase Thomas, purta numele și emblema companiei – conturul unui vapor cu aburi suprapus peste un container pătrat –, încastrate într-un superb panou din fier forjat aurit. Globurile rotunde din sticlă marmorată, suspendate de lanțurile grele prinse de tavanul metalic făceau ca strălucirea constantă a lămpilor cu gaz să se reverse peste întregul decor. Era o atmosferă sobră, ce nu trăda un exces de bogăție.

Totuși, în spatele Carrick Enterprises nu se aflau bani câștigați ușor. Răposatul tată al lui Thomas, Niall, începuse o afacere de import-export cu treizeci și cinci de ani în urmă; ca al doilea fiu, fără parte de moștenire, acesta fusese nevoit să-și croiască propriul drum în lume.

În aventura aceea, lui Niall i se alăturase cumnatul lui, Quentin Hemmings. Chiar dacă tată lui Thomas murise cu mulți ani în urmă, Quentin continua să fie foarte prezent în activitatea zilnică a Carrick Enterprises.

În timp ce Thomas se îndrepta spre ușa deschisă ce dădea spre birourile din interior, Quentin își făcu apariția, ocupând pe de-a-ntregul cadrul ușii, cu privirea ațintită spre un teanc de hârtii pe care le ținea în mână.

Aproape la fel de înalt ca Thomas, avea aerul unui gentleman cu o stare socială foarte bună, discret și totuși pe deplin mulțumit de ceea ce avea – într-adevăr, în căsnicie, în familie și în afaceri totul îi mersese de minune lui Quentin. Poate că părul lui castaniu se rărise întru câtva, dar chipul și silueta rămâneseră cele ale unui bărbat viguros, încă implicat în toate aspectele vieții.

Observând obstacolul din calea lui, bărbatul ridică privirea. Fața i se lumină când îl zări pe Thomas.

– Thomas, băiete, bună dimineața! Quentin flutură hârtiile pe care le ținea în mână. Contractele cu Bermuda Sugar Corporation. Privirea căpruie a lui Quentin se intensifică. Este doar un singur lucru...

La un sfert de oră după aceea, după ce conveniseră că Quentin trebuia să obțină asigurări suplimentare în privința datelor de livrare de la Bermuda Sugar, Thomas trecu, în cele din urmă, pragul și păși într-un coridor îngust. Cu birouri pe partea care dădea spre stradă și spații de depozitare pe cealaltă, coridorul se sfârșea cu o ușă impunătoare, care dădea într-o încăpere mare pe colț – biroul lui

Thomas. Cel al lui Quentin se afla în capătul opus al coridorului, spre celălalt colț al clădirii.

Thomas mai avea cinci pași până la ușă când alt gentleman înalt ieși dintr-un birou alăturat cu hârtii în mână – vărul lui, Humphrey, singurul fiu al lui Quentin; bărbatul ridică privirea, îl văzu pe Thomas și se opri, zâmbind larg.

Când Thomas se opri în dreptul lui și își arcui laconic sprânceana, Humphrey afișă un zâmbetul malițios.

– O să fie nevoie să te hotărăști pe care dintre frumusețile Glasgow-ului o preferi, iar asta repede, altfel o să se ajungă la un război între femei. Și când vine vorba de ostilități, doamnele sunt mult mai ingenioase decât a fost vreodată Napoleon. O să curgă sânge prin sălile de bal, metaforic vorbind. Ascultă la mine, tinere!

Thomas chicoti.

– Unde ai auzit asta? Sau, mai bine zis, de la cine?

– Bătrâna Lady Anglesey. M-a abordat și mi-a povestit de tine și de interesul tău rătăcitor. Din fericire, continuă Humphrey, eram la braț cu Andrea, iar ea mi-a fost scut. Cu toate astea, am fost desemnat mesager.

Andrea era viitoarea soție a lui Humphrey, chiar dacă nu erau încă oficial logodiți.

Împreună cu Humphrey, Thomas îi însoțise pe Quentin și pe soția lui, Winifred, la o serată din înalta societate cu o seară înainte. Fiind considerat unul dintre cei mai eligibili celibatari, Thomas era o țintă pentru pețitoare, cu atât mai mult pentru tinerele întreprinzătoare atrase de înfățișarea și de personalitatea lui la fel de mult ca de averea pe care o deținea.

Thomas scoase un oftat.

– Bănuiesc că trebuie să aleg la un moment dat, dar încă sper să găsesc pe cineva ca Andrea.

Cineva care să-i trezească interesul și să-i atragă atenția. Cineva cu care să aibă o relație adevărată.

– Ah, ei bine... Continuând să zâmbească, Humphrey îl bătu ușor pe umăr pe Thomas. Nu se poate să avem cu toții norocul zeilor.

Thomas râse. Aruncă o privire spre hârtiile din mâinile lui Humphrey, iar bărbatul le flutură numaidecât.

– Cei de la Rosewood s-au îndreptat spre Bristol. O notă de entuziasm îi răsună în voce. Cred că pot să-i conving că Glasgow este o destinație mai bună.

– O să fie un plus bine-venit la mahonul pe care urmează să-l primim. Thomas încuviință din cap. Să-mi dai de veste dacă reușești.

– Oh, o să afli! Cu siguranță, o să afli.

Fluturând din nou hârtiile, Humphrey porni pe coridor, fără îndoială, ca să se consulte cu unul dintre comisionarii lor pentru a găsi cea mai bună modalitate prin care să preia – ca să nu spunem să fure – afacerea de la negustorii din Bristol.

Thomas intră în încăpere. Își scoase mantia și o agăță în cuierul din spatele ușii, pe care o închise, și se îndreptă spre birou. Nu îl ocoli și nu se așeză imediat pe scaun, ci se opri în fața lui. Bătând ușor cu degetele pe suprafața netedă, se uită afară pe fereastra din colț.

Strada principală plină de viață din Trongate se dezvăluia înaintea lui, împânzită de trăsuri și de trecători care își vedeau, fiecare în parte, de treburile lor; strigătele vizitiilor și ecoul bicelor șfichiuitoare se auzeau vag prin ferestre. Din stânga, îi atrase atenția o rază de soare efemeră ce pătrundea printr-un spațiu îngust dintre două clădiri și se reflecta în apele de cositor ale fluviului Clyde.

Biroul acela, locul acela... Thomas le alesese ca să le transforme în centrul vieții lui. Avea de gând să-și construiască o viață captivantă în jurul poziției lui de proprietar a jumătate din Carrick Enterprises, iar următorul pas spre acea țintă era să-și aleagă o soție potrivită. Genul de soție indicată pentru un gentleman, așa cum avea de gând să devină – stâlpul unei comunități de afaceri prospere, cu o soție care îl susținea, cu copii care mergeau la școlile potrivite și o casă în cel mai bun cartier. Poate și o cabană de vânătoare în munți. Totul îi era destul de clar în minte.

Cu excepția unui singur lucru. Primul dintre acestea.

Indiferent câte tinere din familii bune, mai mult sau mai puțin frumoase și cu referințe sociale impecabile, îi flutura mătușa lui prin față, pur și simplu el nu reușea, nu putea să și-o închipuie pe nici una ca fiind a lui.

Nu atâta vreme cât Lucilla Cynster rămânea așa de vibrantă și de reală în mintea lui.

În mod voit nu o văzuse de mai bine de doi ani; sperase că fascinația inexplicabilă pe care ea părea să o exercite asupra lui avea să dispară dacă nu era alimentată, dacă nu o vedea și nu îi auzea vocea, dacă atenția nu îi era încordată, sfârtecată și afectată de apropierea ei. Și totuși, nu dispăruse.

Nici măcar nu trebuia să închidă ochii ca să și-o închipuie cu ochii ei de un verde smarald, ușor arcuiți spre margini, pe un chip cu trăsături frumoase, încadrat de aureola părului roșu ca focul; culoarea ochilor ei, buzele catifelate și rozalii și buclele acelea aprinse deveneau cu atât mai răscolitoare grație fildeșului imaculat al pielii ei de alabastru.

Oricare altă tânără pe care o vedea părea să pălească în comparație cu ea. Erau insipide. Lipsite de culoare.

Și nu doar ca înfățișare; vitalitatea Lucillei se simțea și în sufletul ei, era ceva care, pentru Thomas, o făcea unică.

Minunată. Ademenitoare.

Îl atrăgea, îi trezea și îi domina simțurile la un nivel aflat undeva dincolo de capacitatea de înțelegere. Cel puțin capacitatea lui de înțelegere.

Era un fel de vrăjitoare; și nu era greu să-ți dai seama de ce.

De exemplu, iată-l acolo, stând în picioare și gândindu-se la ea, când cu siguranță acela era ultimul lucru pe care și-l dorea și mai ales pe care trebuia să-l facă.

Clătină brusc din cap, alungând din minte toate gândurile și imaginile cu Lucilla, apoi ocoli biroul și se așeză în fotoliul comod din piele din spatele lui. Dacă îi era imposibil să se concentreze pentru a se hotărî care tânără i se potrivea ca soție, măcar putea să se ocupe de afaceri – unul dintre aspectele din viața lui în care gândurile legate de Lucilla interveneau rareori.

Își petrecu următoarele ore verificând tranzacțiile comerciale ale companiei din ultima lună. Totul mergea extraordinar de bine – activitatea comercială din port era în plină expansiune, iar compania era pe cale să culeagă roadele muncii începute de tatăl lui și de Quentin cu mult timp în urmă. Deși Quentin încă era foarte activ, Thomas și Humphrey considerau că ei trebuiau să dezvolte compania în viitor, lucru pe care Quentin îl încuraja cu inima deschisă.

Afacerile mergeau bine. Îl acaparau.

Un ciocănit în ușă îl făcu să ridice privirea.

– Intră!

Ușa se deschise și intră Dobson, cu un teanc mic de scrisori în mână.

– Corespondența, domnule. Doar ce a sosit.

– Mulțumesc, Dobson.

Thomas puse penița deoparte, se lăsă pe spate și își întinse brațele deasupra capului.

Dobson așează scrisorile în tăvița din colțul biroului și, cu o încuviințare scurtă din cap, se retrase, închizând ușa în urma lui.

Thomas coborî brațele, se relaxă pentru o clipă, apoi se ridică și se întinse după scrisori. Erau cinci. Când le sortă, găsi trei înștiințări de la bancă, în care erau detaliate plățile făcute. Un plic gros era de la un căpitan de corabie care îi trimitea din când în când un raport legat de posibilii cumpărători pe care îi întâlnea prin porturi îndepărtate și cu care Carrick Enterprises ar fi fost interesată să încheie afaceri. Cu aceea misivă în mână, Thomas se întinse după cuțitul de scrisori, când privirea i se opri pe ultima din teanc.

Acel plic simplu îi era adresat domnului Thomas Carrick, numele fiind subliniat apăsat. Pe colțul opus timbrului, pe plic era mâzgălit *Bradshaw, Carrick.*

Lăsând deoparte scrisoarea de la căpitan, o ridică pe cea de la Bradshaw și se uită lung la timbru.

„Casphairn."

Încruntându-se, luă cuțitul de scrisori și deschise plicul. Înăuntru erau două foi. Le scoase, netezi paginile, apoi se lăsă pe spate în fotoliu și citi.

Și deveni tot mai nedumerit.

Într-adevăr, scrisoarea era de la Bradshaw, un fermier de pe moșia Carrick. Unchiul lui din partea tatălui era Manachan Carrick – *acel* Carrick, moșierul clanului. Thomas se născuse la conacul Carrick, pe moșie, deși fusese un fel de întâmplare, o întorsătură a sorții. Își petrecuse multe veri acolo împreună cu părinții lui, pe vremea când aceștia trăiau; după moartea lor, când el avea doar zece ani, Thomas stătuse un an întreg la conac, fiind îngrijit și susținut de clan. Le datora foarte mult lui Manachan și clanului pentru anul acela, dar, pe măsură ce trecuse timpul, iar el se vindecase și revenise la viața de băiat obișnuit, Manachan și Quentin, tutorii lui, hotărâseră că i-ar fi fost mai bine să plece la școală în Glasgow și să trăiască alături de Quentin, Winifred și copiii lor. Și așa făcuse.

Thomas continuase să viziteze familia Carrick în fiecare vară, petrecând câteva săptămâni sau chiar luni întregi cu cei patru copii ai moșierului și cu ceilalți copii din clan și chiar mai mult cu însuși Manachan.

Thomas fusese și încă era mai apropiat de Manachan decât de Quentin, pe care îl vedea în fiecare zi. Chiar dacă pe vremea aceea era doar un copil, își dăduse seama că între Manachan și Niall exista o legătură mai strânsă. Tocmai de aceea, după moartea

părinților lui Thomas, moșierul se apropiase de el fiindcă era singurul fiu al lui Niall.

Quentin, Winifred și Humphrey erau familia lui din Glasgow, însă Manachan era familia cea mai apropiată de inima lui. Thomas îl înțelegea pe moșier, iar unchiul lui îl înțelegea pe el, iar acea solicitudine izvora din adâncul lor.

Dar tocmai acea solicitudine făcea ca scrisoarea lui Bradshaw să fie greu de înțeles.

Nu detaliile – acelea erau destul de clare. Bradshaw – Thomas și-l închipuia cu ușurință pe bărbatul acela solid, pe care îl întâlnise adesea de-a lungul anilor – îi scria că, în ciuda sezonului atât de avansat, referindu-se la perioada de semănat, fermierii de pe moșie încă nu primiseră stocul de semințe.

Cu o încruntare adâncă, Thomas privi în gol prin încăpere, nu se mai gândi la durata transportului maritim și la influența anotimpurilor asupra transportului și încercă să își amintească ce efect avea trecerea anotimpurilor asupra pământului. Moșia Carrick se afla în câmpiile din vest, în Galloway și Dumfries. Sigur era deja târziu pentru semănat?

Concentrându-se din nou asupra scrisorii, Thomas reciti rugămintea lui Bradshaw – îi cerea să intervină pe lângă Manachan pentru a rezolva problema stocului de semințe.

„De ce nu poate Bradshaw să vorbească direct cu Manachan?"

Asta nu putea să înțeleagă Thomas. Dacă exista o problemă la conac, atunci Manachan, moșierul clanului, era persoana indicată să o rezolve. Fusese dintotdeauna, iar Thomas nu auzise niciodată ca vreo persoană din clan să fi avut vreo reținere când trebuia să îl abordeze pe unchiul lui. Cu toată reputația de temut în afara clanului, în familie moșierul se bucura de respect și, firește, de afecțiune. Poate că era un bătrân afurisit și arțăgos din când în când, dar era al lor, iar din câte știa Thomas, omul întotdeauna îi slujise cu loialitate și nu îi dezamăgise absolut niciodată.

Manachan s-ar fi luptat pentru clan până la ultima suflare.

Acela era rolul moșierului, unul pentru care Manachan se născuse; fusese principiul după care trăise toată viața.

Desigur, Manachan era întru câtva suferind, iar în ultimul an îl lăsase pe fiul lui, Nigel, să se ocupe de o parte din sarcinile de zi cu zi de pe moșie. Dar Thomas nu putea să-și închipuie că Manachan *nu* mai ținea frâiele, cu atât mai puțin să *nu* fie la curent cu tot ceea ce se întâmpla în familie.

Thomas aflase de schimbările intervenite în administrarea moșiei din scrisori, cele mai multe venite de la Manachan, chiar dacă, acum că se gândea, nici una dintre ele nu sosise în ultimele luni. O scurtă misivă fusese trimisă de avocatul moșiei, iar alta venise chiar de la Nigel. Mai primise un bilet de la Nolan, al doilea fiu al lui Manachan, și unul de la Niniver, singura fiică a lui Manachan, care îl întreba pe Thomas când urma să vină în vizită. Nici una dintre acele scrisori nu menționase clar schimbările, ci mai degrabă toate le evitaseră.

Thomas nu mai fusese la conacul Carrick în ultimii doi ani – perioadă în care încercase, dar nu reușise să-și vadă de viață – pentru simplul motiv că Lucilla Cynster locuia la conacul Casphairn, în Valea Casphairn, care se afla la sud de moșia Carrick.

Încă de la aniversarea celor 15 ani, de fiecare dată când fusese în vizită, o întâlnise, într-un fel sau altul, pe Lucilla. Uneori doar o văzuse, alteori interacționase cu ea. Nu avea să uite niciodată seara de ajun pe care o petrecuseră blocați de viscol în casa unui arendaș.

Ultima dată când fusese la conacul Carrick, se întâlniseră la Balul Vânătorii, vorbiseră și valsaseră... Și părea că nu avea să uite vreodată nici acea experiență.

Ca să-și urmărească drumul clar definit în viață, căutase să șteargă amintirile cu Lucilla pur și simplu ocolind-o, ceea ce însemnase să evite moșia Carrick.

Scrisoarea lui Bradshaw sugera că situația de la moșie nu era chiar așa cum crezuse Thomas. Dar se întâmpla într-adevăr ceva sau așa credea Bradshaw? Ori asta înțelegea Thomas din ce credea Bradshaw?

Thomas făcu o grimasă. Mai studie o dată scrisoarea, apoi aruncă hârtiile pe coala de sugativă. Se uită lung la ele, conștient de existența acelei scrisori groase de la căpitanul de corabie, care aștepta ca el să o deschidă și să afle ce oportunități interesante putea să ofere Lumea Nouă pentru Carrick Enterprises.

Dintr-odată, se depărtă de birou și se ridică.

Când se ajungea într-un moment crucial, clanul trebuia pus înaintea companiei.

Își luă mantia, apoi aruncă o privire pe fereastră. Vântul se înteți se; își ridică pălăria pe care o lăsase în cuier cu o săptămână înainte și ieși din birou.

Doamna Manning nu era la biroul din foaier; cu siguranță, primea ordine de la Quentin sau de la Humphrey. Dobson stătea la masa lui. Când se uită la el, Thomas îi întâlni privirea.

– Mă duc să fac o plimbare. Se uită la ceasul frumos de pe peretele de deasupra coliviilor de porumbei și văzu că se apropia ora prânzului. Probabil o să iau masa cât sunt plecat. Te rog să-i spui doamnei Manning că o să mă întorc cu destul timp înainte ca să mă pregătesc pentru întâlnirea cu familia Collier.

Dobson încuviință din cap.

– Da, domnule.

Thomas ieși pe ușă, coborî scările în grabă, apoi păși în agitația de pe Trongate. Se duse unde îl purtară picioarele – știa orașul atât de bine, încât nu fu nevoit să se gândească unde mergea, ci doar la ce avea nevoie.

În clipa aceea, avea nevoie de spațiu, de aer, de liniște, ca să se gândească la soluții și să cântărească opțiunile. În jos pe râu, pe Low Green, pe malul de deasupra râului Clyde, părea un loc potrivit pentru acea parte din creierul lui care îi dirija picioarele. Traversă Trongate, coti la dreapta spre Saltmarket, apoi urmă pavajul spre sud, până la balustrada de oțel a râului.

Mintea îi jongla deja cu posibilele implicații ale afirmațiilor lui Bradshaw – care nu fuseseră tocmai exacte –, fiind vag conștient de cei care treceau pe lângă el în timp traversa strada.

Dar o voce îl distrase brusc și îl trezi la realitate.

– Nu știu. La urma urmei, este maro. De ce sunt toate maro anul ăsta?

Thomas se opri atât de brusc încât bărbatul din spatele lui intră în el.

Băiatul sări înapoi, se aplecă și murmură niște scuze înainte să o ia pe lângă el și să-și vadă de drum.

Thomas abia dacă îl observă, având privirea ațintită spre doi bărbați care stăteau în fața vitrinei unui magazin de haine pentru gentlemeni; discutau despre pălăriile aliniate în spatele geamului.

Thomas clipi, apoi zâmbi.

– Nigel, Nolan!

Cei doi se întoarseră, cu o expresie uluită pe chip.

Thomas traversă și întinse mâna spre ei.

– Bun găsit amândurora! Ce vă aduce în Glasgow?

Nu că i-ar fi păsat; indiferent ce îi aducea în oraș, cei doi erau răspunsul la rugăciunea lui nerostită. Putea să afle de la ei ce se afla

în spatele scrisorii lui Bradshaw, fără a fi nevoit să călătorească până la conacul Carrick.

Nigel – cel mai în vârstă, puțin mai înalt decât Nolan, dar mai mic cu câțiva centimetri decât Thomas – se albi la față pentru o fracțiune de secundă, apoi zâmbi.

– Thomas! Apucă strâns mâna întinsă a lui Thomas. Îmi pare bine să te văd!

– Chiar așa! Nolan – blond, în timp ce Nigel era șaten, cu ochi albaștri, în vreme ce ai lui Nigel erau căprui – îi strânse mâna lui Thomas de îndată ce Nigel îi dădu drumul. N-am vrut să te deranjăm la serviciu. În plus, sunt atâtea de făcut aici! Nolan făcu un semn larg în jurul lor. Mereu ai ceva cu care să-ți umpli timpul.

– De câtă vreme sunteți aici? întrebă Thomas.

– De o zi, cam așa ceva, răspunse Nolan.

Thomas voia să discute despre scrisoarea lui Bradshaw, dar nu era chiar locul potrivit în plină stradă. Băgându-și mâinile în buzunarele de la haină, întrebă:

– Ați mâncat?

Nigel clătină din cap.

– N-am ajuns chiar așa de departe.

Nolan scoase un ceas de buzunar – o piesă frumoasă, pe care Thomas nu o mai văzuse înainte. Nolan se uită la cadran.

– Este deja 12, nu mi-am dat seama.

– Dacă nu aveți alte planuri, continuă Thomas, vă invit la prânz la clubul meu. Făcu un semn din cap spre drumul pe care venise: Prescott, de pe Princes Street – nu este departe.

Frații schimbară o privire între ei, apoi se întoarseră spre Thomas cu zâmbete asemănătoare pe chip.

– Excelentă idee! spuse Nigel.

Nolan încuviință din cap.

– O să avem ocazia să aflăm cum îți mai merge. *Papa* mereu întreabă, i-ar plăcea să știe.

„O să avem ocazia să aflăm cum îți mai merge."

Prescott era principalul club pentru gentlemeni din Glasgow, rafinat și suficient de elegant. În următoarele două ore petrecute în incinta grandioasă, în maiestuosul salon de luat masa și apoi într-un colț în camera de fumat, Thomas descoperise că spusele lui Nolan fuseseră mai degrabă un răspuns politicos decât o intenție reală.

Când veneau în oraș, cei doi erau foarte puțin interesați de altceva decât de ei înșiși, iar totul se învârtea în jurul posibilelor distracții disponibile, care puteau să încânte sufletele lor hedoniste.

Thomas uitase de ce, dintre cei patru copii ai lui Manachan, cei doi îl călcau atât de tare pe nervi, deși erau bărbați și apropiați de el ca vârstă.

Nigel și Nolan îi amintiră numaidecât.

Chiar dacă între Thomas și Nigel era o diferență de numai treisprezece luni și alte treisprezece între Nigel și Nolan, cei doi îl făcuseră întotdeauna să se simtă dacă nu tatăl lor, cel puțin un unchi. Păreau cu vreo zece ani mai mici decât el; atenția acordată cailor, tuturor tipurilor de curse de cai și femeilor ușoare era mai potrivită tinerilor de douăzeci de ani decât unor gentlemeni bine-crescuți, care se apropiau de treizeci de ani.

Thomas trebuia să admită că diferența era dată de rangul social. Cei mai mulți dintre prietenii lui apreciau caii frumoși, dar subiectul nu le domina conversația. Majoritatea gentlemenilor de vârsta lor arătau un interes crescut față de sportul regilor, dar puțini erau adepții pistei, cu atât mai puțin ai localurilor dubioase cu care Nigel și Nolan păreau foarte familiarizați. Cât despre femei, diferența dintre întâlnirile acceptabile din punct de vedere social ale lui Thomas cu matroanele plictisite ale înaltei societăți și incursiunile lui Nigel și ale lui Nolan prin bordelurile locale nici că se putea să fie mai evidentă.

Bucuros că, fiind ora prânzului într-o zi din timpul săptămânii, în club erau puțini clienți, Thomas așteptă ca verii lui să-și încheie discursul incoerent, pe alocuri lăudăros, și găsi, în cele din urmă, momentul potrivit pentru a spune:

– Din scrisori, am înțeles că tu – se uită la Nigel – ai preluat întru câtva frâiele moșiei.

Nigel încuviință din cap.

– Bătrânul e tot mai slăbit... Prea slăbit ca să mai bată moșia în lung și-n lat.

– Nu e vorba de vreo boală, interveni Nolan. Băgând în gură încă o nucă zaharisită, el ridică din umeri. E doar bătrânețea.

– Exact. Nigel coborî privirea spre masa dintre ei. Era prea mult pentru el, așa că m-a rugat să-l ajut și să mă ocup de partea de organizare. Să mă ocup de fermieri, lucruri de genul ăsta. Și asta am făcut.

Și umblând haihui, după cum se părea. Thomas își înghiți cuvintele și spuse mai blând:

– Am auzit că anul ăsta au fost ceva probleme cu aprovizionarea cu semințe și încă nu s-au semănat.

Nigel scoase un sunet zeflemitor și ignoră comentariul.

– Totul e sub control. Avem alte metode. La final, o să fie mai bine pentru toți din familie. Doar că ei încă nu-și dau seama de asta.

Thomas se întrebă cum se putea ca lipsa însămânțărilor pământului să ducă la culturi mai bune.

Înainte să insiste în acea privință, Nolan se agită.

– De ce întrebi? Când Thomas întâlni ochii albaștri ai lui Nolan, acesta își arcui sprâncenele blonde. Nu știam că ești la curent cu treburile moșiei, vere!

Thomas cântări iute opțiunile, apoi se gândi că nu avea rost să ocolească adevărul și că era mai bine ca Nigel să afle că fermierii erau neliniștiți, toți făcând parte din familie. Thomas înclină capul spre Nolan ca să confirme.

– Nici nu fac asta. El se uită la Nigel. Unul dintre fermieri mi-a scris și a menționat că lucrul ăsta ar fi o problemă.

Thomas nu vru să dezvăluie numele lui Bradshaw sau că omul îi ceruse să discute direct cu Manachan.

Acum, că aflase despre isprăvile recente ale verilor lui și înțelese măsura interesului lor pentru moșie, se întrebă dacă Nigel chiar se descurca atât de bine pe cât îi plăcea să creadă. Domeniile lui Manachan erau vaste... foarte vaste.

Gânditor, Nigel tăcu la auzul cuvintelor lui Thomas, de parcă ar fi primit vești neplăcute, dar, în cele din urmă, încuviință încet din cap.

– Nu mi-am dat seama că sunt îngrijorați. Lasă treaba asta în seama mea, o să mă ocup eu de ea.

Thomas șovăi, apoi insistă:

– Poate că singurul lucru de care este nevoie e o explicație pentru noua strategie.

Indiferent care era aceea.

– Într-adevăr. Nigel încuviință din cap mai hotărât. O să mă ocup eu de asta.

– Ne întoarcem în seara asta. Nolan își goli paharul, îl puse deoparte și se ridică încet de pe scaun. Peste masa joasă, surprinse privirea lui Nigel. Am face bine să pornim la drum. Nolan se uită la Thomas și zâmbi. Și să te lăsăm să te întorci la birou, vere!

Nigel râse și își termină băutura. Thomas făcu același lucru și se ridică odată cu verii lui.

Ieșiră toți trei din club. Se opriră pe treptele de la intrare ca să-și strângă mâinile și, cu o vagă expresie de bunăvoință pe chip, își luară rămas-bun.

Apoi Nigel și Nolan se îndreptară spre grajdurile unde își lăsaseră brișca, iar Thomas se întoarse în agitația din Trongate.

Thomas se cufundă în fotoliul din spatele biroului. Cele două pagini ale scrisorii lui Bradshaw încă se aflau pe coala de sugativă. Le privi pentru o clipă, apoi le luă, le îndoi și le așeză în sertarul din stânga jos, unde păstra toată corespondența care avea legătură cu moșia.

În timp ce închise sertarul, se întrebă din nou ce făceau verii lui în Glasgow. El îi întrebase, dar ei nu îi dăduseră un răspuns clar. În cele din urmă, îi povestiseră despre toate chefurile lor, reale au poate chiar închipuite, dar nu atinseseră motivul care îi adusese acolo. Thomas știa că finanțele clanului nu și-ar fi permis niciodată să acopere stilul de viață risipitor descris de verii lui. Le ascultase poveștile cu mare circumspecție. Ori exageraseră, ori le născociseră. Poate ambele.

Totuși, un motiv trebuia să-i fi adus la Glasgow. Altfel, de ce să fi venit?

După o clipă, ridică din umeri.

– Poate că au venit cu treburi legate de moșie. În fond, moșia și treburile ei nu erau responsabilitatea lui. Și, slavă Cerului, eu nu sunt paznicul lor!

Cu acea afirmație sinceră, ridică primul dosar din teancul de pe birou; îl deschise și începu să verifice tranzacția cu Colliers, o companie maritimă ce opera în Manchester și cu care aveau o serie de înțelegeri profitabile. Cei de la Colliers voiau să-și extindă afacerile în Glasgow și sperau ca în noul lor proiect să se implice și Carrick Enterprises.

Douăzeci de minute mai târziu, o bătaie în ușă îl anunță pe Quentin. Unchiul lui rămase în pragul ușii și îl privi, apoi zâmbi și făcu un semn din cap spre dosarul din mâinile lui Thomas.

– Colliers?

Thomas lăsă dosarul deoparte.

– O să ajungă aici la ora 4.

– Ei bine, după ce termini cu ei, nu uita că astă-seară ești așteptat la cină pe Stirling Street. Când Thomas strâmbă din nas, Quentin rânji. Mătușa ta ți-a trimis un mesaj, ca nu cumva să uiți.

Thomas oftă și își lăsă capul pe spătarul înalt al fotoliului.

– Mai multe tinere doamne.

– Fără îndoială. Quentin afișă o expresie amuzată. Cum nici tu, nici ea nu aveți de gând să cedați, o să fii nevoit să ții piept furtunii.

Își dori să fi fost sigur că exista un premiu care chiar merita să fie câștigat la final Își înălță capul și încuviință.

– O să fiu acolo.

Tonul lui sumbru îl făcu pe Quentin să chicotească, în timp ce se retrase spre coridor.

Întreruperea îl distrase pe Thomas; eliberate, gândurile lui se întoarseră la întrebarea legată de ce anume îi adusese pe verii lui în Glasgow...

Alungă acel gând și își concentră din nou atenția asupra dosarului Colliers.

– Indiferent ce i-a adus, datorită faptului că ei sunt aici nu e nevoie să mă duc la moșie. Iar pentru asta trebuie să fiu recunoscător.

Și, pentru că nu era nevoie să facă o călătorie la țară, putea să se concentreze pe următorul pas esențial pentru a-și construi viața pe care și-o dorea.

Tot ce trebuia să facă era să-și găsească o tânără doamnă destul de puternică, energică, plină de viață și suficient de ademenitoare încât să o scoată complet pe Lucilla Cynster din mintea lui.

Două dimineți mai târziu, Thomas intră în biroul de la Carrick Enterprises și îl găsi pe Dobson stând în picioare în fața biroului doamnei Manning. Ca de obicei, femeia era așezată la masa ei de lucru. Atât ea, cât și Dobson se uitau lung la o scrisoare așezată vizibil pe coala de sugativă. În aer plutea un fel de încordare amestecată cu nerăbdare.

Dobson și doamna Manning aruncară o privire spre Thomas, apoi bărbatul se întinse spre scrisoare, dar femeia o smulse și o ridică.

– Bună dimineața, domnule Carrick. Tocmai ați primit asta prin curier.

– Înțeleg. Înaintând agale, Thomas luă plicul. Mulțumesc.

Dobson pufni.

– Sunt surprins că băiatul n-a dat peste dumneavoastră.

Thomas zărise curierul ieșind valvârtej din clădire chiar înainte ca el să ajungă acolo, dar era ceva obișnuit să vezi curieri în zona aceea a orașului. Se întrebă de ce acea livrare iscase o asemenea îngrijorare chiar când doamna Manning adăugă respectuos:

– Este de la Casphairn, domnule.

Thomas fu cuprins de un val de uimire.

– Ah!

De la Manachan? Sau de la altcineva? Studie plicul – nu era trimis de unchiul lui. Oare erau vești bune sau rele?

– O să fiu în biroul meu.

Fără să se grăbească și fără să se mai uite la plic, traversă încăperea, apoi intră în birou și se opri lângă masa de scris. Rămânând în picioare, luă cuțitul de scrisori, tăie plicul și scoase o singură coală de hârtie, împăturită de două ori. Cu chipul împietrit și cu emoțiile ținute în frâu, despături hârtia și citi.

Toată familia Bradshaw, compusă din șapte membri – domnul, doamna, doi fii și trei fiice –, se îmbolnăvise groaznic cu o zi înainte. Familia aceluiași Bradshaw care îi scrisese anterior lui Thomas.

Hârtia pe care o ținea în mână fusese scrisă de un vecin, Forrester. Acesta îi confirma că, așa cum îi spusese Bradshaw lui Thomas, stocul de semințe pentru fermieri nu fusese livrat și, din ce se știa, nici măcar nu fusese comandat, iar nimeni nu știa ce să facă. Forrester îi explică faptul că el și familia lui se duseseră în vizită la cei din familia Bradshaw, care le erau rude, și descoperiseră că toți erau bolnavi și chinuiți de dureri. Forrester mai scrisese că trimiseseră după vindecătoarea clanului, care locuia la conac, iar Bradshaw îl rugase să-i scrie lui Thomas și să-i dea de veste numaidecât, fiind de părere că probabil o anumită persoană nu fusese prea încântată de faptul că îl informase despre problema aprovizionării cu semințe.

Punând scrisoarea pe masă, Thomas privi absent spre Trongate.

– Dumnezeule!

În mod normal, nu exista nici un motiv să facă vreo legătură între boala bruscă a familiei Bradshaw și faptul că Bradshaw îi scrisese despre aprovizionarea cu semințe. Totuși, în situația dată, nu putea să jure că nu exista nici o legătură. El le povestise lui Nigel și lui Nolan și, chiar dacă nu-și putea închipui că verii lui ar fi făcut ceva atât de groaznic – poate doar ceva stupid, dar să otrăvească cu sânge-rece o întreagă familie era cu totul altceva –, nu avea de unde să știe cui transmiseseră aceștia informația.

Nu exista nici o cale de a afla ce se întâmpla pe moșia Carrick.

Nici o cale de a-și da seama dacă exista vreo persoană care voia ca fermierii lor să nu fie aprovizionați cu semințe.

Familiile se îmbolnăveau din tot felul de motive. Trimiseseră după vindecătoare, slavă Cerului, și dacă familia încă era în viață...

– Mă rog la Dumnezeu să-i scape cu viață!

Thomas cunoștea vindecătoarea, o anume Joy Burns, o femeie dedicată harului ei. Ea avea să-și dea toată silința, nu încăpea îndoiala.

În ciuda insinuării din scrisoare, la prima vedere, nu părea să existe nici un motiv pentru a presupune că existau o cauză și un efect. Totuși, deși nu menționase numele lui Bradshaw, pentru oricine era familiarizat cu oamenii de pe moșie, nu ar fi fost atât de greu de ghicit că acesta, un om direct și deseori răzvrătit, fusese cel care se plânsese. Și apoi, familia Bradshaw se îmbolnăvise chiar a doua zi după ce Nigel și Nolan reveniseră la conacul Carrick.

Thomas își dădu seama că nu era vorba pur și simplu de trei fapte eventual legate între ele – Bradshaw îi scrisese, el menționase detaliul în fața verilor lui, iar familia Bradshaw se îmbolnăvise –, ci de sincronizarea celor trei. Mai mult ca orice altceva, sincronizarea era lucrul care îl înfurie peste măsură.

Își croise drum prin lumea afacerilor vreme de aproape un deceniu. Dacă ar fi întâlnit o asemenea situație în afaceri, nu s-ar fi gândit nici măcar o secundă că era o coincidență.

Rămase în picioare în fața biroului, privind pe fereastră, în timp ce se străduia să înțeleagă mai mult din puțina informație pe care o avea.

Pe scurt, *ceva* se petrecea pe moșia Carrick, iar el habar nu avea despre ce era vorba.

După câteva momente îndelungate în care analiză opțiunile, se răsuci pe călcâie, ieși pe coridor și se îndreptă spre biroul lui Quentin, aflat în colțul opus.

Când era nevoie, clanul devenea mai important decât orice altceva.

Devenea mai important chiar decât orice alte considerente personale.

Nu putea să nu se ducă la moșie ca să afle ce se întâmpla. Le era dator clanului, familiilor Bradshaw și Forrester și, chiar mai mult de atât, lui Manachan.

Poate că intervenția lui era nedorită, chiar inutilă. Spera să fie mai curând vorba despre a doua variantă, dar, în orice caz, nu putea să ignore ajutorul cerut în scrisoarea lui Forrester.

Trebuia să se întoarcă și să facă tot ce îi stătea în putere. Era singura soluție.

Capitolul 2

Era după-amiază când Thomas intră călare în curtea grajdurilor din spatele conacului Carrick. Zgomotul potcoavelor armăsarului lui cenușiu pe pavaj scoase din grajd mai întâi unul, apoi doi, apoi trei dintre oamenii clanului.

Sean ajunse primul la Thomas. Voinicul rândaș îl apucă de căpăstru pe Phantom; în vreme ce armăsarul se liniștea, Sean ridică privirea spre Thomas, cu o expresie de ușurare pe chip.

– Ești o bucurie pentru ochii noștri, băiete!

Mitch și Fred veniră în grabă, cu zâmbet pe chip și căldură în privire.

– Bun venit, domnule Thomas! strigă Fred.

– Da. Mitch înălță capul ca să întâlnească privirea lui Thomas. Este un lucru bun.

Thomas le întoarse zâmbetele.

– Este bine să fiu din nou aici. Răspunsul veni de la sine și totuși, în timp ce descălecă, își dădu seama că era adevărat. Un sentiment de fericire sinceră și nerăbdarea de a se reîntâlni cu vechii prieteni și familia la care ținea se strecurară înăuntrul lui în clipa în care coti pe drumul principal și o luă spre conac.

Întinzându-i frâiele lui Mitch, el le spuse celor trei bărbați, dar și pentru sine:

– Nu trebuia să lipsesc atât de mult.

Cu o mină serioasă, el aruncă o privire spre Sean, cel mai în vârstă dintre cei trei și, oficial, șeful rândașilor.

– Forrester mi-a dat de veste despre familia Bradshaw.

Indiferent ce se întâmpla, cei trei nu erau implicați. Thomas știa cui erau loiali – lui Manachan și clanului –, și nici o putere de pe pământ nu avea cum să schimbe asta. În plus, cei trei erau, asemenea

lui, orfanii clanului, pe care Manachan îi luase sub aripa lui și de care avusese grijă.

– Da. Zâmbetul dispăru și de pe chipul lui Sean. Vești proaste.

– Acțiuni proaste, dacă mă întrebi pe mine, mormăi Mitch.

Sean aruncă o privire spre subordonatul lui, dar, observă Thomas, nu respinse sugestia lui Mitch legată de un joc murdar.

Thomas șovăi.

– O să văd ce are de zis moșierul.

– Da. Fred încuviință din cap. Așa să faci. Ar fi bine să știe.

Pe punctul de a se întoarce spre casă, Thomas se opri cu privirea ațintită spre chipul prietenos al lui Fred. Apoi se uită la Mitch și, în cele din urmă, la Sean; cei trei nu îi întâlniră privirea, ci se uitară unul la celălalt.

– Lui Manachan i s-a spus despre familia Bradshaw, nu-i așa?

Cei trei schimbară din nou priviri între ei, apoi Sean, fără să se uite în ochii lui Thomas – ceea ce lui i se păru ciudat –, ridică din umeri.

– Nu avem de unde să știm, nu? Ce știm este că tuturor din casă li s-a poruncit să nu-i spună nimic care ar putea să-l supere.

– Au fost amenințați că, dacă o fac, vor fi dați afară, mormăi Mitch.

Era limpede că lucrurile nu mai erau ca pe vremuri – nu așa cum presupusese el că erau. Thomas încuviință scurt din cap.

– O să vorbesc cu el.

În clipa în care se întoarse, Sean îl întrebă:

– Rămâi?

Îndreptându-se cu pași mari spre casă, Thomas aruncă o privire înapoi.

– Probabil o să mă duc călare până la familia Bradshaw. El făcu semn cu capul spre Phantom. Deocamdată, plimbați-l.

Sean ridică un deget în semn de salut.

Privind drept înainte și cu mâinile în buzunare, Thomas își continuă drumul spre casă, urcă treptele din față și traversă veranda până la ușa principală. Deloc surprins să o găsească descuiată – erau la țară, chiar într-unul dintre cele mai izolate colțuri –, el deschise ușa și intră în hol.

Într-o învălmășeală familială.

Patru persoane stăteau în mijlocul holului, vorbind pe un ton liniștit, dar ferm, toate părând speriate. Ferguson, majordomul, se încruntă îngrijorat, în vreme ce menajera, doamna Kennedy, era

mai tulburată decât o văzuse vreodată Thomas. Iar cei doi lachei din apropiere erau de-a dreptul neliniștiți.

Toți patru îl priviră în clipa în care se opri chiar în pragul ușii. Pentru o secundă, părură absolut indiferenți; Thomas își dădu seama că, din cauza luminii ce bătea din spatele lui, nu putură să își dea seama imediat cine era. Se întoarse și închise ușa, apoi făcu un pas în față. Când îl recunoscură, o senzație de ușurare le traversă chipurile.

Lui Thomas i se strânse inima în piept.

– Am auzit de familia Bradshaw. Am venit să-l văd pe moșier.

– Slavă Cerului! șopti Ferguson. Apoi spuse mai tare: Bine ați revenit, domnule Thomas!

Doamna Kennedy făcu o reverență, părând a avea același sentiment ca majordomul. Lacheii, pe care îi știa din anii trecuți, încuviințară din cap în semn de salut.

Cu siguranță, toții erau bucuroși să-l vadă, ceea ce era frumos, dar în același timp îngrijorător.

Ferguson aruncă o privire spre unul dintre lachei.

– Grant, poți să-i arăți tu...

Thomas se încruntă și îl întrerupse:

– Unde este moșierul?

Ferguson și doamna Kennedy schimbară o privire, apoi femeia răspunse cu prudență:

– În camera lui, domnule. În ultima vreme, coboară rar.

Thomas se abținu să nu blesteme. Ultima dată când fusese acolo, Manachan umbla peste tot și era sănătos tun.

– Cunosc drumul, mă duc singur. Dar care este problema voastră?

Mai schimbară o privire, dar de astă dată fu una de ușurare – toți erau bucuroși că îi întrebase.

– Este vorba despre Faith Burns, domnule. Doamna Kennedy își frânse mâinile. Este camerista principală.

Thomas încuviință din cap.

– Îmi amintesc de ea.

– Da, ei bine... Ferguson își trecu o mână prin păr, gest pe care Thomas nu-l văzuse niciodată la bărbatul acela imperturbabil. Faith a dispărut. Era aici azi-noapte. Toate erau bune și frumoase. Dar de dimineață n-a mai coborât sau, în orice caz, nici unul dintre noi nu a văzut-o.

– Are patul făcut, interveni doamna Kennedy. Dar nu ne dăm seama dacă a dormit sau nu acolo.

– Iar sora ei – vindecătoarea noastră, Joy – a plecat azi-noapte la familia Bradshaw, îi explică Ferguson, așa că nu putem să o întrebăm dacă știe unde s-a dus Faith.

Doamna Kennedy își încrucișă brațele la piept și își cuprinse coatele în palme.

– Lui Faith nu îi stă în fire să se facă nevăzută pur și simplu.

– Are alte rude? întrebă Thomas.

Ferguson clătină din cap.

– Sunt ultimele din familia Burns, și nici una nu este măritată.

Thomas se gândi, apoi făcu o grimasă.

– Nu văd ce altceva puteți face decât să căutați în continuare. Puneți-i pe Sean și pe ceilalți să întrebe prin împrejurimi dacă Faith a avut vreun motiv să plece azi-noapte.

Ferguson încuviință din cap.

– O să-l pun pe Sean să se ocupe de asta.

Doamna Kennedy păru abătută.

– Pur și simplu nu mi-o imaginez pe Faith să plece fără să dea de veste. Cei din familia Watts îi sunt veri de gradul al doilea. Sean ar putea să-i întrebe de ea.

Dintr-odată, Thomas își dădu seama ce sau mai degrabă cine lipsea.

– Unde este Nigel?

Ferguson fu cât pe ce să pufnească.

– S-au dus la Ayr cu domnul Nolan. Au plecat ieri-dimineață, în zorii zilei.

Se întorseseră din Glasgow doar ca să plece a doua zi? Thomas se străduia să nu-și trădeze reacția pe chip; ce joc făceau cei doi? Dacă Manachan era prea bolnav ca să conducă clanul, Nigel era cel care îi succeda.

Thomas își mută privirea de la doamna Kennedy la Ferguson.

– Edgar este cu moșierul?

Edgar era valetul lui Manachan, un bărbat tăcut și extraordinar de loial.

Ferguson încuviință din cap.

– Edgar stă cu moșierul cât de mult poate. Dacă nu se ocupă de altceva, atunci este la datorie.

Thomas se chinui să nu-și arate încruntarea pe chip. Vorbeau despre Manachan de parcă ar fi fost un invalid. Își scoase mantia și i-o întinse lui Ferguson.

– O să urc. O să fiu cu moșierul dacă aveți nevoie de mine.

Trecând pe lângă ei, Thomas traversă coridorul pe sub arcadă spre holul alăturat, care pornea de la baza scărilor principale. Urcă treptele două câte două.

Coridorul era exact așa cum și-l amintea; foarte puține păreau să se fi schimbat.

Cu excepția faptului că Manachan stătea în camera lui.

Thomas știa care era camera acestuia, dar rareori fusese înăuntru. Unchiul lui nu era tânăr, dar, de când îl știa, fusese sănătos tun.

Thomas se opri în fața ușii de stejar închis la culoare a dormitorului principal, să își facă destul curaj pentru ceea ce putea să găsească înăuntru. Aflase că Manachan era bolnav, dar, în mintea lui, un Manachan bolnav nu era același lucru cu un bărbat ținut în camera lui. Cu siguranță, apariția bolii nu însemnase, cel puțin nu pentru el, că Manachan avea să se izoleze de oamenii lui și să renunțe la rolul de moșier.

Nu era Manachan pe care îl cunoștea el.

Ridică o mână și bătu ușor în ușă, apoi așteptă.

Aproape că se așteptă să audă vocea unchiului strigând supărat: „Intră!" În schimb, pași ușori se apropiară de ușă, apoi aceasta se întredeschise.

Edgar privi afară; în spatele lui, coridorul îngust dintre dormitorul lui Manachan și salon era cufundat în semiîntuneric. Înalt și slab, Edgar era palid, iar părul închis la culoare îi cădea pe frunte. Clipi, iar când văzu îngrijorarea de pe chipul lui Thomas, răsuflă ușurat.

– Domnule Thomas! Ce bucurie să vă văd!

În mintea lui Thomas nu era nici urmă de îndoială că tonul sincer al lui Edgar era oglindirea perfectă a sentimentelor bărbatului. La naiba! Ce se întâmpla?

Înainte să apuce să întrebe dacă putea să îl vadă pe Manachan, Edgar se întoarse. Lăsând ușa deschisă, ca o invitație nerostită, bărbatul se mișcă spre stânga lui Thomas, spre dormitor.

– Domnule, priviți cine a venit!

Thomas intră în foaier. Se opri o clipă, ca ochii să i se obișnuiască puțin cu lumina difuză, apoi închise ușa și se îndreptă spre dormitor.

Manachan stătea întins pe pat, între așternuturi și cu capul sprijinit pe un munte de perne. Un șal îi acoperea picioarele, dar era îmbrăcat în cămașă și pantaloni, purta lavalieră și avea un sacou lung de catifea pe deasupra.

Chiar dacă era palid și slăbise foarte mult de când Thomas îl văzuse ultima oară, Manachan încă era un bărbat masiv. Deși nu mai părea așa de robust, silueta lui solidă încă avea mușchi și oase puternice.

Totuși, efortul de a-și întoarce capul spre ușă îi trădă slăbiciunea. Oboseala. Apatia adâncă a bolnavilor cronici. Ochii care se ridicară spre chipul lui aveau același albastru blând pe care și-l amintea Thomas, iar duritatea și agerimea încă nu dispăruseră, dar erau șterse și neclare.

Părea că Manachan privea acum lumea de la distanță, printr-un văl.

Privirea bărbatului hoinări peste trăsăturile lui Thomas, apoi fața i se îmblânzi și buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Cu greutate, ridică o mână.

– Thomas, băiete, ce frumos că ai venit în vizită!

Înaintă spre Manachan și îi luă mâna într-a lui; cu cealaltă trase un scaun cu spătarul drept, îl așeză lângă pat și se așeză. Continuând să-i țină strâns mâna, Thomas studie fața unchiului său și încercă să-și ascundă uluirea.

Poate că Manachan slăbise, însă nu își pierduse luciditatea. Dintr-odată, se crispă.

– Nu, nu sunt pe moarte. Sunt slăbit. Nu îmi merge rău, deși nu știu sigur dacă este o binecuvântare sau un blestem.

Edgar scoase un sunet discret pentru a-l face să tacă.

Thomas surprinse privirea lui Manachan.

– De cât timp? De cât timp ești așa, închis în camera ta?

Manachan își arcui sprâncenele de parcă încerca să-și amintească, apoi se uită la Edgar.

– Prima criză a fost în august, zise încet Edgar. De atunci, a tot avut suișuri și coborâșuri, dar nu și-a mai revenit la vechea formă.

Manachan pufni.

– Din păcate, sunt departe de vechea mea formă. Se pare că vechea mea formă a dispărut, iar ce vezi acum este tot ce a lăsat bun în urmă. Privirea lui Manachan se ascuți. Deja nu mai e de folos nimănui, dar, din fericire, Nigel este aici ca să preia totul.

– Sunteți în continuare moșierul, spuse Edgar, înainte ca Thomas să poată spune ceva, pe un ton plin de hotărâre și înverșunare defensivă.

Manachan pufni disprețuitor.

– Mare moșier! Nu pot să ies și să mă ocup de tot ce trebuie.

Când Manachan se uită la el, Thomas îi întâlni privirea.

– Apropo de tot ce trebuie, de ce nu mi-ai scris și nu mi-ai povestit?

Manachan ridică scurt din umerii greoi.

– Ce este de povestit? Sunt bătrân, băiete. Păcatele din trecut mă prind din urmă și pur și simplu trebuie să îndur. Cu toții îmbătrânim.

Thomas îi aruncă lui Edgar o privire plină de reproș.

Bărbatul subțiratic răspunse:

– Ni s-a comunicat să nu vă deranjăm în legătură cu... boala stăpânului.

Thomas își întoarse privirea spre Manachan, iar acesta îi strânse mâna.

– Am și eu demnitatea mea, băiete. Nimeni nu trebuie să vadă cât am decăzut.

Deși nu îi era ușor, Thomas se chinui să înghită spusele unchiului, copleșit de sentimentul de vinovăție pentru că nu mai venise de mult la moșie, iar în ultimii doi ani rămăsese departe, pur și simplu urmărindu-și propriile interese, din dorința lașă de a o evita pe Lucilla Cynster.

Trase adânc aer în piept și răspunse:

– Foarte bine, înțeleg, dar asta nu înseamnă că sunt de acord.

Erau atât de multe lucruri legate de situația în care se afla Manachan cu care nu era de acord încât nu știa de unde să înceapă, dar în ziua aceea erau treburi mai urgente de care să se ocupe.

Concentrându-se asupra celor mai stringente probleme cu care se confruntau clanul și moșia, reîntâlni privirea lui Manachan.

– Am primit o scrisoare de la Bradshaw și una de la Forrester, în care îmi spuneau că sunt probleme cu furnizarea stocului de semințe pentru plantațiile de sezon. Voiau să vorbesc cu tine despre asta.

Manachan se încruntă, nedumerirea citindu-i-se mai întâi în ochi, apoi cuprinzându-i tot chipul.

– Stocul de semințe? Dar... Manachan se uită spre Edgar. Ce dată este?

Întrebarea fu apăsată – cu un glas slăbit, dar pe un ton asemănător lui Manachan pe care îl cunoștea Thomas. Evident, bărbatul acela încă se afla undeva în interiorul lui.

– 20 aprilie, răspunse iute Edgar.

Privirea lui Manachan se îndreptă din nou spre Thomas.

– Culturile ar fi trebuit să fie deja plantate, nu? Sau măcar începute, așa-i?

Thomas încuviință din cap.

– Dar n-au fost furnizate semințe, cel puțin fermierilor din nord și, bănuiesc, nici unuia din clan.

În continuare uluit, Manachan deveni gânditor.

– Trebuie să fie vorba de vreo întârziere. Întorcându-se spre Thomas, spuse: Întreabă-l pe Nigel, el știe.

– Nigel și Nolan sunt plecați în Ayr de câteva zile. Iar înainte au fost în Glasgow... Nu știu pentru cât timp.

Era limpede că Manachan nu știa. Încruntarea îi reveni pe chip, mai întunecată și mai adâncă.

– Iar acum, zise Thomas și îi eliberă mâna, apoi se ridică, s-a îmbolnăvit familia Bradshaw. Chiar grav. Toată familia.

– Poftim? Bărbatul se uită lung la el, apoi privi întrebător – chiar acuzator – spre Edgar.

Acesta își împreună mâinile și zise pe un ton pios:

– Ni s-a poruncit să nu vă deranjăm cu veștile astea supărătoare.

– Ei, pe dracu'! Tonul lui Manachan nu prevestea nimic bun pentru cel care poruncise așa ceva. Nu spuse nimic câteva clipe îndelungate, apoi se uită la Thomas. Unde te duci?

– La ferma familiei Bradshaw.

– Bine. Du-te și află ce Dumnezeu se întâmplă! Ia-o cu tine pe Joy, vindecătoarea noastră.

– Este deja acolo. A chemat-o familia Forrester, iar ultima dată când a fost văzută a fost azi-noapte.

– Măcar cineva gândește, mormăi Manachan. După o clipă, ridică privirea spre Thomas, pe sub sprâncenele stufoase. Du-te și fii ochii și urechile mele, băiete! Vezi ce poți să afli nu doar despre ce a lovit familia Bradshaw, ci și despre povestea cu stocul de semințe. Cum Nigel nu este aici ca să fie întrebat, nu are de ce să fie surprins dacă le cerem informații altora.

Thomas încuviință din cap, dar vorbele acelea îl tulburară, sugerând că, în mintea lui Manachan, toată responsabilitatea moșiei îi revenea lui Nigel. Una era ca vărul lui să acționeze în numele lui

Manachan, dar cu totul altceva era ca bătrânul să renunțe la rolul lui și să fie atent să nu îl calce pe bătături pe Nigel.

Dar Thomas nu știuse cât de slăbit era Manachan. Poate că schimbarea aceea fusese necesară.

Se îndepărtă de pat.

– O să vin să-ți povestesc ce am aflat de îndată ce mă întorc.

Așteptă ca Manachan să încuviințeze din cap, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă. O închise cu grijă în urma lui, se opri, uluit de acele schimbări, se mai întrebă o dată ce se întâmpla, apoi alungă acele gânduri și coborî scările.

După ce își luă mantia de la Ferguson, care îi confirmă că încă nu dăduseră de Faith Burns, ieși din casă și se opri în curtea grajdului.

Mitch îl lăsase pe Phantom să aștepte pe culoarul din grajd.

– M-am gândit că i-ar fi mai bine la căldură.

El îi zâmbi în semn de mulțumire.

Când Thomas încălecă, Mitch adăugă:

– Sean s-a dus la cei din familia Watts ca să vadă dacă știu ceva despre Faith. Ciudat... Nu este genul de fată care să umble brambura. Și, oricum, unde să umbli brambura pe aici?

Thomas făcu o grimasă și încuviință din cap; era un punct de vedere pertinent. Dar cum se putea ca o slujitoare să dispară pur și simplu?

– Dacă întreabă cineva, sunt la familia Bradshaw, cu consimțământul moșierului.

Mitch încuviință din cap.

– Foarte bine. Sper că Joy i-a făcut bine. O să așteptăm vești.

Thomas îl mână pe Phantom în curte. Soarele apusese în spatele munților Kells, iar lumina începea deja să scadă.

– Mă îndoiesc că mă întorc înainte de lăsarea nopții.

– Da, dar oricum o să stăm cu ochii în patru.

Thomas înclină capul, apoi îl mână ușor pe Phantom. Armăsarul o luă încet la trap, apoi la galop. Odată ajunși în curtea grajdurilor, Thomas își întoarse calul spre nord și slăbi frâiele.

Ferma lui Bradshaw se întindea de-a lungul granitei de nord a moșiei Carrick, unde relieful era mai puțin deluros, iar câmpiile mai întinse. În timp ce se îndrepta în direcția aceea, Thomas observă că multe câmpuri erau necultivate; unele erau parțial arate, dar nici unul nu avea rânduri întregi plantate. Pe moșie se creșteau în primul rând oi, o turmă mică de vite și două turme mici de capre; doar

o mână de fermieri aveau câmpuri bune pentru cereale, majoritatea folosind nevoilor clanului de-a lungul anului.

Cum câmpurile încă nu fuseseră plantate, lui Thomas i se păru justificată îngrijorarea fermierilor că era posibil să nu aibă o recoltă îndestulătoare și că avea să fie o singură cultură anul acela, nu două, ca de obicei. Din câte își amintea el, de la an la an, cea mai mare parte a cerealelor folosite de clan fuseseră produse pe moșie.

Se lăsase întunericul când urcă dealul ce ducea spre casa din piatră a familiei Bradshaw. Cum temperatura începuse să scadă, fu surprins să vadă ușa din față lăsată larg deschisă.

O scurtă privire îi confirmă că nici o dâră de fum nu se ridica din hornuri, ceea ce părea foarte ciudat. Era sfârșitul lunii aprilie și, chiar dacă iarna nu mai era nicicum atât de aprigă, zilele fiind mai calde, serile erau destul de răcoroase.

Descălecă și legă căpăstrul lui Phantom de unul dintre inelele înfipte într-o parte a ușii, apoi se îndreptă spre prag și se uită înăuntru. Lumina care se întrezărea pe lângă ușa deschisă era foarte slabă, ferestrele erau complet acoperite de perdele și nici o lampă nu fusese aprinsă; nu reuși să vadă prea mult în umbrele din încăperea lungă, dar nu zări nici o persoană și nimeni nu dădu semne de viață. Și nu auzi nimic – casa era cufundată într-o liniște netulburată.

Ridică o mână și ciocăni în tocul ușii din lemn.

– Bună seara! Bradshaw?

În liniștea stranie, auzi un scârțâit, urmat de un strigăt slab venit din adâncurile casei.

Thomas păși peste prag. Lăsând ușa deschisă, traversă încăperea principală, trecu pe sub o arcadă și ajunse într-un coridor lung, de unde se auzise strigătul.

Prima ușă la care ajunse era deschisă. O împinse și se trezi în dormitorul lui Bradshaw. Soția bărbatului stătea ghemuită și aplecată într-un fotoliu de lângă șemineul fără foc. Arăta îngrozitor cu fața palidă ca moartea și cu părul cărunt asudat și răvășit. Era complet îmbrăcată, dar nu făcu nici o mișcare la apariția lui Thomas. Respira pe gură, cu răsuflarea întretăiată și slăbită. O baltă de vomă pe jumătate uscată se întindea lângă fotoliu.

Privirea lui Thomas se îndreptă spre pat, unde se prăbușise Bradshaw. Și el era complet îmbrăcat, dar, asemenea soției lui, se făcuse ghem și părea tras la față și sleit de puteri. Și bărbatul își golise

stomacul, aparent violent, lângă pat, iar pielea îi era la fel de palidă ca a femeii.

Spre deosebire de ea, Bradshaw era aproape treaz; când îl privi, bărbatul încercă să ridice o mână în semn de salut sau de rugăminte, dar nu reuși.

Gestul și neputința din privirea nefericită a omului îl tulburară profund pe Thomas.

– Stai! Gândindu-se iute ce avea nevoie să afle, îl întrebă: Unde este vindecătoarea? A ajuns aici?

Bradshaw reuși să încuviințeze scurt din cap.

Thomas se încruntă și privi pe coridor. Gata să își continue căutările, aruncă o privire spre Bradshaw și văzu cum își umezea buzele crăpate.

– A venit... azi-noapte. Cuvintele bărbatului abia dacă se auziră. Cei din familia Forrester au fost aici... și au adus-o.

Îndepărtându-se de pragul ușii, Thomas se apropie de pat. Se uită în grabă spre noptieră și spre măsuța de toaletă, dar nu văzu nicăieri o cană cu apă ca să-i dea să bea lui Bradshaw. Aplecându-se, fără să ia în seamă mirosul urât, se concentră asupra buzelor bărbatului.

Acesta păru ușurat de apropierea lui. Se chinui din răsputeri și spuse slăbit:

– Joy a venit și ne-a văzut, apoi s-a uitat la copii. A spus că o să ne facă ceva... Am auzit-o când s-a dus la bucătărie... ca să vorbească cu Forrester.

Bradshaw închise ochii. Buzele și trăsăturile i se încordară. Scăpă un geamăt ușor, în vreme ce durerea părea să-i zguduie tot corpul.

Thomas îl privi neputincios.

După ce se liniști, Bradshaw trase tremurător aer în piept și șopti:

– Joy nu s-a mai întors.

Thomas nu era un vindecător, acționa numai de instinct. Puse o mână pe umărul masiv al lui Bradshaw și strânse.

– Odihnește-te! Mă duc după ajutor. Când se îndreptă de spate, murmură: Ține-te tare!

– Copiii... gemu Bradshaw.

– O să mă duc să-i văd și pe ei.

Thomas se întoarse și se duse să facă întocmai, fără să știe peste ce avea să dea.

Spre ușurarea lui, chiar dacă toți cei cinci copii se aflau într-o condiție asemănătoare cu cea a părinților lor, toții erau în viață.

Se vedea că suferiseră de pe urma unor dureri violente de stomac; toți cei cinci copii stăteau apatici, aproape în comă, în paturile lor. La fel ca părinții, erau îmbrăcați.

Cei din familia Forrester îi găsiseră bolnavi și trimiseseră după vindecătoare. Thomas nu putea să-și închipuie că și-ar fi lăsat rudele de izbeliște, asta dacă nu cumva vindecătoarea sosise și îi asigurase că putea să se ocupe singură de ei. Probabil Joy Burns crezuse că era în stare să se îngrijească de familia Bradshaw. Astfel că ajunsese târziu în noapte, îi verificase pe toți, înțelesese ce anume îi îmbolnăvise și îi trimisese acasă pe cei din familia Forrester. Totul trebuia să se fi întâmplat în timpul nopții.

Iar de atunci Bradshaw nu o mai văzuse și nu mai auzise de ea.

Acum era a doua zi, noaptea târziu.

Așadar, unde era Joy?

Părăsind încăperea în care se aflau cei doi fii ai lui Bradshaw, Thomas se opri în ușa de la camera bărbatului și spuse:

– O s-o găsesc pe Joy și o să-mi dau seama ce se întâmplă. O să aduc ajutoare cât mai repede cu putință.

Bradshaw reuși să schițeze o încuviințare abia perceptibilă din cap și închise din nou ochii.

Thomas se întoarse în camera principală a casei, deopotrivă salon de zi, sală de mese și bucătărie, chiar dacă bucătăria era parțial despărțită de salonul de luat masa printr-un perete. Printr-o arcadă, se vedea șemineul uriaș folosit pentru gătit, care ocupa centrul peretelui opus din bucătărie, dar nu exista nici un semn de foc în vatră sau în șemineul mai apropiat din salonul de zi. Se făcuse focul acolo, dar se stinsese de multă vreme.

O privire aruncată pe ușa deschisă îi dădu de înțeles că amurgul se lăsa încet-încet. Nu avea nici un rost să tragă perdelele. Deja obișnuit cu întunericul dinăuntru, Thomas se uită în jur și zări o lampă așezată pe masă. Ocolind canapeaua și fotoliile, se îndreptă spre masă, ridică lampa și își dădu seama că era goală. După cum arăta fitilul, arsese până când rămăsese fără gaz.

Puse lampa la loc și intră în bucătărie. Trebuiau să existe chibrituri și, cu siguranță, altă lampă.

Joy Burns stătea întinsă pe podeaua de piatră.

Arăta chiar mai rău decât pacienții ei.

Thomas înjură. Pentru un moment, pur și simplu nu mai putu să gândească, apoi mintea lui începu să funcționeze din nou. Se apropie și se aplecă lângă ea.

– Joy?

Îi ridică o mână. Era moale, fără viață.

Îi atinse fața; pielea îi era teribil de rece. O bătu ușor pe obraz, apoi mai hotărât, dar genele nu i se mișcară. Trăsăturile nu i se schimbară.

Respira, dar atât de superficial, încât abia reuși să o audă. Nu văzu semne că ar fi vărsat, dar felul în care era întinsă – cu mâinile și picioarele încovoiate strâns și fustele strânse sub ea – sugera că avusese dureri îngrozitoare. Îi verifică pulsul la gât, dar simți doar un tremur slab.

Poate că familia Bradshaw dormea din pricina epuizării, dar nici unul dintre ei, nici măcar copiii, nu fusese inconștient.

Însă Joy vindecătoarea era.

Situația era ciudată.

Și peste măsură de serioasă. Opt vieți – șapte membri ai familiei Bradshaw plus Joy – atârnau de un fir de păr, iar dintre toți, Joy părea să aibă cea mai slabă șansă la viață.

Lui Thomas nu îi era cu putință să-l ajute pe nici unul dintre ei – nu imediat.

Înjurând încet, își trecu mâinile pe sub Joy, rugându-se ca, deși era inconștientă, să nu îi provoace mai multă durere. Îndreptându-se de spate, o ridică. Era o femeie înaltă, bine făcută, acum și mai grea când era pe jumătate moartă, dar reuși să o treacă pe sub arcada din bucătărie și pe lângă masă.

Cu blândețe, o așeză pe canapeaua din fața vetrei neîncălzite.

Făcu un pas înapoi, aruncă o privire spre grătar și se întrebă dacă avea rost să piardă timpul pentru a face focul. Decise că nu.

Oamenii lui aveau nevoie disperată de ajutor și, din moment că vindecătoarea era printre cei afectați, cunoștea un singur loc în care putea să obțină ajutorul necesar.

Goni ca un nebun spre Vale, îndreptându-se spre est ca să ajungă la drumul din apropierea satului Casphairn, apoi coborî vijelios spre sud, înainte să o ia pe drumul lung care ducea la conacul Casphairn.

Trecuseră mai bine de zece ani de când nu mai gonise așa. Atunci mersese la trap, ținând în șa doi pui de ogar scoțian. Cățeluși – Artemis și Apollo – îi oferise Lucillei și fratelui ei geamăn, Marcus. Pe măsură ce conacul se dezvăluia în fața lui, se întrebă dacă acei câini mai trăiau.

Se opri brusc în fața treptelor de la intrare și descălecă. Slăbi frâiele lui Phantom, știind că armăsarul nu avea să se îndepărteze, apoi urcă treptele și apucă lanțul de fier legat de un clopoțel aflat undeva înăuntru; trase de lanț și auzi un zăngănit îndepărtat.

În mai puțin de un minut, se auziră pașii apropiindu-se, într-un ritm măsurat, apoi ușa se deschise și apăru majordomul, același pe care Thomas și-l amintea de la ultima lui vizită.

Majordomul se uită la el și, spre surprinderea lui, zâmbi când îl recunoscu.

– Domnul Carrick, nu-i așa?

Incapabil să-și ascundă grimasa de pe chip, Thomas încuviință din cap.

– Eu... familia mea... avem nevoie de ajutor! Vin de la ferma Bradshaw, din nord. Toată familia – bărbatul, soția și cei cinci copii ai lor – sunt grav bolnavi și au dureri groaznice. Thomas fu nevoit să se oprească pentru a-și recăpăta suflul, chiar dacă simțea că i se strângea inima în piept. Se află și vindecătoarea noastră acolo, dar cred că este pe moarte. E inconștientă și n-am putut să o trezesc.

– Dumnezeule! Majordomul era la fel de șocat și de îngrijorat pe cât și-ar fi dorit Thomas să fie. O să aveți nevoie de domnișoara Lucilla.

Thomas reuși să nu se încrunte.

– Speram să vină Algaria sau, dacă nu poate, atunci să vină Lady Cynster.

Expresia de pe chipul majordomului căpătă un aer trist.

– Mă tem, domnule, că Algaria a trecut în neființă acum câțiva ani, iar Lady Cynster își petrece vacanța cu Lord Richard pe continent. Domnișoara Lucilla este cea care, ca să zic așa, a preluat atribuțiile de vindecătoare. Dar sunt sigur că o să vă ajute, bineînțeles că o să vă ajute.

Thomas știa că avea să îi ajute, dar... Strângând din dinți, se chinui să încuviințeze din cap.

Clanul trebuia pus înaintea chestiunilor personale.

– Foarte bine. Aș putea să vorbesc cu ea?

– Ah! Majordomul făcu o grimasă. În clipa asta este în crâng, dar trebuie să se întoarcă foarte curând.

După ce acceptase să apeleze la Lucilla – să se întâlnească cu ea, să se uite în ochii ei și să îi audă din nou vocea –, Thomas nu avea de gând să tărăgăneze lucrurile.

– În crâng?

– Crângul sfânt. Majordomul făcu semn spre nord. Unde se roagă la Fecioară. Domnul Marcus este cu ea.

Privind în direcția arătată de majordom – drumul care ducea înapoi spre moșia Carrick, încotro zburau ciorile –, Thomas făcu ochii mici.

– Unde este mai exact crângul ăsta?

Capitolul 3

Lucilla își terminase rugăciunile.

Copacii bătrâni din crâng – un amestec dens de fagi, molizi, brazi și mesteceni – înconjurau mica poiană, închizând-o într-o cochilie vie și verde. Ramurile se întindeau deasupra capului, iar vârfurile li se împleteau într-o boltă arcuită, ocrotind totul de bătaia vântului, de lume.

Deschizând ochii, Lucilla expiră ușor. Rugăciunea, meditația, simpla comunicare cu pământul din jur – și cu divinitatea care o revendica –, momentele liniștite, ca întotdeauna, o făceau să se simtă încrezătoare, mai sigură. Mai conectată la fluxul vieții și la propriul destin, la firul vieții ei din întreaga încrengătură a lumii.

Mișcându-se încet, ca într-un ritual, se ridică de pe piatra dreptunghiulară a altarului rustic în fața căruia îngenunchease; la început dură, apoi netezită de trecerea secolelor, piatra aceea simplă era mai mult un simbol și un sprijin practic.

Se ridică, simțind că fustele costumului de călărie i se lipesc de picioare, și se opri. Trecând ușor vârfurile degetelor peste piatra netedă pentru încă o clipă, se opuse tumultului lumii care trăia dincolo de crâng; știa ce frustrare o aștepta acolo, și totuși nu era ceva ce putea să evite.

Evitarea vieții nu se afla în vocabularul ei, cu atât mai puțin în stelele ei.

Capitulând în fața inevitabilului, ieși din starea de meditație pe care și-o impusese și își permise să se întoarcă – nu la îndatoririle ei din Vale, la rolul pe care îl avea, la sarcinile pe care le îndeplinea cu încredere și cu pricepere, ci la obsesia ei constantă. Să reflecteze la destinul ei și la momentul în care soarta avea să o revendice.

Așteptase în ultimii zece ani.

Împreună cu verișoara ei, Prudence, și cu cea mai bună prietenă a lor, Antonia Rawlings, fusese prezentată lumii bune cu nouă ani în urmă. După cum se așteptase, nici un gentleman, eligibil sau altfel, nu îi atrăsese atenția. Dar știa deja că viitorul ei nu se afla la sud de graniță, ci acolo, în ținuturile Fecioarei.

Iar bărbatul căruia îi era menită să-i devină soție era și el acolo din când în când. Bănuise că, în timp, el avea să afle calea care să îl aducă alături de ea. În ultimii zece ani, se întâlniseră de mai multe ori, iar de fiecare dată, conexiunea aceea reală, intensă și incontestabilă se aprinsese, devenind mai puternică și mai convingătoare. El știa asta; era la fel de sensibil în fața acelei forțe irezistibile, la fel de dominat ca ea.

Lucilla învățase să aibă răbdare, chiar dacă răbdarea nu era una dintre virtuțile ei principale.

Și așteptase.

Nerăbdarea era primejdioasă; hrănea o parte nesăbuită și îndărătnică dinăuntrul ei, pe care învățase să o țină în frâu cu mult timp în urmă.

Continuase să aștepte.

De curând, începuse să se întrebe dacă așteptarea era drumul cel bun pentru ea sau dacă trebuia să acționeze, să facă totuși ceva pentru a iniția uniunea aceea inevitabilă. Cu siguranță, să acționeze s-ar fi potrivit mai mult cu temperamentul ei decât să aștepte pasivă, dar de fiecare dată când întrebase universul – Fecioara –, răspunsul era un răsunător „nu".

Să aștepte. Trebuia să aștepte ca el să vină la ea.

Dacă el nu se grăbea, ea nu avea să mai fie într-o dispoziție bună când, în cele din urmă, avea să se hotărască să se apropie de ea.

Ultima dată se întâlniseră la Balul Vânătorii, cu doi ani în urmă. Vorbiseră și dansaseră un vals, iar inima ei explodase de fericire. Valsul acela. Momentele acelea irezistibile și implicarea lor fuseseră imposibil de confundat, de interpretat greșit. De ignorat.

După noaptea aceea, așteptase ca el să vină în vizită. O luna după aceea, trăise într-o stare de nerăbdare euforică.

Dar el nu venise.

Ba, mai mult, de atunci nu mai pusese piciorul în ținuturile Fecioarei.

Un sunet ajunse până la ea – o piatră care se mișcă pe drumul ce ducea în crâng.

Simțurile ei se treziră numaidecât. Chiar dacă mintea îi spunea că era, fără îndoială, vreun animal sau o pasăre, simțurile ei căutară, aflară și știură.

Încet, se întoarse.

De parcă în sfârșit gândurile ei îl chemaseră, el stătea la vreo trei metri distanță, unde cărarea anevoioasă ce ducea în crâng se deschidea spre poiană. Tradiția spunea că numai reprezentantele Fecioarei și consorții lor de viață puteau să pătrundă în crâng. Totuși, cum el urma să fie consortul ei...

Arăta chiar mai puternic decât și-l amintea. O întruchipare perfectă a dorinței ei. Părul negru, un castaniu atât de întunecat încât părea negru în lumină, cobora în valuri elegante în jurul formei frumoase a capului. Sprâncenele arcuite și întunecate încadrau ochii cu o nuanță curioasă și fascinantă de chihlimbar auriu, un amestec fermecător de căprui-deschis și auriu. Pometii ascuțiți subliniau obrajii aspri, completați de o barbă pătrată și buze fin definite.

Nu îi uitase înălțimea – semnificativ mai mare decât a ei – sau fizicul lui, o combinație captivantă de mușchi care se sculptau pe oasele lungi și grele; își închipuia că silueta lui fusese creată de mâna vreunui zeu după propria imagine.

Era un bărbat extraordinar de chipeș, dar ceea ce atrăgea cel mai mult atenția oricărei femei era puterea pe care o emana. Care definea chiar atmosfera din jurul lui.

Ea nu era mai puțin sensibilă decât altă femeie, dar avea propria putere.

Observând că, în mod ciudat, el era îmbrăcat în haine mai potrivite pentru oraș, cu o mantie pe deasupra, își împreună mâinile, trase aer în piept, ridică bărbia și îl privi direct în ochi.

– Thomas Carrick.

Nu mai spuse nimic. Ce mai era de zis? Nu mai avea să cadă în aceeași capcană ca în urmă cu doi ani și să creadă că prezența lui însemna ceva.

Thomas susținu privirea de smarald a Lucillei. *Acela* era motivul pentru care o evitase – privirea aceea, provocarea aceea nerostită.

Era ca și cum ea, femeia din ea, avea o legătură directă cu tot ceea ce era bărbat în el – trebuia doar să-i întâlnească privirea și să se simtă de parcă i-ar fi înfipt ghearele în minte și l-ar fi smucit.

Ea poseda, ba chiar întruchipa o anumită trufie, o mândrie, o încredere imperioasă de femeie, care îl fascina și îl atrăgea.

Nu era nimic atât de lumesc precum atracția. Era ceva care lovea mult mai adânc, cu mai multă putere, cu mai multă fascinație.

Și se adăuga la toate celelalte, la tot ceea ce crea farmecul ei incontestabil.

Nu îi ajungea nici măcar la umăr; era minionă, delicată, dar cu forme unduitoare și feminine. De un roșu bogat, părul ei minunat era prins într-un coc la ceafă, lăsând ca valuri moi și fine să-i încadreze chipul în formă de inimă. Tenul de alabastru era pânza perfectă pentru ochii ei surprinzători, mai strălucitori și mai intenși decât verdele pădurilor, iar buzele ei luxuriante și trandafirii păreau pictate de mâna unui înger.

Pentru o clipă, pur și simplu se uită la ea – întâlni privirea aceea verde, simțind legătura viscerală și atât de reală –, apoi se chinui să tragă aer în piept și își înclină ușor capul.

– Domnișoară Cynster.

La auzul salutului formal, una dintre sprâncenele ei maronii se arcui.

El profită de moment.

– Am sosit la conacul Carrick ca răspuns la o chemare și ulterior m-am dus la ferma familiei Bradshaw, la granița de nord a moșiei.

Cu o nedumerire ușoară în ochi, ea încuviință din cap.

– O știu, dar nu foarte bine. Am cunoscut familia Bradshaw.

Detaliul ușură lucrurile.

– Sunt bolnavi, foarte bolnavi. Orice ar fi dat peste ei, cred că s-a întâmplat azi-noapte. Alte persoane i-au găsit ieri și au chemat-o pe vindecătoarea clanului. Din câte îmi dau seama, vindecătoarea a ajuns târziu în noapte, iar ceilalți i-au lăsat pe cei din familia Bradshaw în grija ei. El se opri, apoi spuse pur și simplu: Am ajuns la fermă acum mai puțin de o oră. Cred că vindecătoarea – Joy Burns – a avut un fel de criză. Probabil este pe moarte, cu siguranță se simte foarte rău. Nu cred că a avut timp să-i trateze pe cei din familia Bradshaw, fiindcă sunt încă foarte bolnavi.

Lucilla clipi.

– Dar sunt în viață?

Cu buzele strânse, el încuviință din cap.

– Pentru moment.

– O să vin. Cuvintele zburară de pe buzele Lucillei înainte ca ea să mai apuce să se gândească. Nu că trebuia să se gândească, nu în cazul acela. O chemare precum cea a lui Thomas era însăși rațiunea ei de a fi, măcar pentru că era reprezentanta Fecioarei în acele ținuturi.

El răsuflă ușurat.

– Mulțumesc. Clanul nu are alt vindecător, cel puțin din câte știu eu.

Ea clătină din cap.

– Nu. Ea se uită în jur după mănuși și le zări pe o piatră acoperită de mușchi, lângă altar. Se aplecă, apoi le luă. Joy pregătea o femeie mai tânără, dar acum câteva luni, și mi-a spus că Alice, așa cred că se numea fata, încă nu era pregătită să se descurce singură.

Își puse mănușile și se îndreptă spre Thomas, dar mintea începuse deja să se gândească la toate detaliile.

– Joy ar fi luat cu ea tot ce avea nevoie, iar eu, oriunde m-aș duce, am mereu cu mine strictul necesar, deci n-am de ce să mă întorc la conac ca să iau altceva.

Se opri lângă Thomas și, surprinsă, își reveni în fire.

Brusc, se uită la el.

– Ce ai făcut cu Marcus?

Thomas făcu o grimasă și o apucă de cot.

Ea se strădui să-și înăbușe reacția trezită de atingerea lui. Deși temperată de catifeaua jachetei de călărie, o arse.

Fratele ei geamăn era acolo unde îl lăsase, la intrarea pe cărare, doar că nu era conștient.

Thomas se întoarse pentru a reveni pe cărarea care ieșea din crâng, dar ea rămase pe loc. Și aștepta.

Datorită lui, devenise răbdătoare și putea aștepta.

El strânse din buze, dar, precaut, nu încercă să o grăbească.

– Oamenii din clanul meu au nevoie urgentă de ajutorul tău. Cynster – fratele tău – s-ar fi împotrivit. Să-l conving să te lase să vii cu mine spre nord, chiar dacă venea și el, mi-ar fi luat timp. Îi întâlni privirea. Timp pe care Joy Burns și familia Bradshaw ar putea să nu-l mai aibă.

Ea îi susținu privirea.

– Așa că...?

– I-am dat una în cap. Nu foarte tare, dar a leșinat.

Ea trase adânc aer în piept, îi căută privirea, apoi clătină din cap, își eliberă cotul din strânsoarea lui și o luă din loc.

– Îți dai seama că nu o să te ierte niciodată pentru asta?

Și, cum Marcus avea să fie, în cele din urmă, cumnatul lui, „niciodată" avea să însemne un timp foarte îndelungat.

Ajungând să meargă în pas cu ea, Thomas ridică din umeri.

– Dacă asta înseamnă că te duc la timp la familia Bradshaw ca să-i salvezi, o să trăiesc cu antipatia lui.

Imaginea lui Joy Burns întinsă pe podeaua din bucătărie, la fel de nemișcată și de rece ca moartea, și mai ales cea a copiilor familiei Bradshaw, răvășiți și slăbiți în paturile lor, îi invadaseră mintea în timp ce se îndepărtase de conacul Casphairn. Dându-și seama că Marcus, fiind cu sora lui, cel mai probabil stătea de pază, de veghe peste Vale, Thomas prevăzuse cearta și întârzierea și acționase astfel încât să le evite pe amândouă.

Ocolise și ajunsese la crâng dinspre o zonă mai înaltă. Îl lăsase pe Phantom nu foarte departe de locul în care zărise calul lui Marcus și pe cel al Lucillei, apoi, iute, dar cu prudența unui pădurar, își croise drum spre locul în care ghicise că trebuia să fie crângul.

Nu departe de intrarea în cărarea ce ducea spre crâng, Marcus stătea pe o stâncă, privind spre Vale; păruse atât de adânc cufundat în gânduri, încât lui Thomas nu îi fusese deloc greu să ajungă în spatele lui fără ca acesta să-și dea seama.

Fusese nevoie doar de o lovitură rapidă. Îl prinsese pe Marcus înainte să se prăbușească și îl întinsese cu grijă pe pământ.

Marcus încă era acolo, exact așa cum îl lăsase, când ieși alături de Lucilla de pe cărarea ascunsă.

Lucilla se opri și se uită la fratele ei geamăn, apoi se aplecă și îi atinse obrazul și gâtul. Aparent mulțumită, băgă mâna în buzunarul hainei lui Marcus și scoase un carnețel și un creion. Deschise carnețelul, căută o pagină goală și începu să scrie.

Thomas se foi, nerăbdător să își vadă de drum. Problema urgentă care îl făcuse să plece valvârtej în Vale devenea tot mai presantă cu fiecare minut care trecea.

– Ai încredere în mine! Cuvintele Lucillei răsunară ferm. Nici tu, nici eu nu vrem să-l lăsăm aici fără vreo explicație.

Amintindu-și de privirea directă, de avertizare pe care i-o aruncase Marcus ultima dată când li se încrucișaseră drumurile, la Balul Vânătorii, Thomas trebuia să accepte că ea știa despre ce vorbea. Se știa că familia Cynster nu era înțelegătoare în privința încălcării teritoriului lor, iar faptul că îl lovise pe Marcus și o răpise pe sora lui geamănă nu avea să îl facă să intre în grațiile lui Marcus.

Thomas se încruntă.

– Părinții tăi sunt plecați, așa că el se ocupă de Vale.

Lucilla încuviință din cap. Ridică privirea spre cer, care rămăsese limpede, și așeză carnețelul deschis în mâna fratelui ei geamăn. Apoi se ridică.

– Atât timp cât știe de la mine unde m-am dus, nu o să mă urmeze. Numai dacă trimit eu după el.

Thomas recunoscu în sinea lui că a-l vedea pe Marcus apărând neanunțat era o întâlnire pe care nu și-o dorea. Se întinse spre brațul Lucillei.

– Trebuie să plecăm!

Lucilla îi permise să o țină ușor de braț, în timp ce înaintau pe pământul tare spre locul în care ea își lăsase calul. Un cal nărăvaș, dar foarte rapid. Iapa ciuli urechile când se apropiară. Lucilla îi desfăcu frâiele.

– Care este drumul cel mai rapid de aici?

Ea îi puse întrebarea aceea ca să-i distragă atenția lui Thomas – dar și pe a ei – când trase iapa. Trebuia să-l lase să o ridice în șa, nu exista altă opțiune.

Întărindu-se ca să facă față atingerii lui, rămase lângă iapă și așteptă.

Spre surprinderea ei, Thomas strânse din buze și păru încruntat, de parcă își făcea curaj, asemenea ei.

– Spre nord, răspunse el, apoi o cuprinse de talie și o ridică în șa.

Îi dădu drumul în clipa în care se așeză bine, dar cele câteva secunde de atingere și senzația de a fi pe deplin sub stăpânirea lui fuseseră la fel de fascinante și de tulburătoare pe cât se așteptase.

La fel de incitante și de pătrunzătoare.

Pretinzând că își așeza cizmele mai bine în scăriță, de sub genele coborâte, îl privi cum se îndrepta spre murgul mare și cenușiu care păscuse din smocurile de iarbă, la mică distanță. Îl privi cum apucă frâiele calului, apoi cum se ridică fără efort în șa, cu o mișcare plină de putere și de grație masculină, trădând un anumit sentiment de agresivitate stăpânită.

Dându-și seama că uitase să mai respire, iar momentul acela nu făcuse decât să accentueze nevoia care, avându-l din nou aproape, creștea înăuntrul ei, trase încordată aer în piept, își înălță capul, prinse frâiele, își îndemnă iapa să o ia din loc și înaintă la trap ca să i se alăture.

Poate că nu avea să fie uniunea la care sperase, dar, date fiind condițiile, era dispusă să accepte orice situație îi oferea Fecioara. Și, de îndată ce își făcea datoria față de aceia pe care Fecioara

îi încredințase în grija ei, avea să se folosească de ocazie ca să-și atingă scopul, să-și împlinească propria nevoie foarte reală.

Thomas aștepta la fel de nerăbdător ca ea. Fără alte cuvinte, o porniră la drum, călărind cât se putea de repede spre ferma familiei Bradshaw.

Ajunseră la ferma familiei Bradshaw chiar când ultima licărire de lumină dispărea dinspre apus.

Lucilla se opri în fața ușii fermei, se eliberă din șa și alunecă la pământ; în clipa aceea, nu avea nevoie să fie distrată de senzația mâinilor lui Thomas pe talia ei. Dezlegându-și sacul, îi aruncă o privire.

El descălecase deja și se întinse după frâiele iepei.

– O să duc caii în grajd. Joy este pe canapeaua din camera principală.

Lucilla încuviință din cap. Cu sacul în mână, se îndreptă spre ușa din față. O deschise, apoi se opri, așteptă o clipă pentru a se obișnui cu întunericul și intră.

Vindecătoarea familiei Carrick încă era întinsă pe canapea. În casă nu erau nici foc, nici lumină, nici căldură. După ce își așeză sacul pe masă, Lucilla se duse în bucătărie, dar lampa pe care o găsi era goală. Soba era rece, iar focul din vatra de la bucătărie se stinsese de multă vreme. Nu se vedeau lumânări pe nicăieri. Revenind în camera principală, scrută mobila și polița și văzu o lumânare într-un suport care se afla lângă o cutie de chibrituri.

Aprinse în grabă lumânarea, apoi o aduse lângă canapea.

Două minute îi fură de ajuns ca să își dea seama că Joy Burns nu mai putea fi ajutată. Vindecătoarea încă era în viață, dar nu avea să mai rămână mult timp pe acea lume.

Lucilla se îndreptă de spate și se ridică atunci când intră Thomas și închise ușa.

– Cum se simte? El se apropie de canapea și se uită la Joy. Chipul i se înăspri. Nu s-a mișcat de când am așezat-o acolo.

Lucilla detestă să rostească acele vorbe, dar o făcuse de destule ori încât să-și dea seama de importanța de a le spune pur și simplu.

– Ai crezut că moare și ai avut dreptate. Nu pot să fac nimic ca s-o ajut. Îmi pare rău. După o clipă, adăugă: Din moment ce nu s-a mișcat, nu cred că ai fi putut să faci ceva pentru ea, chiar și atunci când ai găsit-o prima dată.

Chipul lui se încordă în linii aspre și neînduplecate; pentru un moment, nu spuse nimic, apoi ridică privirea și o întâlni pe a ei. Încuviință scurt din cap.

– Familia Bradshaw?

– Să ne rugăm să fie într-o situație mai bună. Ea ridică sfeșnicul de pe măsuța de lângă canapea și se îndreptă spre arcada despre care bănuia că ducea spre dormitoare. O s-o verific pe cea mai mică, e fetiță, nu-i așa? În ce cameră e?

El ocoli canapeaua și arătă spre o ușă deschisă din dreapta coridorului.

– Cele trei fete împart camera aceea. Cei doi băieți sunt în dormitorul din capăt, iar domnul și doamna Bradshaw sunt în camera din stânga.

– O să-i examinez pe toți – copiii, apoi părinții.

Ea păși în coridor.

În urma ei, el spuse:

– Lămpile s-au stins. O să văd dacă pot găsi niște ulei de lampă.

Fără să se uite înapoi, ea încuviință din cap.

– Dacă nu găsești, vezi dacă poți să strângi mai multe lumânări. Eu... noi avem nevoie de lumină mai bună.

Deschise ușa ce dădea în camera fetelor și intră.

Spre ușurarea ei, cea mai mică dintre fete, care avea vreo șapte ani, părea să-și revină; se trezi din ceea ce părea să fi fost un somn normal când Lucilla îi puse mâna pe frunte.

Liniști iute copila, apoi le verifică pe cele mari, de 13 și 14 ani. Și acestea se treziră, dar erau mai slăbite și mai amețite decât sora lor mai mică.

Dar aveau să trăiască toate, Lucilla era sigură de asta.

Părea ciudat că fata cea mai mică și cea mai firavă își revenea atât de repede, dar, presupunând că la fel avea să se întâmple cu toți ceilalți, Lucilla se întoarse la fetiță și o îndemnă să spună ce se întâmplase și ce simțise. Povestea copilei fu destul de clară: toată familia începuse să se simtă rău începând de la prânz, cu o zi înainte. Unul câte unul, începuseră să verse, apoi se duseseră în pat, dar crampele nu încetaseră. Fetița se plânse că stomacul – Lucilla își dădu seama că era vorba de mușchii abdominali – încă o durea foarte tare.

Când cei din familia Forrester ajunseseră târziu în după-amiaza aceea, toți se simțeau rău. Le spuseseră că aveau să aducă vindecătoarea, dar fata nu mai știa ce se întâmplase fiindcă adormise.

Se trezise în dimineața aceea, dar nu se simțise atât de bine și continuase să stea în pat, tot adormind și trezindu-se.

Copila avea ochii înfundați în cap. Lucilla observă că fetița își tot umezise buzele cât timp vorbise; privi în jur, dar urciorul de apă de pe măsuța de toaletă era gol, la fel paharele pe care fiecare fată le avea pe noptieră.

Apoi copila ridică buimăcită privirea spre ea și, cu voce slăbită, îi ceru apă.

Lucilla o lovi ușor pe mână și se ridică.

– O să-ți aduc niște apă. Închide ochii și odihnește-te! O să-ți aduc în curând puțină apă și poate altceva de băut. Dar mai întâi vreau să văd cum se simt frații și părinții tăi.

Deja închizând ochii, fetița încuviință din cap.

În camera băieților, Lucilla găsi cam aceeași situație – băiatul de 10 ani își revenea mai repede decât cel de 16 ani. La fel ca în camera fetelor, fiecare avea o găleată lângă pat și, chiar dacă mirosul era îngrozitor, se părea că orice mâncaseră de la micul dejun din ziua precedentă fusese eliminat, ceea ce explica slăbiciunea accentuată.

Îi liniști pe băieți și se îndreptă spre camera părinților.

Acolo, găsi o confirmare în plus a faptului că tot ce îi făcea să sufere pe membrii familiei Bradshaw erau lipsa de hrană și de apă, dar și epuizarea generală provocată de spasmele violente avute.

Dar spasmele în sine păreau să fi trecut.

Doamna Bradshaw era cea mai slăbită. Lucilla bănuia că, în calitate de soție muncitoare a unui fermier cu o familie mare, dintre toți membrii familiei, probabil femeia fusese cea mai afectată.

Lucilla fu nevoită să urce în pat ca să-l examineze pe Bradshaw, un bărbat mare cât un urs. Acesta se trezi când ea se aplecă spre el. Ochii i se întredeschiseră, apoi se făcură mari.

După ce bărbatul îi spuse că semăna cu ceea ce unii oameni își închipuiau că era un înger, ea se grăbi să-l liniștească.

– Domnul Thomas m-a adus aici ca să te ajut.

Bradshaw o cunoștea din vedere, și menționarea numelui lui Thomas îl ajută să o recunoască.

Bărbatul se chinui să se ridice, dar ea îl împinse înapoi.

– Nu, odihnește-te! Ești prea slăbit ca să ne poți ajuta. În plus, trebuie să te faci bine dacă ai de gând să-ți ajuți familia – își revin cu toții. Ridicându-se din pat, se uită prin încăpere și văzu că nici acolo nu era apă. Așteaptă, îți aduc ceva de băut! Soția ta încă doarme

profund și nu trebuie să o deranjăm. În clipa asta, este mai bine să doarmă.

Lucilla părăsi dormitorul și reveni în camera principală. O privire aruncată iute spre canapea îi arătă că Joy nu se mișcase. Verifică pulsul vindecătoarei – abia dacă se mai simțea și, încet-încet, se pierdea. În bucătărie se reflecta strălucirea unei lumânări. Se îndreptă într-acolo ținând în mână altă lumânare.

Thomas era la masa din bucătărie, umplând a doua lampă. Ridică privirea când ea își făcu apariția.

Lucilla răspunse la întrebarea din ochii lui.

– Familia Bradshaw își revine. Indiferent ce a fost, au vărsat tot și o să-și revină destul de bine.

– Deci a fost ceva ce au mâncat?

– Așa se pare. Ceva care a provocat o reacție violentă în stomac. O otravă care nu se digeră și care, de îndată ce este eliminată, nu îi mai afectează. Mai au dureri, dar sunt din cauza mușchilor încordați de vărsăturile prelungite, nu din pricina bolii. O să fac un ceai care o să le calmeze durerea, dar mai întâi au nevoie de apă.

Căută prin jur să își dea seama cu ce aducea familia Bradshaw apă, dar nu zări nimic.

Thomas făcu un semn, iar ea se întoarse și văzu un urcior mare din metal cufundat în întuneric, lângă ușa din spate.

– A căzut și s-a vărsat toată apa. Am pus puținul rămas în paharul de pe dulap. Probabil Joy îl ținea în mână când a avut criza.

Lucilla se opri, apoi, fără să se uite din nou la Thomas, se îndreptă spre ușa din spate și ridică urciorul.

– Ce este?

Întrebarea – care fu mai mult o cerință nepotrivit formulată – o făcu să se uite spre el. Ea șovăi, dar se gândi că probabil era persoana potrivită căreia să-i spună.

– Ai întrebat despre otravă. Nu știu ce au mâncat membrii familiei, deși bănuiesc că a fost ceva la micul dejun de ieri. Dar Joy a fost otrăvită cu ceva cu totul diferit. Ceva ce a mâncat cel mai probabil când era aici sau cu puțin timp înainte să vină. Ea se opri, calculând, apoi clătină din cap. Nu cred că putea să mănânce înainte de a pleca de la conac. Nu ar mai fi ajuns până aici și nici nu ar fi fost în stare să-i liniștească pe cei din familia Forrester ca să-i lase pe cei bolnavi în grija ei.

Mâinile lui Thomas încremeniseră, cu lampa pe jumătate umplută. El îi studie chipul, apoi spuse:

– Vindecătoarea noastră a fost otrăvită?

Ea făcu o grimasă.

– Știu că pare puțin probabil, dar sunt gata să jur că Joy este pe moarte din cauză otrăvii, una dintre cele mai puternice. Dar cum a ajuns să o ia – își ridică mâna rămasă liberă, cu palma în sus – este imposibil de spus. Putea să mănânce o ciupercă pe care credea în regulă, dar care era de fapt altă specie. Chiar dacă sună exagerat, li se întâmplă destul de des chiar și celor care cred că știu ce fac.

El îi susținu privirea, apoi spuse liniștit:

– Deci membrii familiei Bradshaw sunt foarte bolnavi din cauza unui fel de otravă, iar vindecătoarea noastră trimisă să-i ajute moare din cauza altei otrăvi.

Ea oftă.

– Da, știu. Asta are vreo importanță? Dar știu sigur că Joy moare otrăvită. Nici o criză, nici un atac de inimă sau altă cauză a morții n-ar arăta la fel. Ea ridică urciorul. Mă duc să umplu ăsta.

Se întoarse și deschise ușa.

– Fântâna este în dreapta, spre hambar.

Ea ieși, închizând ușa în urma ei. Întunericul se adâncea și se făcea frig, dar nu avea de gând să rămână afară mult timp. Curtea din spate era pavată, iar fântâna se ridica mândră în mijloc; era destulă lumină încât să vadă cum să ajungă acolo.

Fântâna de piatră era deschisă, dar umbrită de un acoperiș mic și înclinat. Găleata fusese lăsată jos și era deja plină. Se aplecă pentru a o ridica. Legănând găleata plină ochi ca s-o așeze pe marginea fântânii, ea o apucă de toartă. Fixând urciorul între picioare, era gata să ridice găleata de lângă peretele fântânii și să toarne apa când trei pisici și cinci pisoi ieșiră din hambar, mieunând jalnic.

Pisicile se duseră direct la un castron din smalț gri așezat jos, lângă fântână. Bolul era gol.

Pisicile se foiră în jurul bolului și fustelor Lucillei.

– Bietele de voi!

Ea se aplecă și ridică bolul, înclină găleata atât cât să toarne apă în el, apoi îl așeză cu grijă lângă fântână.

Pisicile se retraseră. Ea făcu un pas înapoi și privi cum cele trei pisici mai mari înaintară ușor. Întinzând botul cu mustățile tremurânde, se apropiară de apă.

Ajunseră la câțiva centimetri, apoi își arcuiră spinarea și, cu gurile deschise, se retraseră.

Doi pisoi se avântară iute spre castron. Una dintre pisicile mai mari șuieră și le dădu la o parte.

Aruncând ceva ce putea fi descris doar ca priviri întunecate spre castronul cenușiu cu apă – dar și spre ea –, pisicile miorlăiră și se retraseră înapoi spre hambar.

Lucilla se uită la găleata cu apă și simți un fior rece pe șira spinării.

Al doilea gând fu de ajuns pentru a transforma suspiciunea în certitudine.

Cu dinții încleștați, apucă găleata și aruncă apa înapoi în fântână. Lăsă găleata goală lângă fântână, apoi aruncă apa din castronul cenușiu, ridică urciorul gol și își aminti de paharul cu apă de pe dulap și de cineva căruia ar fi putut să-i fie sete.

Năvăli în bucătărie chiar când Thomas ridică paharul de pe dulap.

– Nu! Își flutură mâna liberă. Nu bea din asta!

Thomas se uită de la ea la pahar, apoi înapoi la ea și la urciorul fluturând, evident gol, din cealaltă mână.

– *Apa?* întrebă el pe un ton îngrozit, dar și neîncrezător.

Se sprijini cu spatele de ușă și încuviință din cap.

– Este otrăvită. Chiar dacă sunt disperate, pisicile din hambar nu se ating de ea.

Cu răsuflarea întretăiată, ea se dezlipi de ușă, se duse spre masă și așeză urciorul gol. Îl studie pentru o clipă, apoi spuse încet:

– Ceva, cumva a fost aruncat în fântână acum două nopți. Familia Bradshaw a scos apă de dimineață și a băut la micul dejun.

– Și s-au îmbolnăvit toți.

Ea încuviință din cap.

– Dar, desigur, când oamenii sunt așa de bolnavi, primul lucru pe care îl face cineva este să le dea apă. Multă apă.

– Iar boala – vărsăturile și durerea – nu dispare.

Ridicând capul, întâlni privirea Thomas.

– Oricine a făcut lucrul acesta – și nu mă pot gândi decât la cineva care să fi pus ceva în fântână – a fost diabolic. Copiii... Ea se opri brusc. Luptându-se să-și înăbușe tremurul, își înfășură brațele la piept. Dacă ar fi continuat așa, în cele din urmă ar fi murit toți. Ar fi avut dureri neîncetate.

Thomas înjură în șoaptă. Se uită la paharul din mână, apoi se îndreptă spre ușă, o deschise și aruncă apa afară.

Lucilla continuă să privească lung urciorul de pe masă. În cele din urmă, spuse:

– Ce răsturnare de situație! Familia Bradshaw își revine pentru că n-a mai avut apă în ultima zi. Dacă Joy nu s-ar fi îmbolnăvit...

– Ar fi continuat să le dea apă, fără să-și dea seama că îi otrăvește. Thomas strânse din dinți. Era furios. Dar nu exista nimeni pe care să-și verse furia și să-și răzbune oamenii din clan. Nu încă. Se străduia să tragă adânc aer în piept și să se concentreze asupra a ceea ce era important în clipa aceea. Familia Bradshaw are nevoie de apă – o apă pe care să o bea în siguranță.

Pe Lucilla o trecu un fior, de parcă se eliberă de gânduri asemănătoare de răzbunare.

– Da. Și au nevoie urgentă de apă. Nu pot să le dau nici un fel de ceai care să le ușureze durerea, nu fără apă ca să fierb ierburile. Se uită la el. Ce fermă este cea mai apropiată?

– Ferma familiei Forrester. O să mă duc acolo, o să mă ajute.

Ea încuviință din cap.

– Dacă fierb apa, o pot folosi ca să spăl și să curăț. Măcar pe cei doi mai mici pot să-i fac să se simtă mai bine.

El șovăi.

– Trebuie să împrumut căruța familiei Forrester ca să aduc o cantitate suficientă de apă. O să-mi ia o oră, poate două. O să te descurci singură aici?

Se uită la el de parcă vorbea altă limbă, apoi îi făcu semn să plece.

– Du-te! O să mă descurc.

El plecă.

Lucilla termină de umplut cea de-a doua lampă. Aprinse fitilul, îl lăsă să ardă la foc mic, apoi puse lampa pe masa de lângă canapea. După ce o verifică pe Joy Burns și observă prea puține schimbări, luă cealaltă lampă și exploră micile încăperi de lângă bucătărie și spălătorie. După ce hotărî ce putea să folosească pentru fiecare sarcină în parte, se pregăti să aducă apă din fântână, să umple ceaunul, apoi să facă focul sub el. De îndată ce apa fierse timp de zece minute, stinse focul, turnă apă într-o găleată, apoi puse capacul peste ceaun și se apucă de treabă.

Spălă podelele și înlocui gălețile folosite. În ciuda aerului rece al nopții, întredeschise câteva ferestre, lăsând ca adierea să alunge duhoarea de boală din casă.

După aceea, aduse mai multă apă fiartă și folosi cârpe umede ca să spele mâinile și fețele pacienților ei, fiind atentă să nu permită nici unui strop de apă, fiartă sau nu, să atingă buzele cuiva.

Fetița și băiețelul mai mici se treziră și rămaseră treji, dar toți ceilalți încă pluteau între somn și stare de veghe. Amintindu-și de mica ploscă pe care o avea atârnată de șa, Lucilla își acoperi capul și umerii cu un șal tricotat pe care îl găsise în camera familiei Bradshaw și se duse în hambar ca să o găsească.

Fu încântată să descopere că plosca era plină cu apă proaspătă și bună din fântâna de la conacul Casphairn. Luă o gură, apoi se întoarse în casă și turnă cantități mici de apă în două pahare pe care le luase de pe un raft din spate. Dădu paharele fetiței și băiatului, apoi mai găsit unul pe care îl consideră suficient de sigur și duse puțină apă cuplului Bradshaw.

Bărbatul se trezi doar cât să bea, apoi se lăsă numaidecât pe spate, pur și simplu epuizat de acel simplu efort. Lucilla privi cum se cufundă din nou în somn. O verifică pe soția lui, apoi îi lăsă pe amândoi să doarmă.

Întorcându-se în camera principală, își trase un scaun aproape de canapea, se așeză și, luând mâna lui Joy Burns în mâna ei, stătu de veghe.

O făcuse și înainte, cu Algaria și cu alții, și știa că avea să o mai facă de multe ori în viață – să țină mâna celor aflați pe moarte, în vreme ce se apropiau de ultima suflare.

Momentele treceau, apoi își coborî capul și se rugă.

Ceasul mic de pe poliță bătu de douăsprezece ori înainte ca ea să audă huruitul îndepărtat al unei căruțe care se apropia.

Ieși din casă și descoperi că Thomas adusese două butoaie pline cu apă.

Trase cu spatele căruței cât putu de aproape de ușa bucătăriei. Coborî, apoi făcu un semn din cap spre butoaie.

– Familia Forrester o să fie aici cât se poate repede. Până atunci, trebuie să ne descurcăm cu butoaiele lăsate acolo unde sunt, fiindcă nu pot să le ridic singur.

– Nu contează, spuse ea. Este apă curată și doar asta e important.

În următoarele ore fură ocupați. Thomas deshămă calul familiei Forrester și îl duse în grajd, în timp ce ea puse la fiert două ceaiuri diferite. Le strecură, le răci, apoi clăti și uscă paharele și bolurile, folosind cu cumpătare neprețuita apă nealterată. Nu știa ce fusese

pus în fântâna lui familiei Bradshaw, dar prin fierbere nu putea să-i anuleze efectul, așa că nu era dispusă să riște în nici un fel.

Thomas se întoarse și verifică starea familiei Bradshaw. Stătea tăcut lângă Joy când Lucilla aduse o tavă plină cu pahare de ceai în camera principală.

El se ridică și se duse să ia tava. Împreună, intrară în fiecare cameră și îi treziră pe toți pe rând. El îi ajută să se ridice, în timp ce Lucilla le dădea să bea. Thomas se simți ușurat când văzu că starea copiilor mai mici se îmbunătățise; începuse să le revină culoarea în obraji și se mișcau singuri, chiar dacă încet.

– Ar trebui ca până dimineață să fie cu toții așa, îi spuse Lucilla.

Toți membrii familiei Bradshaw se treziră suficient cât să-i recunoască atât pe el, cât și pe ea – alt lucru liniștitor. Când doamna Bradshaw, cea mai slăbită și încă cea mai afectată, se chinui să le mulțumească, el o liniști.

– Doar odihniți-vă și faceți-vă bine, este cea mai bună recompensă pe care ne-o puteți oferi.

Buzele Lucillei se arcuiră cu blândețe. Schiță spre el un semn de aprobare din cap, apoi ridică tava cu paharele goale și ieși din cameră.

Thomas ridică lampa și o urmă. Oprindu-se în ușă, aruncă o privire înapoi, se uită lung la podeaua curățată, la gălețile curate și nefolosite lăsate în caz de nevoie și la restul lucrurilor care arătau că era ordine.

După ce închise ușa, o urmă pe Lucilla de-a lungul coridorului. Nu se așteptase ca ea – nepoata unei ducese – să frece podelele murdare dintr-o fermă. Și totuși, podelele fuseseră curățate și spălate, iar ea fusese singura în stare să facă asta. O mai văzuse cum se descurcase când fuseseră blocați în căbănuța unui fermier, cu zece ani în urmă, când ajutase la venirea pe lume a copilului unui fermier. Poate că era nepoata unei ducese, dar nu șovăia niciodată când trebuia să-i ajute pe cei care aveau nevoie și care îi cereau ajutorul.

Aplecându-se când trecu pe sub arcada joasă, păși în lumina difuză din camera principală. În licărirea pe care o reflecta lampa așezată lângă canapea, o văzu ținând tava în mână și uitându-se la ceasul mic de pe poliță.

– Trebuie să le dăm din nou ceai la ora 4.

El șovăi, apoi întrebă:

– Ce anume le dai?

Ea aruncă o privire spre el, parcă surprinsă de interesul lui, dar răspunse:

– Le-am dat este un amestec de plante care o să le aline durerea și o să le liniștească stomacul. La ora 4, o să le dăm o jumătate de doză din același ceai, alături de jumătate de doză de licoare. Mai târziu, când o să fie în stare să se ridice în picioare, trebuie să primească mai multă licoare. Ea porni spre bucătărie. Pot să bea din licoare pe tot parcursul zilei, cât au nevoie. O să le fac o cantitate mai mare pe care să le-o las. M-ar surprinde dacă până seara nu se simt cu toții mult mai bine, deși o să mai dureze o zi ca să-și revină complet. Oprindu-se în ușa bucătăriei, ea aruncă o privire înapoi. Cel mai important lucru este să ne asigurăm că nu mai beau din apa contaminată.

El încuviință din cap; când ea își văzu de drum spre bucătărie, el o urmă și puse lampa pe masă.

– Cei din familia Forrester sunt destul de aproape ca să le aducă apă. Deja s-au oferit. O să pun să se testeze fântâna, dar asta o să dureze câteva luni.

– Efectul ar putea să treacă. Pot să folosească pisicile ca să verifice dacă apa este încă otrăvită. Ea se opri și apoi adăugă: Apropo!

Punând tava pe masă, ridică lampa, se îndreptă spre ușa bucătăriei, o deschise și ieși. Curios, Thomas o urmă până la ușă. Își sprijini un umăr de tocul ușii și o privi cum se duce la fântână, se apleacă și ridică un bol, apoi se întoarce la butoaiele de apă și umple bolul.

Ea îi aruncă o privire.

– Cum pisicile din hambar au fost atât de importante în aflarea motivului bolii, ar trebui să ne ocupăm și de ele.

El nu se împotrivi, ci doar se uită când ea se întoarse la fântână, puse bolul jos, apoi se îndreptă de spate și strigă:

– Pis, pis, pis!

Una după alta, pisicile ieșiră. În curând, bolul fu înconjurat de căpșoare blănoase, toate lipăind însetate.

Cât timp pisicile își potoliră setea și se așezară să se spele, Lucilla veni cu bolul ca să-l umple din nou. Din pragul ușii, el întrebă:

– Artemis și Apollo mai sunt prin preajmă?

Voia să afle dacă mai trăiau – cei doi ar fi avut puțin peste zece ani, o vârstă venerabilă pentru un ogar scoțian.

Ea încuviință din cap.

– De ani întregi, merg peste tot cu noi – cu mine și cu Marcus – oriunde li se permite. Obișnuiau să vină mereu la crâng cu noi, dar acum picioarele lor nu mai fac față unei asemenea călătorii. Buzele ei se arcuiră delicat. De obicei, lâncezesc prin conac, acolo unde găsesc cel mai mult soare. Ori se întind în fața șemineului care are cel mai bun foc – se mută de pe un covor pe altul, în funcție de puterea focului.

El râse. O privi cum duce bolul înapoi la fântână și rămase în prag. Când ea se întoarse, se opri în fața ușii și își arcui imperios o sprânceană, el îi întâlni privirea și spuse pur și simplu:

– Mulțumesc că ai venit și ai ajutat familia Bradshaw.

Ea ridică ușor din umeri și îi făcu semn să se dea la o parte.

Îndreptându-se încet de spate, el făcu un pas înapoi, iar ea trecu pe lângă el, aproape atingându-l. Totuși, îi trezi simțurile – o reacție pe care nu o anticipase și, prin urmare, îl prinse cu garda jos. Își ținu în frâu reacția instinctivă.

Aparent nepăsătoare, ea își continuă drumul spre bucătărie.

– Este datoria mea să ajut. Ea îi aruncă o privire peste umăr. Așa cum am făcut și cu fermierii – familia Field – cu ani în urmă.

Închizând ușa, el se încruntă.

– Credeam că îndatoririle tale se limitează la Vale.

– Fecioara consideră că aceste ținuturi – toată moșia Carrick, se pare – face parte din domeniul ei. Prin urmare, toți oamenii de pe moșia asta sunt în grija ei, așa că, dacă au nevoie de genul de ajutor pe care pot să-l ofer, eu sunt aici, zise ea și își întinse mâinile.

Oprindu-se la capătul mesei din bucătărie, o privi cum sortează ierburile pe care le scosese din sac. După câteva clipe, el zise:

– Mă duc să văd ce fac membrii Bradshaw.

Ea încuviință din cap fără să ridice privirea.

După ce se asigură că totul era în ordine prin dormitoare, se cufundă în fotoliul de lângă canapea. Cu coatele sprijinite pe coapse, împreunându-și mâinile și sprijinindu-și bărbia în ele, se uită la Joy Burns. Își dori ca aceasta să se trezească doar ca să-i spună ce se întâmplase, dacă faptul că era otrăvită fusese un accident teribil sau...

Mintea lui nu continuă acel gând. Cine i-ar face rău cu bună știință unei vindecătoare și de ce?

Și totuși, era o coincidență. Prea multe coincidențe îl aduseră acolo. Și iată încă una!

După o vreme, Lucilla i se alătură. Lăsase lampa din bucătărie să ardă cu flacără mică; lumina era difuză, aruncând umbre în noapte când se aplecă peste Joy și îi verifică pulsul. Apoi murmură ușor:

– Se duce. Nu o să mai dureze mult.

El se ridică și mai trase un fotoliu aproape. Lucilla se așeză, iar el se întoarse la locul lui.

Rămaseră împreună și o priviră pe Joy Burns murind.

Mai târziu, el purtă corpul lui Joy în spălătorie. Lucilla întinse un cearșaf pe bancă, și el o puse jos. Ea îndreptă membrele și hainele lui Joy, apoi trase alt cearșaf peste trupul neînsuflețit.

Rămaseră unul lângă celălalt pentru o clipă, apoi plecară, închizând ușa și întorcându-se în casă pentru a se îngriji de cei vii.

La ora 4, îi treziră pe toți din familia Bradshaw și le dădură dozele de leacuri combinate ale Lucillei.

Când terminară de aranjat lucrurile și se apucară de făcut micul dejun, iar Lucilla pregăti licoarea pentru mai târziu, soarele deja se întrezărea la orizont.

Thomas găsi o rezervă de ceai, iar Lucilla pregăti câte o ceașcă pentru fiecare. El luă cana și traversă camera principală până la ușa din față. O deschise și se uită afară, apoi ieși, închise ușa în urma lui și se așeză pe pridvorul de piatră. Ținând cana între mâini, sorbi din ceaiul tare și se uită lung la ținuturile Carrick, spre locul în care soarele zugrăvea cerul în nuanțe de cenușiu-deschis, rozaliu aprins și portocaliu delicat.

La un moment dat, ușa se deschise și ieși Lucilla. Asemenea lui, ea își adusese cana. Se așeză lângă el; pridvorul de piatră nu era atât de lat, iar șoldurile și umerii le erau despărțiți doar de un centimetru.

Fără să rostească vreun cuvânt, ea sorbi din ceai și privi răsăritul, în vreme ce soarele se înălța peste un peisaj care le era familiar amândurora.

Minutele se scurseră, apoi, fără să întoarcă privirea dinspre splendoarea naturii, el întrebă:

– Otrava din fântână... Ai idee ce ar putea fi?

Ea coborî privirea și se încruntă spre cana pe care o ținea între mâini.

– Nu, nu chiar. Ar putea să fie ceva organic, ca o ciupercă sau vreun mucegai sau ceva pe bază de minerale. Se opri și adăugă: Dacă ar fi să pariez, mi-aș pune banii pe ultima variantă.

El sorbi din ceai, apoi coborî cana.

– De ce?

Cu colțul ochiului, o văzu cum își înalță capul.

– Pentru că o ciupercă sau un mucegai ar fi avut nevoie de timp – săptămâni sau luni – ca să crească până în punctul în care să otrăvească fântâna. Orice boală ar fi apărut treptat, într-o perioadă lungă, nu așa cum se pare că a fost în cazul ăsta, într-o singură dimineață. Cu privirea ațintită spre orizont, ea sorbi din ceai, apoi adăugă: Un fel de săruri. Asta aș spune eu.

El se gândi puțin, apoi întrebă:

– Cred că suntem de acord că, deși Joy ar fi putut, dintr-un motiv oarecare, să mănânce o ciupercă sau altă plantă otrăvitoare în drumul ei până aici, este foarte ciudat ca o vindecătoare cu experiența ei, cineva care s-a născut și a trăit toată viața prin aceste părți, să fi făcut o asemenea greșeală, nu?

Întrebarea lui fu mai degrabă afirmație clară.

Lucilla se încruntă.

– Da. Pe lângă faptul că e ciudat, e chiar de neînțeles. Ea așteptă și sorbi din ceai. Cum Thomas nu spuse nimic, ci se uită pur și simplu lung spre câmpuri, Lucilla hotărî că era rândul ei să pună întrebări. Ce te-a adus înapoi la moșie?

El se mișcă pe piatra de lângă ea, apoi se liniști din nou.

– Am primit o scrisoare... două scrisori. Prima de la Bradshaw, în care îmi spunea că era o problemă cu aprovizionarea cu semințe pentru culturile de sezon. M-am întâlnit din întâmplare cu Nigel și Nolan în oraș și m-au asigurat că era vorba despre... o schimbare. Ieri, Forrester a trimis un curier cu o misivă prin care îmi spunea că el și soția lui i-au găsit pe membrii familiei Bradshaw foarte bolnavi. Forrester mi-a confirmat existența problemelor legate de aprovizionarea cu semințe. Thomas se opri, cu mâinile încleștate pe cană, apoi adăugă: Am decis că trebuia să vin și să văd cu ochii mei ce se întâmplă.

Lucilla păstrase o urmă de speranță că se număra și ea printre motivele pentru care el se întorsese. Dar, indiferent de motiv, în sfârșit era acolo. Sorbi din ceai, gândindu-se la cuvintele lui. Uimită, spuse:

– Fermierii noștri au plantat deja sau sunt pe punctul de a planta. Ea îl privi. N-am auzit de nici o metodă nouă sau de vreo penurie de semințe, dar, dacă ar fi existat o problemă legată de aprovizionare, Marcus ar fi știut.

El îi întâlni privirea pentru o secundă.

– Sunt sigur că situația o să se rezolve de la sine.

Thomas își îndreptă din nou privirea în față.

Ea făcu același lucru, simțind cum o cuprinde căldura ceaiului.

Tăcerea îi învălui pe amândoi, dar era confortabilă, destinsă și relaxantă.

Apoi el murmură:

– Majordomul tău mi-a spus că Algaria a murit... Nu știam. Mi-a zis că părinții tăi călătoresc în Europa. M-am gândit că, în calitate de Doamnă a Văii, mama ta nu ar părăsi niciodată zona.

Thomas își înălță cana și bău, în vreme ce își blestemă în gând curiozitatea; era conștient de ce o parte din el își dorea să știe dacă o Doamnă a Văii putea să trăiască în altă parte.

– Mama putea să plece în orice clipă, nu suntem legați de Vale în nici un fel. Dar îndatoririle noastre... Lucilla se opri, apoi continuă: Este alegerea noastră dacă ne legăm de îndatoririle noastre. Mama nu a mai plecat niciodată din țară, dar a fost destul de des la Londra, Edinburgh și prin alte părți. Dar a plecat din Vale doar când Algaria era acolo ca să rămână în locul ei. Acum, că pot să fac și eu aceleași lucruri ca ea, *papa* a convins-o să meargă și să viziteze toate locurile pe care și-a dorit dintotdeauna să le vadă. Ea se opri, sorbi din ceai, apoi continuă: Nici mama, nici eu n-am lăsa vreodată ținutul nepăzit, fără vreuna dintre doamnele alese de Fecioară care să aibă grijă de oamenii ei.

El își închipuise că lucrurile stăteau așa, motiv pentru care decisese cu mult timp în urmă că ea nu avea să fie niciodată – nu putea să fie niciodată – o lady potrivită pentru el.

Ea continuă:

– Nu este vorba doar despre rolul nostru de vindecătoare, ci și de conducătoare. Simpla noastră prezență le oferă oamenilor o figură centrală, care îi aduce împreună, le oferă speranță, îi susține în vremuri grele și păstrează comunitatea unită.

El știa că așa era, o înțelegea suficient de bine încât să nu aibă ambiția de a o fura de acolo. Ea era întruchiparea viitorului pentru oamenii din Vale, iar ei erau oameni buni. Lucilla era a lor.

Astfel că nu putea fi niciodată a lui.

Părții rătăcitoare din el care, în ciuda tuturor lucrurilor, o dorea nu-i plăcea acel adevăr, dar nu putea să se împotrivească, nu putea să lupte.

Legănând cana goală în mână, se uită lung la câmpuri, în timp ce răsăritul îi scălda într-o glorie aurie. Amândoi erau obosiți, dar

nu epuizați. Munciseră toată noaptea, și totuși îi încercă o senzație de calm și euforie. Familia Bradshaw se simțea mult mai bine, toții dormeau liniștiți... Până și el putea să-și dea seama de acest lucru.

Dintr-odată, ea se aplecă, lipindu-și umărul de brațul lui și sprijinindu-și capul pe umărul lui Thomas. Oftă somnoroasă, apoi murmură:

– Nu te superi, nu-i așa?

El coborî privirea spre ea, spre părul de un roșu aprins – câteva șuvițe i se desprinseră din coc și pluteau în valuri, strălucind când soarele le atingea.

– Nu.

Știa să mintă. Cum o făcuse deja, hotărî că putea la fel de bine să îmbrace peste firea de lup straiele de miel. Ridică brațul, o lăsă să se așeze mai comod, apoi își trecu brațul pe după umerii ei. Poate că avea o constituție foarte delicată, dar era foarte reală. Și pe deplin feminină.

Simțind cum căldura ei subtilă i se strecura în mușchi, trase atent aer în piept. Se străduí să se uite spre câmpuri și să spună ceea ce știa că trebuia să se întâmple.

– De îndată ce suntem siguri că familia Bradshaw este mai bine, iar familia Forrester sosește ca să ne înlocuiască, te conduc acasă.

Era cel mai bine să sublinieze limita legăturii lor – pentru sine chiar mai mult decât pentru ea.

Capitolul 4

Familia Forrester ajunse într-o brișcă la ora zece, în dimineața aceea.

Până atunci, Lucilla pregătise micul dejun pentru familia Bradshaw, pentru Thomas și pentru ea. După ce îl trimisese pe Thomas să mulgă vaca până atunci înfometată, căutase și găsise ouăz și niște orz. Făcuse o oală mare de terci gros, adăugând lapte proaspăt ca să-l facă mai cremos. Cei doi Bradshaw mai mici veniseră la masă, dar ceilalți mâncaseră în pat. Viteza cu care se golise terciul din bolurile aburinde, amestecat cu miere din belșug, o liniștise.

Era limpede că familia Bradshaw se afla pe drumul cel bun și se recupera.

Când domnul și doamna Forrester intrară în casă, Lucilla pregătise deja o doză mare de licoare, suficient ca întreaga familie să se însănătoșească.

După ce trecu prin dormitoare împreună cu familia Forrester, spunându-le că lucrurile aveau să se îmbunătățească în următoarele zile, o conduse pe doamna Forrester în bucătărie, lăsându-l pe soțul femeii să discute cu Thomas în camera principală.

Cuplul Forrester fu de-a dreptul șocat să audă de moartea lui Joy Burns, dar acceptă situația cu stoicism, considerând misterul „doar unul dintre acele lucruri". Nici ea, nici Thomas nu spuseră că aveau suspiciuni serioase; nu avea nici un sens să răspândească zvonuri despre ceva ce nu puteau dovedi niciodată.

După ce o instrui pe doamna Forrester asupra dozei corecte de licoare pe care să o administreze fiecăruia dintre membrii familiei Bradshaw și o asigură că nu exista nici un pericol dacă vreunul dintre ei ar fi băut prea mult, Lucilla ajută la despachetarea coșurilor cu mâncare și a proviziilor pe care le adusese familia Forrester.

După ce fură puse la punct toate detaliile pentru îngrijirea ulterioară a familiei Bradshaw, ea se gândi la cel mai apăsător lucru pe care îl avea în minte: cum să-l țină pe Thomas lângă ea sau, ca alternativă, cum să rămână ea lângă el.

Indiferent care era motivul întoarcerii lui, el se afla acolo. În absența lui îndelungată, ea se întrebase dacă trebuia să acționeze și să îl aducă înapoi, dar întotdeauna simțise că nu trebuia să facă asta; motivul era, probabil, situația actuală. El fusese chemat de alte persoane și venise, dar acum, că se afla acolo, pentru a-l determina să nu mai plece suficient de mult timp pentru ca amândoi să facă următorul pas pe calea lor predestinată – și anume să se căsătorească –, trebuia să facă neapărat ceva.

Chiar ea trebuia să facă asta.

Dar cum avea să procedeze?

El îi spusese că urma să o însoțească înapoi la Vale, dar când aveau să ajungă acolo, cum îl putea face să rămână?

Familia Forrester adusese mai multă apă. Thomas și domnul Forrester intrară în bucătărie, se îndreptară spre ușa din spate, o deschiseră și ieșiră afară. Se întoarseră la un minut după aceea, cărând unul dintre butoaiele cu apă.

Lucilla se grăbi să elibereze tejgheaua lipită de peretele din spate. Bărbații lăsară butoiul jos, se asigurară că era așezat bine, apoi ieșiră ca să-l aducă pe următorul.

Îndepărtând vasele de pe tejghea ca să facă mai mult loc, Lucilla îl auzi pe Thomas, afară lângă căruță, spunând:

– Deci nici tu, nici alt fermier n-ați primit vreo explicație pentru întârzierea aprovizionării cu semințe?

– Nu, răspunse Forrester. Când am întrebat, ni s-a spus că o să le primim când o să sosească și cu asta, basta. Când unii dintre noi au întrebat – așa cum a făcut Bradshaw – de ce întârzie semințele, ni s-a spus că nu este treaba noastră. Mânia lui Forrester era limpede. Îți închipui? Să ni se spună nouă, celor care îngrijesc culturile și pun semințele în pământ, că nu este treaba noastră când primim semințele? N-are nici o noimă!

Lucilla se trase înapoi, în timp ce bărbații aduseră următorul butoi, al doilea din cele trei.

Când reveniră la căruță, ea se prefăcu a aranja niște tigăi ca să rămână destul de aproape de ușă și să audă discuția lor.

– Înțeleg, spuse Thomas, că nici unul dintre voi n-a vorbit direct cu moșierul.

– Nu, deși am fi făcut-o dacă am fi putut. Ni s-a spus că trebuie să discutăm cu domnul Nigel. Nu că asta ne-ar fi oprit, dar nici unul dintre noi nu l-a văzut pe moșier în ultimele luni. Se pare că nu s-a simțit bine și a rămas în camera lui.

– Așa am înțeles, comentă Thomas.

Manachan era bolnav? Era prima dată când Lucilla auzea așa ceva. Chiar dacă proprietățile Vale și Carrick se învecinau, oamenii de pe cele două moșii aveau doar câteva legături familiale, astfel încât bârfele – de la soră la cumnată sau de la văr la văr – nu prea circulau.

Încruntându-se, lăsă tigăile și înaintă spre bucătărie. Ca să-și țină mâinile ocupate, se apucă să-și strângă sacul, în timp ce analiză iute tot ceea ce știa.

Era limpede că se întâmpla ceva pe moșia Carrick. Boala ciudată a lui Manachan și semințele care nu fuseseră furnizate pentru plantare erau un indiciu. Îmbolnăvirea bruscă a familiei Bradshaw și moartea lui Joy Burns încâlceau și mai mult situația.

Thomas fusese chemat și nu avu de ales decât să vină la moșie și să vadă ce se întâmpla – alt lucru foarte clar.

Iar el făcuse un lucru înțelept și îi ceruse ajutorul.

Acum era și ea implicată, dar oamenii de pe moșia Carrick se aflau sub protecția Fecioarei, ceea ce era un lucru convenabil.

Prin urmare, trebuia să se implice în continuare, până când ea și Thomas ajungeau să deslușească tot ce se întâmpla și puteau rezolva lucrurile.

Ea ridică privirea când Thomas și Forrester aduseră ultimul butoi și îl așezară alături de celelalte.

Da, voia să rămână aproape de Thomas, dar să rezolve problemele pentru oamenii Fecioarei era ceea ce trebuia să facă. Acesta era rolul ei, era principiul după care trăia.

Ropotul copitelor și huruitul greoi al roților pe pietrișul de afară îi făcură pe toți cei prezenți în bucătărie să se uite spre partea din față a fermei.

Thomas se încruntă și se îndreptă spre ușa din față. Forrester îl urmă. Lucilla lăsă deoparte pachețelele de ierburi și se grăbi să îi urmeze pe cei doi bărbați. Ștergându-și mâinile pe șorț, doamna Forrester apăru din spate.

Thomas deschide ușa de la intrare, privi afară și blestemă în sinea lui. Lăsând ușa deschisă, coborî scările spre brișca greoaie și veche care se opri brusc, clătinându-se în fața fermei.

Cu frâiele în mâini, Sean întâlni privirea amenințătoare a lui Thomas.

Lângă Sean, acoperit cu o pătură peste mantia groasă, stătea Manachan. Indiferent cât era de masiv, pe lângă silueta robustă și sănătoasă a lui Sean, Manachan părea plăpând. Paloarea îi era mai pronunțată în lumina limpede a dimineții, iar lipsa de energie se văzu clar în efortul pe care trebui să-l facă pentru a ridica mâna în semn de salut.

Thomas ocoli calul și se duse spre partea lui Manachan. Apucă mâna pe care acesta o ridicase.

– Domnule... nu te așteptam.

Manachan încuviință slab din cap, însă în acel gest se simțea irascibilitatea lui obișnuită.

– Familia Bradshaw! aproape că șuieră el. Cum se simte?

Sprijinindu-se de Thomas ca să se ridice, dădu să coboare singur din trăsură.

Pentru o clipă, Thomas se concentră în încercarea de a echilibra greutatea unchiului lui; ultimul lucru pe care și-l dorea era ca moșierul să cadă.

Lucilla examinase dintr-o privire rapidă starea lui Manachan; nu avu nevoie să vadă mai multe ca să știe că bătrânul era grav bolnav. Ce Dumnezeu i se întâmplase? Dar continua să fie *acel* Carrick, moșierul și, în ciuda faptului că bătuse drumul până acolo, se comporta exact cum trebuia să facă un moșier.

Uitându-se la Forrester, observă că era la fel de șocat ca ea de starea lui Manachan, dar nu își ascundea mirarea la fel de bine. Trecând pe lângă el, ieși din casă și ocoli calul spre locul în care Thomas se străduia să-l țină pe Manachan în picioare.

– Starea familiei s-a îmbunătățit mult, spuse ea.

Manachan privea în jos și nu o văzu apropiindu-se. La auzul cuvintelor ei, ridică privirea de sub sprâncenele stufoase și o recunoscu numaidecât, ceea ce îi dădu Lucillei speranțe în privința stării lui de sănătate.

– Tu, domnișoară? Am auzit că mama ta este plecată de acasă.

– Așa este. Pășind de cealaltă parte a lui Manachan, își trecu calmă brațul pe după al lui. Thomas a venit după mine și i-am tratat pe membrii familiei Bradshaw, pe toți. Aruncă o privire spre cuplul care stătea în pragul ușii. Iar acum a venit familia Forrester ca să-i vegheze. Ar trebui să-și revină complet în câteva zile.

Ea și Thomas reușiră să-l îndrume și să-l susțină pe Manachan până în casă. Îl ajutară să se așeze pe canapeaua din fața șemineului. Rămase pe jumătate prăbușit, chinuindu-se din răsputeri să-și recapete suflul. Forrester atâță focul slab din vatră. La sugestia Lucillei, doamna Forrester se dusese degrabă să facă niște ceai.

Lăsându-i pe Thomas și pe Forrester să îi explice moșierului ce se întâmplase, Lucilla o urmă pe doamna Forrester în bucătărie și începu să caute biscuiți.

Găsi un bol plin cu biscuiți de toate felurile și îi scoase pe cei cu unt, mai moi și mai potriviți pentru un bărbat aflat în starea lui Manachan.

Prin arcada deschisă, doamna Forrester aruncă o privire spre bărbați, apoi îi aduse Lucillei o farfurie goală. Rămânând lângă ea, în timp ce aranja biscuiții pe farfurie, doamna Forrester șopti:

– Habar n-am avut că bietul moșier e atât de slăbit. Sunt sigură că Forrester nu avea nici cea mai vagă idee.

– Nici eu. Lucilla aruncă o privire spre doamna Forrester. Nimeni din Vale nu a auzit că Manachan ar fi bolnav.

Doamna Forrester ridică din umeri.

– Noi știam că este suferind, dar sunt boli și *boli*, după cum prea bine știi. Ea clătină din cap. El a fost dintotdeauna... ei bine, un bărbat *viguros*. Este trist să-l văd așa de slăbit.

– Într-adevăr.

Lucilla se gândea deja ce să facă în această privință. Acum văzuse cât de bolnav era bărbatul și nu mai încăpea nici o îndoială care era datoria ei. Manachan era *acel* Carrick, moșierul, iar el trăia sub protecția Fecioarei, indiferent dacă el o accepta sau nu.

Ridică farfuria pe care aranjase biscuiții cu unt și se întoarse în camera principală chiar când Thomas, așezat într-un fotoliu, se apleacă spre Manachan și îl întreabă încet:

– Te simți bine?

Îngrijorarea din glasul lui și neliniștea de pe chip arătau clar cât de îngrijorat era pentru unchiul lui. Ea veni mai aproape și îi întinse lui Manachan farfuria.

– Ceaiul o să fie gata într-o clipă.

Moșierul încuviință din cap și luă un biscuit cu unt de pe farfurie. Se mișcă încet, având nevoie de voință și de concentrare chiar și pentru cel mai simplu gest.

Lucilla se uită la Thomas, dar privirea lui era ațintită spre Manachan. Întorcând privirea spre moșier, ea întrebă:

– V-a spus Thomas despre Joy Burns?

Thomas murmură:

– I-am spus.

– Afacere necurată, murmură bărbatul în timp ce mușcă din biscuit. Privirea îi era ațintită spre flăcările din vatră. După o clipă, înghiți, apoi vorbi, deși cuvintele lui nu răsunară foarte clar: Făcea parte din clan... a fost cu noi toată viața.

Lucilla se întoarse când doamna Forrester veni iute cu tava de ceai. Când femeia îi aruncă o privire întrebătoare, îi făcu semn din cap să toarne ceaiul. Își luară cestile, iar Lucilla se așeză pe celălalt fotoliu. Domnul și doamna Forrester se retraseră în bucătărie, simțindu-se stânjeniți în compania celor pe care îi considerau superiori lor, cel puțin când venea vorba de băutul ceaiului.

Atenția lui Thomas era concentrată asupra lui Manachan, care ducea cu greu ceașca de pe farfurioară la buze. Lucilla așteptă până când moșierul luă o înghițitură lungă, apoi întrebă încet:

– Știu că Joy avea o ucenică. Știi dacă este gata să îi ia locul?

Manachan nu își mișcă deloc capul, dar îi aruncă o privire scrutătoare. Trecu un minut lung. Ea aștepta răbdătoare, cu privirea ațintită spre a lui.

Apoi el pufni.

– După cum ai spus, Joy instruia pe cineva, pe Alice Watts.

Lucilla cunoștea familia.

– Fiica moașei.

– Da. El încuviință slab din cap. Exact. O mână de femeie liniștită, dar, după părerea lui Joy, destul de isteață și dispusă să fie vindecătoare și să învețe. El se opri, apoi oftă apăsat. Însă nu știu dacă Alice poate să își asume rolul de vindecătoare... Mă îndoiesc să fi ajuns atât de departe.

Manachan se uită pieziș la Lucilla. În ciuda fragilității lui, privirea încă îi era vicleană, iar mintea îi rămase ascuțită, chiar dacă era ascunsă de trăsăturile obosite.

– Nu-mi place să întreb...

El își lăsă cuvintele să plutească în aer.

– Nu trebuie să întrebi. Cu calm, ea își așează ceașca pe farfurioară cu ambele mâini. Evitând privirea lui Thomas, ea se uită la Manachan. Sunt obligată de poziția mea să îi ajut atât pe oamenii voștri, cât și pe cei din Vale. Ar trebui să verific dacă Alice e pregătită, să mă asigur că are cunoștințele necesare pentru a se îngriji de clanul vostru și că primește tot sprijinul de care e nevoie.

Manachan clipi uimit.

– Misiunea ta... se extinde și asupra familiei Carrick?

Ea încuviință.

– Da.

De-a lungul anilor, ea se convinsese că protecția Fecioarei ajungea destul de departe spre nord ca să cuprindă ținuturile Carrick. Chiar și acolo, la cea mai îndepărtată graniță la nord de Vale, ea putea să simtă prezența Fecioarei.

Dezvăluirea ei îi dădu de gândit lui Manachan. Expresia din ochii lui albaștri spunea că se întreba dacă influența Fecioarei reprezenta o provocare pentru el. Dar nu mai conta, fiindcă Lucilla nu avea de gând să se întoarcă în Vale și să aștepte pur și simplu ca el să o cheme. Dacă Joy Burns nu știuse cum să-l trateze, atunci era puțin probabil ca ucenica ei să fie în stare să o facă.

Manachan o studie pentru câteva clipe fără să clipească, apoi trăsăturile lui se îmblânziră și, cu un gest grațios, el își înclină capul.

– Dacă ai timp să treci pe la conacul Carrick, eu și clanul meu o să apreciem sfaturile tale. Privirea lui Manachan se întoarse spre Thomas. Primul nostru gând trebuie să se îndrepte către clan, să ne asigurăm că oamenii și copiii sunt în siguranță, iar asta înseamnă să avem o vindecătoare eficientă.

Thomas citi mesajul din ochii moșierului. Unchiul lui credea că făcuse bine să o încurajeze pe Lucilla să-i ajute. Dar el putea să-și parieze toți banii pe faptul că Lucilla hotărâse să meargă la conacul Carrick chiar în clipa în care îl văzuse pe Manachan. Poate că nu o cunoștea foarte bine, dar știa cum acționa Lucilla când considera că trebuia să facă un anumit lucru – dacă oamenii aveau nevoie de ajutorul ei, îl primeau negreșit.

În plus, el credea cu tărie că Manachan avea să se bucure de ajutorul ei indiferent dacă unchiul lui și-l dorea sau nu.

Ceea ce îl punea pe Thomas într-o poziție dificilă.

Își dorea ca Lucilla să-l ajute și să-l trateze pe bătrân dacă reușea să-l convingă. Dacă exista cineva care putea să îl ajute pe unchiul lui să-și recapete măcar puțin sănătatea, ea era aceea. În plus, să se asigure că familia avea o vindecătoare eficientă era o altă chestiune esențială pe care numai ea putea să o rezolve.

Pe de altă parte, nu își dorea să petreacă mai mult timp în apropierea ei. Să-i fie în preajmă nu îl ajuta deloc, fiindcă se părea că efectul pe care îl avusese dintotdeauna asupra lui doar se intensificase în ultimii doi ani. Era mai rău decât o simplă distragere a atenției, Lucilla era o ființă fascinantă, care îl atrăgea ca un magnet.

Se chinui să soarbă din ceai, în timp ce înăuntrul lui se dezlănțuia războiul între ceea ce își dorea pentru Manachan și clan și ceea ce își dorea pentru sine.

Lucilla îl îndemnă pe moșier să mai ia un biscuit, ceea ce el făcu.

Momentul de intimitate familială părea ciudat și totuși liniștitor.

După o clipă, bătrânul întrebă despre familia Bradshaw, iar Thomas ascultă cu o jumătate de ureche ce îi spuse Lucilla despre simptome și cauza suspectată.

Privirea lui Manachan se îndreptă spre el.

– Apa din fântână este otrăvită?

Thomas întâlni privirea Lucillei, apoi spuse:

– O să trimit apă la Glasgow. El se uită la Manachan. O să dureze ceva timp, dar o să aflăm ce se ascunde în spatele acestei povești. Între timp, familia Forrester o să le aducă celor de aici apă din fântâna lor.

– Forrester a fost de acord?

– Da.

Manachan se gândi câteva minute, apoi puse ceașca goală pe farfurioară. Lucilla o luă, se ridică și duse ceștile în bucătărie.

Moșierul așteptă până când ea se îndepărtă și se aplecă spre Thomas.

– Familia Bradshaw... Crezi că ar trebui să mă duc să văd ce fac?

Thomas se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

– Bradshaw și soția lui au fost cei mai afectați. Acum dorm. Dacă te duci să-i vezi, o să fie stânjeniți că nu te pot întâmpina cum se cuvine.

Manachan făcu o grimasă; nu se împotrivi, însă era limpede după expresia lui că își dorea ca familia Bradshaw să știe că el venise acolo să-i sprijine.

– Am putea, sugeră Thomas, să îi aducem pe cei mici să vorbească cu tine. Și-au revenit suficient ca să te salute și să le spună părinților că ai trecut pe aici.

Manachan se lumină la față.

– Foarte bine.

Lucilla se întoarse. Thomas îi explică ce voia să facă și, spre surprinderea lui, după o privire scrutătoare aruncată spre Manachan, ea acceptă fără alte comentarii. Cei mici erau pregătiți – cum luaseră micul dejun, erau deja spălați și îmbrăcați. După ce li se pieptănă iute părul și li se aranjară în grabă hainele, copiii fură gata să-și întâmpine moșierul.

Thomas rămase într-o parte a vetrei și îl urmări pe bătrân cum vorbea cu cei doi. Lucilla se apropie de el. După un moment, el murmură:

– Am uitat cât de bine se descurcă cu copiii.

Unchiul lui era adesea țâfnos, uneori războinic, mereu calculat, dar când venea vorba de copii, întotdeauna părea că știa ce să spună.

Lucilla privi grupul așezat pe canapea. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet de apreciere.

– Unchiul tău e un suflet viclean cu o inimă mare.

Familia Forrester se afla în bucătărie, pregătind un prânz zdravăn pentru familia Bradshaw. Manachan și copiii erau absorbiți de discuția lor.

Thomas profită de moment și spuse încet:

– În ce privește venirea ta la conacul Carrick, nu putem să-ți cerem să-i lași pe cei din Vale fără serviciile tale, mai ales acum, când lipsește mama ta. Mă gândeam că ar trebui să te însoțesc înapoi, iar mâine te-ai putea întoarce.

„Și să-l aduci pe Marcus cu tine." Thomas era sigur că fratele ei geamăn avea să se împotrivească oricărui contact între ei. Mai ales că trebuia să se îngrijească de durerile de cap.

Lucilla își întoarse privirea de la Manachan și copii și se uită la el. Ochii ei de smarald se făcură mici pentru o fracțiune de secundă, apoi bărbia i se încordă.

– Nu o să fie nevoie. Conacul Casphairn este la doar o oră distanță de Carrick. Dacă trebuie să rămân câteva nopți, o să-i trimit vorbă lui Marcus. Dacă cineva din Vale are nevoie de mine, el o să mă cheme, dar acum nu avem nici un caz de boală. Întoarse privirea spre moșier, apoi se uită din nou la Thomas. Așa cum i-am spus unchiului tău, am o datorie față de cei de pe moșia voastră, așa că în clipa asta drumul meu este clar și duce la conacul Carrick.

El nu putea să se împotrivească spuselor ei și, având în vedere atenție pe care i-o acorda lui Manachan – în ciuda neliniștii învolburate pe care o trezea în venele lui prin simpla apropiere, prin simpla ei *prezență* –, își dorea ca Lucilla să îl ajute pe unchiul lui.

Clanul trebuia pus înaintea dorințelor personale.

Repetă acele cuvinte în gând ca pe o rugăciune, iar după ce discuția lui Manachan cu copiii se încheie, el și Lucilla, cu ajutorul lui Sean, îl ajutară pe moșier să urce în brișcă. Forrester și Sean înveliră corpul lui Joy Burns într-o pânză și așezară corpul neînsuflețit în spate.

Thomas pregăti caii – al lui, al lui Joy și al Lucillei. Cu sacul ei și al lui Joy în brațe, Lucilla aștepta brișca atunci când el aduse caii în fața fermei. Apropiindu-se, Thomas își adună tot curajul când se gândi că avea să o atingă pentru a o ridica în șa. Apoi văzu cum privirea ei devine distantă și își dădu seama că și ea făcea același lucru.

Asta însă nu îl ajută cu nimic.

El eliberă frâiele lui Phantom și legă calul lui Joy de brișcă. Luând sacul lui Joy de la Lucilla, îl fixă în șa, în timp ea ce făcu același lucru cu propriul sac, în vreme ce iapa începu să fornăie. Thomas se întoarse și liniști iapa cea neagră, apoi se îndreptă spre locul în care Lucilla aștepta. Și își ținu respirația.

O apucă de mijloc și o ridică. Simți din nou suplețea trupului ei subțire între mâini. O așeză în șa, apoi își obligă degetele să elibereze prinsoarea și să îi dea drumul.

Blestemând în gând, se răsuci pe călcâie, îl apucă de frâie pe Phantom și încălecă iute.

Sean deja întorcea brișca. Îndemânându-l pe Phantom să urmeze brișca, Thomas porni în pas cu Lucilla.

Tot drumul de întoarcere până la conacul Carrick.

O parte din el – partea rațională, care știa că a-și petrece timpul cu ea era ceva împotriva propriei dorințe – se întrebă cum ajunsese într-o asemenea situație.

Iar altă parte din el – una pe care, de obicei, o ținea foarte atent sub control – îi spunea că nu-i păsa. Nici măcar un pic.

Până în clipa în care micul grup intră în curtea grajdului de la conac, Thomas reușise să-și țină în frâu mintea răzvrătită. Totuși, se simți ușurat când Lucilla descălecă fără ajutor; se descurca excelent și călărea cu o grație delicată, pe care simțurile lui o sesizară, chiar dacă se străduise să-și țină ochii departe de silueta ei zveltă.

Avea întrebări la care căuta răspunsuri; cu lista întrebărilor întipărită în minte, îi întinse lui Mitch frâiele lui Phantom și se duse la Sean să îl ajute amândoi pe Manachan să coboare din brișcă.

Între timp, Lucilla discută încet cu Fred, făcându-i semn spre corpul învelit în pânză din spate. Șocul de pe fața lui Fred fu același de pe chipul lui Mitch, care, după ce legă caii, se întoarse ca să-i ajute, iar când văzu trupul, și își dădu seama despre ce era vorba.

Sean se ținu tare, dar, de îndată ce Manachan coborî, iar Lucilla veni să li se alăture, salută și făcu un pas înapoi.

– O să mă duc să-i ajut pe ceilalți.

Manachan întâlni în treacăt privirea lui Sean, apoi încuviință din cap. Cu o mână strânsă pe brațul lui Thomas, moșierul se întinse spre brațul Lucillei; ea îl prinse iute de mână, venind mai aproape ca să-l ajute să-și recapete echilibrul.

În timp ce se îndreptau încet spre ușa laterală a casei, Thomas se gândi că, deși Manachan era mult mai masiv și mai greu decât Lucilla, cu coloana ei de oțel, părea să nu îi fie greu să-l sprijine.

Intrară în casă și înaintară încet pe coridorul slab luminat până spre foaierul din față.

Sean, Mitch și Fred hotărâseră să aducă trupul lui Joy pe ușa din față. Când Thomas, Manachan și Lucilla ajunseră în foaier, fură martorii șocului și consternării când Ferguson, doamna Kennedy și câțiva lachei și slujnice – care, dintr-un motiv oarecare, se adunaseră deja acolo – aflară de moartea lui Joy Burns.

– *Nu!*

Doamna Kennedy, o femeie voinică și care făcuse față unor situații grave fără să clipească, păru că avea să leșine.

Cea mai tânără dintre slujnice scoase un țipăt scurt, apoi izbucni în plâns. Cele două slujnice mai în vârstă o bătură ușor pe umăr, dar și ele păreau afectate și uimite.

Lacheii erau albi ca varul. Chiar și Ferguson părea de-a dreptul zguduit.

Toți se uitau lung, din ce în ce mai palizi și cu ochi mari, la trupul lui Joy Burns. Nimeni nu îi observase încă pe Thomas, Manachan și Lucilla venind de pe coridorul lateral.

Thomas se încruntă. Înainte să apuce să întrebe, Manachan înălță capul și mormăi:

– Ce se întâmplă?

Tot personalul se întoarse.

Cu toții clipiră, apoi toți ceilalți se uitară la Ferguson.

Majordomul își drese glasul, dar încă era tulburat.

– Moșierule Carrick... Domnule, eu... noi... Ferguson închise ochii și trase aer în piept, apoi deschise ochii și spuse: Este vorba despre *Faith* Burns, domnule. Am găsit-o acum nici cinci minute. Căzuse pe scările din vechea aripă a casei. A murit, domnule.

Ferguson aruncă o privire spre trupul cărat pe brațe de Sean, Mitch și Fred.

– Iar acum a murit și Joy. Ferguson se uită la Manachan, apoi ridică privirea spre chipul lui Thomas. Ce se întâmplă, domnule?

Și Thomas își dorea să știe.

Manachan mormăi ceva și făcu semn spre un scaun de lângă perete. Thomas și Lucilla îl ajutară să ajungă la acolo. De îndată ce se așeză, cu Thomas într-o parte și cu Lucilla în cealaltă, bătrânul ceru să i se spună totul.

Cu restul slujitorilor în spatele lor, Ferguson și doamna Kennedy rămaseră în fața moșierului și povestiră cum căutaseră prin fiecare cotlon din vechea casă și îi trimiseseră pe Sean și pe ceilalți la fermele din apropiere. Numai după ce căutaseră peste tot, unul dintre lachei se gândise să intre în aripa părăsită.

Acea aripă specială era numită astfel dintr-un anumit motiv. Thomas nu-și amintea când fusese deschisă și cu atât mai puțin folosită ultima dată una din camerele de acolo.

– Am găsit-o întinsă acolo, spuse Ferguson. Întinsă în capătul scărilor, cu gâtul rupt. Se pare că a murit în noaptea în care am văzut-o ultima oară. Ferguson se opri și se gândi o clipă. De fapt, în urmă cu două nopți.

Doamna Kennedy, încă palidă, dar recăpătându-și calmul, încuviință din cap.

– Sărmana Faith! Trebuie să se fi împiedicat... Doamna Kennedy se opri și se încruntă. Am crezut că a fost un accident.

Tonul ei sugera că nu mai era atât de sigură.

Manachan se foi în scaun, apoi vorbi pe un ton mai apăsat:

– Unde este Nigel?

Ferguson schimbă o privire cu doamna Kennedy.

– Tânărul stăpân e la Ayr, domnule. El și domnul Nolan au plecat acum trei dimineți și n-au mai fost văzuți de atunci.

Pașii care se auziră în spatele foaierului îi făcură pe toți să privească în direcția aceea. Lucilla văzu o tânără firavă și un tânăr înalt și deșirat trecând pe sub o arcadă aflată în colțul din spate.

Amândoi se opriră brusc, evident surprinși să găsească o asemenea adunare.

Lucilla o recunoscu pe Niniver Carrick, cel de-al treilea copil și singura fiică a lui Manachan. Subțire și cu părul blond-deschis, ea clipi spre cei adunați în foaier. Lucilla presupuse că tânărul cu părul negru care se opri lângă Niniver era Norris, băiatul cel mic al moșierului; asemănarea nu era izbitoare, dar exista. Norris și Niniver erau îmbrăcați în haine potrivite pentru a petrece o dimineață în casă.

Niniver își reveni prima. Își îndreptă atenția asupra tatălui ei.

– *Papa*, ce mă bucur să văd că ai coborât! Am venit să întrebăm ce se întâmplă cu prânzul. Nu a sunat clopoțelul.

Manachan pufni. Se uită la doamna Kennedy și la Ferguson.

– Prânzul a fost amânat cu vreo oră.

Norris se încruntă.

– De ce? Privirea lui se îndreptă spre corpul înfășurat care se odihnea acum pe dale, iar tânărul păli. Ce se întâmplă?

– Nu contează. Manachan își flutură teatral mâna. Ai auzit să fi intrat cineva în aripa părăsită?

Norris se relaxă.

– Aripa părăsită? Când moșierul încuviință din cap, Norris răspunse: Din câte știu eu, nimeni nu mai a fost pe acolo de ani întregi.

Niniver încuviință din cap, apoi fu rândul ei să întrebe:

– De ce?

Manachan oftă și, în câteva cuvinte, le povesti totul.

Surprinderea lor fu extrem de sinceră. Lucilla se îndoia că cei doi știau ceva despre vreunul dintre decese. Dar ceea ce o îngrijora din ce în ce mai mult era puterea tot mai slabă a lui Manachan. Putea auzi cât efort depunea la fiecare răsuflare. Se consumase ca să se ducă la familia Bradshaw, iar acum obosea foarte repede.

Ea surprinse privirea lui Thomas. Când și lăsă ochii să alunece spre Manachan, fu ușurată că el strânse din buze și încuviință din cap.

Când prinse momentul, Thomas intră în discuție și spuse:

– Domnule, sugerez să-i lăsăm pe Ferguson și pe doamna Kennedy să se ocupe de această situație și să pregătească prânzul. Între timp, ar trebui să te ducem sus.

Manachan aruncă o privire spre Thomas, apoi mormăi încet și se încordă să se ridice. După felul în care buzele lui Thomas se subțiară și după atitudinea ușor îndurerată a personalului, care urmări cum moșierul fu ridicat în picioare, Lucilla bănui că, în realitate, acceptul lui Manachan era văzut de toți ca un semn care arăta că era foarte slăbit.

Odată ridicat în picioare, ea îi făcu semn unuia dintre lacheii voinici ca să-i ia locul; nu era sigură că putea să-l sprijine pe scări. Eliberată de efort, ea se opri lângă Thomas și, cu glas scăzut, zise:

– O să mă ocup eu de ambele corpuri.

Manachan îi întâlni privirea, apoi coborî capul.

– Mulțumesc, draga mea.

Făcând un pas înapoi, Lucilla privi cum cei trei trec pe sub arcada dinspre care veniseră Niniver și Norris; dincolo se afla o mică sală spre care dădeau scările principale. Cei trei bărbați cotiră cu greu la dreapta și începură să urce treptele.

Lucilla se întoarse și privi personalul. Se uită la corpul lui Joy Burns, iar Sean, Mitch și Fred se aplecară ca să-l ridice din nou. Îi privi pe Ferguson și doamna Kennedy.

– Faith Burns... Bănuiesc că ea și Joy erau rude, nu?

Doamna Kennedy încuviință din cap.

– Surori. Ultimele din familia Burns de prin aceste locuri.

– Înțeleg. Cu siguranță, asta explica acea consternare de mai devreme. Lucilla avea să se gândească la asta mai târziu. Ce ați făcut cu corpul lui Faith?

Dacă Thomas fusese tulburat de moartea lui Joy Burns, ei bine, acum era de-a dreptul îngrijorat.

La fel era Manachan. De îndată ce Thomas, cu ajutorul lui Edgar, îl așeză pe moșier în pat, acesta îl apucă de mânecă.

– Se întâmplă ceva. Trebuie să aflu ce!

Incapabil să-și ascundă grimasa pe chip, Thomas încuviință din cap.

– O să-i dăm de cap. Indiferent despre *ce* ar fi vorba.

Ochii lui Manachan îi cercetară pe ai lui; îl strânse și mai tare de mânecă.

– O să rămâi până se rezolvă problema asta?

Thomas nu își amintea ca Manachan să-i fi cerut vreodată ajutorul; un moșier nu cerea ajutor, un moșier oferea ajutor.

– Da, bineînțeles.

Puse palma pe mâna bătrânului și o strânse scurt.

– Bun. Excelent. Relaxându-se pe perne, Manachan îi dădu drumul. Să vii să-mi spui ce ai aflat.

Era un ordin.

– Așa o să fac. Ridicând privirea de pe chipul din ce în ce mai palid al moșierului, Thomas se uită cu înțeles la Edgar. Între timp, odihnește-te.

După ce plecă din camera lui Manachan, Thomas se opri pe coridor, apoi se duse să o caute pe Lucilla.

În cele din urmă, o găsi în bibliotecă. Era așezată la biroul uriaș al lui Manachan și scria o scrisoare.

Thomas oftă și închise ușa. Ea ridică privirea când auzi ușa, apoi continuă să scrie.

El traversă încăperea.

– Era cu totul altceva să rămâi în casa asta când singurul corp neînsuflețit era al unei femei care a murit la o fermă aflată la kilometri depărtare.

Ea nici măcar nu ridică privirea.

– Nu plec. Unchiul tău are nevoie de ajutor, la fel clanul tău.

– Ai tăi vor cere capul lui Manachan ca niște îngeri răzbunători dacă ți se întâmplă ceva câtă vreme te afli în grija noastră. Cuvintele

lui răsunară tăios. Se opri în fața biroului. Asta are de-a face și cu Manachan, și cu clanul.

Ea făcu un semn spre scrisoare.

– Îi explic situația lui Marcus. O să înțeleagă nevoia mea de a rămâne aici. Mai scrise un rând. Îl rog să-mi trimită niște haine pentru o ședere de câteva zile.

Thomas se sprijini în pumni pe marginea biroului.

Ea ridică în treacăt privirea spre el, dar continuă să scrie cu calm.

– Te asigur că Marcus nu o să se împotrivească.

Thomas nu avea nici o îndoială că fratele geamăn fusese obligat de la o vârstă fragedă să se țină departe de treburile surorii lui.

– Lucilla! Cu ochii ațintiți spre chipul ei, Thomas așteptă până ce ea ridică privirea spre el. Este prea periculos pentru tine să rămâi.

Își dădu seama că ea semnase deja scrisoarea. Se uită la el și, fără să mai întoarcă privirea, lăsă penița jos și luă sugativa. Ochii de smarald, de un verde intens – o nuanță vibrantă subliniată de fărâmițe aurii – nu șovăiră nici o clipă.

– Thomas, rămân!

„Iar tu nu ai nici dreptul, nici puterea de a-mi nega asta."

Lucilla își înăbuși acele cuvinte, dar era pregătită să le rostească dacă el o determina să o facă. Ochii lui de chihlimbar se îngustară; îi căutară pe ai ei, ca și cum ar fi putut să citească fraza aceea nerostită în privirea ei.

El strânse din buze și mai tare; cu colțul ochiului, ea zări cum îi zvâcniră mușchii sub haină.

Față în față, privindu-se în ochi, ea aștepta. Se întrebă cât de mult avea să reziste fără să respire.

Chiar când ea începea să simtă o ușoară senzație de amețeală, tensiunea dinăuntrul lui slăbi. Mușchii i se relaxară, apoi se îndreptă de spate.

– Foarte bine.

Îi răspunse pe un ton tăios. Poate că ea reușise să câștige de data asta, dar el nu era mulțumit de rezultat și nu avea să îi facă jocul.

Privirea lui coborî spre scrisoare. Încuviință scurt din cap.

– Dă-mi mie scrisoarea și o să-l pun pe Fred să o ducă.

Cu sugativa în mână, ea coborî privirea spre misivă. Nu mai era nevoie să-i spună nimic fratelui ei geamăn. Marcus știa să citească printre rânduri. Apoi își aminti ceva, se uită la Thomas și arcui o sprânceană.

– Ai vrea să-l întreb pe Marcus despre aprovizionarea cu semințe?

Thomas rămase pe gânduri, iar ea putu să-și dea seama că el cântărea argumentele pro și contra. În cele din urmă, clătină din cap.

– Nu. El îi întâlni privirea. Se presupune că Nigel administrează proprietatea. Ar trebui să-l întreb mai întâi pe el. Sprâncenele lui se arcuiră cinic când adăugă: Din nou.

Ea începea să descifreze sensul ascuns al vorbelor lui.

– Deci, nu vrei să-l calci pe bătături?

El strânse din buze, dar încuviință din cap.

– Exact.

Când el nu mai spuse nimic, ea apăsă sugativa peste scrisoare, o împături și scrise numele lui Marcus pe ea. Nu avea nici un motiv să o sigileze.

Ridicându-se, îi întinse hârtia împăturită.

Thomas strânse hârtia între degete chiar în clipa în care sunetul lung al clopoțelului care anunța prânzul răsună în toată casa.

Pentru o secundă, el susținu privirea verde a Lucillei, apoi ea dădu drumul scrisorii. Strecurând-o în buzunar, el făcu un semn spre ușă.

– Din moment ce ești hotărâtă să rămâi, o să-ți arăt drumul spre salonul de luat masa. O să trimit scrisoarea înainte să mă alătur.

Afișând un zâmbet plin de satisfacție și de aprobare, ea dădu să iasă din încăpere.

Firește, era încântată că își atinsese scopul.

Clătinând din cap – gândindu-se la ea, la el însuși și la situația aceea neașteptată –, el o urmă spre ușă.

Prânzul fu servit în salonul de luat masa pentru ceremonii, chiar dacă foloseau doar un capăt al unei mese lungi. Sala era căptușită cu lambriuri din lemn până la nivelul capului, iar partea de sus a pereților era tencuită, vopsită și împodobită de tablouri cu peisaje și cu capete de cerb și de mistreț. Ferestrele erau mici și pătrate; chiar dacă perdelele de un maroniu-închis erau trase, lumina din încăpere era difuză, de parcă umbrele pluteau pe margini.

Fuseseră aranjate patru locuri, două pe fiecare parte a mesei, spre capătul cel mai apropiat de ușă. Norris și Niniver erau deja așezați față în față. Lucilla se așeză pe locul de lângă Norris, care se ridică și îi trase scaunul.

În timp ce se așează și își aranjă fustele grele ale hainelor de călărie, aruncă o privire peste masă și o zări pe Niniver studiind-o. Tânăra își mușcă buza de jos. Expresia din ochii ei albaștri precum albăstrelele era nesigură.

Norris se așeză la loc.

Simțindu-i nerăbdarea, Lucilla spuse:

– Thomas o să vină în curând.

Norris îi întâlni privirea, o studie pentru o clipă, apoi încuviință din cap.

Imediat după aceea, apăru Thomas. Ferguson venea în urma lui, cu o supieră în mână.

De îndată ce el se așeză pe scaunul din fața Lucillei, fură serviți și începură să mănânce, Norris aruncă o privire spre Thomas.

– Nu știam că o să vii.

Răspunzând la întrebarea nerostită a lui Norris, Thomas le spuse despre scrisoarea lui Bradshaw, întâlnirea cu Nigel și Nolan și scrisoarea trimisă de Forrester, care îl adusese înapoi la moșie.

Lucilla își mâncă supa în liniște și îl ascultă pe Thomas povestind cum îi găsise pe cei din familia Bradshaw și cum plecase în Vale ca să-i ceară ajutorul. Ea nu simți nici o urmă de dușmănie între Thomas, Niniver și Norris, ci dimpotrivă, atât Niniver, cât și Norris păreau să privească sosirea lui Thomas cu ușurare, dar și cu îngrijorare. Lucilla simți însă legătura strânsă dintre Niniver și Norris, cei mai mici dintre copii. Relația lor cu Thomas era mult mai rece, fără îndoială din cauza absenței lui din ultima vreme, precum și a diferenței de vârstă.

– Familia Bradshaw este bine?

Lucilla ridică privirea la întrebarea lui Niniver și își dădu seama că îi era adresată.

– Da. Am descoperit că fântâna lor era otrăvită. Thomas a adus apă proaspătă de la familia Forrester și am tratat familia Bradshaw. Când am plecat de acolo, toți erau pe cale să-și revină.

– Familia Forrester este acolo, are grijă de ei.

Thomas lăsă jos lingura de supă.

Un lacheu le luă farfuriile, în timp ce Ferguson le puse în față niște platouri cu mâncare rece, din care își luă fiecare în parte. Când începură să mănânce, Norris spuse:

– Deci acum le avem pe ambele surori Burns moarte pe neașteptate și, dacă am înțeles bine, decedate în aceeași noapte.

Thomas îl studie pe Norris.

– Știi ceva despre moartea vreuneia din ele?

Norris clătină din cap.

– Nu... nimic. Nu le-am cunoscut bine. Nu ca oameni.

Lucilla bănui că Norris avea în jur de 20 de ani. Îi amintea de mulți dintre verii ei mai mici – era la fel de neinspirat când voia să exprime ceva în cuvinte. În ciuda felului în care sunase ultima lui afirmație, era convinsă că intenționase să fie mai degrabă o simplă declarație decât o observație legată de tânărul stăpân al casei și de servitori.

Confirmându-i impresia despre Norris, Thomas îi acceptă comentariul cu un mormăit neutru.

Un moment mai târziu, Norris se aventură și spuse:

– Singurul lucru pe care nu-l înțeleg este motivul pentru care Faith s-a dus în aripa părăsită. Nimeni nu a fost acolo de ani întregi.

Lucilla aruncă o privire spre Thomas, apoi spre Niniver, dar părea că uluirea lui Norris era împărtășită de toți.

Când nimeni nu spuse nimic, ea își întoarse privirea spre Niniver.

– Cât timp a fost Joy Burns vindecătoarea clanului? Ea își arcui sprâncenele. Știi?

Niniver făcu o grimasă.

– Îmi amintesc de vindecătoarea dinaintea ei, doamna Edge. Niniver aruncă o privire spre Thomas. Și tu trebuie să-ți amintești de ea. Revenind cu privirea spre Lucilla, continuă: Doamna Edge s-a retras, iar Joy a preluat rolul de vindecătoare principală acum vreo cincisprezece ani.

– Joy a fost ucenica doamnei Edge? întrebă Lucilla.

Niniver ridică ușor din umeri.

– Se prea poate, dar Joy nu era ucenică din câte îmi amintesc.

Mestecând, Thomas încuviință din cap. El înghiți în sec, apoi spuse:

– Joy a fost o vindecătoare recunoscută cu mult înainte ca doamna Edge să plece. Se încruntă, de parcă ar fi încercat să își amintească ceva, apoi clătină din cap. Când s-a născut Norris, iar mătușa mea a avut probleme, îmi amintesc că Joy a fost chemată să o ajute pe doamna Edge, așa că era o vindecătoare recunoscută încă de atunci.

Așadar, de cel puțin douăzeci de ani.

– Era dintr-o familie de prin împrejurimi? întrebă Lucilla.

Niniver răspunse:

– Familia Burns locuiește pe moșie, ca parte a clanului, de generații întregi, dar numai cele două, Faith și Joy, au rămas. Expresia lui Niniver deveni sobră. Iar acum, s-au dus cu totul.

Lucilla se concentră asupra lui Thomas. Acceptând faptul că nici Niniver, nici Norris nu erau implicați în vreun fel în ceea ce se întâmpla, ea declară:

– Singurul lucru pe care nu pot să-l accept cu ușurință este că Joy Burns a fost o vindecătoare competentă și experimentată, care a crescut și a trăit toată viața pe moșie, dar singura noastră explicație pentru moartea ei, cel puțin până în clipa asta, este că a confundat niște ciuperci sau niște plante și a mâncat ceva care a ucis-o.

Thomas făcu o grimasă.

– Sunt de acord că nu este o teorie foarte probabilă. Întâlni privirea de smarald a Lucillei. Dar până când o să avem o explicație plauzibilă, asta este singura variantă.

„Ceea ce dovedește că trebuie să cercetăm în continuare."

Aproape că reuși să-i audă cuvintele, chiar dacă nici el, nici Lucilla nu le spuseră cu voce tare. Hotărârea ei de a desluși ce anume, cum și de ce o ucisese pe Joy Burns era mai mult decât palpabilă. Nu avea de gând să lase lucrurile așa; dincolo de orice altceva, Joy Burns fusese un fel de nobilă.

Platourile goale fură înlocuite cu un castron de trufe.

În timp ce toți mâncară din desert, Thomas se gândi la vorbele Lucillei. Chiar dacă nu voia să o implice în investigarea recentelor decese, se văzu nevoit să recunoască faptul că, dacă ar fi fost în locul ei, ar fi făcut exact ceea ce bănuia că avea ea de gând să facă.

Și nu putea să se împotrivească pentru că, atunci când venea vorba de investigarea unei morți misterioase prin otrăvire a unei vindecătoare, Lucilla era mai pricepută decât el.

La sfârșitul mesei, când se ridicară, era cumva împăcat. Ieșind în urma ei din salonul de luat masa, întrebă:

– Ce ai de gând să faci în continuare?

Se uită la el, cercetându-i în treacăt privirea, de parcă i-ar fi simțit capitularea.

– O să vorbesc cu menajera și cu bucătăreasa.

Ajunseră în foaierul din față, iar ea se opri și se uită în jur.

– Vin cu tine și te prezint, spuse Niniver, care îi urmase din salonul de luat masa. Dacă vrei, adăugă ea.

Observând sfiala verișoarei lui, Thomas reuși cu greu să nu spună nimic.

– Mulțumesc, zise Lucilla și îi zâmbi lui Niniver.

Norris, care îi condusese din salonul de luat masa, trecu pe lângă ei, se îndreptă spre scările principale și urcă în grabă.

Lucilla arătă în aceeași direcție.

– Pe acolo?

Niniver încuviință din cap, iar cele două femei se îndreptară spre scările și coridorul care duceau spre bucătărie.

– O cunoști pe Alice Watts, ucenica lui Joy? întrebă Lucilla.

– Nu chiar, răspunse Niniver. Noi n-am fost niciodată încurajați să comunicăm cu personalul. Ea șovăi, apoi adăugă: Sau, cel puțin în cazul meu, cu clanul.

Thomas rămase în urmă și se uită la cele două femei, în vreme ce vocile lor se estompau. Cuvintele lui Niniver îi răsunară în minte, amintindu-i de ce în special Norris nu dădea dovadă de interes față de clan, oameni sau moșie. Revenind la conac după o absență de doi ani, vedea totul cu alți ochi, mult mai clar.

Se încruntă ușor, se gândi, apoi o luă spre capătul scărilor, pe urmele celor două femei. Dar acolo se opri. Lucilla avea să fie în siguranță cu menajera și cu bucătăreasa, ceea ce îi permitea să-și urmărească propriul fir de investigație.

Când ea și Niniver dispărură din raza lui vizuală, el se întoarse și urcă scările.

Capitolul 5

Lucilla se așeză la masa bine curățată din sala slujitorilor, cu o cană de ceai în mână. După cum presupusese, acalmia de după prânz era momentul perfect ca să discute cu doamna Kennedy și cu bucătăreasa, o femeie surprinzător de subțire, pe nume Gwen. Chiar dacă mai multe slujnice tot sporoviau în bucătărie, spălând și ștergând vesela de la prânz, ceilalți membri ai personalului erau afară și se ocupau de îndatoririle lor prin alte părți; sala slujitorilor, în afara bucătăriei, era călduroasă, comodă și oarecum intimă, locul potrivit pentru a încuraja confidențele.

Niniver o prezentase pe Lucilla celor două femei și le rugase să-i răspundă sincer la orice întrebare. Pentru o clipă, Niniver șovăise, foindu-se, dar apoi se retrăsese. Lucru pentru care Lucilla îi rămase recunoscătoare, fiindcă atât doamna Kennedy, cât și Gwen se relaxaseră și se dovediseră dispuse să-i povestească tot ce știau despre familia Burns și despre Faith și Joy.

Ambele femei știau cine era Lucilla, dar nu li se părea ciudat să o vadă stând cu ele la o ceașcă de ceai. Erau așezate în fața ei, cu cănile în mână și cu gândul la cele două femei moarte.

– Tot nu-mi vine să cred. Ochii doamnei Kennedy erau roșii. S-au dus amândouă așa, dintr-odată. În aceeași noapte. Și erau ultimele din familia Burns.

Gwen pufni ușor.

– Nu este drept. Se uită la Lucilla. Ei bine, sunteți o vindecătoare puternică, așa că ar trebui să știți. Totuși, cum putea Joy să aleagă greșit și să mănânce ceva care să o otrăvească?

– Exact. Doamna Kennedy își ţuguie buzele. Cât despre Faith, care s-a dus în aripa nefolosită și a căzut pe scări... De ce ar fi făcut așa ceva? Ea lucra în casa asta de când era tânără, cunoștea fiecare loc, chiar și ceea ce se află acum în aripa nefolosită. Putea să umble peste tot legată la ochi. Să cadă pe scări? Doamna Kennedy scoase un sunet dezaprobator. Prostii!

– Da... Și amândouă erau sănătoase tun când s-au așezat să ia cina cu noi în seara aia, spuse Gwen.

– Într-adevăr, erau, zise doamna Kennedy. Și apoi... au murit.

Ambele femei păreau tulburate, de parcă încă le era greu să creadă că totul era adevărat.

Lucilla așteptă o clipă, apoi întrebă:

– Să înțeleg că nu știți pe nimeni care le-ar fi dorit răul surorilor sau familiei, nu?

Ambele femei o priviră, apoi clătinară încet din cap.

– Ei bine, erau... ele două, răspunse Gwen.

Recapitulând în gând tot ce știa și ce nu, Lucilla întrebă:

– În acea ultimă noapte, au fost aici. Ce credeți că a făcut fiecare în parte după ce v-ați dus la culcare?

– Ei bine, Faith a rămas trează o vreme. Gwen arătă spre un vechi set de cusut de pe un bufet. Obișnuia să croșeteze în fiecare seară, în timp ce aștepta să sune clopoțelul ca să facă ceaiul moșierului și să i-l ducă.

– De regulă, asta se întâmplă foarte târziu, spuse doamna Kennedy. Pentru că are niște ore ciudate de somn.

Gwen încuviință din cap.

– Uneori, era miezul nopții sau mai târziu când suna Edgar, valetul stăpânului.

– Deci Faith i-a dus moșierului în seara aceea cana de ceai? întrebă Lucilla.

Doamna Kennedy schimbă o privire cu Gwen.

– Da. Trebuie să o fi dus.

– Altfel, am fi auzit despre asta, fără îndoială, comentă Gwen. Și acum, că mă gândesc la asta, Edgar a adus tava cu ceainicul și ceașca goale în dimineața următoare, așa cum face întotdeauna. Nu știa că Faith lipsea, tocmai ne dăduserăm seama și noi.

– Deci, continuă Lucilla, Faith a făcut un ceainic de ceai și a dus tava în camera moșierului. Bănuiesc că dormitorul se află la primul etaj, nu?

– Da, răspunse doamna Kennedy. Acolo este. Nu departe de capătul scărilor principale.

– Pe ce scări urca Faith? întrebă Lucilla.

– Scările personalului care duc spre scările principale, răspunse doamna Kennedy.

Lucilla încuviință din cap.

– În regulă. Deci știm că Faith a făcut ceaiul și s-a dus sus cu tava, probabil pe traseul obișnuit. Ea se opri o clipă, apoi întrebă: În mod normal, ce ar fi făcut după aceea? S-ar fi întors înapoi?

Ambele femei clătinară din cap.

– S-ar fi dus direct la culcare, răspunse doamna Kennedy. Cu toții avem camere la mansardă, la etajul trei. Ar fi urcat pe aceleași scări ca să meargă la culcare.

– Tocmai de aceea Edgar păstra tava și o aducea în dimineața următoare, explică Gwen. Ca Faith să se ducă direct la culcare și să nu mai piardă timpul pentru a aduce tava jos.

Lucilla hotărî că trebuia să studieze locul unde fusese găsit corpul lui Faith.

– În regulă, asta a fost povestea cu Faith. S-a purtat normal până când s-a despărțit de Edgar, la ușa moșierului. Ar fi trebuit să urce în camera ei, dar, dintr-un motiv oarecare, s-a dus în aripa nefolosită și a ajuns să cadă pe scări. Să ne întoarcem la Joy. Ea locuia aici, în conac, nu-i așa?

Ambele femei încuviințară din cap.

– Camera ei era chiar lângă cea a lui Faith, răspunse Gwen.

– Foarte bine. Spuneți-mi ce știți că a făcut Joy în seara aceea. Când a fost chemată să se ducă să ajute familia Bradshaw?

– Cu toții eram deja în pat. Doamna Kennedy aruncă o privire afectuoasă spre Gwen. Unii dintre noi, cel puțin personalul de la bucătărie, probabil că dormeau adânc de ceva vreme.

Gwen făcu o grimasă, dar încuviință din cap.

– Eu... nu-mi amintesc prea multe. Doar că a sunat foarte tare clopoțelul de la ușă , iar Ferguson a coborât.

Doamna Kennedy își sprijini coatele pe masă, cu cana de ceai în mână.

– Ferguson s-a întors după vreun un minut și a bătut la ușa lui Joy. M-am trezit ca să văd ce se întâmplă. Ferguson i-a spus lui Joy că familia Bradshaw are nevoie urgentă de ajutorul ei, iar ea a spus că o să se ducă. A zis că era suficientă lumina lunii ca să găsească drumul. Doamna Kennedy întâlni privirea Lucillei. La fel ca Faith, Joy s-a născut pe moșie, cunoștea atât de bine zona, încât nu a avut niciodată vreo problemă când a ieșit în toiul nopții.

Lucilla încuviință tăcută. Punând cap la cap evenimentele, întrebă:

– Pe la ce oră a coborât Joy?

– Trebuia să fie cam zece și jumătate, poate puțin mai târziu. Doamna Kennedy se opri, apoi continuă fără să mai stea pe gânduri: Joy ar fi coborât direct în sala asta. Am mai văzut-o când se pregătea să iasă și întotdeauna făcea lucrurile în aceeași ordine.

Lucilla nu era surprinsă; și ea făcea la fel

– Și-ar fi coborât sacul, continuă doamna Kennedy. Atât ea, cât și Gwen ridicară privirea dincolo de Lucilla. Doamna Kennedy încuviință din cap, arătând spre locul cu pricina. Îl ținea deasupra bufetului, unde avea și Faith setul de croșetat.

– Da, confirmă încet Gwen. Dar acum nu mai este acolo, probabil l-a luat cu ea.

– Probabil a umplut bidonul cu apă și a luat mâncare pentru drum, deși mă îndoiesc să fi luat ceva din cămară în noaptea aceea. Nu era nevoie, iar ea se grăbea. Ar fi lăsat sacul și bidonul aici, pe masă. Doamna Kennedy lovi ușor locul de pe masă din fața ei. Apoi s-ar fi dus în cămară ca să-și ia ierburi și ce mai avea nevoie. S-ar fi întors, ar fi pus totul pe masă, apoi ar fi împachetat totul în sacul ei. Doamna Kennedy se opri, apoi ridică privirea spre Lucilla.

Am văzut-o pe Joy făcând întocmai de atâtea ori, încât aproape pot să văd asta chiar acum.

Lucilla încuviință din cap; o amintire puternică, exactă, care se imprimase în mintea doamnei Kennedy. Iar gesturile lui Joy aveau logică pentru Lucilla – când era chemată să ajute pe cineva, ea făcea la fel.

– Așa că Joy a terminat de împachetat, a luat sacul și a ieșit din casă.

Gwen încuviință din cap.

– Sean îi pregătise deja calul și aștepta. Îl auzise pe tânărul Forrester venind călare, deci știa că Joy fusese chemată. Sean a spus că Joy se purta normal când a venit să-și ia calul. S-a urcat în șa și a plecat, ca de obicei.

Gwen se opri, apoi își goli cana de ceai.

Lucilla puse cap la cap informațiile aflate, apoi se gândi la ce aflase.

– Din tot ce mi-ați spus, când Joy a coborât ca să-și adune lucrurile și să le bage în sac ca să plece la familia Bradshaw, Faith era aici și tricota.

Ambele femei clipiră, apoi Gwen încuviință din cap.

– Da, așa e. Cele două trebuie să fi vorbit.

– Se înțelegeau bine? întrebă Lucilla.

– Oh, da! Gândeau la fel în anumite privințe, spuse Gwen. Nu vreau să spun că erau întotdeauna de acord, dar nu exista motiv de zâzanie între ele. Erau apropiate.

– Așa că putem presupune că au vorbit între ele... Despre ce, nu știm. Ceea ce, se gândi Lucilla, putea să aibă o anumită importanță. Miji ochii și își imagină acea scenă. Deci Joy și-a aranjat sacul și bidonul de apă, apoi s-a dus în cămară ca să-și ia ierburile și a lăsat-o pe Faith aici.

Lucilla era obișnuită să aibă scurte momente de revelație, dar acela îi dădu fiori. Precaută, întrebă:

– Știm la ce oră a sunat Edgar pentru ceaiul de seară al moșierului?

Gwen clătină din cap. Doamna Kennedy dădu să facă același lucru, dar apoi expresia de pe chipul ei se schimbă.

– Că tot veni vorba, pot să ghicesc. A durat ceva până să coboare Joy. Am auzit cum a închis ușa de la dormitor, apoi pașii ei când s-a îndreptat spre scări. S-a întâmplat... poate zece minute mai târziu. Eram pe cale să adorm din nou când am auzit cum sună clopoțelul

în camera lui Ferguson. Doamna Kennedy făcu semn cu capul spre panoul cu clopoței de deasupra ușii slujitorilor. Clopoței la fel ca aceștia se află și pe peretele dintre camera lui Ferguson și a mea. De obicei, nu îi aud dacă dorm, dar în noaptea aceea încă nu adormisem când s-a întâmplat.

Gwen studie chipul Lucillei.

– Dacă este important, ați putea să-l întrebați pe Edgar... El obișnuiește să rețină cât de mult doarme moșierul.

Lucilla încuviință din cap, dar își dăduse seama cum putuse cineva să o otrăvească pe Joy Burns. Putea chiar să ghicească în ce mod. Dar unde stătuse persoana în cauză câtă vreme Joy și Faith vorbiseră?

Bucătăria era separată de sala slujitorilor printr-un perete lung; două arcade largi, câte una la fiecare capăt al peretelui, făceau legătura între încăperi. Spălătoria și alte camere se aflau dincolo de bucătărie. Ușa care dădea în sala slujitorilor se afla chiar în spatele Lucillei; întorcându-se ca să studieze acel perete, văzu două uși înguste încastrate, de o parte și de alta a ușii principale. Arătă spre una dintre ele.

– Acolo este o cămară?

– Da, răspunse Gwen. Avem două. Una pentru produse uscate, cealaltă pentru carnea gătită și altele asemenea. Amândouă sunt mari.

Lucilla se ridică și trecu peste banca pe care stătea. Traversă încăperea spre una dintre uși, o deschise și se uită înăuntru. Rafturile se aliniau de-a lungul a trei pereți, fiind pline cu pungi și pachete de făină, fasole uscată, zahăr și alte produse comestibile; era destul loc ca să încapă un om.

– Aveți probleme cu șoarecii? întrebă ea. Știu că la noi acasă bucătăreasa se plânge tot timpul de asta.

– Aveam, răspunse Gwen. Dar avem o otravă nouă de care a făcut rost Ferguson. Face minuni. Acolo înăuntru este un pachet. Uită-te sub ultimul raft din stânga ușii!

Lucilla se uită și văzu punga cu otravă colorată în albastru, roșu și alb. Era deschisă. Nu se întinse spre pungă, nu era nevoie. Fiorul care o trecu era ascuțit și puternic.

Se îndreptă din spate, închise ușa de la cămară și se întoarse cu fața spre încăpere. Se gândi la fiecare detaliu. Un singur lucru încă

nu se potrivea. Îndreptându-și atenția asupra doamnei Kennedy și a lui Gwen, întrebă:

– Unde stătea Faith când tricota? Știți?

Doamna Kennedy își întoarse capul spre bucătărie.

– Obișnuia să stea în fața focului. Este singurul pe care îl țineam mereu aprins, iar ea avea nevoie de foc ca să pregătească iute ceaiul moșierului. El insistă să fie făcut cum trebuie, cu apă proaspăt fiartă.

Lucilla avea acum toate detaliile care îi trebuiau; chiar știa unde să caute dovada că Joy Burns fusese otrăvită. Nu că ar fi fost de prea mare ajutor. Încuviință din cap spre doamna Kennedy și Gwen.

– Mulțumesc.

Trebuia să-l găsească pe Thomas și să-i spună ce aflase și ce credea că se întâmplase, dar mai erau câteva lucruri pe care trebuia să le afle. Se întoarse și se așeză din nou pe bancă.

– Înțeleg că Joy avea o ucenică, iar aceasta o să preia rolul de vindecătoare. Alice Watts. Puteți să-mi spuneți cât de pregătită este?

Doamna Kennedy schimbă o privire cu Gwen.

– Din ce spunea Joy, Alice era pregătită aproape complet.

Gwen încuviință din cap.

– Aproape, nu a terminat complet pregătirea.

– A fost chemată să îi ia locul lui Joy. Doamna Kennedy făcu o grimasă. O să fie foarte afectată de moartea lui Joy, dar familia Watts a trimis veste că o să vină de îndată ce își face bagajul.

– Știe că trebuie să vină și să locuiască aici, adăugă Gwen. Mâine ar trebuie să fie aici.

Lucilla repetă în gând întrebările pe care voia să le mai pună, apoi încuviință din cap.

– Cred că este de ajuns pentru moment. Dacă mi-ați putea arăta unde este cămara, nu o să vă mai răpesc din timp.

Ambele femei se foiră pe loc, dar nu se mișcară. Mai schimbară o privire, apoi Gwen îi făcu doamnei Kennedy semn să continue. Menajera strânse din buze, apoi trase aer în piept și se uită la Lucilla.

– Nu știm dacă se cuvine să vă rugăm asta, domnișoară, milady... Dar, noi, tot personalul, ne întrebam dacă ați putea să-l convingeți pe moșier să ia ceva. Chiar dacă este foarte slăbit, rămâne un om puternic. Pot să pun pe cineva pe picioare hrănindu-l, continuă Gwen, dar se pare că asta nu mai are efect. Joy îi dădea ceva care să-l ajute, dar nu credea că se cuvenea să insiste, mai ales că el e moșierul ei, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Lucilla știa. Se îndoia serios că ar fi avut prea mulți oameni curajul să-l convingă pe Manachan să facă un anumit lucru, cu atât mai puțin dacă îi leza mândria.

Doamna Kennedy se aplecă în față.

– Dacă ați putea să faceți ceva în privința asta, milady, ar însemna foarte mult pentru noi.

Lucilla ridică o mână, semn că nu mai era nevoie de rugăminți.

– Am decis deja că moșierul are nevoie de ajutorul meu, tipul de ajutor pe care pot eu să-l ofer. În parte, este motivul pentru care mă aflu aici. Se opri, apoi adăugă: Nimeni din Vale nu avea nici cea mai mică idee că se simte atât de rău, altfel eu sau mama am fi venit aici mai devreme.

Ușurarea care apăru pe fețele celor două femei era evidentă.

– Deci o să vorbiți cu el? întrebă doamna Kennedy.

Lucilla nu putea să mintă.

– O să-l ajut. Cum anume o să fac asta încă nu pot să spun. Nu este omul cel mai ușor de convins să accepte un lucru pe care nu prea vrea să-l facă.

– Indiferent cum reușiți să faceți asta, spuse doamna Kennedy, o să aveți recunoștința întregului clan.

Ridicându-se, Lucilla zâmbi și nu comentă, dar se îndoia că era așa. Ceva foarte grav se petrecea la conacul Carrick și pe moșie, iar indiferent cine se afla în spatele acelor lucruri, aproape sigur era vorba de un membru al clanului.

Păși peste băncuța pe care stătuse.

– Ați putea să-mi arătați cămara?

– Bineînțeles. Doamna Kennedy se ridică și făcu un semn spre ușă. Vă duc eu acolo. Se află în spatele coridorului, la câteva trepte spre stânga.

Lucilla nu rămase prea mult timp în cămară. Nu se așteptase să găsească vreun indiciu lăsat de Joy Burns după ce părăsise camera ca să-și afle sfârșitul. După câteva minute petrecute căutând prin cameră, observând și aprobând tot ce făcuse Joy și găsind tot ce se așteptase, etichetat și depozitat în ordine, Lucilla ieși, închise ușa în urma ei și se întoarse în labirintul de coridoare. Urmând indicațiile pe care i le dăduse doamna Kennedy, își croi drum spre aripa nefolosită.

Punctul de la baza scărilor principale ale aripii în care ajunsese corpul lui Faith Burns fu ușor de găsit; chiar și în lumina slabă

ce se strecura prin draperiile trase și care pătrundea dinspre ferestrele fără perdele de la primul etaj, Lucilla văzu că pardoselile întunecate erau acoperite de un strat de praf, exceptând zona de la baza scărilor, care fusese curățată.

Văzuse corpul lui Faith Burns când îndrumase personalul să le aranjeze cum se cuvenea pe surori în ghețărie. Faith fusese mai înaltă și mai bine clădită decât Joy. În plus, căzuse așa de rău, încât se izbise de peretele aflat în cealaltă parte a coridorului și își rupsese gâtul.

Având în vedere bănuielile legate de moartea lui Joy Burns, ceea ce bănuia că se întâmplase cu Faith și modul în care cele două morți puteau fi legate una de cealaltă, Lucilla rămase pe coridor, privind, în gol spre treptele de la baza scărilor, în timp ce se întreba dacă trebuia să insiste să fie chemat magistratul.

Dar nu putea să dovedească nimic. Cel mai important era că nu avea nici o idee despre ce bănuiseră și despre ce vorbiseră Joy și Faith câtă vreme se aflaseră în sala slujitorilor și în bucătărie. Era convinsă că avusese loc o discuție care dusese la moartea ambelor surori. Aceea era teoria ei, dar numai atât avea – o speculație, o serie de bănuieli.

O persoană naivă ar fi crezut că Joy murise pentru că mâncase din greșeală ceva otrăvit în aceeași noapte în care sora ei murise căzând din întâmplare pe scări.

– Este absurd, murmură Lucilla.

Dar cum să dovedească un asemenea lucru?

Un pas ușor, înăbușit de covor, o făcu să ridice privirea până în capătul scărilor destul de abrupte.

Thomas se uită spre Lucilla, care stătea la baza scărilor, cu capul ridicat și chipul luminat de razele delicate ale soarelui, care se strecurau prin ferestrele de lângă el.

Văzu cum sprâncenele frumoase și castanii se arcuiră încet. Privirea pe care o îndreptă spre el era clar întrebătoare.

El oftă în sinea lui.

– Încercam să aflu de ce ar fi venit Faith aici. Nu este un drum mai scurt spre bucătărie.

Lucilla se îndreptă spre balustradă și începu să urce scările.

– Potrivit lui Gwen, bucătăreasa, și doamnei Kennedy, Faith nu s-ar fi întors în bucătărie. Nu avea nici un motiv să facă asta.

El se încruntă, conștient că atenția îi fu distrasă de discuția lor dinainte, iar simțurile i se concentrară asupra ei.

– Dar cum rămâne cu tava pe care a dus-o în camera lui Manachan?

– I-a lăsat-o lui Edgar, cum făcea de obicei.

El încercă să se dea înapoi, pentru a se îndepărta când Lucilla ajunse în capătul scărilor.

Ea păși pe coridorul de sus, se opri și îi întâlni privirea.

– Dacă Faith ar fi făcut același lucru ca de obicei, ar fi urcat scările personalului până în mansardă, spre camera ei. Ea se aplecă într-o parte ca să se uite dincolo de el, spre coridorului de la primul etaj. Ce se află acolo și are legătură cu zona în care trebuia să fie Faith?

El își mai înăbuși un suspin; deja ea aflase mai multe decât el.

Menținând o distanță decentă între ei, Thomas se întoarse și făcu un semn spre coridor.

– Puțin mai încolo, există o ușă care dă spre o galerie. Acolo e o intrare spre scările personalului, care se află în aripa principală și pe care Faith obișnuia să le urce ca să se ducă spre bucătărie și probabil, mai târziu, ca să ajungă în mansardă. El întâlni privirea Lucillei. De ce a luat-o Faith pe aici?

– Pentru că a auzit ceva. Lucilla aruncă o privire spre ferestre; trei dintre cele aflate de-a lungul coridorului aveau draperiile trase. Ea făcu un semn cu capul spre ele. Draperiile erau trase?

– Nu. Le-am tras eu ca să văd mai bine. El aruncă o privire în jos. Există doar o urmă. Arătă spre un semn proaspăt în straturile de ceară veche aflate în capul scărilor, într-o parte a covorului uzat. E genul de urmă la care te-ai aștepta dacă ea s-ar fi împiedicat, ar fi alunecat și apoi ar fi căzut. În afară de asta, balustrada este netedă și totul pare în ordine.

Lucilla aruncă o privire spre podeaua din spatele scărilor.

– Dar în ce s-a împiedicat?

„În propriile picioare?"

El nu rosti acele cuvinte, dar era singura explicație pe care o găsise. Nu era sigur dacă îi plăcea sau aproba implicarea Lucillei, dar, așa cum se întâmplase în cabana fermierului cu zece ani în urmă, avea o senzație de apropiere față de ea, o afinitate care nu avea legătură cu apropierea fizică, ci era mai degrabă instinctul de a interacționa cu ea, avea senzația că împreună erau mai eficienți decât dacă încercau să deslușească lucrurile pe cont propriu.

Ea era singura persoană cu care simțise vreodată o asemenea legătură – un alt lucru legat de ea pe care Thomas nu își dorea să-l exploreze.

Continuând să privească în jur, ea se încruntă.

– Unde a căzut lumânarea lui Faith?

El clipi.

– Nu știu. Dar, dacă s-a împiedicat, trebuia să cadă odată cu ea.

Se uitară în josul scărilor, dar balustrada și lemnul întunecat nu arătau nici o urmă de ceară căzută.

– Hm... Personalul trebuie să o fi luat. Lucilla se uită lung la scări. Probabil au îndreptat și balustrada. Doar s-a strâmbat când Faith s-a împiedicat și a căzut, nu-i așa?

Amândoi examinară cu atenție balustrada, care era netedă și bine prinsă.

Studiind urma clară lăsată în stratul de praf de pe podeaua de dedesubt, el făcu o grimasă.

– Trebuie să se fi prăbușit destul de rău în față dacă a aterizat tocmai acolo lângă perete.

Lucilla scoase un „hm", apoi se întoarse dinspre scări.

– Edgar și Manachan știu ceva?

– Nu. Presupunând că s-a întâmplat la scurt timp după ce Faith i-a dus cana de ceai lui Manachan, atât el, cât și Edgar erau treji, dar n-au auzit nimic. El îi surprinse privirea. Ce ai mai aflat de la personal?

Îi povesti repede ce bănuia și tot ce aflase. La final, ea se opri, apoi spuse:

– Știu că moartea ambelor surori *poate* fi un accident, dar faptul că s-a întâmplat în același timp este ceea ce mi se pare tulburător. Ea trase aer în piept, apoi se uită de-a lungul coridorului. Mi-e greu să cred că Joy și Faith au vorbit în bucătărie... Cum Faith era în bucătărie, iar Joy se afla în sala slujitorilor, ar fi trebuit să vorbească tare. Și apoi Joy moare otrăvită, iar Faith cade pe scări. Ea se uită înapoi și îi întâlni privirea. Mai ales că acum pot să-mi dau seama că o persoană care se afla în casă în clipa aceea și care era destul de aproape de sala slujitorilor ca să audă discuția dintre Joy și Faith, putea să o otrăvească pe Joy și apoi să o împingă pe Faith pe scări.

El îi susținu privirea preț de câteva secunde, apoi întrebă:

– Cum?

Ea îi spuse ce bănuia, apoi zise:

– Cred că trebuie să găsim bidonul de apă al lui Joy și să vedem ce conținea.

– Era prins de șaua ei. O să-l pun pe Sean să-l găsească.

– Să-l avertizezi să nu bea din el! Ea se opri, apoi continuă: Nu sunt sigură că o să pot să îmi dau seama după miros. Dar putem să verificăm asta, nu-i așa?

Simțindu-se tot mai întristat, el încuviință din cap.

– O să trimit mostre de apă odată cu cele din fântâna familiei Bradshaw. După câteva clipe, adăugă: Dar o să treacă probabil săptămâni întregi până să primim rezultatele.

Ea ridică ușor din umeri.

– Ambele femei sunt deja moarte... Oh, înțeleg! Îi întâlni privirea. Ucigașul nostru ipotetic a auzit ce au discutat și le-a omorât pentru a nu afla ce știau ele. S-ar putea ca amenințare încă să existe.

– Într-adevăr.

Cu maxilarul încordat, el dădu să o apuce de cot. Ignorând efectul pe care simpla ei atingere o avea asupra lui, Thomas o apucă și o întoarse spre coridor.

– Dă-mi voie să-ți arăt ce ușă duce spre aripa principală, ca să știi ce ușă nu trebuie să folosești când o să fii în galerie.

Gândul că o persoană din casă – sau care putea intra în casă – avea vreo intenție ascunsă și criminală era suficient de tulburătoare; faptul că ea se afla acolo, sub același acoperiș, înrăutățea și mai tare situația.

Se trezi înăuntrul lui o emoție pe care nu o recunoștea. Îl amenința.

Oarecum spre surprinderea lui, ea nu se opuse în nici un fel faptului că el preluă controlul; în schimb, merse alături de el mai degrabă din cauza coridorului îngust, fusta ei de catifea atingând materialul pantalonilor lui. De îndată ce fu sigur că ea chiar acceptă să părăsească acel loc, își slăbi strânsoarea, apoi o eliberă cu totul.

Ar fi mărit distanța dintre ei, dar nu era suficient spațiu.

Lucilla se simți tulburată. Într-o oarecare măsură, era tot mai preocupată de moartea surorilor Burns și conștientă de datoria pe care o avea în acea privință, însă atenția ei senzuală se bucura de apropierea lui Thomas.

De atingerea lui, indiferent cât de scurtă fusese.

Izbi în ceva cu vârful cizmei de călărie, se lovi și se împiedică.

– Oh! zise ea și se aplecă în față.

Thomas o prinse să nu cadă și o trase spre el.

Lucilla ajunse în brațele lui. Lipită de el, cu palmele sprijinite pe pieptul lui.

Primul lucru pe care îl simți fu căldura lui, care străpungea straturile de haine și se strecura înăuntrul ei.

În carnea ei, hrănindu-i simțurile.

Simțuri care se treziră la viață într-un iureș amețitor de așteptare.

Își ridică privirea spre ochii lui. În aceeași clipă, simți încordarea bruscă ce pusese stăpânire pe el și care îi transformase fiecare mușchi în oțel. Brațele care o țineau atât de sigure păreau mai puțin maleabile decât fierul.

Dar ochii lui erau cei care îl trădau – chihlimbarul auriu ardea.

Ea continuă să se gândească. Să se întrebe.

Să-i dea timp lui Thomas să-și ridice din nou scuturile de apărare.

Poate că Fecioara o ajuta și îi dădea o șansă, iar ea trebuia să profite de ocazie.

Întinzându-se pe vârfuri, abia reuși să-i șoptească „Mulțumesc!" înainte să-și apese buzele pe ale lui.

Pentru o clipă, șovăi. Dacă el nu răspundea?

Apoi îi simți respirație întretăiată, ca un impuls incontrolabil.

Ea avusese acea reacție înăuntrul ei, iar acum o recunoștea înăuntrul lui.

Toată îndoiala se risipi. Toată prudența se frânse.

Ea îl sărută apăsat, ferm.

Păși cutezătoare spre el, își alunecă mâinile peste pieptul lui și peste umeri, bucurându-se de căldura și de puterea de sub palmele ei, apoi și le apropie mai mult de ceafa lui și își strecură degetele în șuvițele groase și grele.

Acea atingere delicată o calmă.

Cu toate simțurile trezite la viață, trecu de la cucerire la convingere.

Coborând o mână din mătasea părului lui, își așeză palma pe obrazul lui fin și se abandonă pe deplin sărutului.

Thomas era pierdut, ancora lui dispăruse, măturată de un val de dorință feroce. A lui, dar și a ei. Dorința ei se revărsase înăuntrul lui,

trezind o reacție pe care nu mai avea nici o speranță să o stăpânească. Să o îmblânzească. Să o țină sub control.

O dorea; o dorise dintotdeauna.

Dar parte dinăuntrul lui care o dorea, mai presus de toate, era cea pe care o ținea de obicei în frâu, controlată. Ascunsă.

Nu fusese sărutul ei – apăsarea ascuțită și șocantă a buzelor ei pe ale lui – cel care îi frânsese lanțurile, care spărsese lacătul și deschisese larg ușile închisorii lui interioare.

Nu fusese căldura sfârâitoare a atingerii ei când își strecurase mâinile peste pieptul și umerii lui, un gest provocator, ispititor, care se simțise totuși curios de nevinovat.

Nici degetele ei înfipte în părul lui – era suficient de experimentat ca să alunge toate acele ispite.

Ci faptul că îi simți palma, degetele călătorind ușor peste obrazul lui...

Se simțea de parcă atingerea aceea îl îmblânzise. Ucisese toată rezistența și revendica bărbatul care se ascundea înăuntrul lui.

Știuse dintotdeauna că ea era periculoasă. Că ea și numai ea putea să-l stăpânească.

Nu își dorise asta. Încă nu își dorea asta. Încă...

Buzele ei aveau gustul unui amestec impetuos de trandafir și nectar. Iar el nu putu să reziste tentației de a bea.

Doar puțin. Un pic.

Încet și fără milă, mușchii brațelor lui se încordară și o aduseră mai aproape de el. Cu capul aplecat – Thomas nu știa dacă era din voința lui sau a ei –, dar cu o pricepere de netăgăduit, el preluă controlul asupra sărutului, până atunci o simplă umbră a ceea ce putea fi un sărut.

El îi arătă acea realitate. Cu o candoare brutală, îi dezvălui posibilitățile; cum ea începuse totul, el era mai mult decât dispus să termine, să o tachineze la fel de mult cum îl tachinase sărutul ei nevinovat. Despărțindu-i buzele, le revendică, apoi, înclinându-și capul într-o parte, cuceri fiecare centimetru din gura ei, din limba ei cu a lui. Revendică toată blândețea ademenitoare și gustă din pasiunea ei înfloritoare.

În loc să se retragă, așa cum crezuse Thomas, din calea revendicării deliberate și ostentative, din calea unui schimb care, între o bătaie de inimă și următoarea, depășise toate limitele imaginabilului, fiind înlocuit de o nevoie lacomă, plină de febrilitate, în loc

să fie șocată și să se retragă, ea se apăsă mai tare, iar sânii ei se lipiră de pieptul lui, simțindu-i pe sub haine sfârcurile devenite două perle tari.

Durerea grea din vintrele lui se intensifică.

Nevoia convulsivă pe care o simțise întotdeauna în prezența ei îl cuprinse, îl luă cu asalt și puse o stăpânire pe el.

Indiferent cât era de zveltă și de suplă, toată numai oase delicate și membre de mătase, *focul* dinăuntrul ei – încă o flacără dogoritoare, formată din pasiune și din dorință primară – era ispita în persoană pentru bărbatul adevărat din el.

Euforic, nesăbuit, mistuitor și în întregime scăpat de sub control, sărutul răbufni, izbucni nu ca un război, ci precum o ciocnire a dorințelor. A nevoilor, a pasiunilor.

Nu opunându-se, ci amestecându-se. Plutind împreună, împletindu-se, întețindu-se.

Ale ei erau absolut intenționate – Thomas nu avea nici cea mai mică îndoială; ale lui erau de netăgăduit – imposibil de negat, indiferent de dorințele lui.

El știa că trebuiau să se oprească, să înceteze și să renunțe înainte ca el să-și piardă orice speranță de a se mai îndepărta vreodată de ea. De a-i mai da vreodată drumul.

Dar mâna ei rămase pe obrazul lui, atingerea ei arzându-l într-un fel care nu avea nimic de-a face cu căldura, ținându-l captiv fără nici cel mai mic efort. Stăpânindu-i simțurile, înăbușindu-le într-o mare de dorințe din care el nu se putea elibera.

Simțurile și mintea lui erau pur și simplu zdruncinate.

Ea părea să știe, să-și dea seama.

Dar, în loc să înțeleagă pericolul, să se retragă și să-i dea drumul, ea se apropie cu buzele, cu corpul ei, cu apăsarea blândă a mâinii pe obrazul lui.

Un ropot brusc de copite pe pietrele de pe caldarâm îi despărți; gâfâind amândoi, ambii se retraseră din sărut.

Ropotul fu urmat de strigăte și de chemări.

Pentru o clipă, rămaseseră îmbrățișați, privindu-se unul pe celălalt. Amândoi răsuflau întretăiat. Lui Thomas îi vuia pulsul în urechi.

Apoi, strigătele de jos îi aduseră pe amândoi cu picioarele pe pământ.

Se despărțiră. Unul lângă altul, se îndreptară spre fereastră.

Acel capăt din aripa nefolosită dădea spre curtea grajdului. Jos, îi văzură pe Nigel și pe Nolan călare, murgii lor fornăind, stăpâniți de spiritele evident exuberante ale celor doi frați.

Nigel îi chemase pe rândași – acelea fuseseră strigătele auzite de Thomas și de Lucilla –, dar Sean, Mitch și Fred nu se grăbeau.

Thomas privi cum rândașii traversară încet curtea și, fără tragere de inimă, apucară calul lui Nigel și pe cel al lui Nolan. Aparent indiferenți la dezaprobarea aproape ursuză a rândașilor, frații continuară să vorbească între ei în timp ce descălecară, apoi aruncară la întâmplare frâiele spre rândași și o luară spre casă.

Nu se schimbară saluturi între rândași și tinerii stăpâni ai casei. Din câte văzuse Thomas, nu exista nici măcar un sentiment de acceptare între ei – un contrast evident față de momentul în care venise el.

Încruntându-se, se retrase de la fereastră. Îl străfulgeră un gând și fu nevoie de mai puțin de o secundă ca să-și dea seama că trebuia să-l informeze pe Nigel cât mai repede de prezența lui acolo, pentru binele tuturor și mai ales al lui Manachan.

Se uită la Lucilla. Ea continua să privească spre curtea grajdului, unde rândașii duceau caii înăuntru. Chiar dacă nu putea să-i vadă, după expresia gânditoare de pe chipul ei, era limpede că observase încordarea dintre cele două grupuri de bărbați și, asemenea lui, i se părea un lucru curios.

– Ar trebui să mă duc și să-i dau de veste lui Nigel. El făcu un pas înapoi. Când ea se întoarse să se uite la el, Thomas arătă peste umăr spre ușa care se afla chiar pe coridor. Asta este ușa care dă spre galeria din aripa principală. El îi întâlni privirea preț de câteva secunde. Ne vedem mai târziu.

Nu așteptă să-i răspundă; se întoarse pe călcâie, se îndreptă spre ușă și plecă.

Lucilla îl urmări îndepărtându-se. Lăsă ușa deschisă; indiferent dacă avusese sau nu de gând, era o invitație de a-l urma. Pe care ea intenționa să o accepte.

Sărutul fusese tot ceea ce își dorise. Chiar mai mult decât visase. Dar acum că Nigel și Nolan sosiseră, deocamdată treburile personale trebuiau lăsate deoparte. Până mai târziu.

Cu imaginea lucrurilor ce aveau să se petreacă mai târziu în minte, Lucilla păși înainte, dar simți cum i se prinde tocul cizmei în ceva, aproape împiedicându-se din nou.

Se opri, făcu un pas într-o parte și coborî privirea. Văzu o denivelare în podea, aproape de fereastră. Încruntându-se, aruncă o privire înapoi pe scări.

– Se poate ca Faith să se fi împiedicat aici?

Dar scările erau prea departe. Nici măcar cea mai împiedicată persoană nu putea să se prăbușească acolo, apoi să se rostogolească destul de mult ca să cadă pe scări.

Lucilla pufni. Precaută, ea încercă să îndrepte podeaua cu vârful cizmei și își dădu seama că se afla ceva dedesubt. Ceva solid.

Aplecându-se, ridică marginea covorului și descoperi o bucată de lumânare.

– Aici era. Ridică bucata de lumânare – vârful unei lumânări mai lungi – și aranjă la loc covorul. Era pe punctul de a se ridica, dar i se păru curios că găsise o bucată de lumânare fără nici un sfeșnic. Este evident că personalul nu a ajuns până aici când a făcut curat, zise ea.

Aruncă o privire în stânga și în dreapta. Două mese de scris joase erau lipite de perete, între ferestre; picioarele lor, care semănau cu niște mânere, le susțineau la șapte centimetri deasupra podelei.

Ea oftă, îngenunche, apoi se aplecă aproape de podeaua prăfuită și se uită sub mesele de lucru.

Sfeșnicul, unul simplu din cositor, se afla sub biroul din stânga ei. Suflecându-și mâneca jachetei, se întinse și luă suportul; încă avea restul de lumânare.

Ridicându-se din nou în picioare, cu sfeșnicul într-o mână și bucata de lumânare ruptă în cealaltă, le studie pe amândouă, apoi privi spre coridor. Capătul scărilor se afla la vreo șase metri depărtare.

Uimită, puse sfeșnicul și lumânarea pe masa de scris. Pentru un moment, se uită lung la ele. Apoi, cu răsuflarea întretăiată, murmură:

– Pot să mă gândesc la o singură cale prin care să fi ajuns aici, în timp ce Faith s-a prăbușit pe scări până acolo.

Teoria ei începea să semene din ce în ce mai mult cu realitatea – o realitate care nu îi plăcea deloc.

Un vacarm îndepărtat de voci îi aminti că avea o întâlnire la care voia să fie prezentă.

Se întoarse și se îndreptă spre ușa care ducea spre galerie.

Capitolul 6

Covorul gros de pe scările principale înăbuși pașii Lucillei, în timp ce se grăbi să coboare la parter.

Thomas ajunsese deja în foaierul din față. Zarva de voci bărbătești pe care o auzise venise de la Nigel și Nolan când deschiseră ușa de la intrare, dar se opriseră pe verandă, râzând la vreo glumă. Când ea ajunse la baza scărilor, cei doi deschiseră ușa din față și intrară în casă.

Foarte curioasă, se furișă spre baza scărilor, astfel încât arcada dinspre foaierul din față să o ferească de privirile celor trei bărbați.

Oprindu-se la adăpostul arcadei, riscă să arunce o privire rapidă. Thomas se oprise la doar câțiva pași, pe coridor; stătea cu spatele la ea, așteptându-și verii. Îi zărise doar în treacăt pe Nigel și pe Nolan înainte ca vederea să-i fie obstrucționată de umerii lui Thomas, dar i se părură surprinși să-l găsească pe Thomas acolo. Râsul lor încetă brusc, iar tăcerea care urmă dură destul de mult încât să se simtă încordată.

Îi văzuse pe Nigel și pe Nolan de-a lungul anilor. Nigel era cu câțiva centimetri mai scund decât Thomas, dar cu o statură mai solidă – un Manachan mai tânăr. Avea părul castaniu-roșiatic, mai deschis decât al lui Thomas, iar tenul îi era mai rumen și trăsăturile mai puțin rafinate. Unele doamne îl puteau considera de o frumusețe aspră, dar dură.

Nolan era cam la fel de înalt, dar mai subțire, cu un păr deschis la culoare, care îi cobora în valuri peste frunte. Cu o structură mai fină, părea să trăiască în umbra lui Nigel – un om mai slab nu numai fizic, ci și ca personalitate. Nolan privi în timp ce Nigel vorbi:

Înclinându-și capul, ea aștepta să audă unde avea să ducă întâlnirea.

– Vere, spuse Nigel, ce faci aici?

Nici o vorbă care să exprime bucuria revederii sau vrun salut – de fapt, nici un fel de salut. Ea încercă să și-i închipuie pe verii ei salutându-se astfel și pur și simplu nu reuși.

Thomas răspunse pe un ton neutru:

– Am fost chemat.

Chiar când cuvintele îi părăsiră buzele, el își dădu seama ce anume îl deranjase în toată situația aceea de la bun început. De ce Dumnezeu Bradshaw, ca să nu mai vorbim de Forrester, îi scrisese *lui* – aflat la depărtare, în Glasgow – și nu lui Nigel, înlocuitorul moșierului? Indiferent ce se întâmpla, era responsabilitatea lui Nigel, fapt confirmat de Manachan. Ceea ce însemna că membrii clanului apelaseră la Thomas deliberat, din cauza lipsei lor de încredere în autoritatea lui Nigel.

Scena din curtea grajdului părea să confirme acea concluzie – clanul nu era de acord cu Nigel.

Thomas deja știa asta după felul în care reacționă vărul lui. Acel „Oh!" pe care îl rostise era încărcat de o agresivitate crescândă.

Thomas nu avea timp de scenele verilor lui.

– Familia Bradshaw s-a îmbolnăvit grav – toți, inclusiv copiii. De ce alții au insistat să trimită după mine n-am nici cea mai vagă idee, deși bănuiesc că are legătură cu motivul pentru care Bradshaw mi-a scris despre situația aprovizionării cu semințe. El se opri, cu privirea ațintită spre Nigel. Îți amintești că am menționat asta când ne-am întâlnit în Glasgow. Cum voi ați fost în Ayr, să înțeleg că ați rezolvat problema?

Nigel păru să nu se simtă în largul lui, dar căută iute un refugiu într-o încruntare.

– Mă ocup de asta, după cum ți-am spus.

O indiferență defensivă se simți în tonul lui.

Thomas nu avea chef de certuri. În ciuda faptului că era moștenitorul titlului de moșier, Nigel disprețuise dintotdeauna relația oarecum diferită pe care vărul lui o avea cu Manachan. Iar Thomas știa că, găsindu-l la conac, Nigel avea să creadă că îi invada teritoriul. Cât despre Nolan, care stătea deoparte și urmărea schimbul de replici, Thomas nu avea nici o îndoială despre loialitatea lui – îl susținuse dintotdeauna cu înverșunare pe Nigel și îi protejase demnitatea.

– În cazul ăsta, continuă Thomas, acum te-ai întors și poți să-ți reiei îndatoririle de moșier, dar trebuie să știi... Le povesti pe scurt despre moartea lui Joy Burns și a surorii ei în aceeași noapte. Le spuse apoi despre refacerea familiei Bradshaw grație intervenției Lucillei și încheie cu invitația pe care Manachan i-o făcuse Lucillei de a rămâne la conacul Carrick până când ucenica lui Joy își prelua îndatoririle de vindecătoare.

Nigel clipi. Nolan se încruntă. Ambii părură surprinși când auziră de moartea lui Joy și a lui Faith, dar Thomas nu observă nici o urmă de îngrijorare reală, cu atât mai puțin de durere, chiar dacă cei doi le știau pe surorile Burns de o viață.

După un moment, încă încruntat, Nolan aruncă o privire spre Nigel, apoi spuse:

– Încă nu înțeleg, vere, de ce n-ai trimis un simplu mesaj. Nigel putea să se ocupe de familia Bradshaw.

Thomas își ținu furia în frâu.

– După tot ce s-a întâmplat, am fost nevoit să vorbesc cu Manachan și sunt șocat că s-a permis ca moșierul să ajungă în starea în care se află acum. Dar în ceea ce privește familia Bradshaw, în cazul în care ai uitat deja, Nigel nu era aici. Amândoi erați plecați în Ayr și nu puteați fi consultați.

Trebuia să se întrebe ce făceau cei doi în orașul de la malul mării, dar încă nu era momentul.

Nolan ridică nepăsător din umeri.

– Nu știu de ce crezi că trebuie să-ți faci griji pentru *papa,* chiar nu trebuie. Iar problema familiei Bradshaw nu putea să fie atât de urgentă. Puteau să aștepte.

– De fapt, nu puteau.

Lucilla alese special momentul acela ca să iasă din coridorul de la baza scărilor.

Thomas bănuia că se ascunsese acolo de ceva timp; din momentul în care Nigel și Nolan intraseră în foaierul din față, fu la fel de tulburat ca de fiecare dată când ea era în apropiere.

Efectul apariției ei asupra verilor lui fu asemenea unui șoc – nici dacă le-ar fi dat o palmă nu ar fi putut să-i uimească mai tare.

– Bună ziua, Nigel.

Lucilla se opri lângă Thomas și făcu un semn din cap mai întâi spre Nigel, apoi spre Nolan. Nu vedea nici un motiv pentru care să le întindă mâna; după ce auzise ce spuseseră, nu își dorea să-i încurajeze.

Amândoi se uitară lung la ea. Expresiile lor sugerau mai degrabă un amestec de emoții suprimate în mare măsură.

Se uită și ea lung la ei, apoi, ridicând ușor bărbia, permise ca aroganța pe care o învățase de la bunica ei să i se strecoare în ochi.

Nigel își aminti cu întârziere de bunele maniere. Făcu o plecăciune destul de rigidă.

– Domnișoară Cynster.

Nolan își înclină capul și repetă cuvintele fratelui lui.

– Cu privire la familia Bradshaw... Ea se opri ca să se asigure că se bucura de toată atenția celor doi. Dacă vărul vostru nu s-ar fi dus la fermă, n-ar fi găsit-o pe Joy Burns moartă și nu m-ar fi chemat imediat. Dacă n-am fi descoperit că fântâna era otrăvită și n-ar fi adus apă bună, familia Bradshaw aproape sigur ar fi murit, iar oricine ar fi venit să-i ajute și ar fi băut apa s-ar fi îmbolnăvit grav.

Ea surprinse și susținu privirea lui Nigel. Continuă să o facă fără milă.

– Tu nu erai aici ca să acționezi pentru clanul tău. Thomas a fost și a acționat. În calitate de moșier, îi datorezi mulțumiri, chiar dacă tatăl tău i le-a oferit deja.

Strângând din buze, ea așteptă, lăsând tăcerea să vorbească pentru ea și să atragă căința lui Nigel și a fratelui lui.

Cei doi păliră, dar Lucilla se îndoia că era din cauza șocului, ci mai degrabă din pricina mâniei înăbușite. Avea impresia că prea puțini oameni din viața lor izolată le vorbeau atât de direct.

Desigur, se părea că ea și adresarea ei directă erau ceva la care habar nu aveau cum să răspundă.

– Ah! Dacă Nigel ar fi ținut o pălărie în mână, ar fi făcut-o praf. Eu... bănuiesc că ai ajutat-o pe noua vindecătoare. În numele clanului, îți mulțumim.

Lucilla reuși să nu mijească ochii.

– Mă tem că recunoștința ta este prematură. O s-o supraveghez pe ucenica lui Joy Burns până când intră în rolul de vindecătoare, dar trebuie să așteptăm până când sosește. Ea își arcui o sprânceană într-o expresie trufașă. Îmi închipui că trebuie să parcurgă ceva distanță ca să ajungă aici.

Chiar dacă nu știa cât de departe se afla ferma familia Watts, se întrebă dacă Nigel – noul moșier – avea idee cine era ucenica vindecătoarei clanului.

– Ah... Nigel aruncă o privire spre Nolan, dar nu găsi nici un ajutor, fratele lui părând la fel de uluit. Întorcând privirea înapoi la ea, încercă să schițeze un zâmbet. Mă gândesc că o să fie aici cât de repede poate. Dar mă tem că trebuie să te las cu Thomas. El făcu semn spre praful care îi acoperea cizmele înalte. Ar trebui să mă schimb înainte de cină. Îi aruncă o privire lui Nolan, apoi se uită din nou la ea și zâmbi. Scuzați-ne!

Ea nu îi zâmbi înapoi, dar își înclină capul.

– Desigur.

Fața lui Nigel se înăspri când se uită la Thomas.

– Vere... pe mai târziu.

Cei doi trecură pe lângă Thomas și Lucilla și se îndreptară spre scări.

Thomas nu se întoarse să-i urmărească plecând, în schimb, întâlni privirea Lucillei. Tocmai îl apărase inutil, dar nu știa cum să reacționeze sau dacă trebuia măcar să o facă.

Verii lui se opriră la baza scărilor. Atât el, cât și Lucilla auziră o întrebare șoptită, tonul fiind prea scăzut ca să le deslușească vorbele.

Se întoarseră chiar când Nigel reapăru sub arcadă.

– Ah, ne întrebam – privirea lui se opri asupra amândurora – dacă rămâneți la cină.

Thomas răspunse scurt:

– Da.

Lângă el, Lucilla își înclină capul cu o eleganță regească.

– Eu o să rămân până când o să fiu mulțumită de felul în care Alice Watts își ia în primire noul rol de vindecătoare a clanului. Probabil o să dureze câteva zile.

Zâmbetul lui Nigel se desenă forțat.

– În cazul ăsta, spuse el, ne vedem mai târziu.

Cu un salut vag, se întoarse spre scări.

Thomas rămase alături de Lucilla și ascultă cum cizmele lui Nigel și ale lui Nolan răsunară pe scări și se întrebă, încă o dată, ce anume se petrecea.

Lucilla îl binecuvântă pe Marcus. Fratele ei geamăn îl trimise pe Fred cu tot ce îi ceruse – haine, pantofi, perii de păr. Camerista ei, Jenna, se gândise chiar să împacheteze bijuteriile pe care Lucillei îi plăcea să le poarte cu fiecare dintre cele trei rochii de seară simple pe care le ceruse.

La sunetul clopoțelului care anunța cina, învești mântată în mătase verde de culoarea frunzelor de primăvară, cu un colier de peridot și o brățară care se asorta în jurul încheieturii, ieși din camera care îi fusese oferită în aripa considerată a vizitatorilor și coborî. O privire aruncată în salonul de zi îi confirmă că familia nu se deranjă să se adune acolo; își continuă drumul spre salonul de luat masa. Pași iuți și ușori răsunară pe coridorul din spatele ei. Lucilla se opri în fața ușii salonului de luat masa și zâmbi când Niniver i se alătură.

Întorcându-i sfioasă zâmbetul, Niniver murmură:

– Bună seara. Nu știam că o să rămâi.

Îi făcu semn Lucillei să o urmeze.

– Cred că o să rămân câteva zile. Am fost de acord să o ajut pe Alice Watts să-și intre în rolul de vindecătoare a clanului.

Intrând în încăpere, Lucilla văzu că Manachan era deja acolo, așezat în capul mesei. Un bărbat înalt, subțire, cu o atitudine sobră se afla în spatele scaunului lui. Probabil era Edgar, valetul lui Manachan.

Și Thomas era acolo, așezat în dreapta moșierului, la două locuri distanță; se ridică atunci când ea și Niniver intrară.

Manachan ridică privirea spre ea pe sub sprâncenele stufoase.

– O să mă ierți că nu mă ridic, Lucilla... Pot să-ți spun așa?

Cu un zâmbet, ea încuviință din cap.

– Bineînțeles.

Manachan făcu un semn cu mâna spre locul din dreapta lui, iar Thomas trase scaunul. Lucilla se duse să se așeze, observând că Niniver – după o încuviințare scurtă spre tatăl ei, care păru că abia o observă – ocupă scaunul din fața lui Thomas, dar cu un loc mai departe.

Un lacheu ținu scaunul pentru Niniver. Ea se așeză, apoi privi spre capul mesei.

– Mă bucur să te văd aici, *papa*.

Manachan îi aruncă o privire; expresia de pe chipul lui sugera că nehotărârea dacă trebuia să se arate enervat de vorbele ei ori să fie mulțumit. Decise să scoată un pufnit neutru.

Lucilla se abținu să-și arcuiască sprâncenele. Provenind dintr-o familie importantă, era întotdeauna curioasă să vadă cum se purtau alte familii, mai ales între ei.

Sosi Norris. Clipi spre moșier, apoi încuviință din cap.

– Domnule.

Fără să mai aștepte vreo aprobare, el ocoli masa și se așeză pe scaunul aflat în partea cealaltă a lui Thomas.

Apoi intrară Nigel și Nolan. Îl văzură pe Manachan și se opriră ca arși. Expresia de pe ambele chipuri trăda mai degrabă șoc decât uimire. Nigel își reveni primul.

– *Papa!* Privirea lui alunecă spre Lucilla, apoi se întoarse spre moșier chiar când acesta se uită la el. Ar trebui să fii aici jos?

Manachan nu fu mulțumit. Permise ca tăcerea să se aștearnă pentru mai multe secunde înainte să spună:

– Sunt aici, ăsta e singurul lucru care trebuie să te preocupe.

Nigel înghiți în sec.

– Da, desigur. Suntem încântați că ai fost în stare...

– Doar am fost surprinși să te vedem. Nolan se duse spre scaunul din fața lui Thomas. Îi aruncă o privire aspră vărului său. Nu ne-am dat seama că ți-ai revenit așa de mult.

– Ei bine, mi-am revenit. După ce se așeză fratele lui, Nigel ocupă scaunul rămas liber în stânga moșierului, din fața Lucillei, apoi Manachan îi făcu un semn cu mâna lui Ferguson, care stătea în picioare lângă ușă, că putea să servească.

Dat fiind startul cinei, Lucilla nu fu surprinsă de faptul că discuția din timpul mesei se dovedi oarecum unilaterală. Manachan o întrebă despre călătoriile părinților ei, iar ea i le descrise cum se cuvine. Apoi moșierul îl întrebă pe Thomas despre o firmă numită Carrick Enterprises, la care, aflase ea, Thomas era în parte proprietar. Ascultă interesată când el vorbi despre importul de tutun, zahăr și cherestea exotică, dar și despre exportul de lână, piele și whisky. El menționă mai mulți oameni – Quentin, Humphrey și Winifred – despre care, după dorința lui Manachan de a le fi amintit, presupuse că erau un fel de familie.

Felurile de mâncare veneau și plecau – hrană bună, mai degrabă potrivită pentru gusturile bărbătești și pentru familia aceea predominant masculină. Servitorii erau tăcuți și discreți. Lucilla luă doar o gură mică din vinul roșu și tare și în rest bău apă proaspătă de munte. Mâncă, ascultă și observă.

Manachan și Thomas vorbiră despre vreme, pescuit și vânătoare în general, atingând, în cele din urmă, chestiuni legate de politica din ținut. Nigel și Nolan oferiră din când în când câte un comentariu, al cărui ton doar sublinie diferența dintre ei și Thomas, care, la rândul său, evidenție atitudinea lui Manachan față de cei trei. Bătrânul îl trata ca pe un seamăn mai tânăr, cineva ale cărui opinii le aprecia și le respecta, în timp ce continua să-și vadă fiii ca pe niște copii impertinenți, mai mult de privit decât de auzit.

Lucilla se gândi că, una peste alta, Manachan era un excelent judecător de caractere.

În fața lui Thomas, Norris mâncă doar cu ochii în farfurie și cu atenția undeva departe; fratele Lucillei Carter, un artist, purta adesea aceeași expresie detașată în timpul mesei. Norris abia observă schimbarea felurilor de mâncare, cu atât mai puțin a temelor de discuție, dar, spre deosebire de atitudinea neintenționată a lui Carter, ea simți ceva voit în comportamentul lui Norris, de parcă tăcerea

lui era răspunsul pentru familia pe care o avea, o metodă prin care o ignora.

Ea se simți întru câtva șocată de acea constatare, deși părea foarte adevărată.

În schimb, în timp ce Niniver își ținu privirea în jos și nu interveni deloc în discuții, din când în când, își ridica ochii albaștri și îi pironea asupra celui care vorbea înainte de a coborî din nou privirea. Poate că Niniver tăcea, dar ea asculta și observa cu aceeași atenție ca Lucilla; cât despre atitudinea față de familie, ea era implicată, vigilentă și îngrijorată.

Lucillei nu îi luă prea mult ca să-i observe acea ultimă emoție.

Când felul principal fu luat de pe masă, Manachan se întoarse spre Nigel și Nolan.

– Și cum stă treaba cu voi? Ce ați mai făcut între timp?

Lucilla își îndreptă atenția spre cei doi. Până în clipa aceea, îi părură greu de citit. Ascunși. Alunecoși.

Dar Nigel păru să înflorească sub privirea tatălui, se relaxă și zâmbi.

– Am făcut o călătorie rapidă până în Glasgow, dar nu a fost prea interesant. El își îndreptă capul spre Thomas. Ne-am întâlnit cu Thomas la prânz, apoi ne-am întors, iar a doua zi am plecat la Ayr. Am petrecut câteva zile acolo, de obicei. Nigel ridică nonșalant din umeri. Cursele erau în toi. Între timp, am aruncat o privire la câțiva căluți... Chestii de genul ăsta. Tocmai ne-am întors în după-amiaza asta.

Urmă o pauză, în timp ce le fu servit desertul – cremă de Chantilly și o șarlotă groasă.

După ce începură cu toții să mănânce, iar lacheii plecară, Manachan îndreptă o privire scrutătoare spre moștenitorul lui.

– Bănuiesc că ai auzit deja că familia Bradshaw s-a îmbolnăvit și că Joy Burns a murit în timp ce se afla acolo ca să-i ajute. Cum nu erai aici ca să te ocupi de situație, m-am dus la familia Bradshaw ca să văd ce se putea face.

Mâinile lui Nigel și ale lui Nolan încremeniră. Capetele lor rămaseră coborâte în jos, cu privirea ațintită în farfurii. Nici unul dintre ei nu știuse că tatăl lor părăsise casa. Thomas nu le menționase acel detaliu și, în mod evident, nimeni altcineva nu o făcuse.

Cu o vocea pătrunzătoare, care nu îi trădă în nici un fel emoțiile, bătrânul continuă:

– În afară de boala familiei Bradshaw, am aflat că nici o sămânță nu a fost încă furnizată fermierilor noștri, celor care ne cultivă terenurile. Nici măcar unuia dintre ei. Dacă nu s-a schimbat nimic între timp, au întârziat deja cu plantatul primei recolte.

Nolan se foi ușor. Lucilla putea să jure că îl înghiontise pe Nigel pe sub masă.

Trecu o secundă, apoi Nigel își înălță capul. Lucilla nu putu să-și dea seama dacă tenul palid al bărbatului se înroșise de stânjeneală, frustrare sau furie.

– Am introdus o nouă metodă care, per total, o să aducă mulți bani în contul clanului. Fonduri pe care, de altfel, nu le are. Așa cum am fost fericit să le explic tuturor celor care m-au întrebat, noua metodă funcționează pe un orar ușor diferit. Semințele sunt pe drum și o să fie aici când trebuie, adică foarte curând. Nu este nevoie ca fermierii să le primească mai devreme – acesta era un lucru ineficient în vechea metodă.

Nigel vorbi cu o certitudine teribil de arogantă.

Manachan se încruntă. După o clipă, întrebă:

– Așadar, nu există nici o problemă legată de aprovizionarea cu semințe?

– Nu! Nigel ridică mâinile în aer și, de această dată, frustrarea lui fu mai mult decât evidentă. Habar n-am de ce ar crede cineva că ar fi altfel. Asta, numai dacă refuză să asculte ce spun eu.

Bătrânul se uită la masă pentru o clipă, apoi privirea i se îndreptă spre Thomas.

Privirea lui Nigel o urmări pe cea a tatălui lui, iar ochii lui căprui căpătară nuanța unei agate dure.

– Și nu pot să-mi dau seama, continuă Nigel cu vocea scăzută, plină de ranchiună, de ce ar putea să creadă cineva că Thomas, care nu locuiește aici și nu a mai fost la moșie în ultimii doi ani, ar ști mai multe decât mine despre gestionarea moșiei.

Thomas citi în privirea lui Nigel dezaprobarea, provocarea abia ținută în frâu și își înclină capul.

– Și eu trebuie să mă întreb de ce, din moment ce nu mai trec atât de des pe aici, iar tu ești moșierul acum, cineva de pe moșie ar face apel la mine pentru asemenea chestiuni.

Nu fu pe deplin surprins când, după un moment în care se gândi la cele spuse, Nigel își înclină capul și coborî privirea. Vărul lui îi înțelese comentariul ca pe o aprobare, nu ca pe o critică. De ce doi

dintre fermierii de rang înalt îl contactaseră pe Thomas ca să-i ceară ajutorul?

Manachan se încruntă. Spre deosebire de Nigel, bătrânul înțelesese aluzia.

Thomas se uită la Lucilla. Ochii ei verzi erau ațintiți spre Nigel. Expresia de pe chipul ei era neutră, dar Thomas bănuia că și ea auzise adevărata întrebare, cea care rămase fără răspuns.

În situația în care Manachan, imaginea unei căpetenii foarte îndrăgite de întregul clan, efectiv îi înmânase frâiele moșiei lui Nigel, problema neîncrederii față de Nigel era una sensibilă – pentru Nigel, pentru Manachan și chiar pentru Nolan, Niniver și Norris. Și pentru Thomas. În timp ce în cele mai multe familii titlul de moșier era transmis din tată în fiu – sau chiar fiică –, familia care deținea conducerea moșiei era aleasă de clan. Un moșier care nu reușea să păstreze încrederea clanului putea fi înlocuit, prin alegeri organizate de clan, fie cu alt membru din propria familie, fie cu o persoana din altă familie din clan.

Thomas bănuia că, deși frâiele moșiei fuseseră trecute în mâinile lui Nigel, Manachan – tiranul blând pe care îl cunoștea de-o viață – încă influența deciziile, fiind prezent și îndrumând lucrurile din umbră.

Dar bătrânul era mult prea slăbit ca să se mai ocupe de asta.

Nigel administra proprietatea pe cont propriu.

Thomas își îndreptă atenția spre savurarea șarlotei. Promisiunea pe care i-o făcuse lui Manachan, de a rămâne până când deslușeau ce se întâmpla, îi răsuna în minte. Încă nu era sigur cum avea să afle ceea ce trebuia, cel mai probabil fără ajutorul direct al lui Manachan, dar măcar acum accepta că erau nevoiți să ajungă la miezul problemei. Thomas știa cui îi era loial. Lui Manachan, desigur, dar fiind un Carrick, fiul tatălui lui, clanul și oamenii lui erau preocuparea lui principală.

Lucilla puse lingura deoparte și se uită la Manachan.

– Surorile Burns. Personalul le-a dus în ghețărie. Cum nu le-a mai rămas nici un membru de familie, trebuie luată o decizie cu privire la înmormântarea lor.

Manachan, Thomas și Lucilla se uitară la Nigel, dar acesta avea capul înclinat în jos, mâncându-și desertul, și nu observă că așteptau.

Bătrânul făcu o grimasă. Cu privirea îndreptată spre Lucilla, el spuse:

– Regula noastră este înmormântarea la patru zile după moarte.

Ea încuviință din cap.

– Deci peste două zile începând de astăzi.

– Da, de dimineață, la biserica din Casphairn. Există un lot al familiei Burns în cimitir. Thomas, zise Manachan uitându-se spre el, o să-i spună lui Ferguson. El știe ce aranjamente trebuie făcute. Privirea lui se întoarse spre Lucilla. Moșierul se opri, apoi spuse: Dacă poți... Cred că lui Joy și lui Faith le-ar fi plăcut să fii prezentă. Ca să reprezinți lumea de dincolo, ca să spun așa. Ambele erau adepte ale vechilor căi – credeau în Fecioară.

Ea încuviință din cap.

– Nu eram sigură, dar da, o să fiu prezentă.

Moșierul strânse din buze.

– Una dintre îndatoririle tale?

– Da.

Când ea nu mai spuse nimic, Manachan deveni gânditor.

– Îmi dau seama că este o obligație, dar cum Alice Watts încă nu este pe deplin instruită, aș aprecia părerea ta cu privire la ce se găsește în cămară și la celelalte chestiuni legate de îndatoririle de vindecătoare. Cum a lăsat Joy lucrurile, mai ales că nu se aștepta să plece?

– Am aruncat deja o privire prin cămară. Din câte mi-am dat seama, Joy avea totul sub control. Toate elementele de bază erau acoperite și începuse să pregătească licorile de vară. Lucilla profită de moment ca să întrebe: Ar fi un lucru... Ce licori ți-a prescris Joy? Alice o să aibă nevoie să știe ca să mai facă.

Manachan își flutură disprețuitor mâna.

– Nu-ți face griji pentru mine, eu sunt bătrân. Ocupă-te mai întâi de băieți. Asigură-te că Alice știe tot ce are nevoie ca să vindece oasele rupte, arsuri și tăieturi, dar și afecțiuni specifice copilăriei.

Dacă bătrânul nu ar fi fost însuși moșierul și dacă nu ar fi stat la masă înconjurat de copiii lui, Lucilla ar fi insistat, dar ceva din tonul lui Manachan o avertiză să abandoneze subiectul legat de licori. Așa că ea încuviință drept o acceptare politicoasă.

Pentru moment.

Șarlota și crema dispăruseră. Lacheii strânseră masa.

Lucilla îl văzu pe Ferguson intrând cu o tavă cu pahare de cristal și trei sticle. Se uită la Niniver, dar fata stătea cu mâinile în poală și privirea ațintită spre masă. Lucilla examină iute opțiunile, apoi, uitându-se la fată, împinse scaunul înapoi și vru să se ridice.

– Niniver, cred că este timpul să ne retragem în salon.

Bărbații se ridicară în grabă, cu excepția lui Manachan. Se ridică și fata, dar mai încet. Se uită la Lucilla, apoi aruncă o privire spre tatăl ei.

Manachan încuviință din cap.

Niniver își reveni repede și se uită la Lucilla.

– Da, desigur.

Așezându-și șervetul lângă farfurie, așteptă ca lacheul să-i tragă scaunul.

Thomas făcu același lucru pentru Lucilla.

Cu un zâmbet, ea îi mulțumi încet, apoi, alungând din minte lipsa comportamentului adecvat în societate afișat de membrii familiei Carrick, o urmă pe Niniver pe coridor.

– Îmi pare rău. Niniver se prăbuși într-un colț al canapelei din salon. Trebuia să-mi amintesc, dar sunt obișnuită să nu mai fie altă doamnă la masă.

Lucilla își strânse fustele și se așeză într-un fotoliu aflat în fața canapelei.

– Nu m-am gândit la asta înainte, dar locuiești aici fără nici o altă femeie?

Niniver făcu o ușoară grimasă.

– Fosta mea guvernantă, Hattie, trăiește aici, deci teoretic vorbind, am o doamnă de companie. Dar Hattie nu îi aprobă nici pe tata, nici pe frații mei, refuză să suporte ceea ce numește „josnicia lor". Rămâne în apartamentele ei de la etaj dacă nu am nevoie să mă însoțească la vreun eveniment. Nu ni se alătură niciodată la masă.

– Ca să vezi! Lucilla se așeză mai comod. Îmi amintesc că te-am văzut la Balul Vânătorii. Trebuie să recunosc că, în afară de aceste baluri, nu prea ies în societate.

– Nici eu. Niniver își mușcă buza de jos, apoi adăugă: Dacă nu ar insista *papa*, nu m-aș duce nici la ele. Strâmbă din nas. Toate astea – balurile, mesele și petrecerile – mi se par atât de... ei bine, restrictive. Și inutile. Tinerii domni se plâng întotdeauna că trebuie să se poarte cu mănuși cu noi, doamnele. Totuși, se pare că nu se gândesc niciodată că unele dintre noi cred că e la fel de chinuitor să fim politicoase și să pretindem că suntem interesate de ei și de isprăvile lor.

Lucilla râse.

– Să înțeleg că nu visezi să intri în lumea bună sau chiar să te alături societății din Edinburgh sau Glasgow.

– Doamne sfinte!

Niniver clătină din cap. După o clipă, o privi pe Lucilla.

Cumva spre surprinderea ei, în spatele albastrului frumos al ochilor lui Niniver, Lucilla văzu o minte mult mai subtilă, mai iute și mai calculată decât se așteptase.

– Probabil că tu înțelegi mai bine decât majoritatea, zise Niniver, fiind atât de implicată în clanul tău – voi, oamenii din Vale, nu îi spuneți clan, nu-i așa? Când Lucilla încuviință din cap, Niniver continuă: Eu m-am născut aici, în casa asta, pe pământul ăsta. Am trăit aici toată viața și, deși lumea presupune că, la un moment dat, o să mă mărit și o să mă mut, eu nu cred că vreau să fac asta. De fapt, *știu* deja că nu vreau să fac asta. Cu ochii ei albaștri și sinceri, Niniver susținu privirea Lucillei. Asta este casa mea, îmi pasă de acest loc și de oameni. Rădăcinile mele sunt aici, asta e important pentru mine.

Lucilla zări puterea în maxilarul delicat al lui Niniver, citi hotărârea din privirea ei, simți fermitatea pe care o ascundeau silueta ei minionă și trăsăturile de zână. Încuviință din cap.

– Da. Înțeleg.

Ea recunoștea devotamentul atunci când îl vedea.

Trăsăturile lui Niniver se relaxară. După o clipă, își arcui o sprânceană.

– Să cer să ni se aducă niște ceai?

Lucilla clătină din cap.

– Nu încă. Să le mai dăm câteva minute.

Niniver aruncă o privire spre pianul așezat într-un colț.

– Eu nu cânt sau, cel puțin, nu cânt bine, așa că nu te pot distra cu muzică.

Lucilla zâmbi larg.

– Eu cânt, dar nu mă simt în stare să o fac. Ea șovăi, dar să afle că Niniver era un suflet asemănător cu al ei era o ocazie prea bună ca să o rateze. Ai putea să mă distrezi povestindu-mi despre un subiect despre care aș vrea să știu mai multe.

Privirea albastră a lui Niniver se fixă spre ea.

– Thomas?

Cu capacitatea de observație a lui Niniver confirmată, Lucilla încuviință din cap.

– Mi-am dat seama că știu puține despre trecutul lui și sunt curioasă. Mai ales în privința legăturii lui cu Fecioara, dar Lucilla nu voia să dezvăluie acest lucru. Relația lui cu Manachan și cu frații tăi nu este chiar așa cum mă așteptam, din moment ce Thomas și Nigel trebuie să fie cam de-o seamă.

– Thomas este mai mare cu treisprezece luni. Niniver se lăsă pe spate, făcându-se mai comodă. Și mai sunt treisprezece luni între Nigel și Nolan.

– Am crezut dintotdeauna că Thomas s-a născut aici.

Niniver încuviință din cap.

– Așa este. Cu toate astea, nu a crescut aici. Părinții lui, unchiul Niall și mătușa Katherine, trăiau în Glasgow. Mi s-a spus că obișnuiau să vină aici pentru toate sărbătorile, așa că Thomas cunoștea clanul, iar clanul îl cunoștea pe el. Cred că unchiul Niall – îmi amintesc vag de el – era foarte plăcut de toată lumea. El și *papa* se înțelegeau foarte bine. Încă îmi amintesc cum râdeau și cum se întorceau de la vânătoare împreună. Erau apropiați, până când unchiul Niall și mătușa Katherine au murit într-un accident de trăsură. Eu eram foarte mică pe atunci, iar Norris era bebeluș. Mama noastră a murit la scurt timp după nașterea lui Norris. Și apoi au murit unchiul Niall și mătușa Katherine, iar Thomas a venit să locuiască aici, cu noi.

– Câți ani avea el atunci?

Niniver se adânci în gânduri.

– Zece... trebuie să fi avut zece ani. A rămas aici cam un an, apoi a plecat în Glasgow, ca să meargă la școală și să locuiască împreună cu fratele mătușii Katherine, Quentin Hemmings, soția lui, Winifred, și fiul lor, Humphrey, care este de aceeași vârstă cu Thomas. Din câte înțeleg, *papa* și Quentin, care erau tutorii lui Thomas, credeau că, din moment ce Thomas avea să moștenească jumătate din Carrick Enterprises, trebuia să învețe despre afaceri și Glasgow. Niniver ridică din umeri. Iar cum Nigel trebuia să preia moșia de la *papa*, nu a existat nici un motiv pentru care Thomas să învețe prea multe despre proprietatea de aici.

Lucilla nu își arătă nedumerirea. Trebuia să existe mai multe detalii.

– Cât timp și-a petrecut Thomas aici după ce s-a dus să locuiască în Glasgow?

– Nu atât de mult. Venea în vacanțe, iar uneori rămânea în jur de o lună vara. Niniver se foi pe canapea. Pe vremea aceea, era mai apropiat de Nigel și de Nolan, dar cu cât au crescut, cu atât au devenit mai diferiți. Niniver se încruntă. Când a împlinit 20 de ani, Thomas părea mult mai în vârstă, mai matur și mai de încredere decât Nigel și Nolan. Niniver se uită spre ea și îi întâlni privirea. Mult mai adult.

Nu era nici o îndoială, dar care era legătură lui Thomas cu pământul? Cum evoluase aceasta și când? Deși se născuse cu o legătură cu Fecioara, în general, era nevoie de timp ca o asemenea legătură să se dezvolte, să se întărească și să se maturizeze.

Lucilla aruncă o privire spre ceasul de pe poliță.

– Probabil ar trebui să sunăm după ceai.

În timp ce Niniver se ridică și se duse să tragă de clopoțel, Lucilla se încruntă gândindu-se la ceea ce aflase până acum despre trecutul lui Thomas.

Bănuise că el se născuse pe ținuturile Fecioarei, sub protecția ei, și chiar așa era.

El *era* binecuvântat de Fecioară; nu încăpea nici o îndoială. Lucilla știa asta, la fel și Marcus.

Dar, cum Thomas petrecuse atât de puțin timp în ținuturile Fecioarei, fie în copilărie, fie ca adult, el știa oare că era binecuvântat de Fecioară? Înțelegea ce însemna?

Dar, cel mai important, știa că era perechea predestinată de Fecioară pentru Lucilla?

Cu siguranță, trebuia să știe.

Dar dacă nu înțelegea legătura cu Fecioara...

Când Thomas intră în salon înaintea să se servească ceaiul, Lucilla îi întâlni privirea.

El văzu și își arcui o sprânceană.

– Ceilalți s-au retras.

El veni mai aproape și se așeză în celălalt fotoliu, cu umerii lați lipiți de spătarul căptușit și cu picioarele lungi întinse.

În ciuda întrebării care îi răsuna în minte, Lucilla se delectă cu puterea bărbătească inerentă care i se dezvăluia; pentru un bărbat masiv, avea o anumită grație care amintea mai degrabă de flexibilitatea oțelului decât de rigiditatea fierului.

– Să torn ceaiul?

Întrebarea lui Niniver frânse vraja. Lucilla se uită la ea. Ferguson așezase tava cu ceai între canapea și fotoliu. Lucilla zâmbi.

– Te rog.

Niniver făcu onorurile, iar Thomas îi întinse o ceașcă Lucillei, apoi o acceptă pe a lui. Ridicându-și propria ceașcă și farfurioara, Niniver se lăsă pe spate.

Lucilla bău din ceai. Voia să-l întrebe pe Thomas despre felul în care o înțelegea pe Fecioară, dar nu se putea gândi la nici o modalitate subtilă de a deschide subiectul.

Niniver se uită la ea în vreme ce sorbi din ceai, apoi își lăsă ceașca jos și îl privi pe Thomas.

– Ce fac unchiul și mătușa ta? Și Humphrey?

În alt context, Lucilla ar fi ascultat, dornică să afle mai multe despre viața lui Thomas. În schimb, se simțea mistuită de o nevoie urgentă de a i se confirma că el știa, că înțelegea și recunoștea ce însemna el pentru ea și, invers, ce însemna ea pentru el.

Nu știa cât timp rămase acolo, cu gândurile prinse într-un iureș, dar ceașca îi era goală când Niniver scoase un căscat delicat, apoi, pe neașteptate, se ridică.

– Eu mă duc la culcare. Ne vedem la micul dejun.

Punându-și ceașca și farfurioara pe tavă, Niniver ieși din încăpere, lăsând-o pe Lucilla să clipească nedumerită în urma ei. Ea aruncă o privire spre Thomas și îi zări zâmbetul înțelegător.

– Puteam la fel de bine să spunem că suntem în Londra. Sau chiar în Glasgow.

Își puse ceașca și farfurioara pe tavă, apoi se întinse să le ia și pe ale ei.

Lucilla i le dădu. Și își impuse să-și vină în fire. Niniver îi oferise o ocazie, una de care trebuia să profite.

– Eu... Ea se prefăcu a face o grimasă. Nu dorm prea bine când sunt departe de Vale. Mi-ar plăcea să fac o plimbare scurtă la aer proaspăt înainte să încerc să dorm, dar nu știu unde ar fi potrivit să fac asta. Ea întâlni privirea lui Thomas și se asigură că ochii ei erau limpezi, lipsiți de orice intenție. Te plimbi cu mine? Aș prefera să nu merg singură.

Thomas îi studie ochii verzi. Nu văzu nimic calculat în ei, și totuși era sigur că exista o amenințare subtilă în ultimele ei vorbe. Avea să se plimbe singură chiar dacă el nu o însoțea, iar el nu își dorea ca ea să se plimbe singură, nu când plutea în aer posibilitatea de a avea un ucigaș pândind prin preajmă.

Avea deplină încredere în ea, dar nu era sigur că avea deplină încredere în sine. Că își permitea să aibă încredere în sine. Își amintea prea bine – într-adevăr, cu o claritate chinuitoare a simțurilor – ce anume se întâmplase când se plimbaseră ultima oară. Da, ea se împiedicase. Da, el o prinsese. Dar sărutul acela... Ea inițiase totul.

Iar ea profitase din plin. Îl scosese din starea lui atent controlată și îi arătase ce anume reprezenta ea.

Ceva elementar. Ceva atât de visceral, de puternic și de energic încât, dacă el se preda, avea să-l înghită cu totul.

Nu trebuia să meargă cu ea.

Totuși, instinctul, fiecare fibră a ființei lui nu îi permiteau să accepte nici cel mai mic risc de a o lăsa să se plimbe singură noaptea.

Nu permise nici unuia dintre acele gânduri să iasă la suprafață. În schimb, încuviință din cap.

– Da. Bineînțeles.

Și se ridică.

Capitolul 7

Terasa laterală se întindea pe toată lungimea aripii nefolosite. Înspre acea parte de casă nu erau tufișuri, iar terasa era scăldată în lumină palidă a lunii, lipsită de umbre și de plante care să aglomereze balustrada pe întreaga ei lungime.

Era locul perfect pentru plimbare, știind că nici un pericol nu putea rămâne neobservat.

Desigur, pentru Thomas, cel mai mare pericol mergea în rând cu el.

Lucilla chiar se gândea cum să găsească portița de care avea nevoie ca să pătrundă în mintea lui. Acum că întrebarea despre ce înțelegea el despre Fecioară, despre ei căpătase contur, ea nu se putea concentra pe nimic altceva. Se îndoia că vreo conversație avea să ducă undeva sau cel puțin să-i ofere răspunsurile pe care și le dorea; trebuia să schimbe interacțiunea dintre ei într-un alt sens, unul mai personal.

Dar cum? El se plimba lângă ea, încetinind pasul ca să și-l potrivească cu al ei. Totuși, simți că era atent.

Dat fiind sărutul împărtășit în după-amiază aceea – o apropiere intimă satisfăcătoare –, nu știa la ce se aștepta Thomas. O repetare a momentului?

Gândul acela o încânta.

În vreme ce capătul îndepărtat al terasei dădea spre partea de drum ce ducea spre curtea grajdului, zonele cele mai apropiate erau mărginite de întinderi goale de peluză, iar încăperile alăturate și cele de deasupra erau nelocuite; intimitatea lor părea asigurată. Dar cum să profite cel mai bine de ea?

Cum să se folosească de ocazie ca să câștige *tot* ceea ce își dorea?

Brusc, ea se opri; nu se atingeau, așa că lui îi luă o secundă ca să-și dea seama că ea se oprise.

Lucilla așteptă până când el se opri și se întoarse spre ea.

Înainte ca ochii lui să-i găsească chipul, ea făcu un pas în față, își puse o palmă peste ceafa lui, se întinse și îl sărută.

Din nou.

Și, din nou, simți reacția lui instantanee.

Liniștită, ea făcu un pas spre el, în brațele lui, când acestea se ridicară și se înfășurară în jurul ei.

În sărut, în vreme ce se dezlănțuia într-o izbucnire glorioasă de pasiune.

Înclinându-i fața pentru ca buzele ei să se unească mai bine cu ale lui, ridicată pe vârfuri, ea se apropie mai mult. Bucurându-se de zidul cald și solid al pieptului lui, al trupului atât de înfierbântat lipit de al ei, ea își înfășură brațele pe după gâtul lui, se agăță de el și se lăsă cuprinsă de încântare.

Și simți cum prinsoarea lui se strânge în jurul ei.

Ea își întredeschise buzele ca o invitație; în timp ce el se aventură adânc, revendică și posedă, ea se bucură.

Aceea era realitatea pe care își dorea să o atingă, direcția în care își dorise să meargă.

Cea care se baza, se construia pe acea înțelegere necesară.

Cufundat într-un iureș de pasiune și de dorință, Thomas se pierdu, la fel cum i se întâmplase în după-amiaza aceea, exact așa cum, își dădu el seama, se pierduse dintotdeauna lângă ea. Lucilla în brațe lui, buzele ei pe ale lui, corpul ei apăsat îmbietor pe al lui, aceasta era definiția raiului pentru simțurile lui.

Un rai interzis, plin de ispite prea ademenitoare pentru a le putea rezista.

Nu putea să-și împiedice brațele să o țină, să se strângă în jurul ei, parcă pentru a o acapara și a o lipi de el pentru totdeauna.

Nu putea să-și oprească simțurile să nu se răzvrătească, să nu se adape din comoara pe care ea o oferea; dulceața gurii și a limbii ei era un nectar amețitor.

Apăsarea sânilor ei pe pieptul lui, coapsele întinse și subțiri prinse între ale lui, apăsarea moale a pântecului ei pe erecția lui, toate interpretau un cântec de sirenă în mintea lui învolburată.

Captivantă. Era captivantă și mai mult de atât; buzele ei, corpul suplu și focul vibrant, de netăgăduit, care ardea înăuntrul ei o făceau să devină ispitirea fundamentală pentru el.

Senzația de a cădea – de a se prăbuși pur și simplu, fără a-și mai face griji, de a renunța la control fără să se mai gândească – îl atrase înapoi de pe marginea invizibilă. Și permise rațiunii să revină suficient de mult ca să recunoască faptul că pericolul de care avusese de gând să se protejeze se materializase și îl orbise.

Îl surprinsese. Îl prinsese.

Își reveni în fire și se retrase din sărut.

Nu-și putea permite să o lase să-l influențeze, cu atât mai puțin să-i schimbe calea.

Hotărârea îl îndârji.

Dar, când își înălță capul și se uită în ochii ei, smaraldul atât de întunecat în noapte, și zări îmbujorarea discretă de plăcere care îi coloră obrajii de alabastru și pasiunea care licărea în adâncimile acelor ochi fascinanți, adevărul îl lovi.

Ea îl dorea. Până în clipa aceea, nu se gândise la ea în toată povestea aceea, ci numai la sine. Nu se gândise la ceea ce spunea despre ea dorința de a-l săruta, de a lansa o astfel de invitație nu o dată, ci de două ori...

Dar el nu putea – pur și simplu nu putea – să fie bărbatul pe care îl vedea reflectat în ochii aceia. Bărbatul pe care ea și-l dorea.

Își drese glasul. Cu ochii ațintiți spre ea, el spuse încet:

– Toate astea... nu sunt înțelepte.

Lucilla clipi, apoi îl studie – îi cercetă ochii, chipul. Poate că el întrerupse sărutul, dar încă nu o îndepărtase de el. Era limpede că avea să o facă în orice clipă, dar, pentru moment ea era destul de aproape ca să-l simtă. Nu văzu nici o urmă de respingere adevărată, de negare a ceea ce se petrecea între ei, înăuntrul lui.

Lucilla nu înțelegea de ce rostise el acele cuvinte, dar avea probleme mai importante de care să se ocupe.

– Ce știi despre Fecioară?

Mai mult decât orice altceva, avea nevoie să știe asta.

Cu grijă, o îndepărtă de el încet, de parcă trebuia să se concentreze ca să-și facă brațele să reacționeze așa cum își dorea.

Se simți încurajată de reacția lui. Când ea nu se retrase, o făcu el.

Încruntarea i se citea mai mult în ochi decât pe chip.

– Fecioara?

Thomas habar nu avea de ce ea își dorea să știe așa ceva, ce anume o determinase să pună tocmai întrebare aceea dintre toate întrebările posibile, date fiind împrejurările. Se gândi o clipă, dar subiectul părea suficient de sigur, mult mai sigur decât ceea ce se petrecuse înainte. Așa că ridică din umeri și răspunse sincer.

– Este zeitatea locală de prin aceste părți... În Vale, dar și pentru unii de aici.

Faptul că răspunsul lui era, dintr-un motiv oarecare, important pentru ea se citi limpede în felul în care Lucilla îi studie chipul.

El mijì ochii.

– De ce întrebi?

Ea clipi din nou. Trecură câteva secunde înainte ca ea să răspundă:

– Din întâmplare, Niniver mi-a spus că nu ai trăit prea mult timp pe aici. Am crezut că ai petrecut mai mult. Ea ridică din umeri. Așa că am întrebat.

Spre surprinderea lui, ea se întoarse și continuă să se plimbe, chiar dacă mai încet. Cu palmele lipite de talie, expresia de pe chipul ei sugerând că era jenată, dar și teribil de gânditoare.

Thomas continuă să meargă alături de ea.

Lucilla întoarse privirea spre el.

– Dar te-ai născut aici.

Cuvintele ei sunară ca o acuzație, dar el răspunse de parcă îi pusese o întrebare.

– Da, din întâmplare.

– Din întâmplare?

Tonul ei trăda acum o... neliniște latentă? Nu putea să fie în regulă. Cu o atingere pe braț, el o îndrumă spre o ușă laterală și intrară în casă, înapoi la adăpostul intimității incerte.

– Părinții mei voiau ca eu să mă fi născut la Glasgow, dar au sosit aici pentru scurtă vreme, iar eu am venit pe lume cu câteva săptămâni mai devreme.

– Ah!

El habar nu avea de ce toate acele detalii ar fi trebuit să o calmeze, dar în acea simplă silabă răsună un sentiment de ușurare.

Umbrele de pe coridor îl împiedicară să îi citească privirea. Nu avea nici cea mai vagă idee ce se petrecea în mintea ei, dar știa, fără îndoială, că menținerea distanței dintre ei era acum necesară. Lucilla trebuia să înțeleagă și să accepte că el nu era pentru ea, indiferent ce se întâmpla când se sărutau.

Ajunseră în dreptul scărilor. El se opri.

– Știi să ajungi în camera ta?

Lucilla încuviință din cap înainte să se gândească. „La naiba!" Îl privi cum se întoarce.

– Trebuie să vorbesc cu Ferguson. Ne vedem mâine. El șovăi o clipă, cu privirea ațintită spre ea, apoi încuviință din capul. Noapte bună!

Ea profită de un ultim moment ca să-i studieze trăsăturile, ca să înțeleagă la ce se gândea, dar nu reuși. Neavând de ales, încuviință din cap.

– Noapte bună!

Ultima imagine a trăsăturilor lui, în timp ce ea se întoarse, își ridică fustele și porni pe scări, sugeră un aer de ușurare ascunsă.

De ce?

Ce Dumnezeu se întâmpla între ei? În loc să aleagă calea simplă, directă și evidentă, cu scopuri și dorințe asemănătoare, așa cum își imaginase dintotdeauna că avea să fie, drumul lor spre altar seamănă din ce în ce mai mult cu un labirint, cel puțin cu privire la intențiile lui. La scopurile și dorințele lui.

Rareori era nesigură, dar acum se simțea confuză, plină de îndoieli, și tocmai în privința *aceea*, dintre toate problemele, singura și cea mai critică problemă a viitorului ei. Ba, mai mult, viitorul *lor* – atât al ei, cât și al lui.

Trecu orbește de scări, prin galerie și de-a lungul coridorului. Lampa de deasupra scărilor făcea suficientă lumină ca să vadă pe unde mergea, nu că s-ar fi uitat. Ajunse la ușa camerei care îi fusese oferită, o deschise, intră și închise ușa... încă împleticindu-se.

În timp ce se dezbrăca și își punea cămașa de noapte, își lăsă mintea să colinde în voie, la toate momentele pe care le împărtășise cu Thomas. Rememoră acele momente, fiecare interacțiune, analizând critic fiecare cuvânt, fiece privire.

Ea crezuse că el știuse, că înțelesese, așa cum făcuse ea, că erau sortiți să fie împreună. Iubiți. Soți. Soț și soție. Chiar din clipa în care

ea *înțelesese* asta, mai presus de orice îndoială – în seara aceea de Crăciun, pe care ea, el și câteva dintre rudele ei o petrecuseră în cabana fermierului cu zece ani în urmă –, iar după reacțiile lui, presupusese că și el știa și înțelegea.

El era binecuvântat de Fecioară, la fel ca ea. El trăia sub îndrumarea Fecioarei, sau așa crezuse ea. Bănuise că Thomas știa...

Dar, dacă nu știa și nici nu înțelegea, de ce se purtase astfel?

Se urcă în patul mare cu baldachin, se lăsă pe spate și își trase așternuturile până sub bărbie. Privind în gol, căutând un răspuns.

Amintirea fiecărei întâlniri dintre ei era vie; revăzu în minte tot ce se întâmplase, retrăi fiecare moment...

Nu. Nu își închipuise nimic. Intensitatea atracției care se aprindea de fiecare dată când se întâlneau și care se accentuase cu anii fusese și continua să fie de netăgăduit.

Fusese neîncetat acolo, în ochii lui, în felul în care își încleșta maxilarul, în atingerea lui.

Amintirea ultimei dăți când valsaseră, la Balul Vânătorii din urmă cu doi ani, încă o făcea să se înfioare.

Era imposibil să nege o asemenea atracție. Iar dacă era să fie dreaptă, nu credea că el încercase să o facă.

În schimb, așa cum făcuse în seara aceea, Thomas pur și simplu se întorsese și se îndepărtase de ceea ce simțea.

Pleca de lângă ea.

Ceea ce, trebuia să recunoască, o deruta.

Știa cum erau bărbații foarte pasionali, fiecare bărbat din familia ei era construit așa. Se familiarizase cu ciudățeniile lor mai mult decât ar fi vrut.

Asta însemna că trebuia să îl înțeleagă și pe Thomas. Că acțiunile lui trebuiau să aibă un sens pentru ea, într-un fel sau altul.

Totuși, în clipa aceea, nu știa ce se întâmpla – ce probleme, ce motive îl făceau pe Thomas să se retragă din fața unei atracții care ar fi trebuit să-l determine să se lupte pentru a o păstra în brațele lui.

În schimb, el îi dăduse drumul și plecase.

Nu știa dacă se simțea insultată, supărată sau pur și simplu confuză.

Cum începu încet-încet să se liniștească, închise ochii și o chemă pe Fecioară... Îi simți prezența liniștitoare, o emoție care se strecură delicat pe sub vălul nopții.

Treptat, încrengătura confuză a gândurilor ei se cufundă tot mai adânc, descoperind stâncile de care putea – trebuia – să se agațe.

El o dorea la fel de mult cum ea îl dorea pe el. Dorința lor se contura cu putere, o frânghie care îi lega indiferent ce își doreau sau nu. Fecioara rânduise lucrurile întocmai, și nici ea, nici el nu aveau puterea de a birui sau a-i respinge porunca.

Fecioara rânduise ca ei doi să se căsătorească, el – binecuvântat de Fecioară și, prin urmare, un protector al oamenilor lui, indiferent dacă el înțelegea sau nu asta – să fie consortul ei. Nici el, nici ea nu puteau să se îndepărteze de destinul acela fără să sufere consecințe dramatice; viețile lor nu aveau să mai meargă niciodată bine sau fără piedici, ci aveau să fie cutremurate de nenorociri.

Dar, indiferent ce poruncea Fecioara, oamenii, chiar și cei binecuvântați de ea, aveau puterea de a alege.

Dacă Thomas alegea să plece, putea să o facă.

În ultimul an, Lucilla se întrebase dacă trebuia să acționeze în vreun fel ca să determine căsătoria binecuvântată de Fecioară. Să acționeze ar fi fost în firea ei – natura ei, modul obișnuit în care înfrunta și răspundea provocărilor vieții.

Ea pusese totul sub semnul întrebării, dar, în cele din urmă, acceptase și așteptase...

Poate că, în sfârșit, venise timpul de a acționa.

În timp ce se lăsă cuprinsă în mrejele somnului, părea tot mai sigură că trebuia să-l convingă pe Thomas că nu se putea îndepărta de ea și de viitorul lui binecuvântat de Fecioară. Aceasta era sarcina ei.

Thomas se trezi agitat și oarecum nemulțumit. Nevoind să se gândească la ceea ce trupul lui părea să creadă că îi lipsea, își îmbrăcă în grabă hainele și se îndreptă spre grajd ca să vadă ce făceau Phantom și iapa Lucillei.

Chiar dacă era devreme, evită salonul de luat micul dejun. Nu avea nevoie să știe dacă Lucilla obișnuia să se trezească devreme... Probabil că da.

Ieși pe ușa din față și ocoli casa. Alice Watts urma să ajungă în acea dimineață. După ce Lucilla avea să o instruiască pe Alice, el urma să însoțească înapoi la Vale, la Marcus, care, fără îndoială, avea să fie pregătit să-și ia sora înapoi și să-l trimită pe Thomas pe drumul lui.

Faptul că începea să se simtă bucuros pentru că fusese nevoit să-l lovească pe Marcus Cynster până la inconștiență spunea multe despre starea lui de spirit.

Când ajunse la grajd, intră. Aruncă o scurtă privire în jur, dar nu dădu de Sean, de Mitch sau de Fred, ceea ce îl surprinse. Nu se așteptase să-l vadă treaz pe vreunul dintre verii lui la ora aceea, dar rândașii erau de obicei la lucru.

Cu o zi înainte, își făcuse timp să discute cu Sean să găsească bidonul lui Joy Burns și să ia apă din fântâna familiei Bradshaw pentru a trimite mostre la Glasgow. Pe lângă celelalte îndatoriri, Sean se ocupa și de diferitele teste legate de sol și de apă, pe care le făcea la moșia, în efortul continuu de a obține cele mai bune recolte. Thomas voia să verifice dacă Sean găsise bidonul lui Joy și când credea că aveau să primească rezultatele testelor.

Dar trebuia să verifice mai târziu, pentru că Sean nu era de găsit pe nicăieri.

Ridică din umeri, apoi o luă pe culoarul din grajd. Își petrecu următoarele cincisprezece minute țesălându-l pe Phantom, apoi intră în boxa următoare și începu să țesale părul lucios al iepei negre. Iapa se foi fiindcă nu era obișnuită cu el. Phantom își ținu capul deasupra peretelui dintre boxe, de parcă era intrigat de fornăitul iepei. Calul se liniști în cele din urmă, lăsându-l pe Thomas să îl țesale.

Când ambii cai străluceau, închise boxele. Puse la loc periile pe peretele din capătul grajdului, când, în depărtare, auzi un cal nechezând.

Zgomotul venise de afară, de dincolo de colțul opus al grajdului. Dar nu auzise pe nimeni venind călare, iar în direcția aceea nu existau boxe pentru cai.

Uimit, ieși din grajd. Un alt nechezat purtat de vânt îi atrase atenția spre vechiul hambar.

Din câte știa el, era folosit pentru trăsurile și căruțele care nu se mai foloseau și pentru unelte vechi pe care nimeni nu era pregătit să le arunce, în cazul în care mai era nevoie de ele. Nici un cal nu mai fusese adăpostit acolo de ani întregi.

Se îndreptă spre hambar. Cu cât se apropia mai mult, cu atât auzea mai multe sunete – bubuitul agitat al copitelor pe pământul presărat cu paie și zornăitul peretelui unui boxe, în vreme ce un cal se izbea în el.

Și voci.

Intră pe ușa deschisă a hambarului și descoperi că Sean, Mitch și Fred chiar erau la lucru. Curățau boxele, hrăneau și țesălau – Thomas numără de-a lungul boxelor – opt cai.

Opt exemplare extraordinare, cu păr lucios și picioare puternice. Patru dintre ei aveau pieptul adânc al cailor de transport, doi aveau constituția mai subțire a unui pursânge, în vreme ce ultimii doi erau grei și puternici.

El rămase cu privirea pierdută o vreme, apoi Sean, ieșind dintr-o boxă din apropiere cu o perie în mână, îl salută.

– Bună dimineața!

Înaintând încet, Thomas îi întoarse salutul. Apoi întrebă:

– De unde au apărut caii ăștia? Se întoarse spre Sean. Cui îi aparțin?

Sean îl privi în ochi, apoi aruncă o privire spre Mitch și Fred înainte să se uite din nou la Thomas.

– Eu nu prea am de unde știu, nu-i așa? Ai face bine să-l întrebi pe stăpânul Nigel.

Thomas se uită în ochii lui Sean.

– Nigel i-a adus aici?

– El și stăpânul Nolan. Mitch veni să li se alăture.

– Ei doi au adus animalele. Cu un semn din bărbie, Mitch îl invită pe Thomas să privească spre culoarul care ducea până în capătul hambarului. Și alea.

Thomas se strădui să vadă în umbrele din spatele hambarului și zări conturul a trei trăsuri.

– Nu că n-am avea destule de făcut, mormăi Fred dintr-o boxă aflată în apropiere.

– Da. Sean se întoarse la țesălat. Iar sezonul de reproducere deja bate la ușă. Nu că ăștia doi ar părea îngrijorați.

Thomas îi simți nemulțumirea; clanul economisise dintotdeauna bani prin împerecherea propriilor cai și măgari pe care îi folosea pe fermele moșiei. În orice sezon decent, existau, de obicei, câțiva în plus pe care să îi vândă, mărind fondurile.

Prin întrebarea pe care o pusese mai devreme de fapt voia să afle ce Dumnezeu puneau la cale Nigel și Nolan.

Dar, pe măsură ce se adâncea în hambar, Thomas își dădu seama că acea problemă, pe lângă cea legată de aprovizionarea cu semințe, cădea, fără îndoială, pe umerii verilor lui, iar nici unul din incidentele mai grave nu le putea fi atribuit. Ei fuseseră plecați la Ayr când surorile Burns muriseră, iar familia Bradshaw se îmbolnăvise.

Ajunse în capătul hambarului, unde o zonă larg deschisă adăpostise mai înainte o grămadă de căruțe vechi, platforme și trăsuri.

Toate fuseseră mutate și înghesuite oarecum la întâmplare, pentru a găzdui trei trăsuri noi. Trăsuri noi-nouțe, abia folosite. Una era un faeton lucios, elegant și înalt, alta era o cabrioletă de curse bine întreținută, în timp ce a treia era o trăsură de nobili cu un design deosebit de modern. Thomas deschise o portieră și se uită înăuntru. Privirea lui întâlni piele fină, stejar lustruit și ornamente aurite.

Închise portiera și, pentru o clipă, rămase cu privirea pironită în podeaua hambarului.

Nu era familiarizat cu finanțele clanului și cu profiturile proprietății. Nu căutase niciodată asemenea informații; clanul nu fusese niciodată moștenirea lui, nu avusese nevoie să cunoască asemenea detalii.

Totuși, era un om de afaceri, considerat unul dintre cei mai abili din Glasgow. Chiar fără să cunoască detaliile, știa fără doar și poate că veniturile clanului nu puteau să acopere achiziția unor asemenea trăsuri, mai cu seamă a acelor cai pursânge care se aflau în clipa aceea în hambar.

Toate acelea, bănuia el, făceau parte din răspunsul la întrebarea lui legată de ce anume se petrecea acolo. Se adună și porni înapoi pe culoar. Ajungând în dreptul lui Sean, întâlni ochii șefului rândașilor și încuviință din cap.

– O să-ți ascult sfatul și o să-l întreb pe Nigel.

Cu maxilarul încordat, Sean încuviință drept răspuns.

Thomas făcu o pauză destul de lungă, apoi întrebă despre mostrele care urmau să fie trimise pentru testare în cât timp aveau să primească rezultatul. Iar Sean îi răspunse:

– O lună sau mai mult, în funcție de câte mai au de testat de la alții.

În timp ce se întoarse spre casă, Thomas își aminti de scena la care fusese martor cu o zi înainte, când Nigel și Nolan intraseră călare în curtea grajdului.

Nu înțelesese primirea ursuză pe care o avuseseră.

Lăsând la o parte părți ale enigmei, care încă nu puteau fi puse cap la cap, acum era aproape sigur că înțelegea.

Stătea singur în salonul de luat micul dejun când intră Lucilla. Purta o rochie de zi într-o nuanță de verde-bronz care, împreună cu roșul părul ei, îl făcu să se gândească la toamnă.

De asemenea, materialul fin al rochiei scotea la iveală mult mai mult din silueta ei decât catifeaua hainelor de călărie sau mătasea rochiei de seară, ceea ce nu îl ajută să se simtă mai în largul lui.

Desigur, după ce îi zâmbi în semn de bună dimineața și își umplu farfuria, ea veni să se așeze pe locul de lângă el. Thomas se ridică, îi trase scaunul, îl ținu, în timp ce ea se așeză și se aranjă, apoi reveni la locul lui.

Cu siguranță, nu avea să se simtă în largul lui prea curând.

Din fericire, sosi Norris, urmat îndeaproape de Niniver. Cei doi se serviră și ocupară locurile de lângă el și Lucilla. Între mușcături de pâine prăjită și gem, Lucilla îi întrebă pe Niniver și pe Norris despre Alice, iar discuția se îndreptă spre terenuri mai sigure.

Dar simplul fapt de a o avea aproape pe Lucilla îl tulbura. Când era vorba de distragerea atenției, era la fel de pricepută, cel puțin pentru el. Dacă fusese mai puțin *agitat* până în clipa aceea, să o aibă aproape îi intensifica acel sentiment.

Continua să fie nedumerit de întrebarea ei legată despre ce știa el despre Fecioară. De ce să întrebe așa ceva? Implicația și reacția ei la răspunsul lui sugeraseră că Lucilla crezuse că el știa mai multe. Dar, din nou, de ce? Ce se aștepta ca el să știe?

În ciuda faptului că se îndepărtase de ea în seara de dinainte – destul de evident, se gândi el – și îi dăduse de înțeles că nu voia să continue pe calea pe care ea părea hotărâtă să se grăbească, atitudinea ei față de el în dimineața aceea putea fi descrisă, în cel mai bun caz, drept ponderată.

Thomas nu avea nici cea mai vagă idee de ce putea să-i simtă atât de clar starea de spirit. Și totuși, putea. Era calmă, liniștită... și concentrată.

Nu era sigur pe ce anume.

Înainte să decidă dacă trebuia să rămână în gardă în preajma ei, intrară Nigel și Nolan. Cei doi îi salutară pe Lucilla, pe frații lor și pe Thomas cu un aer aproape identic, arogant și nepăsător. Neimpresionat, el așteptă până ce se serviră și se așezară, Nigel în capul mesei, Nolan în stânga lui, lângă Niniver. Așteptă până ce începură să mănânce din șunca și ouăle din farfurie, apoi Nigel se opri și se întinse după cana de cafea pe care și-o turnase.

– În hambarul vechi, zise Thomas cu un ton neutru și neafectat, cât putu de calm, sunt opt exemplare excelente de cai și trei trăsuri noi.

Nigel încremeni, cu cana de cafea la jumătatea drumului spre gură. Trecu o fracțiune de secundă, apoi privirea lui se ridică iute spre Thomas.

El își arcui sprâncenele.

– Cui îi aparțin?

Privirea lui Nigel se îndreptă spre Nolan. Netulburat, acesta se uită la fratele lui. Apoi Nigel se întoarse spre Thomas și zâmbi.

– Cai frumoși, nu-i așa? Bidivii cu un pas foarte elegant.

– Așa se pare.

Thomas aștepta cu privirea ațintită spre Nigel.

Nolan se aplecă înainte, întinzându-se după borcanul cu gem. Ridicându-l, el zâmbi spre Thomas.

– Nu este nici un mister, vere. Avem grijă de ei pentru un prieten. A fost obligat să vândă ce avea – probleme cu creditorii, știi cum e. Caii și trăsurile din vechiul hambar sunt ceea ce vrea să păstreze, dar a crezut că este înțelept să-i ascundă pentru moment de privirile indiscrete.

Nigel încuviință din cap.

– Avea nevoie să-i țină undeva, iar noi aveam loc. Ne încurcă dacă îi adăpostim aici.

Thomas se gândi la câtă hrană era nevoie pentru cei opt cai, ca să nu mai vorbim de timpul necesar pentru îngrijirea lor. Pe un ton neutru, se aventură să spună:

– Rândașii nu mi s-au părut atât de încântați că s-a dublat numărul cailor de care trebuie să se ocupe.

Nigel râse batjocoritor.

– Se dovedesc a fi niște oameni foarte posaci, chiar dacă ne sunt veri îndepărtați.

Așezată mai aproape de Nigel și de Nolan decât Thomas, Lucilla reuși să simtă dușmănia înăbușită pe care amândoi o simțeau față de el, mai ales Nigel. Din moment ce văzuse și mai înainte resentimentele nu foarte logice ale lui Nigel față de vărul lui, nu fu surprinsă când Thomas ridică din umeri și lăsă baltă subiectul.

Observase că Niniver urmărise schimbul de replici, privindu-și frații liniștită, dar cu un aer de suspiciune. Dacă Thomas avea îndoieli în privința poveștii cailor – iar Lucilla era conștientă că așa era –, avea și Niniver.

Dar când Niniver îi observă privirea, tânăra zâmbi și întrebă:

– Ce ai de gând să faci azi?

Întrebarea atrase atenția tuturor celor de la masă, cu excepția lui Norris, care rămăsese cu gândurile lui.

Lucilla nu vedea nici un motiv pentru care să nu răspundă.

– De îndată ce ajunge Alice, îmi închipui că în curând, o să revăd cămara alături de ea. Trebuie să verific toate proviziile lăsate de Joy și să mă asigur că Alice poate să se descurce singură. De asemenea, vreau să mă duc cu ea în grădina cu plante medicinale și să vad dacă există toate ierburile de care ar putea avea nevoie. Dacă lipsește ceva, pot să-i aduc eu de la Vale ca să nu își piardă timpul, fiind nevoită să se aprovizioneze cu ierburi necunoscute câtă vreme se acomodează.

Nolan, cu brațele încrucișate pe masă, își înălță capul.

– Deci, de îndată ce ai făcut toate astea, o să te întorci la Vale?

Întrebarea fu pusă pe un ton neutru, însă ea simți că atât Nolan, cât și Nigel – dar și Thomas – erau foarte interesați de răspunsul ei. Calmă, ea răspunse:

– Asta depinde de ceea ce găsesc.

Nigel își flutură furculița în aer.

– Cum așa?

Ea îl studie pentru o secundă, apoi zise:

– De exemplu, multe depind de proviziile de ierburi speciale pe care le-a pus Joy deoparte. De îndată ce verific ce licori și medicamente făcea, în general, și îmi dau seama dacă Alice știe cum să le înlocuiască, o să am o idee mai clară despre cât timp trebuie să rămân. Ar putea să dureze o zi sau două ca să mă asigur că Alice are suficiente provizii pentru a continua să le dea medicamente tuturor celor pe care îi trata Joy.

Nigel se încruntă, de parcă încerca să-și amintească un anumit lucru.

– Chiar nu cred că sărmana Joy dădea cuiva ceva vital.

Lucilla își arcui sprâncenele. Știa răspunsul, dar totuși spuse:

– Cu siguranță, îl trata pe tatăl tău, dacă nu pe altcineva.

Nigel strânse din buze și clătină din cap.

– Trebuie să verific cu Edgar, dar sunt foarte sigur că Joy nu făcea nici o poțiune pentru *papa*.

– De ce nu?

Orice detaliu pe care îl afla putea să o ajute să-l convingă pe Manachan să accepte ajutorul pe care era hotărâtă să i-l ofere.

Nigel zâmbi, cu un aer de superioritate.

– Chiar nu mai este nimic de făcut. Ridică din umeri. Bătrânul pur și simplu îmbătrânește. Dacă nu cumva ai vreo poțiune din Fântâna Tinereții, nu mai sunt multe de făcut în privința asta, nu-i așa?

Îi stătea pe limbă să îl contrazică, dar își ținu gura închisă, nedorind să răspundă la replica aceea deloc subtilă. Ar fi putut să-l informeze pe Nigel că, după părerea ei experimentată, putea să facă o grămadă de lucruri pentru a întrema sănătatea tatălui lui, dar, decât să se certe, hotărî că prefera să treacă la fapte.

Liniștită, ea își înclină capul, apoi se îndepărtă de masă. Se uită la Thomas.

– Alice ar trebui să fie aici dintr-o clipă în alta. O s-o aștept în cămară.

Ridicându-se și trăgându-i scaunul, Thomas încuviință pur și simplu din cap, apoi, după ce ea făcu un semn spre Niniver și frații ei, o urmă afară din salon.

Lucilla se lăsă cuprinsă de atmosfera familiară din cămară. Thomas o urmase pe trepte și de-a lungul coridoarelor întortocheate spre încăperea care se afla în aripa principală a conacului; rămase în pragul ușii, cu un umăr sprijinit în cadrul de piatră, cu mâinile în buzunare și privind-o în timp ce ea îl ignora.

Nu își dorea să-l ignore, dar descoperea că gândurile legate de el și de ce urma să facă îi ocupau prea mult mintea, iar ea trebuia să i se dedice lui Alice de îndată ce sosea, dar lucrurilor pe care trebuia să le facă.

Se uită prin încăpere, ocoli masa mare din mijloc, verificând și observând borcanele de pe rafturile care se aliniau deasupra banchetei lipite de pereți.

După câteva minute lungi, Thomas se foi. Îndreptându-se de spate, el murmură:

– O să rămâi aici?

Fără să se uite la el, ea încuviință din cap.

– N-am de gând să plec până ce nu ajunge Alice. Chiar și atunci o să mă duc doar până în grădina cu plante împreună cu ea.

Era interesant, presupunea ea, faptul că putea să-i accepte dorința de a o proteja – sau ce se ascundea în spatele prezenței lui – fără să se supere. Numai de la Marcus ar fi acceptat o astfel de întrebare cu un asemenea calm. Chiar dacă ar fi fost vorba despre vărul ei,

Sebastian, viitorul cap al familiei lor, care o exprimase ca atare, ea ar fi ripostat cu hotărâre.

Dar exista cineva cu o intenție criminală și care stătea la pândă, poate nu în casă, dar cel puțin undeva pe moșie. Era un motiv suficient pentru a trezi dorința de a proteja într-un bărbat adevărat, cu atât mai mult înăuntrul lui, cel destinat să-i fie soț.

El o mai studie o clipă, de parcă dezbătea ceva în sinea lui, apoi niște zgomote plutiră spre ei de la parter; coridorul care ducea din curtea grajdului spre foaierul din față era chiar deasupra lor. El își scoase mâinile din buzunare.

– Se pare că a sosit Alice. Mă duc să o aduc.

Lucilla nu se deranjă să sublinieze că Alice trebuia să știe drumul spre cămară – doar era ucenica vindecătoarei de cel puțin doi ani.

În schimb, folosi momentul de pace – atât din jur, cât și din mintea ei – ca să stabilească un program pentru ziua aceea.

Când Thomas o invită pe Alice – o femeie subțirică, palidă, la vreo 30 de ani, cu părul blond lung și ochi albaștri blânzi – să intre, fata făcu o reverență, Lucilla zâmbi și îi făcu semn să se ridice.

– Nu este nevoie de asta, suntem amândouă vindecătoare și trebuie să lucrăm împreună. Reverențele, o să descoperi, nu o să facă decât să ne stea amândurora în cale.

Buzele lui Alice se arcuiră într-un zâmbet; se chinui să înăbușe un râset, dar nu reuși pe deplin.

Lucilla își permise să zâmbească larg.

– Excelent. Acum, ia loc. Împinse unul din cele două scaune înalte spre Alice și ea se așeză pe celălalt. Povestește-mi cât de departe ai ajuns cu studiile tale.

Înainte ca Alice să poată vorbi, Thomas spuse:

– Vă las. Când Lucilla se uită la el, îi întâlni privirea. Mă duc să dau o raită călare pe moșie. Aruncă o privire spre Alice. Ca să văd ce s-a mai schimbat de la ultima mea vizită.

„Ca să văd dacă se mai întâmplă și alte lucruri ciudate."

Lucilla auzi cuvintele pe care el nu le rostise. Ea încuviință din cap, apoi îl privi cum se întoarce și se îndepărtează.

De îndată ce plecă, ea se uită la Alice.

– Ți-a cerut să rămâi cu mine tot timpul?

Alice clipi, apoi o privi de parcă ar fi fost o clarvăzătoare.

– Da.

Lucilla zâmbi.

– Nu-ți face griji. Se întâmplă să cred că este o idee foarte bună.

Familia Carrick pierduse o vindecătoare; nu vedea nici un motiv pentru care să mai riște pierderea încă uneia.

În timp ce ea putea fi mai în siguranță cu Alice, fata era mai în siguranță cu ea.

– Acum, spuse ea, povestește-mi cât de departe ai ajuns cu Joy. Te-a pus să faci vreunul dintre licorile complexe?

Capitolul 8

Acceptase să fie ochii și urechile lui Manachan, iar singurul mod de a avea o imagine decentă asupra proprietății era de pe spatele unui cal. Bătrânul își străbătuse întotdeauna moșia călare, ieșind de obicei de trei ori pe săptămână sau chiar mai des, indiferent de vreme. Păstrase o legătură strânsă cu toate familiile clanului, știind cum se descurca fiecare fermă în orice clipă. Chiar și când Thomas vizitase conacul pentru ultima dată, cu doi ani înainte, Manachan continuase să iasă călare frecvent. Lui Thomas nu-i plăcea să se gândească cât de mult și în tăcere se consuma unchiul lui pentru incapacitatea de a cutreiera pământurile.

Un sentiment sâcâitor de neliniște îl făcuse să se asigure că Lucilla avea să se afle întotdeauna în preajma cuiva, dar acum că avusese grijă de ea, era chemat de datoria față de clan.

Îi trimisese lui Sean veste că avea de gând să iasă călare. Phantom era înșeuat și aștepta în curte. Luând frâiele de la Mitch, care îl aștepta cu armăsarul, Thomas observă un cal mai mic – un armăsar îngrijit – înșeuat și așteptând. Avea o șa laterală.

Vru să încalece tocmai când Niniver ieși valvârtej din casă.

Într-o rochie de călărie din catifea neagră, cu o bonetă pe capul ei blond, înaintă cu un pas surprinzător de hotărât.

– Thomas, te duci pur și simplu să călărești sau vrei să vizitezi fermele?

El se opri, apoi recunoscu:

– Ultima.

Niniver se opri la câțiva pași distanță și îi întâlni privirea.

– Eu trec deseori pe la ferme... Te superi dacă vin cu tine?

Dacă se supăra? Dintre cei patru copii ai lui Manachan, Thomas o cunoștea cel mai puțin pe Niniver. Iar moșierul o ignora... Dar,

oricum, el îi ignora în mare măsură pe Norris și chiar pe Nolan. Când venea vorba de urmașii lui, Manachan avea o perspectivă extrem de limitată, iar aceea era concentrată asupra lui Nigel. Desigur, unii ar fi putut spune că, în calitate de moșier, avusese dintotdeauna atât de multe de făcut ca părinte al întregului clan, încât nu îi rămăsese timp decât pentru un copil și, firește, acela trebuia să fie moștenitorul lui.

Dar dacă Niniver cunoștea fermele și familiile...

El încuviință din cap.

– Aș aprecia compania ta.

Niniver zâmbi – un gest sfios și efemer – și se întoarse spre calul ei. Mitch ținu armăsarul pe loc, în timp ce ea urcă pe scăriță, apoi se așeză în șa.

Thomas încălecă; liniștindu-l pe Phantom, așteptă. Când Niniver înaintă la trap ca să i se alăture, el îl îndemnă pe Phantom la drum.

– Încotro ar trebui să o luăm?

Niniver îi aruncă o privire atentă.

– Vrei să faci un tur al tuturor fermelor?

– Asta era intenția mea.

Cu privirea ațintită înainte, ea își ridică bărbia.

– În cazul ăsta, cel mai bine ar fi să o luăm mai întâi spre est, apoi să continuăm spre sud. Așa, o să încheiem cu familia Forrester și lăsăm familia Bradshaw la urmă.

Thomas își aminti vag de fermele de est. Încuviință din cap.

– Ia-o înainte! Eu vin în urma ta.

Cu o încuviințare scurtă din cap, Niniver își îndemnă calul la galop. Thomas ținu pasul și plecară călare în aerul dimineții.

O oră mai târziu, în timp ce se îndreptau spre fermele din vest, acel „Ia-o tu înainte! Eu vin în urma ta" răsună din nou în mintea lui. Cine ar fi ghicit că Niniver era... o manipulatoare la fel de abilă ca tatăl ei?

Thomas era foarte sigur că de la el moștenise îndemânarea; ba, mai mult, ar fi spus că felul subtil și liniștit în care dădea indicații era chiar mai eficient decât manevrele adesea brutale și categorice ale lui Manachan. Dar, cum ordinele ei erau în interesul lui Thomas, departe de a-i displăcea amestecul ei, era bucuros că o făcuse. Ea îi arătă ce să observe și îi ușură misiunea, învățându-l toate lucrurile pe care el căuta să le afle.

La fiecare fermă, era întâmpinată cu zâmbete sincere și cu căldură; chiar și muncitorii cu care se întâlniră pe câmpuri fură bucuroși

să o vadă și erau gata să se oprească din activitățile lor ca să discute cu ea și să spună – ei și lui Thomas – cum avansau în munca lor și cum vedea fiecare în parte propriul colț de moșie.

Chiar dacă nu îl mai văzuseră de doi ani, fermierii încă îl recunoșteau și îl socoteau ca făcând parte din familia moșierului. El venise să le ceară părerea, cu Niniver alături, astfel că discutară în voie. Dacă apărea vreo remarcă înțepătoare, aceasta era îndreptată spre Nigel – „tânărul stăpân", cum îl numeau ei –, nu spre Thomas sau spre altcineva. În timp ce nimeni nu pomenea de plecările lui Nigel de pe moșie – nu le stătea în fire –, toate comentariile se limitau la ceea ce nu mergea bine în lumea lor.

Cu cât înaintau mai mult și se opreau la mai multe ferme și proprietăți, cu atât se înmulțeau problemele. Nici una nu era destul de mare ca să fie considerată urgentă; lipsa semințelor de plantat era, fără îndoială, cea mai îngrijorătoare. Majoritatea nemulțumirilor erau minore, dar, dacă nu se rezolvau, riscau să se agraveze și să se înmulțească.

Cele mai multe dintre fermele aflate în apropierea conacului creșteau mici turme de oi, în timp ce proprietățile aflate mai la sud și la vest se ocupau de prelucrarea lemnului și exploatarea forestieră. Două ferme creșteau bovine; trei aveau capre. Neîncetat, Thomas auzi aceleași comentarii legate de lipsa de interes și de sprijin din partea conacului. Astfel, problema apărută se repeta – Nigel insista ca fermierii să-și sacrifice animalele ori să le vândă și să obțină cel mai bun preț, dar fără ajutorul pe care conacul îl oferise în trecut, adesea ca intermediar și oferind ajutor pentru transport.

Un fermier afirmă cu asprime:

– El vrea să facem noi totul, dar să trimitem aceeași arendă la conac. Ba, mai mult, dacă prețurile noastre scad, el vrea aceeași sumă. Deci noi facem toată treaba, iar el ajunge să stea ca un stăpân pe cuferele conacului.

Altul explică:

– Știm că este vorba despre banii clanului, nu doar despre cei ai moșierul, dar nu este corect.

Iar altul declară:

– Nu era așa pe vremea moșierului bătrân.

Din clipa aceea, Thomas îi ascultă cu și mai multă atenție, iar ceea ce observă doar îi spori îngrijorarea. Copii purtând haine care le rămăseseră mici. Femei în rochii decolorate și peticite. Mame care lui i se păreau prea slabe, cu siguranță nu atât de rumene cum

și le amintea. Chiar și unii bărbați dădeau semne că pierduseră în greutate.

Proprietatea Carrick nu fusese niciodată bogată; fermele nu se bucuraseră niciodată de prosperitatea celor din sud, din Vale. Dar Vale era administrat după reguli diferite, mai stricte. Ceea ce nu s-ar fi potrivit clanului Carrick, unde familiile erau mai mândre și independente, dar se descurcaseră dintotdeauna. Manachan se asigurase mereu de asta.

Dar, cu Manachan bolnav și incapabil să mai gestioneze moșia, era evident că lucrurile se duceau de râpă.

Chiar dacă Thomas nu auzise nici măcar un cuvânt bun despre Nigel, nici măcar un comentariu neutru, clanul încă îl respecta pe Manachan și, într-o mare măsură, acel respect îl proteja pe Nigel de plângeri și de o rezistență fățișă.

Pentru familiile din clan, bătrânul încă deținea controlul, iar Nigel era pur și simplu înlocuitorul lui temporar și mai puțin capabil; chiar dacă nimeni nu o spusese întocmai, era limpede că toate familiile credeau că situația actuală avea să treacă odată, iar Manachan avea să îndrepte toate lucrurile care merseseră prost.

Împreună cu Niniver, Thomas vizită familiile Forrester și Bradshaw. Forrester, care locuia în pădurile din nord-vest și cultiva mai multe câmpuri întinse, confirmă tot ceea ce aflase Thomas de la alții. Administrarea proprietății era, dacă nu încă în derivă, sigur pe cale să se destrame.

Familia Bradshaw se simțea mult mai bine. Thomas se așeză la masa din salon și îl lăsă pe Bradshaw să explice toate consecințele pe care le avea asupra recoltelor moșiei faptul că fermierii nu-și primiseră încă semințele.

– Este prea târziu acum ca să obținem mai mult de o recoltă anul ăsta, când, de obicei, am fi avut două. Bradshaw se opri, apoi spuse cu reținere: Iar după felul în care s-a transmis de la conac, se pare că o să plătim taxa obișnuită, ca și cum am fi avut două culturi, nu doar una.

Thomas nu trebuia să întrebe ce presiune avea să pună pe fermieri o asemenea cerere. Încercând să-și ascundă neliniștea crescândă, el încuviință din cap.

– O să mă asigur ca moșierul să afle.

Nu putea să promită că Manachan avea să îndrepte lucrurile și să reducă taxa impusă fermelor, dar nici nu putea să sugereze că nu avea să o facă. Sau că, la fel de bine, nu putea să o facă.

Cu toate izbucnirile și caracterul lui războinic, Manachan nu permisese niciodată să se întâmple ceva rău cu clanul, cu atât mai puțin din cauza vreunei acțiuni a conacului. Nu așa funcționau clanul și rolul de moșier.

După ce ceru să îi vadă pe copiii lui Bradshaw, sub pretextul că îi promisese Lucillei să îi aducă vești despre ei, și se asigură că toți cei cinci își reveniseră pe deplin, Thomas se pregăti să plece. Niniver își luă rămas-bun și îl urmă afară; după zâmbetele primite chiar și de la copii, era limpede că Niniver devenise o musafiră preferată la ferma izolată.

Încălecară și se îndreptară înapoi spre conac.

La jumătatea drumului, se întindea un platou stâncos de pământ, un fel de punct de supraveghere. Niniver se întoarse și trase frâiele.

Aflat în urmă, Thomas se opri în dreptul ei.

Rămaseră amândoi pe loc și priviră spre câmpuri. La jumătatea distanței, conacul se înălța ca un spiriduș întunecat și deformat, în mijlocul copacilor, acoperișurile lui de ardezie arătând mai degrabă ca o pălărie. Ceața de dimineață încă plutea peste câmpurile din vest și petele de lavandă delicată pe verdele întunecat al pădurilor.

Soarele era sus pe cer. Stomacul lui Thomas îi aminti că era ora prânzului.

Niniver trase aer în piept.

– Deci... Se uită la Thomas, cu privirea ei albastră serioasă și directă. Ai *văzut?*

O aprecie pentru că nu mai pretindea că nu îl însoțise intenționat în acea plimbare.

– Da.

El se uită la câmpuri. Nu fusese învățat să administreze o asemenea moșie, dar, dacă aceea ar fi fost moștenirea lui, ar fi fost peste măsură de îngrijorat.

Dar el chiar era extrem de îngrijorat pentru că oamenii aceia erau clanul lui.

– *Papa* trebuie să știe.

Thomas se uită la Niniver.

– Tu știi. Ai știut în tot timpul ăsta. De ce nu i-ai spus?

Niniver strânse din buze și se întoarse. Calul ei se agită, iar ea îl liniști din frâie.

– Pentru că eu sunt fiica, nu sunt moștenitorul lui, rosti ea fără ranchiună. Acum cel responsabil este Nigel.

Trecu o clipă, apoi ea întâlni privirea lui Thomas.

– Tu ești singura mea speranță și a tuturor celorlalți de a-i spune lui *papa* despre toate problemele pe care le-ai văzut azi. El o să înțeleagă. Nigel... nu vrea să vadă. Nu vrea să înțeleagă.

Thomas se opri, apoi rosti:

– Nu mi-am dat seama, cel puțin până în dimineața asta, cât de mult a pierdut Manachan controlul.

Cu o expresie de nepătruns, Niniver își întoarse calul pe loc.

– *Papa* a fost prea bolnav ca să facă ceva în ultimul an. Dar, de îndată ce o să înțeleagă ce se întâmplă, o să știe ce trebuie făcut.

Ea îndemnă ușor iapa cu piciorul și porni spre conac. Thomas îl întoarse pe Phantom și o urmă, apoi intră pe drum.

În vreme ce înaintară drept pe câmpuri, el cântări și analiză, dar toate drumurile duceau la aceeași concluzie nedorită.

Se părea că nici Niniver, nici restul clanului nu înțeleseseră pe deplin schimbarea care avusese loc. Nici Thomas, până când sosise acolo și își dăduse seama cât de bolnav era Manachan... Și se părea că era așa de aproape un an. Dacă moșierul nu fusese în stare să acționeze în numele contului clanului vreme de aproape un an, atunci Nigel era cu adevărat responsabil. El nu acționa ca înlocuitorul lui Manachan, ca mâna dreaptă a tatălui, ci din proprie inițiativă.

Din cauza bolii lui, bătrânul fusese forțat să cedeze complet controlul.

Teoretic, ca moșier, putea să ia din nou ceea ce pierduse, dar, realist vorbind, era în stare?

Din moment ce Manachan ajunsese atât de slăbit, răspunsul era nu.

Da, Thomas urma să-i transmită tot ceea ce aflase, tot ceea ce Niniver se asigurase ca el putea să vadă și să audă. În ciuda oricărei rețineri pe care o avusese de a nu-i provoca neplăceri lui Manachan, acesta ar fi insistat și, ca moșier, avea dreptul să știe. Dar în situația dată ce putea să facă? Putea să-i sugereze diferite soluții lui Nigel, dar moșierul nu putea să se asigure că soluțiile acelea se puneau în practică.

Putea Thomas să discute cu vărul lui? Dată fiind antipatia lui Nigel față de el, răspunsul la acea întrebare era un *nu* ferm. Într-adevăr, bănuia că, indiferent ce i-ar fi sugerat, Nigel s-ar fi străduit din răsputeri să nu-i dea ascultare.

Dar cu atât mai îngrijorător, după tot ce văzuse și auzise, părea faptul că, având puterea moșierului, Nigel hotărâse să trateze restul

oamenilor din clan de parcă erau angajații lui și lucrau mai degrabă pentru el decât pentru clan. Nu așa cum funcționase dintotdeauna clanul Carrick, ca un întreg, condus de bătrân, supus lui, dar având protecția și sprijinul lui.

Acea schimbare în administrare care servise celor din clan generații la rând îl tulbura nespus pe Thomas. În timp ce se apropiau de conac, văzu cum enigma se dezvăluie înaintea ochilor lui. Clanul lui avea nevoie de ajutor, avea nevoie ca relația dintre moșier și oameni să se schimbe și să revină la ceea ce fusese înainte. Dar, cu Manachan atât de bolnav și cu Nigel moșier, ce putea el, un înstrăinat pe care Nigel îl displăcea atât de mult, să facă pentru a îndrepta lucrurile și a determina schimbările necesare?

Curtea grajdului se întindea înaintea lor când îi veni o idee care plutise undeva în mintea lui. O întrebă pe Niniver:

– Unde sunt ogarii?

Familia Carrick crescuse ogari generații de-a rândul; dintotdeauna existaseră animale în jurul conacului, dar de când sosise, nu văzuse nici unul.

Niniver îi aruncă o privire, gândindu-se dacă trebuia să aibă încredere sau nu în el. În cele din urmă, privind în față, ea răspunse pe un ton neutru:

– Nigel i-a vândut.

– *Poftim?* Thomas fu îngrozit. Pe toți?

– Toți cei care erau în hambarul de reproducere. A spus că erau o cheltuială inutilă pentru moșie.

Thomas rămase cu ochii la Niniver; în timp ce își îndemnară caii să meargă la pas, vru s-o întrebe:

– Dar...

Manachan își iubise ogarii. Dacă Thomas își aducea bine aminte, la fel și Niniver.

– Eu, Sean, Mitch și Fred i-am dus pe unii dintre ei la ferma bătrânului Egan. Avea un hambar pe care nu-l mai folosea.

Deci ea și ceilalți încă aveau o haită de vânătoare.

Întoarseră caii spre drum. Thomas se încruntă.

– Credeam că Nigel obișnuia să vâneze cu câinii.

Niniver încuviință din cap.

– Obișnuia să facă asta. Dar, în ultima vreme, el și Nolan se duc în munți ca să vâneze. Nigel a spus că nu mai are nevoie de ogari. Ea se opri, apoi adăugă: Ultima cățea a lui *papa* a murit vara trecută, când s-a îmbolnăvit și el. El n-a mai cerut alta, iar eu nu i-am povestit

că s-au dus și ceilalți. Trăgând de frâie, ea întâlni privirea lui Thomas. N-am vrut să-l deranjez atunci, iar acum are probleme mai urgente de care să se ocupe.

Thomas nu avea de gând să o contrazică. Se uită la ea și încuviință din cap.

– Într-adevăr.

Thomas și Niniver intrară în foaierul din față chiar când Ferguson, la baza scărilor, ridică ciocănelul capitonat și lovi clopoțelul care anunța prânzul.

Sunetul adânc răsună prin casă.

Ecourile fură înecate de țipete.

Sunetele stridente de groază răsunară prin casă, scoase de mai multe voci.

Se auzeau de jos, de sub aripa principală.

Thomas alergă valvârtej spre treptele care duceau în jos. Două etaje; îl coborî pe ultimul, aterizâ în coridorul îngust, apoi se grăbi să ajungă în cămară.

Strigătele se opriră.

El coti la ultimul colț și o văzu pe Lucilla. Inima lui începu să bată din nou.

Ea și Alice erau lipite de peretele coridorului, cu privirile ațintite spre ușa de la cămară, care era închisă.

– Lucilla?

El se chinui să încetinească atunci când se apropie de ea, să nu o ia în brațe, să nu o strângă la piept doar ca să se asigure că era bine.

Când se întoarse spre el, văzu că era palidă, nefiresc de palidă. Ochii ei erau precum niște globuri uriașe și verzi.

Thomas se străduí să-și stăpânească reacția; totuși, ridică o mână ca să-i atingă brațul.

– Ce s-a întâmplat?

Dincolo de Lucilla, Alice începu să răsufle întretăiat, de parcă nu mai putea să respire. Niniver trecu pe lângă Thomas și se îndreptă spre vindecătoare. Cu un murmur calm, Niniver o luă pe Alice în brațe și o mângâie pe spate.

Lucilla înghiți în sec; privirea ei nu rămase ațintită spre chipul lui.

– O viperă! Ea se cutremură, apoi ridică șovăitoare mâna și arătă spre ușă. Pur și simplu a apărut dintr-odată în jurul picioarelor noastre.

Ea mai trase o dată aer în piept. Apoi, brusc, îl apucă de haină și se întoarse în brațele lui. Își apăsă fruntea de pieptul lui, iar brațele lui se strânseră din instinct în jurul ei.

„Viperă?" Se chinui să o strângă pur și simplu în brațe și să nu o zdrobească. În mintea lui, auzi glasul lui Manachan din urmă cu mult timp, când îl avertizase că viperele erau cele mai letale când ieșeau din hibernare, exact ca în momentul acela din an.

Degetele Lucillei se încleștară în haina lui. El își coborî capul și o auzi șoptind răgușit:

– *Urăsc* șerpii.

Majoritatea oamenilor îi urau. Ținând-o lipită de el – nu era sigur că putea să-și forțeze brațele să îi dea drumul –, aruncă o privire spre Ferguson, care coborâse în grabă.

Majordomul auzise; părea gata de luptă.

– Tu și domnișoara Niniver duceți-le pe domnișoara Cynster și pe Alice sus!

Ferguson se întinse pe lângă ei spre mânerul ușii și se asigură că ușa era închisă bine. Se uită în jos, iar Thomas și Lucilla îi urmăriră privirea. Era un gol între tocul ușii și pardoseala din piatră uzată.

Doi lachei sosiră, traversând în grabă coridorul.

– Ați venit la timp. Ferguson le făcu semn să înainteze. A intrat o viperă în cămară. Vreau să rămâneți aici și să vă asigurați că arătarea aia alunecoasă nu iese afară.

În cele din urmă, Alice își recăpătă suflul.

– Este o viperă foarte mare, spuse ea. Nu cred că poate să se strecoare pe acolo.

Ferguson încuviință din cap.

– Să sperăm că nu, dar între timp, zise adresându-se lacheilor, voi doi stați de veghe cât mă duc eu să îl aduc pe Fred cu cazmaua.

Lacheii nu păreau deloc încântați, dar încuviințară din cap.

După o privire aruncată în treacăt spre Thomas, Ferguson se întoarse și plecă în grabă.

– Hai! Ținând o mână în jurul Lucillei, Thomas o îndemnă să o ia pe urmele lui Ferguson. Poate că n-ați auzit, dar Ferguson a sunat clopoțelul de prânz chiar înainte ca tu și Alice să țipați.

Mergând încet pe lângă el, Lucilla reuși să încuviințeze din cap.

– Am auzit.

După o clipă, ea trase aer în piept și se uită înapoi, asigurându-se că Alice îi urma împreună cu Niniver, apoi privi înainte și, îndreptându-se de spate, își înălță capul.

– Că tot veni vorba, mi-ar face foarte bine o ceașcă de ceai, spuse ea pe tonul ei impetuos, obișnuit.

Interpretându-i tonul ca pe un semn că își revenea din șoc, Thomas îi dădu drumul când ajunseră la capătul scărilor. După câțiva pași, ajunseră în coridorul din foaier. În celălalt capăt, Ferguson, ajutat de doamna Kennedy, îndemna înapoi în salon personalul – o turmă de slujitoare și lachei, fără îndoială, toți atrași de țipete.

Thomas și Lucilla se îndreptară în direcția opusă și intrară în foaierul principal; în spatele lor, Niniver o strigă pe doamna Kennedy și o lăsă pe Alice, încă tulburată, în grija menajerei.

Nigel, Nolan și Norris erau pe coridor.

Nigel se încruntă.

– Despre ce a fost vorba?

Thomas le povesti, adăugând că Ferguson și personalul aveau să se ocupe de viperă.

Nigel râse zeflemitor și aruncă o privire spre Nolan, apoi cei doi se întoarseră și se îndreptară spre salonul de luat masa.

Norris, care nu spusese nimic mai devreme, se încruntă.

– De ce Dumnezeu ar coborî o viperă acolo, unde piatra este rece? Tocmai ce au ieșit din hibernare, ar trebui să se îndrepte spre locuri mai calde.

Iată, recunoscu Thomas, o observație foarte pertinentă. În perioada aceea din an, nici o viperă nu s-ar fi strecurat în străfundurile din piatră rece ale conacului. Era pur și simplu prea greu de acceptat, așa că...

Lângă el, Lucilla tremură.

– Nu-mi pasă de ce s-a dus acolo atâta vreme cât dispare până la sfârșitul prânzului. Eu și Alice eram în toiul activității noastre și trebuie să terminăm astăzi.

În ciuda tremurului ei, până ce își termină fraza, tonul îi devenise de neclintit.

Thomas îi făcu semn să înainteze.

– În cazul ăsta, hai să mâncăm.

După prânz, o masă destul de scurtă și de liniștită, Thomas o însoți pe Lucilla înapoi în cămară. Alice era deja acolo, sortând diferite frunze pe masa din mijloc. Un lacheu cu o mătură zdravănă era așezat pe un scaun în colțul îndepărtat; nu părea plictisit, dar o privea pe Alice.

Oprindu-se în fața ușii deschise, Thomas spuse calm:

– Am vrut să întreb înainte... tu și Alice ați fost în cămară toată dimineața?

Lucilla îi întâlni privirea, apoi clătină din cap.

– Am ieșit până în grădina de ierburi. Ea se uită la Alice. Am adunat frunzele acelea ca să pregătim un decoct pe care trebuie să știe să-l facă.

– Deci ați părăsit cămara o vreme.

Lucilla încuviință din cap.

Thomas se uită la ușă; avea un lacăt mare.

– Înțeleg că încăperea n-a fost încuiată.

– Nu. Alice a spus că Joy nu o încuia niciodată, așa că n-am insistat.

– Știi unde este cheia?

Lucilla își umezi buzele cu vârful limbii. Thomas fu nevoit să-și întoarcă privirea.

– Este o cheie agățată într-un cui înăuntru... cred că aceea este. Înainte ca el să spună ceva, ea continuă: La Casphairn, noi ținem mereu cămara încuiată.

El încuviință din cap.

– Un obicei sănătos. Cred că este cel mai bine să-l instituim și aici. O să-i spun lui Manachan. Poate că ar trebui să-i spui lui Alice că schimbăm regulile.

Lucilla își coborî privirea.

– Ferguson a zis deja că l-a instruit pe unul dintre dulgheri să fixeze o stinghie în prag.

– Bine. Thomas făcu un pas înapoi; întâlni privirea Lucillei când ea se uită spre el. O să fiu cu Manachan dacă ai nevoie de mine.

Ea se uită în ochii lui, apoi cu un gest regal, își coborî capul. Înaintă și închise ușor ușa de la cămară.

Thomas se întoarse și plecă. Și începu să organizeze în minte toate informațiile pe care trebuia să i le raporteze lui Manachan, care, la urma urmei, încă era moșierul.

Se întoarse în cămară după-amiază târziu. În mod evident, Lucilla și Alice aranjau lucrurile. Oprindu-se în pragul ușii, el surprinse privirea Lucillei.

– Dacă ai terminat aici, aș avea de discutat cu tine câteva chestiuni.

Ea se uită la Alice. Fata zâmbi.

– Pot să termin eu de aranjat.

Lăsând jos pachetele înfășurate în hârtie pe care le ținea în brațe, Lucilla încuviință din cap.

– Să te asiguri că încui ușa și iei cheia! Să o ții la tine, nu o lăsa nicăieri!

Alice afișă o expresie serioasă.

– Nu o s-o las.

Zâmbitoare, Lucilla făcu un semn din cap spre colțul în care lacheul încă era așezat pe scaun, apoi se duse să i se alăture lui Thomas. Ajungând pe coridor, îi studie chipul.

– Ai aflat ceva cât ai fost plecat de dimineață?

El aruncă o privire spre coridor, care rămăsese gol, dar, în loc să răspundă, îi spuse:

– Hai să mergem la o plimbare!

Afară, unde riscul de a fi auziți era scăzut. Ea încuviință din cap.

– După ce mi-am petrecut toată după-amiaza aici, o gură de aer curat ar fi bine-venită.

Thomas făcu semn spre scări, apoi porniră împreună.

Lucilla avea numeroase întrebări în minte.

– Ai fost la familia Bradshaw?

– Da.

Îi descrise cum găsise familia, confirmându-i bănuiala că lucrurile pe care nu voia să le discute pentru a nu fi auziți de altcineva erau de altă natură.

O informă în continuare în timp ce urcară scările, traversară foaierul principal, apoi ieșiră pe ușa din față. Închizând-o în urma lor, el îi făcu semn să continue; ocoliră casa prin terasa îngustă care se întindea de-a lungul pereților și care, în cele din urmă, era legată de terasa oficială, mai largă, care înconjura aripa nefolosită.

De îndată ce ajunseră în partea aceea a casei, el spuse:

– Voiam să te întreb dacă ai găsit ceva în cămară, poate vreun bilețel de la Joy sau ceva ce nu era chiar în regulă, ceva care să sugereze un motiv pentru a fi omorâtă.

Ea îi anticipase întrebarea.

– M-am uitat, dar n-am dat de nimic care să mi se pară, măcar de departe, neobișnuit.

– Joy ținea o evidență a celor pe care îi trata? Poate că ar exista un indiciu acolo, cineva pe care să-l fi tratat de ceva ce nu voia să se afle? L-a tratat vreodată pe Manachan?

Ea ridică o mână ca să pună capăt întrebărilor lui.

– Ca orice vindecătoare bună, Joy ținea un registru. Le pregătea licori și ceaiuri mai multor oameni din casă și de la ferme, dar toate erau pentru bolile obișnuite, nu există nici un motiv de crimă acolo. Sau oriunde altundeva, mă tem. Ea se opri, apoi continuă: Vreau să mă asigur că Alice știe cum să pregătească toate licorile pe care le făcea Joy și la ce să fie atentă. Înainte să plec, trebuie să o învăț mai multe lucruri despre câteva dintre licorile mai puternice. Ea trase aer în piept. Totuși, ca să răspund la ultima ta întrebare, nu. M-am uitat până în urmă cu trei ani și nu există nici o mențiune care să dea de înțeles că Joy l-ar fi tratat vreodată pe Manachan. Nici o licoare obișnuit, nici măcar un stimulent.

Oprindu-se, ea întâlni privirea lui Thomas.

– Chiar cred că lui Manachan i-ar fi de folos ceea ce poate să-i ofere o vindecătoare bună. Mi-ar plăcea să văd dacă o să accepte ceva care o să-l ajute să-și recapete puterea, dar știu că bărbaților de vârsta și temperamentul lui nu le place să recunoască faptul că li se șubrezește sănătatea. N-am fost chiar atât de surprinsă să aflu că Joy n-a avut niciodată ocazia să-l trateze.

Thomas merse alături de ea o jumătate de minut, înainte să spună:

– Plimbarea mea pe moșie a confirmat că există probleme care iau amploare. Dificultăți care trebuie rezolvate, dar pe care Nigel preferă să le ignore. Situația asta nu mai poate să continue așa, dar fermierii din clan nu vor să-l deranjeze pe Manachan, considerând că are destule probleme. Dar ei nu-l pot influența nici pe Nigel. Și nici eu nu pot.

Ea încuviință din cap.

– Pentru că tu nu ești moștenitorul și, prin urmare, nu poți să treci peste cuvântul lui, iar el te displace deja pentru că ești mai apropiat de Manachan, că ești diferit, mai matur decât este el.

Faptul că ea vedea lucrurile atât de clar – că putea să le afirme atât de clar – era o alinare în sine. El nu întâlnise niciodată altă lady care să înțeleagă relațiile complexe dintr-un clan.

– Pare, murmură ea, că toate problemele cu care se confruntă moșia pornesc de la boala lui Manachan. Pentru că el s-a îmbolnăvit – și nu, nu știu cum s-a întâmplat, dar e limpede că boala i-a fost provocată de ceva –, sănătatea lui s-a năruit și puterea i-a scăzut, a fost obligat să-i permită lui Nigel să preia administrarea moșiei... Ea se opri, apoi se încruntă și continuă: Dacă Manachan și-ar reveni, ar putea să reia controlul asupra moșiei?

– Aproape sigur, chiar dacă mă îndoiesc că ar face-o... Asta, dacă nu cumva Nigel refuză să se ocupe cum se cuvine de problemele care apar în clan.

– Prin „cum se cuvine", înțeleg că vrei să spui „după dorința lui Manachan".

El încuviință din cap. După o clipă, trase adânc aer în piept și întrebă:

– Chiar crezi că poți să-l ajuți?

– Nu pot să fiu sigură până ce nu-l examinez, dar... Cu privirea ațintită înainte, ea păru că își alege cuvintele. A fost dintotdeauna un om atât de puternic și de viguros! Forța lui fizică era bine-cunoscută. Din câte am observat și de când l-am ajutat să urce și să coboare ieri din brișcă, mi se pare că, deși și-a pierdut tonusul muscular, nu a scăzut prea mult în greutate. Ea se încruntă. Problema lui pare să fie lipsa de vitalitate... E mult mai slăbit decât ar trebui, de parcă totul ar necesita mai mult efort, iar el nu are destulă energie.

– Exact. Thomas nu reuși să-și înăbușe înverșunarea din glas. Mi-am petrecut toată după-amiaza cu el și chiar i-am adus informațiile pe care le ceruse despre problemele cu care se confruntă fermierii. E atât de slăbit, încât a fost groaznic să văd cum încearcă să se concentreze ca să asimileze totul. Se opri, apoi mărturisi: În cele din urmă, chiar n-am putut să insist să acționeze... Părea că singurul lucru pe care mai putea să-l facă era doar să respire.

Mai merseră câțiva pași înainte ca el să spună:

– Călătoria până la familia Bradshaw și înapoi l-a sleit de puteri, apoi a insistat să coboare la cină pentru că te aflai sub același acoperiș... erai oaspete. El făcu o grimasă. Acum doarme, dar numai pentru că Edgar i-a spus că rămâi, așa că este hotărât să coboare și la cina din seara asta.

– Hm...

Ajunseră la capătul terasei și se opriră. Cu capul sus, ea se uită spre ultima parte a drumului și curtea grajdului. În cele din urmă, spuse:

– Există o limită până la care poți să te împotrivești mândriei unui om în vârstă. Totuși, poate reușim să folosim cina asta în avantajul nostru.

El se încruntă.

– Cum așa?

Ea se întoarse, apoi îi întâlni privirea.

– Îmi dă șansa de a-l convinge să mă lase să-l tratez.

El îi susținu privirea, apoi spuse liniștit:

– Voiam să te rog să pleci... acum, în după-amiaza asta.

Ea se uită netulburată la el.

– Din cauza viperei.

Nu era o întrebare, observă el. Totuși, Thomas încuviință din cap.

– Nu există nici o șansă ca vipera să fi ajuns de una singură în cămară. Cineva a pus-o acolo, în timp ce tu și Alice erați în grădina de ierburi.

Pentru o clipă, privirea ei deveni distantă, apoi se concentră pe chipul lui.

– Grădina cu plante este expusă vederii, oricine din casă sau de altundeva putea să ne vadă acolo, iar ușile nu se încuie niciodată aici, nu-i așa?

Cu maxilarul încordat, el dădu din cap.

– Casa unui moșier este întotdeauna deschisă pentru clanul lui. Ceea ce mă face să revin la rugămintea mea. Este posibil să pleci acum? Poate să te întorci mâine ca să o instruiești în continuare pe Alice?

Ea îl privi suficient ca speranțele lui să crească, apoi făcu o grimasă.

– Nu. Nu chiar. Nu vreau să o las pe Alice până ce nu are încredere că poate să se descurce singură. În vocația noastră, încrederea este o piatră de temelie. Fără ea, fără să fii sigur și convins, este greu să iei decizia de a prescrie leacuri și a-i trata pe oameni. Dar dincolo de asta, adevărul este că mă îngrijorează mai mult ceea ce văd la Manachan.

Ea își puse o mână pe brațul lui. Thomas îi simți atingerea ușoară prin haină și cămașă și fu nevoit să-și înăbușe reacția bruscă. Se întoarseră pentru a reveni de-a lungul terasei, iar Lucilla își retrase mâna și își încleștă degetele în față.

Thomas își coborî brațul, bucuros să se fi eliberat de atingerea ei tulburătoare, însă dorindu-și să o simtă din nou. Își duse mâinile la spate ca să se asigure că nu o atinge iar.

Ea îi aruncă o privire.

– Manachan n-ar trebui să fie în starea asta, sunt convinsă. Chiar nu există nici un motiv pentru care să fie așa. Pot să accept că o oarecare boală l-a slăbit, dar trebuia să-și revină. Ea îi întâlni privirea și i se încordă bărbia. *Știu* că pot, dacă nu să-l vindec de tot, măcar

să-l fac să se simtă mult mai bine. Dar, ca să fac asta, trebuie să-l convingem să accepte ajutorul meu, iar cea mai bună șansă pe care o avem o să fie la cina din seara asta.

– Merge cu mare greutate, dar *o să vrea* să fie destul de puternic încât să vină la cină, să interacționeze și să intre în rolul de gazdă. Este momentul perfect să-l ademenim cu posibilitatea de a se întrema. O să-și simtă slăbiciunea și o să fie frustrat. Dar noi putem să folosim frustrarea asta ca să înclinăm balanța în favoarea noastră.

Posibilitatea de a se întrema – de a-l vedea pe Manachan recuperat – era prea tentantă, prea de dorit ca să fie de refuzat.

– Dacă el este de acord, poți să te întorci în Vale după cină și să trimiți orice licoare pe care i-ai prescrie-o mâine...

El se opri pentru că se oprise ea, clătinând din cap. Cu hotărâre. Buzele ei se unir într-o linie încăpățânată.

– Nu. În privirea care o întâlni pe a lui era o hotărâre limpede. Asta nu o să funcționeze. Dacă el este de acord, nu trebuie să renunțăm și să ratăm ocazia, nu?

Cunoscându-l pe Manachan, Thomas fu nevoit să încuviințeze din cap.

– Bine atunci, continuă ea. Dacă el este de acord, propun să-l examinez, ceea ce este un lucru relativ simplu, apoi să-i pregătesc imediat o licoare, ceva ce ar putea să ia în seara asta, care o să-l facă să se simtă mult mai bine mâine-dimineață. Dacă acceptă, trebuie să-l conving că licoarea chiar poate să-l facă să se simtă mai bine. Apoi, de dimineață, de îndată ce-mi dau seama cât de bine a răspuns la licoare, o să-i fac un întăritor pe care să-l ia la fiecare masă ca să-și recapete energia.

Lucilla surprinse privirea lui Thomas și spuse cu hotărâre:

– Așa că o să rămân la cină, iar dacă Manachan acceptă să mă lase să-l tratez, o să mai rămân cel puțin o noapte.

Și, dacă putea, avea să insiste chiar pentru două nopți. Cel puțin. Căci, după toate cele întâmplate, nu avusese ocazia să avanseze în planul ei – în planul Fecioarei – cu el. Iar dacă se întorcea supusă în Vale, nu își dădea seama cum putea s-o ajute faptul că el rămânea acolo, pentru că era mult prea devreme ca el să se întoarcă în Glasgow.

Așteptase ani întregi ca el să vină la ea. Acum că venise, nu avea de gând să-l lase să plece.

Să îl lase să o ducă înapoi unde îi era locul, iar el să plece.

Cu privirea ațintită în chihlimbarul auriu al ochilor lui, Lucilla putu să-i simtă împotrivirea ca pe o forță atotcuprinzătoare. Era vie în ochii lui, în încordarea buzelor lui, în frumusețea masculină și aspră a maxilarului lui.

Acea împotrivire nu șovăi, dar apoi se ivi o ocazie. Fără a-și lua privirea dintr-a lui, Lucilla își arcui sprâncenele.

– Dacă am înțeles bine, ca să-ți ajuți oamenii din clan să rezolve problemele stranii care au apărut pe moșie, ai nevoie de un Manachan cu o sănătate întremată. Suficient de întremată dacă nu să preia frâiele moșiei, măcar să-și pună din nou amprenta asupra felului în care este administrată. Vreau să-l ajut pe unchiul tău pentru că asta e datoria mea, așa cum a-ți ajuta clanul e datoria ta. Poate că el nu este unul dintre oamenii mei, dar, fără îndoială, trăiește sub protecția Fecioarei. Să plec fără să depun toate eforturile pentru a-l ajuta nu este ceva ce o să fac cu dragă inimă. Imprimă suficientă hotărâre în acea ultimă afirmație pentru ca el să nu aibă nici cea mai mică îndoială că ea avea să refuze să plece dacă încerca să facă presiuni asupra ei. Nu îi rămase decât să sublinieze: Din câte văd, obiectivul nostru e același. Amândoi ne dorim același lucru, ca Manachan să fie bine din nou.

El nu o contrazise, nu avea cum.

Când Thomas capitulă, nu fu o capitulare adevărată.

– Foarte bine, zise el calm, dar încordat. Dar, de îndată ce te ocupi de Manachan, iar Alice este în stare să se descurce singură, o să te conduc înapoi la Vale.

Lucilla nu avu ce să-i răspundă. Încuviință elegant din cap și se întoarse spre ușa de la intrare. În ultimă instanță, ca el să o însoțească înapoi la Vale nu era în sine o amenințare. Nu era același lucru cu eventualitatea plecării lui.

Capitolul 9

Adunarea de la cină era asemănătoare cu cea din seara precedentă. Aceiași oameni erau așezați pe aceleași locuri. Singura schimbare reală era că Manachan părea, după cum se așteptaseră Lucilla și Thomas, și mai epuizat.

Și senzația Lucillei că Nigel și Nolan o învinovățeau pentru încăpățânarea tatălui lor de a insista să facă un mare efort și să coboare la cină din cauza prezenței ei.

Frații ajunseră ultimii la masă. Când intră în salon și îl descoperi pe Manachan, așezat deja în capul mesei, Nigel se încruntă.

– Sunt sigur, *papa*, că domnișoara Cynster nu o să fie jignită dacă rămâi în pat. Este un efort prea mare pentru tine.

Manachan își întoarse încet capul și, pe sub sprâncenele stufoase, îl studie pe Nigel. Chiar dacă vocea lui nu reușise încă să-și recapete toată puterea după coborârea lentă a scărilor, nu era cu putință să nu simți enervarea din tonul lui când spuse:

– Nu ea ar fi cea jignită de desconsiderarea mea, ci clanul, iar atâta vreme cât am destul suflu și putere rămase în trupul ăsta îmbătrânit, nu o să mă abat de la ceea ce știu că ar trebui să fie.

Nigel strânse din buze. Cu o privire acră aruncată spre Lucilla, se așeză în stânga lui Manachan.

Nolan îl urmă, se așeză pe scaunul de lângă el și, asemenea fratelui lui, îi aruncă o privire plină de antipatie.

Ea îi ignoră, dar profită de ocazia pe care i-o oferiseră. Profitând de momentul când era servită supa, ea se aplecă mai aproape de Manachan și spuse:

– Problemele cu respirație și o stare generală de neputință persistă adesea după o boală, dar, de obicei, sunt destul de ușor de tratat.

Ochii albaștri ai lui Manachan se fixară pe chipul ei. După un moment, el murmură:

– Chiar așa?

Ea se lăsă pe spate ca să-i permită lui Ferguson să îi pună supa în farfurie. După ce majordomul trecu de ea, Lucilla întâlni privirea lui Manachan, rămasă ațintită spre ea.

– Da. Există mai multe licori eficiente pentru slăbiciunea cauzată de o boală.

Manachan își arcui sprâncenele.

– Și ce zici de slăbiciunea care vine odată cu vârsta? Ai vreo licoare care să dea timpul înapoi?

Nigel, care asculta, desigur, pufni disprețuitor.

Liniștită, ea răspunse:

– Efectele vârstei nu pot fi alungate, dar sunteți atât de sigur că doar vârsta este cauza stării pe care o aveți?

Manachan se opri din sorbit, cu lingura de supă în aer.

Ea nu îi lăsă timp să răspundă, ci continuă:

– Adevărul este că nu puteți fi sigur, la fel cum nu poate oricine altcineva. Prin urmare, ce poate să se întâmple rău dacă încercați o licoare sau două ca să vedeți dacă apare vreo îmbunătățire? Ridică din umeri, apoi își îndreptă atenția spre supă. Duse lingura la buze, se opri și încet, adăugând doar pentru urechile lui Manachan: Știu că tot clanul s-ar bucura să vă vadă din nou întremat și umblând în voie.

Lucilla își ațintì privirea în farfurie și își mâncă supa. Chiar dacă simți privirea lui Manachan și pe cele ale lui Nigel și Nolan îndreptate spre ea, Lucilla nu reacționă, nu le întâlni privirile, dar îi lăsă să se gândească la ceea ce spusese.

Thomas o întrebă pe Niniver despre grădinile care se aflau pe partea cealaltă a casei. Chiar dacă Lucilla se prefăcu a fi interesată de discuție, rămase atentă la Manachan, așteptând și sperând că, din proprie inițiativă, avea să revină la subiectul legat de starea lui de sănătate.

Primiseră deja felul principal când fu răsplătită cu un pufnit răgușit și cu o întrebare:

– Chiar crezi că afurisita asta de slăbiciune nu ține doar de bătrânețe?

Întorcându-se cu fața spre el, ea îi întâlni privirea.

– Nu v-am cunoscut niciodată prea bine, dar din câte îmi amintesc – zise ea aruncând în treacăt o privire spre Edgar, care stătea, ca de obicei, în apropiere, gata să-și ajute stăpânul –, din ce povestesc apropiații, aș spune că există șanse considerabile ca mare parte din oboseala care vă ține la pat să nu aibă nimic de-a face cu vârsta înaintată, ci este consecința vreunei boli. Ea se opri, apoi adăugă: Un lucru pe care chiar îl influențează vârsta este capacitatea organismului de a-și reveni după boală. Se poate să fi fost pur și simplu bolnav și să nu va fi tratat niciodată. Iar starea de slăbiciune persistentă poate fi legată de asta.

Manachan se uită lung la ea. Lucilla se uită în ochii lui fără să clipească și așteptă.

După momente îndelungate, el se lăsă pe spate în scaun, cu privirea încă pironită pe chipul ei.

– Dacă *eu* aș hotărî că a venit timpul să mă las pe mâinile unei vindecătoare – pentru că, după cum spui tu, nu poate să fie rău dacă încerc o poțiune sau două – și dacă *tu* ai fi vindecătoarea pe care o provoc să mă pună din nou pe picioare, ce tratament mi-ai recomanda?

Omul era șiret. O provocare? Bătrânul parcă s-ar fi amuzat, încercând pur și simplu să fie binevoitor cu un oaspete, dar ea își dădu seama cum să profite de acea ocazie. Lăsând un zâmbet să-i lumineze trăsăturile, se aplecă spre el și răspunse:

– Dacă mi s-ar oferi șansa să-mi testez abilitățile pe dumneavoastră, ar trebui să vă examinez rapid, să verific ochii și pielea, să-mi spuneți cum vă simțiți și dacă vă amintiți ce boală v-a provocat slăbiciunea. Și apoi, aș prepara o licoare pentru seara asta. Ea îi susținu privirea. Ați ști până dimineață dacă are vreun efect, iar dacă are, aș putea să fac un întăritor pe care să-l luați în continuare și care o să vă îmbunătățească tot mai mult starea.

Manachan o studie vreme îndelungată. Nimeni altcineva în jurul mesei nu mai spunea un cuvânt.

Apoi el făcu o grimasă.

– De ce nu?

Ferguson apăru dintr-odată, așteptând să-i ia farfuria lui Manachan. Moșierul îl observă și flutură o mână îi aer; bărbatul îi înlocui farfuria cu una pentru perele în vin și sirop pe care un lacheu le pusese pe masă.

De îndată ce se aduseră toate felurile de mâncare și începură toți să mănânce desertul, Manachan reveni la subiectul care ocupa acum mintea tuturor celor aflați în jurul mesei.

– După cum ai spus, nu are ce rău să-mi facă dacă încerc și, într-adevăr, s-ar putea spune că este datoria mea față de clan, nu?

Ea încuviință din cap, chiar dacă bănuia că vorbele fură spuse mai mult pentru liniștea celorlalți decât pentru a ei. Nigel păru peste măsură de șocat de ideea ca tatăl lui să se lase tratat de ea. Nolan era palid, Niniver arăta plină de speranță și chiar și Norris clipi la spusele tatălui. Cât despre Thomas, așezat lângă ea, Lucilla nu se întoarse suficient ca să-i vadă chipul, dar putea să-i simtă sentimentul de ușurare pentru că un lucru de care se îndoise, având speranța că putea, după cum susținea ea, să îl pună din nou pe Manachan pe picioare.

Când terminară de mâncat, moșierul puse jos șervetul și îi făcu semn lui Edgar.

– Mi-a ajuns pentru azi, mă duc sus. Se uită la Lucilla, când se ridică de la masă împreună cu Niniver. Fugi și bea-ți ceaiul, o să te chem după ce îmi beau și eu ceaiul de seară!

Lucilla îi întâlni privirea, zâmbi încrezătoare și încuviință din cap.

– O să aștept să mă chemați.

Manachan zâmbi zeflemitor când, sprijinindu-se puternic de brațul lui Edgar, se întoarse.

– Și apoi o să vedem noi dacă tu și Fecioara ta puteți să faceți față provocării de a vindeca un bătrân incorigibil ca mine.

Toată lumea îl auzi mormăind încet când ieși din încăpere.

Cu ochii mari și plini atât de speranță, cât și de uimire, Niniver i se alătură Lucillei. Îi urmară pe Manachan și Edgar din salonul de luat masa, apoi se îndreptară spre salonul de zi.

Thomas rămase la masă cu Nigel, Nolan și Norris. Ferguson și lacheii luară repede platourile și farfuriile, apoi așezară cele trei carafe obișnuite pe masă, în fața lui Nigel, împreună cu setul de pahare din cristal fațetat.

Nigel se întinse spre carafa de whisky, turnă o doză zdravănă într-un pahar, apoi i-o dădu lui Nolan, așezat în dreapta lui. Acesta făcu la fel, apoi i-o întinse lui Norris, care, oarecum absent, își turnă puțin.

Thomas profită de moment ca să-l studieze pe Norris; ca întotdeauna, mintea fiului mai mic al lui Manachan părea să fie departe, în altă lume sau, cel puțin, într-un alt loc. Avea tot mai mult senzația că Norris se rupsese de tot ce era în jurul lui. Thomas se întrebă cum își petrecea băiatul zilele și se gândi să o întrebe pe Niniver.

Norris împinse carafa spre Thomas. El se întinse spre ea, scoase dopul și își turnă un deget din licoarea bogată pe care o prefera Manachan. Punând înapoi dopul la sticlă, se gândi la ușurarea și la mândria ciudată pe care le simțise când Lucilla reușise să-l convingă pe bătrân să accepte să-l trateze. Se lăsă pe spate, apoi își simți buzele arcuindu-se și ridică paharul ca să-și ascundă zâmbetul; de fapt, ea se descurcase cu atât mai bine cu cât îi permisese lui Manachan să-și dea acordul în urma unei provocări lansate unui oaspete.

Dar nu era de joacă cu sănătatea lui Manachan.

Thomas sorbi și, prefăcându-se deosebit de interesat de gustul whisky-ului, așteptă să vadă reacțiile verilor lui.

Brusc, Nigel dădu paharul pe gât și se întinse din nou după carafă. După ce își mai turnă trei degete, se trânti cu spatele de speteaza scaunului și se uită la Nolan, care bea cu mai multă moderație.

– Nu știu dacă este înțelept să i se permită să-i dea speranțe.

Cu privirea ațintită spre pahar, spre lumina care se reflecta prin lichidul de chihlimbar, în timp ce roti cristalul între mâini, Nolan ridică din umeri.

– Știm cu toții că doar vârsta este cea care l-a adus în starea asta. Ea o să-și încerce licoarea, nu o să meargă și cu asta, basta.

Thomas observă că până și Norris încuviințează din cap. Era nedumerit.

– De unde știi? L-a examinat vreun doctor?

Nigel pufni batjocoritor.

– Noi i-am sugerat asta, dar știi și tu cum este tata. N-a vrut să accepte, a insistat că e doar indispus și că o să-și revină, dar asta s-a întâmplat anul trecut, în septembrie. Nigel aruncă o privire spre paharul pe care îl legăna între degete. Sunt doar surprins că a acceptat să o lase tocmai pe ea, dintre toți oamenii, să-l trateze.

Nolan sorbi și mormăi:

– Povestea asta cu vindecătoarea este o aiureală. Dar când nu merge... El ridică din umeri. Dincolo de toate astea, știe că tot ce i se întâmplă este din pricină că a îmbătrânit și i se apropie vremea. Cred că a fost de acord pentru că, la urma urmei, ea este un oaspete, iar el a rămas de modă veche în privința acestor curtoazii.

Thomas își ținu gura; era mult mai ușor dacă Nigel și Nolan credeau întocmai. Credința aceea avea să îi țină departe de el, de Lucilla și de Manachan, în timp ce ea își testa licorile. Fiind oarecum surprins că Nigel, Nolan și chiar Norris – dacă încuviințările lui ocazionale însemnau ceva – aveau atât de puțin respect față de priceperea vindecătoarei, era posibil ca, în afară de bolile copilăriei avute cu mult timp în urmă, ei să nu fi sesizat niciodată diferența pe care putea să o facă o bună vindecătoare în viața oamenilor.

Dincolo de reputația ei, el o văzuse pe Lucilla în acțiune nu o dată, ci de două ori. Exista o tânără, Lucy, care locuia împreună cu părinții ei, Jeb și Lottie Fields, într-una din cabanele de păstori mai îndepărtate, care nu ar fi fost în viață dacă nu ar fi existat o Lucilla mai tânără. La fel și familia Bradshaw. El nu s-ar fi gândit niciodată la fântână ca la sursa bolii lor. Ea, da, fusese cea care îi salvase.

– Vezi tu, spuse Nigel, sunt foarte impresionat de curajul ei de a rămâne după ce a dat peste vipera aia. M-aș fi gândit că ar fi alergat urlând din casă și ar fi zburat la Vale.

Nolan îi aruncă o privire lui Thomas.

– O mușcătură de viperă adultă în perioada asta a anului... Nolan zâmbi zeflemitor, apoi își ascunse expresia în spatele paharului. Sunt surprins, vere, că n-ai insistat s-o duci acasă chiar tu. La urma urmei, tu ești cel care a adus-o pe pământurile Carrick.

Nigel pufni.

– Gândește-te ce s-ar întâmpla dacă i s-ar întâmpla ceva câtă vreme este aici!

Nigel se cutremură teatral, apoi bău din nou paharul până la fund și din nou se întinse spre carafă.

Legănându-și între degete propriul pahar, Nolan încuviință din cap.

– Și, mai rău, gândește-te cum ar fi dacă îl tratează pe *papa* și, în loc ca starea lui de sănătate să se îmbunătățească, se înrăutățește. Oare cum o să reacționeze clanul la aflarea acestor vești?

În ochii lui Nolan se întrezări o licărire malițioasă când întâlniră privirea lui Thomas.

Thomas nu răspunse, nu reacționă și încercă să rămână relaxat, cu degetele strânse ușor în jurul paharului. Pentru că, indiferent de motivele lui Nigel și ale lui Nolan de a-l înțepa, comentariile lor aveau o urmă de adevăr.

Și totuși, ca Lucilla să rămână la conac și să-l trateze pe Manachan era calea cea bună, cea pe care el trebuia să o urmeze pentru binele clanului. Ba, mai mult decât atât, ea, ca reprezentantă din regiunea Fecioarei, insistase și, în ciuda impulsurilor pe care le simțise, Thomas nu avea dreptul să o contrazică.

În mod rațional și logic, el știa toate acele lucruri. Și totuși, comentariile verilor lui încă tulburau acea parte din el care, când venea vorba de ea, nu era nici rațională, nici logică. Partea care dorea să o știe în siguranță cu orice preț. Iar în clipa aceea, era sigur că asta însemna ca ea să plece înapoi în Vale, departe de conac.

Familia Bradshaw. Joy Burns. Faith Burns. Iar acum, vipera din cămară. Nu era cu putință ca totul să fie o simplă coincidență – credința lui în așa ceva murise de mult.

Norris dădu paharul pe gât, îl puse jos și se ridică.

– Eu mă duc sus. Făcu un semn din cap spre cei aflați în jurul mesei. Noapte bună!

Thomas murmură un „noapte bună". Nigel și Nolan pur și simplu se uitară cum Norris pleacă.

Thomas își goli paharul. Nu era deloc încântat să rămână cu Nigel și Nolan; dacă rămânea, putea fi tentat să discute despre chestiuni care, pentru moment, era mai bine să nu fie amintite, cel puțin până când vedea dacă Manachan își recăpăta puterile așa cum spera Lucilla.

Punând jos paharul gol, el se ridică de la masă.

Nigel și Nolan făcură la fel.

Thomas se îndreptă spre ușa deschisă, trecu pragul, apoi se opri și se uită înapoi spre verii lui.

– Mă duc în salon. Vreți să veniți cu mine?

Cei doi schimbară o privire, apoi Nigel se uită la Thomas.

– Scuzele mele domnișoarei Cynster, dar eu și Nolan avem ceva important de făcut.

Thomas se strădui să nu-și arcuiască sprâncenele într-un gest de neîncredere cinică. Făcu un semn din cap și își văzu de drum.

Dar, odată ajuns în capătul opus al coridorului, înainte să se întoarcă spre foaierul principal, se opri și se uită înapoi, iar în lumina difuză de la capătul lungului coridor, văzu cum Nolan îl urmă pe Nigel în sala de biliard.

Cu buzele arcuite cinic, Thomas merse mai departe.

Nolan se aplecă deasupra mesei de biliard și își pregăti lovitura.

Nigel stătea la capătul mesei și își freca vârful tacului.

Nolan băgă o bilă în buzunarul lateral și înconjură masa ca să mai pregătească o lovitură.

Nigel se uită lung la vârful tacului.

– Crezi că licoarea Lucillei o să îmbunătățească starea de sănătate a tatei?

Nolan așteptă până ce lovi, apoi se îndreptă de spate. Cu privirea ațintită spre masă, ridică din umeri.

– Cine să știe?

– Dar se presupune că este o vindecătoare excelentă, oamenii spun că este chiar mai bună decât mama ei.

– Poate că reușește să-l facă să se simtă mai bine pentru scurt timp, dar știi și tu, la fel ca mine, că pur și simplu este bătrân. Nici măcar Lucilla nu are acces la Fântâna Tinereții. Bătrânul o să se simtă mai bine o zi sau două, apoi o să se epuizeze și o să revină la aceeași stare, știi bine că așa o să fie. Exact așa cum a făcut la nesfârșit în ultimele luni.

Nolan se aplecă din nou peste masă.

Nigel îi aruncă o privire, așteptă până când fratele lui lovi, apoi spuse încet:

– Dar ce se întâmplă dacă el *chiar* se face bine? Îndreptându-se de spate, se uită la fratele său, apoi continuă: Dacă își revine suficient încât să vadă, să afle și să înțeleagă ce am făcut? Nu o să fie de acord cu nimic. Și știi la fel de bine ca mine că o să ia preia frâiele, iar atunci o să ne întoarcem de unde am plecat, fără speranța de a mai

avea stilul de viață de care tocmai am început să o bucurăm. Cu ochi scăpărători, Nigel se apropie de Nolan. Și dacă nu schimbă nimic, dar face ceva ca să se asigure că nu putem schimba lucrurile nici după ce se duce? Panica îl făcu să ridice tonul. Dacă ne dezmoștenește și îl face moșier pe Thomas?

Nolan păru să cântărească perspectiva, apoi clătină din cap.

– Nu, nu o să facă asta. În ciuda tuturor lucrurilor, nu o să spună niciodată că nu ești cel mai potrivit pentru titlul de moșier când o să fie pe moarte. Nolan trase ușor aer în piept. În rest, faci din țânțar armăsar. Lucilla nu este o făcătoare de minuni. Starea de sănătate a lui *papa* s-ar putea îmbunătăți, dar numai temporar. Ea o să plece și, peste o zi sau două, sănătatea lui o să se înrăutățească din nou. Nolan se întoarse spre masă și se aplecă din nou peste ea. Să vezi tu dacă n-am dreptate!

– Dar chiar și temporar ar putea să fie suficient ca el să afle ce am făcut.

Nolan clătină din cap.

– O să-i ia mai mult de o zi sau două înainte să se întoarcă în bibliotecă și să se apuce să caute prin registre. Chiar și atunci, lucrurile nu o să pară atât de diferite.

Nigel se lumină la față.

– Am uitat că păstrezi două seturi de registre!

Nolan mai băgă o minge și se îndreptă de spate.

– Ți-am spus că s-ar putea să avem nevoie de ele și, dacă ne trebuie, totul este acolo. *Papa* poate să se uite prin registre și tot ce o să vadă este că a te avea pe tine administrator al moșiei n-a adus nicicum vreo schimbare, că tot ce ai făcut a fost să faci să funcționeze lucrurile, așa cum ar fi făcut el.

Nigel chicoti.

Nolan înconjură masa ca să se concentreze pe ultima bilă.

– Dar mă îndoiesc că o să avem nevoie de registrele noastre false, el nu o să ajungă atât de departe. Crede-mă, de îndată ce Lucilla se întoarce acasă, *papa* o să cadă din nou la pat!

Nigel urmări cum ultima bilă intră în buzunar.

– După modul în care au evoluat lucrurile, nu se poate să rămână chiar atât de mult pe lumea asta.

Nolan se îndreptă de spate și întâlni privirea lui Nigel.

– Probabil că nu.

*

Thomas aștepta cu Lucilla în salon, când Ferguson veni să-i spună că Manachan era gata să o primească.

Niniver se scuză din nou și se retrase imediat ce terminară de băut ceaiului. De îndată ce plecă, Lucilla îi ceru lui Thomas să-i povestească în detaliu lucrurile descoperite cât fusese plecat în după-amiaza aceea; el îi povesti și, încă o dată, întrebările ei intuitive îi demonstrară că înțelegea modul în care gândeau oamenii locului. Ea înțelegea ceea ce o persoană străină de acel loc nu ar fi înțeles.

Cu o lampă care să le lumineze drumul, urcară împreună scările și cotiră în galerie spre ușă camerei lui Manachan. Thomas se opri și se uită la ea.

– Ești pregătită?

Ea clipi.

– Bineînțeles.

Înainte să o facă el, ea se întinse și ciocăni în panoul de lemn.

Câteva secunde mai târziu, Edgar deschise ușa, apoi făcu un pas în lateral și o deschise larg. Bărbatul, de obicei posomorât, aproape că zâmbi.

– Mulțumesc că ați venit, domnișoară. Cuvintele lui fură rostite în șoaptă. Edgar îi făcu un semn cu mâna spre salon. Moșierul vă așteaptă acolo.

– Îți mulțumesc, Edgar. Lucilla se îndreptă spre cameră, dar, chiar când ajunse în prag, se opri și privi înapoi spre Edgar. Aș aprecia dacă ai fi și tu prezent. Ceea ce ai observat până acum o să ne fie de ajutor.

Edgar încuviință din cap.

Lucilla se întoarse și intră în încăpere. Nu avea nici cea mai vagă idee dacă Manachan regreta deja faptul că acceptase să-l trateze; putea să devină arțăgos și dificil, dar ea era hotărâtă să-l consulte și să afle de la el – și de la Edgar, dacă era nevoie – tot ce trebuia să știe.

Fu oarecum liniștită când văzu că Manachan își schimbase hainele și, învești mântat într-un halat de catifea multicoloră, aștepta așezat într-un fotoliu mare, cu sculpturi ornamentale și spătar drept.

Lipindu-și zâmbetul cel mai liniștitor pe buze, ea își înclină capul spre el.

– Excelent. Asta o să ne ajute.

El se încruntă spre ea.

– Te avertizez, nu am permis nici unui doctor să se apropie de mine de zeci de ani, așa că, dacă ai de gând să mă înțepi

și să tragi de mine, o să fie nevoie să aștepți până când o să fiu mult mai bolnav.

Ea reuși să nu zâmbească prea larg.

– Nu e nevoie să vă înțep și să trag de dumneavoastră. Trebuie doar să verific ochii, mâinile și picioarele, apoi o să vă cer să-mi răspundeți sincer la întrebări.

El pufni, dar o lăsă să-i examineze ochii. Ea observă paloarea pielii, dar era pur și simplu palidă, nu bolnăvicioasă; zonele din jurul ochilor păreau la fel de sănătoase pe cât ar fi trebuit să fie, fără vânătăi sau alte semne de boală. Îl rugă pe Edgar să îi țină o lampă chiar deasupra umărului și studie în detaliu albastrul decolorat al irisurilor lui Manachan.

– Ce vezi? murmură el.

– În primul rând, vârsta, răspunse ea aspru. După o clipă, recunoscu: De asemenea, văd că ați avut o boală gravă, ceva care a avut legătură cu digestia și cu sângele, acum câteva luni.

Striațiile erau destul de clare și ascuțite; indiferent ce fusese, criza se dovedise foarte serioasă.

– Da, murmură Edgar. Așa este.

– Taci! Manachan îi aruncă o privire tăioasă lui Edgar, în timp ce Lucilla făcu un pas înapoi. Hai să vedem ce descoperă ea singură.

Ea își arcui o sprânceană spre el, dar, după ce îi verifică pulsul atât la gât, cât și la încheietura mâinii, ea continuă cu examinarea mâinilor și, în cele din urmă, a picioarelor și a gleznelor. Nu exista nici o umflătură nefirească, iar culoarea unghiilor și a cuticulelor era, pentru un bărbat de vârsta lui, normală. Dar pulsul lui era mai slab decât i-ar fi plăcut, iar culoarea pielii și fermitatea cărnii puteau cu siguranță să fie într-o stare mai bună.

Încă nu era sigură dacă simptomele lui apăruseră mai degrabă din cauza vreunei boli ireversibile decât în perioada în care fusese slăbit și se simțise rău.

Ridicându-se, ea se așeză în celălalt fotoliu cu spătar drept. Thomas rămase în dreptul umărului ei, în timp ce Edgar se așeză o poziție similară în spatele scaunului lui Manachan. Ea își îndreptă privirea spre chipul lui Manachan.

– Bun, acum am nevoie de niște răspunsuri. În primul rând, se pare că ați avut un fel de criză de stomac gravă, aș spune în urmă cu vreun an. Este adevărat?

Manachan făcu o grimasă.

– Da. El încuviință din cap. Ai dreptate. Atunci au început toate astea, zise el fluturând mâna, arătând starea lui slăbită.

– Pe la mijlocul verii s-a întâmplat, interveni Edgar.

Ea încuviință din cap.

– Foarte bine. Să pornim de atunci. Ea continuă să-l interogheze pe Manachan cu privire la simptomele resimțite în momentul crizei. Câteva dintre întrebările ei îl făcură să se agite, dar sub greutatea privirilor lui Thomas și Edgar, el bombăni și mormăi răspunsurile. După cum sperase Lucilla, dacă moșierul încerca să evite sau să nu menționeze ceva, Edgar era suficient de aproape și de sigur de poziția și locul lui în viața lui Manachan ca să umple golurile.

În clipa în care întrebările ei avansară spre prezent, Lucilla avea o ideea foarte limpede despre ceea ce suferea bătrânul tiran.

Când, în cele din urmă, el reuși să scoată un „Ei bine, ce este? Ce am?", ea zâmbi și se ridică.

– Sunt bucuroasă să vă spun că nu aveți nimic în clipa asta. Ați avut ceva foarte serios anul trecut, dar după aceea n-am cum să ghicesc despre ce a fost. Se pare că a fost o recidivă sau două în lunile următoare, dar acum nu sunteți bolnav și, chiar dacă vă simțiți slăbit și fără putere, singurul motiv este că, într-adevăr, ați fost atât de doborât de boala aceea, iar corpul pur și simplu nu și-a revenit. Ea se uită în ochii lui. Aveți nevoie de o licoare care să vă ajute corpul să se întremeze, apoi să-și revină. Nu o să vă recăpătați puterile peste noapte și nu pot să promit că o să reveniți pe deplin la starea de pe vremuri, dar cu timpul, dacă luați întăritorul acesta, o să fiți mult mai puternic și mai capabil decât acum.

Manachan se uită la ea, iar Lucilla văzu în ochii lui speranța pe care bătrânul încerca să o ascundă.

– Dacă reușesc să urc din nou scările fără să-mi dau duhul, o să fiu fericit.

Ea își înclină capul.

– Cred că este foarte posibil.

Manachan mormăi.

– În regulă, ce trebuie să fac? Vezi să nu-mi dai vreo poțiune cu ochi de șopârlă!

Ea râse.

– Pot să vă asigur că nimic din ceea ce o să vă dau nu este făcut din altceva decât din plante.

El îi făcu semn cu mâna să continue.

– O să fac ceea ce numesc eu o licoare fortifiantă de noapte. Puteți s-o luați și să vă duceți la culcare. Mâine, când vă treziți, mă aștept să vă simți mult mai bine. Ea se uită la Edgar. Să nu-l trezești, să-l lași să doarmă până când se trezește singur.

– Și apoi? întrebă Manachan.

Ea își întoarse privirea spre el.

– Atunci o să vă examinez din nou și, în funcție de cât de bine ați răspuns la această licoare, o să fac una pe care să vi-o las. O să fie un sirop care o să ajungă mai mult, cel puțin câteva săptămâni. O să luați câte o doză la fiecare masă, ceea ce o să vă întărească sănătatea și o să vă recăpătați puterea.

Manachan o studie pentru câteva clipe, apoi își înclină capul.

– Mulțumesc.

Ea îi susținu privirea.

– Promiteți că o să luați licoarea pe care vi-o prescriu?

El zâmbi zeflemitor.

– Dacă ai avea cea mai mică idee despre cât de mult îmi doresc și am nevoie să-mi recapăt puterea, n-ai mai întreba.

Mulțumită, ea aruncă o privire spre Thomas; el tăcuse în tot timpul examinării.

– Trebuie să mă duc în cămară, dar tocmai mi-am dat seama că Alice are cheia.

Thomas încuviință din cap spre Manachan și îi făcu semn Lucillei spre ușă.

– Ferguson o să ne-o aducă.

„O să *ne*-o aducă." Deci el nu avea de gând să o lase singură în cămară.

Lucilla se uită la moșier.

– Vă doresc noapte bună. O să aduc licoarea fortifiantă... Edgar vă poate ajuta s-o luați. Apoi, o să vin să vă văd de dimineață când vă treziți. Nu trebuie să vin imediat. Să-l rugați pe Ferguson să mă cheme de îndată ce vă treziți și sunteți gata să vă începeți ziua.

Manachan încuviință din cap.

– Așa o să fac. Iar dacă nu mă simt mult mai bine, să fii pregătită să auzi multe nemulțumiri!

Atât Thomas, cât și Lucilla zâmbeau larg când plecară. Dar, de îndată ce el închise ușa camerei lui Manachan în urma lor, deveni serios. Întâlni privirea verde a Lucillei.

– O să se simtă mult mai bine?

Ea se uită în ochii lui, apoi, cu buzele arcuite într-un zâmbet, clătină din cap.

– Oh, cât de puțină încredere ai! Ea porni spre scări. Pot să-ți spun că sigur o să fie mai bine. Dar așa, peste noapte? Asta rămâne la alegerea Fecioarei.

Thomas se așeză pe scaunul din cămară și o privi pe Lucilla cum lucra. Lumina discretă a lămpii proiecta o strălucire aurie peste părul ei de culoarea flăcărilor și îi încălzea pielea de alabastru, lăsându-i buzele desenate într-un trandafiriu luxuriant.

Ea era pe deplin concentrată pe ceea ce făcea; el ar fi putut la fel de bine să nu se afle acolo.

Și era interesant să-și dea seama că Lucilla îi permitea să o privească așa cum era, fără vreun scut sau vreun văl, complet nepăsătoare – sau netulburată? – că el putea să vadă cum făcea licoarea.

Ea măsură, cântări și murmură așa cum obișnuia să facă.

– Două picături de ulei de păducel ar trebui să fie de ajuns. Doar un strop de creț‌işor. Și puțină esență de mac care să echilibreze totul.

El rămase așezat și îi ascultă vocea, cadența și tonul. Indiferent de cuvintele pe care le rostea, monologul ei îi răsuna în urechi ca o litanie liniștitoare.

Și își dădu seama cât de în largul lui se simțea acolo, în ceea ce, în esență, era lumea ei. Nu mai fusese cu adevărat niciodată înăuntrul cămării; pe vremea când era copil, fusese trimis la ușă ca să ceară vreun unguent pentru una sau alta, dar nu îndrăznise niciodată să pășească înăuntru.

Acum, rămase așezat, răsuflă profund și lăsă pacea locului – și un sentiment ciudat de siguranță și de apartenență – să se strecoare înăuntrul lui.

În cele din urmă, cu o ultimă mișcare, Lucilla termină amestecul verde-gălbui pe care îl pusese într-un pahar, apoi turnă lichidul într-o sticluță pe care o pregătise deja și îi puse dop. Lăsă sticla deoparte, aranjă iute la locul lor diferitele elixire pe care le folosise, apoi se uită în jur ca să se asigure că totul era în ordine, stinse lămpile din cămară, ridică sticluța și se întoarse spre el.

El se ridică de pe scaun și luă de pe tejghea lampa pe care o adusese. Cu privirea ațintită spre sticluță, murmură:

– Să ne rugăm să-l ia...

Atât de multe depindeau de întremarea lui Manachan!

– O să-l ia.

Lucilla porni înainte pe coridor. Aşteptă cât el închise uşa şi o încuie, apoi îi întinse cheia. Ea o acceptă şi zâmbi.

– Mocofanul tău unchi nu o să se dea niciodată înapoi din faţa vreunei provocări şi, chiar dacă eu sunt cea căreia i-a lansat provocarea, nerespectarea instrucţiunilor mele o să însemne că dă înapoi, aşa că nu o să facă asta. În vreme ce se îndreptară spre treptele care duceau la parter, ea adăugă: În plus, el *chiar* vrea să-şi revină. Tot ce am văzut şi am auzit demonstrează asta.

Urcând odată cu ea, Thomas încuviinţă din cap.

– Încă este moşierul, iar acum, că ştie că oamenii lui au nevoie de el, o să facă tot ce poate ca să nu-i dezamăgească.

Ajunseră în foaierul de la intrare şi se îndreptară spre scările principale. Urcară, lumina proiectată de lampa care se legăna în mâna lui aruncând umbre schimbătoare pe lambriul întunecat.

Când ajunseră la etaj, Lucilla murmură:

– Am auzit multe lucruri neplăcute despre Manachan de-a lungul anilor, dar n-am auzit niciodată să fi sugerat cineva că n-a acţionat mereu în interesul clanului.

Thomas încuviinţă din cap. Ajunseră la uşa moşierului, iar el ciocăni în panoul de lemn.

Edgar apăru în uşă, iar Lucilla îi întinse sticluţa cu dop.

– Trebuie să bea toată doza până la ultima picătură, apoi poate să doarmă. Să mă chemi când este gata să mă vadă mâine-dimineaţă.

Edgar se uită lung la sticluţă. O privi pe Lucilla şi făcu o plecăciune.

– Mulţumesc, domnişoară. O să mă asigur că bea tot.

Cu o încuviinţare din cap spre Thomas, Edgar închise uşa.

Lucilla se întoarse şi, cu Thomas mergând în urma ei în mână cu lampa care îi lumina drumul, traversă galeria spre aripa vizitatorilor şi dormitoarele lor. O cuprinse un sentiment de nerăbdare şi de mulţumire; era teribil de dornică să vadă a doua zi de dimineaţă ce efect benefic avea licoarea asupra lui Manachan. Se aştepta ca îmbunătăţirea să fie semnificativă, lucru ce avea să fie o adevărată realizare, una pe să o consolideze cu următorul întăritor. În privinţa asta, era foarte încântată de felul în care avansau lucrurile.

Cât despre modul în care avansau lucrurile în privinţa lui Thomas, chiar dacă nu pierduse teren, nici nu câştigase suficient cât să se simtă sigură. Mai avea mult până să-l convingă că drumul lui se întrepătrundea cu al ei, că viitorul lui era deja definit şi că se afla în Vale, alături de ea.

Merseră pe sub arcada cu sculpturi ornate și ajunseră în coridorul care ducea în inima aripii musafirilor. În ciuda faptului că rezistase câteva secole, conacul Carrick avea o structură mult mai tânără decât casa ei din Vale. Casphairn era construit pe structura unui castel foarte vechi, iar de-a lungul secolelor, fusese mărit pe toate laturile; forma rezultată era oarecum circulară, cu străvechea sală mare situată încă oarecum în centrul reședinței, axa ei structurală și emoțională.

Acolo existau două aripi separate, atașate laturilor opuse ale aripii principale, forma inițială a conacului. În locul zidurilor de piatră ale casei, zidurile de aici tencuite și acoperite cu un lemn într-o nuanță întunecată. Tavanele erau căptușite cu același lemn și erau relativ joase în comparație cu cele cu care era ea obișnuită.

Casa aceea îi dădea un sentiment foarte diferit. În ciuda pietrei cenușii predominante, casa ei era plină de lumină și căldură, de energie și râsete, răsuflarea și pașii multor oameni; era foarte vie. Prin contrast, conacul Carrick, chiar dacă locuit, i se părea mai degrabă adormit, cumva cufundat într-o formă de inconștiență.

Gândul acela o cutremură. Probabil odată cu boala lui Manachan sau poate cu mult timp înainte de moartea soției lui, casa se retrăsese, se micșorase, se închisese, iar acum aștepta ceva. Însă Lucilla nu putea să-și dea seama ce anume. Dar, dacă nu se întâmpla ceva care să-i insufle din nou viață, casa aceea avea să moară în cele din urmă.

Alungând acel gând – nu știa ce anume avea să redea viața acelei case, dar era sigură că nu avea legătură cu Thomas sau cu ea –, Lucilla se concentră din nou asupra coridorului lung pe care îl traversau. Încă nu se hotărâse cum să avanseze în planul ei legat de Thomas, care trebuia să fie următorul ei pas. Totuși, ușile camerelor care le fuseseră data se aflau chiar în fața lor, una în fața celeilalte, spre capătul aripii. Detaliul acela spunea nespus de multe despre lipsa unor reguli adecvate în casă. Musafirii necăsătoriți, bărbați și femei, trebuiau instalați în zone separate ale casei și, în ciuda faptului că o aripă era nefolosită, ea totuși exista...

Oprindu-se în fața ușii de la camera ei, Lucilla se uită la Thomas.

– Tocmai mi-am amintit... Am găsit lumânarea lui Faith Burns. M-am împiedicat de ea pe coridor.

Pe scurt, îi descrise ce descoperise și unde găsise lumânarea și sfeșnicul.

Deși lumina era difuză, ea observă schimbarea de pe chipul lui Thomas. Știu că și el se străduia să înțeleagă cum se împiedicase și căzuse Faith pe scări, în timp ce sfeșnicul aterizase atât de departe pe coridor.

Ea oftă și îi întâlni privirea.

– Știu că este foarte ciudată coincidența, dar există o posibilitate rezonabilă care ar putea să explice moartea surorilor Burns. El se încruntă, iar ea continuă: Dacă Faith și Joy au mâncat ceva câtă vreme au fost împreună și au vorbit în bucătărie, ceva otrăvit? Dacă Faith a mâncat mai mult decât Joy, a început să o afecteze mai repede pe ea. Se poate să fi amețit, apoi a luat-o pe galeria greșită și a ajuns în aripa nefolosită, a scăpat lumânarea, apoi a traversat coridorul, s-a împiedicat și a căzut pe scări. Joy nu a mâncat la fel de mult, așa că a ajuns la ferma Bradshaw, a vorbit cu familia Forrester și a început să lucreze acolo, dar apoi otrava a pus stăpânirea pe ea și a murit.

El îi studie ochii, gândindu-se, cântărind.

– N-ar fi știut dacă Faith a murit otrăvită?

Ea se gândi, apoi clătină din cap.

– Mă îndoiesc, pentru că Faith a murit din cauza gâtului rupt, nu din pricina otrăvii, iar corpul ei a zăcut acolo atât de mult timp încât, când am văzut-o, nu mai exista nici o urmă vizibilă de otravă. Dar mă îndoiesc că ar fi fost posibil să se găsească vreo urmă dacă trupul ei ar fi fost descoperit imediat și cineva ar fi știut la ce să se uite.

El se uită lung la ea vreme îndelungată, apoi spuse încet:

– Dar tot rămânem nelămuriți – a fost otrăvire intenționată sau din greșeală?

– Din moment ce nu avem dovezi de nici un fel că ar fi vrut cineva ca surorile să fie ucise, nu putem să vorbim de ceva intenționat. Și, din câte am înțeles, toată lumea din clan are acces în casă, zi și noapte, așa că, deși avem suspiciuni că moartea lor nu a fost un accident, să dovedim cine este criminalul o să fie aproape imposibil.

El nu își luă ochii de la ea.

– Te-ai gândit la asta la fel de mult ca mine.

Ea își împinse bărbia înainte.

– Locuiesc în zonă. În prezent, mă ocup de Vale împreună cu Marcus. Sunt la fel de responsabilă, iar o parte din responsabilitatea asta presupune să aducem în atenția magistratului orice posibilă crimă. Ea se opri, apoi continuă: Trebuie să cântăresc totul și să decid care este calea cea mai potrivită pentru oamenii de aici. Deși noi doi

putem să speculăm și să ne închipuim cum s-a produs crima, nu putem să dovedim nimic, nici măcar dacă a fost într-adevăr o crimă. În plus, nu avem nici cea mai vagă idee cine ar putea să fie responsabil pentru asta.

După o clipă, el strânse din buze și își înclină capul.

– Ai dreptate. Indiferent ce am bănui noi, nu avem nici o dovadă că moartea lui Joy și a lui Faith ar fi fost altceva decât niște accidente teribile.

Ea așteptă și îl privi, știind că Thomas încerca să se convingă pe sine, să accepte că în acea situație lucrul potrivit pentru clanul Carrick era să lase deoparte suspiciunile și să permită ca moartea lui Joy și cea a lui Faith să rămână niște accidente.

Accidente determinate de o coincidență. Poate accidente legate între ele.

Ei nu îi plăcea situația aceea mai mult decât îi plăcea lui.

– Dacă am avea vreo dovadă, murmură ea, ar fi altă poveste, dar încă nu avem și, chiar dacă în bidonul de apă al lui Joy apar ceva urme de otravă, nu știm cine ar putea să fie criminalul. Domnul Godfrey Riddle – el este magistrat în clipa asta – nu o să ne mulțumească pentru că am agitat inutil un cuib de viespi.

Thomas făcu o grimasă.

– Nu, într-adevăr.

El aruncă o privire spre ușa ei. Se încordă, vrând să facă un pas înapoi, spre ușa camerei lui, aflată la doar câțiva pași mai departe pe coridor.

Inima Lucillei începu să bată cu putere. Avea să-l lase să se retragă fără ca ea să nu avanseze nici măcar un pas?

Dar el se opri și reveni cu privirea spre chipul ei.

– Mulțumesc – eu și clanul – pentru ceea ce faci pentru Manachan.

Cuvintele lui erau simple, dar sincere.

Ea nu mai stătu pe gânduri. În loc să încuviințeze din cap, așa cum sigur se așteptase el, Lucilla traversă cu îndrăzneală coridorul, se întinse și își apăsă buzele pe ale lui.

Iar de astă dată, răspunsul lui fu nu doar imediat și neîngrădit, ci și de nestăpânit. Thomas nu făcu nici cea mai mică încercare de a da înapoi, ci se abandonă imediat, cu buzele apăsate hotărât pe ale ei, apoi mâna lui rămasă liberă se ridică și o cuprinse de ceafă și o ținu pe loc, preluând controlul.

Puse stăpânire asupra sărutului și își impuse propriul ritm – ritmul propriei nevoi, al propriei dorințe. Îi proiectă pe amândoi

în iureșul simțurilor dezlănțuite și îi ancoră acolo, cu limba revendicând evocator, dezmierdând-o pe a ei, avântându-se și cerând un răspuns care răsună mai adânc, chiar mai visceral decât ceea ce Lucilla simțise înainte.

Ea își încleștă degetele în reverul lui și se agăță de el, în vreme ce mintea ei începu să valseze, iar simțurile să i se învolbureze.

Thomas ar fi putut evita întâlnirea aceea; el îi citise intenția în verdele glorios al ochilor ei chiar înainte să se miște spre el. Ar fi putut să se dea la o parte, dar nu o făcuse.

Pentru că ceva dinăuntrul lui o dorea.

După ce intrase în casă și îi auzise strigătele, după ce o simțise tremurând în brațele lui, era nevoit să accepte că pur și simplu nu știa, nu putea să fie sigur dacă vreun criminal pândea prin apropiere sau nu.

Din acest motiv avea nevoie de ceea ce se întâmpla acum, de acea atingere.

Era atât de simplu și atât de devastator! Să știe fără nici o îndoială că, așa cum bănuise dintotdeauna, ea vorbea cu acea parte dinăuntrul lui, cu bărbatul primordial care trăia în el, iar când îl chema, partea aceea îl domina.

Lucilla era numai foc și promisiune în brațele lui, o ispită căreia nu putea să-i reziste, în ciuda faptului că luase decizia, absolută și irevocabilă, că ea nu avea să fie niciodată a lui. Că ea nu era pentru el sau, mai exact, să accepte ce îi oferea ea cu atât de multă deschidere nu era un lucru pe care și-l dorea.

Să accepte însemna să rămână cu ea, sub vraja ei.

El își petrecuse viața întreagă clădindu-și drumul, asigurându-se că avea să decidă în toate privințele, să se definească.

Nu avea să renunțe, nu putea să renunțe la toate acelea nici măcar pentru ea.

Nici măcar pentru paradisul pe care știa că avea să îl găsească în brațele ei.

Farmecul ei se lovi de voința lui, iar Thomas hotărâse ca voința lui să fie mai puternică.

Dar putea să se bucure măcar de clipa aceea, să se abandoneze într-un ultim sărut înflăcărat, fără riscuri.

Așa că se bucură, oferi și se lăsă pradă acelei înflăcărări. Dulcții alunecoase a gurii ei, deschiderii buzelor ei, căldurii formelor pe care ea le apăsa în corpul lui.

Ea învăța repede, dar existau atâtea lucruri pe care el putea să i le arate; o apucă de mână, își înclină capul într-o parte, apăsă mai adânc și îi arătă calea. Într-un schimb sălbatic încărcat de ispita amețitoare a plăcerilor interzise, de înflăcărarea întunecată și vibrantă a nevoii pasionale.

În acel sărut, aproape că reuși să o vadă cu ochii minții, o nimfă pasională, ale cărei șuvițe de culoarea focului îi cădeau în valuri pe spate când își înălță capul și râse încântată, cuprinsă de iureșul dulce al excitației, apoi se avântă în fluviul învolburat al dorinței, scăldându-se în ardoarea lui.

În căldura lui Thomas, în pasiunea lui.

Ea își deschise inima, mintea, trupul și îl atrase spre ea.

El se trase înapoi, se retrase – o reacție la avertismentul primar de a sta pe marginea prăpastiei, de a fi pe punctul să facă un pas prea departe.

Ca să se retragă avusese nevoie de voință, de mai multă putere decât se așteptase. Până în momentul acela, nu înțelesese atât de clar că trebuia să se lupte nu doar cu el, ci și cu ea.

Dar aceea era o luptă pe care nu avea de gând să o piardă. Încă ținea lampa într-o mână, un dezavantaj în plus. Aplecându-se absent, așeză lampa lângă el. În sfârșit, își înălță capul și își forță mâinile să facă exact ce trebuia și o îndepărtă de el. Apoi trase adânc aer în piept.

Și coborî privirea spre ochii ei de smarald.

Ea clipi, cu o pasiunea înflăcărată, care încă îi scânteia în adâncul fascinant al ochilor. Îi scrută chipul, apoi își întoarse ochii spre ai lui. Lucilla își umezi buzele și întrebă:

– De ce?

Cum el nu răspunse imediat, ea continuă:

– De ce te opui? Ea făcu un semn între ei. Respingi ce este între noi.

O întrebare directă, una la care el nu voia să răspundă, dar când se uită la chipul ei și îi văzu atât încăpățânarea, cât și sinceritate imprimate în trăsăturile ei frumoase, i se păru că a-i răspunde în aceeași notă, abordând aceeași tactică putea să fie, în cazul acela, cea mai rapidă cale de a încheia povestea. Ba, mai mult, să încheie povestea cum se cuvenea, cu rațiune și onoare.

Ea nu făcu presiuni asupra lui, ci așteptă, o tactică pe care doar cei cu o puternică încredere în sine aveau tendința să o folosească.

Dar și el își exprima tăria, și el avea încrederea în sine.

–Am o idee foarte clară despre viitoarea mea viață. Am planificat-o ani la rând, chiar de când au murit părinții mei și mi-am petrecut un an aici. De atunci, mi-am planificat drumul.

Ea era foarte atentă. Cu privirea ațintită spre chipul lui, îi făcu semn din cap să continue.

Trăgând aer în piept, se lăsă pe spate ca să-și sprijine umerii de perete. Pe scurt, dar clar, își descrise viața în Glasgow, ca director la Carrick Enterprises, ce însemna asta și cu ce se ocupa, și dădu toate detaliile legate de deciziile lui privind stilul de viață și soția pe care și-o dorea.

Nu fu confuz, ci continuă să vorbească direct, de parcă discuta cu o prietenă apropiată, nu cu o femeie pe care și-o dorea ca iubită.

Și, spre surprinderea lui, ea ascultă fără să trădeze vreo reacție puternică. Auzi și asimilă fiecare lucru pe care el îl spuse; era la fel de atentă ca în clipa în care amestecase tonicul lui Manachan. Și, de aceea, el nu fu nevoit să sublinieze în mod special că ea – fiind devotată regiunii Vale și atât de *diferită* de ceea ce căuta el la o soție – nu se încadra în cerințele lui. Decât să-i spună că ea avea o personalitatea mult prea puternică și exigentă, că cerea prea mult de la el, atenția și timpul lui, pur și simplu îi descrise soția, femeia de care avea nevoie să-i fie alături. O lady cu legăturile sociale potrivite în Glasgow, care să aibă grijă de casă, să-i poarte copiii, să-i administreze căminul și să apară la brațul lui de fiecare dată când el îi solicita prezența.

Lucilla ascultă planul lui rațional și, fără îndoială, gândit cu grijă și fu ușor surprinsă să descopere că, departe de a simți că inima i se rupea în două, departe de a simți cuvintele lui asemenea unor cuie care i se implântau în suflet, fu cuprinsă de o nerăbdare crescândă, fiindcă el încă era departe de a vedea adevărul.

Încrederea ei în acel adevăr – în viziunea Fecioarei – nu se clătinase niciodată și, în ciuda cuvintelor lui, nu o făcea nici acum. Iar acel lucru nu se datora pur și simplu încrederii ei de o viață în Fecioară, nici măcar propriei încăpățânări și refuzului ferm de a permite ca el să o abată de la drumul ei.

Certitudinea ei venea din ceva mai adânc. Dintr-o convingere absolută că, pentru el și ea, nu exista alternativă, indiferent ce credea sau spunea Thomas.

Putea să se împotrivească oricât, să reziste până ce cădea fără suflare, dar nu putea schimba simplul fapt că el era al ei, iar ea era a lui.

Ea știa de ani întregi că era dorința Fecioarei ca ei să devină soț și soție, dar până în clipa aceea, când simțea acea certitudine adâncă și statornică în sufletul ei, nu înțelesese adevărul acela atât de simplu.

Nu era doar o chestiune legată de dorința Fecioarei. Era vorba de cine erau ei doi – el și ea.

Erau lacătul și cheia.

Și nu puteau deveni astfel unul fără celălalt alături.

El își încheie monologul. Cu privirea de chihlimbar serioasă, ațintită în ochii ei, încheie încet:

– Acum sper că înțelegi de ce... El se opri, apoi imită gestul ei de mai devreme, fluturându-și mâna între ei. De ce lucrul ăsta, ce este între noi, nu are cum să se întâmple vreodată.

Lucilla înțelegea de ce Thomas gândea astfel, dar nu știa ce avea să facă în continuare. Aștepta, însă nu se auzi nici un răspuns clar; încet, cu privirea încă ațintită într-a lui, ea încuviință din cap.

– Înțeleg și accept că aceasta este decizia ta.

„În acest moment. Pentru moment."

I se tăie răsuflarea, dar nu se simți învinsă. În schimb, înțelese și acceptă că obstacolul care le bloca drumul era mai mare și mai adânc înrădăcinat în mintea lui decât își dăduse ea seama.

Putea să vadă în ochii lui că atitudinea ei – lipsa unei reacții atât de înverșunate la care se așteptase – îl uimi. Confuzia încă i se citea în ochi.

Dacă o întreba, ea nu putea să-și explice atitudinea, nu acum, nu încă. Își înălță capul și, împreunându-și mâinile în față, ea încuviință ferm din cap.

– Mulțumesc că mi-ai spus. Ea își înclină capul, cu ochii în ochii lui. Acum cred că ar trebui să-ți urez noapte bună.

Făcu o grimasă suficient de evidentă, ca să-l liniștească, iar sentimentul lui de confuzie să nu se transforme în suspiciune, așa cum s-ar fi întâmplat dacă rămânea imperturbabilă, neafectată. O ușurare subtilă se strecură în corpul lui, apoi Thomas se împinse dinspre perete.

Cu o expresie blândă și liniștitoare pe chip, ea se întinse spre mânerul ușii, o deschise, apoi, cu o ultimă încuviințare din cap, intră în camera ei.

Închise ușa și își lipi spatele de ea.

Trecură câteva momente, iar dincolo de lambriuri, îl auzi mișcându-se, apoi clicul ușor când deschise ușa de la dormitorul lui, urmat de un alt clic când o închise.

În acele clipe, Thomas rămase cu privirea ațintită spre ușa ei închisă și, chiar dacă nu întrebase, voia să știe la ce se gândea Lucilla.

În privința aceea, nici ea nu era sigură.

Înaintând în cameră, își scoase acele care îi țineau părul strâns. O slujitoare aprinsese lampa de pe măsuța de toaletă. În lumina difuză, se pregăti de culcare, absentă, cu mintea absorbită de o singură întrebare: acum ce urma?

Acum că știa care era intenția lui, ea ce trebuia să facă? Următoarea mișcare îi aparținea ei sau lui?

În clipa în care stinse lampa și se băgă sub așternuturi, vedea lucrurile puțin mai clar.

Pentru că totul se baza pe revendicare – revendicare reciprocă.

Ea știuse dintotdeauna că, pentru ei doi, revendicarea era cea mai importantă. Pentru a avea viața pe care se presupunea că trebuiau să o trăiască, el trebuia să o revendice, iar ea trebuia să îl revendice pe el.

Dar revendicarea era o decizie personală, nimeni nu putea să revendice ceva ce nu își dorea. Era ca o declarație sinceră, clară și răspicată. O decizie recunoscută de toată lumea.

Ea nu putea să-l forțeze să ia acea decizia. Nici măcar Fecioara nu putea. El trebuia să ia din proprie inițiativă decizia de a accepta ceea ce îi oferea ea, decizia de a-și revendica locul alături de ea.

Singurul lucru pe care putea să-l facă Lucilla era să-l convingă și, având în vedere perspectiva lui asupra viitorului, era limpede că trebuia să profite de orice ocazie.

Nu putea să stea pur și simplu liniștită și să-l lase să se îndepărteze. Era încăpățânat, chiar mai încăpățânat decât ea. Era nevoită să folosească fiecare șiretlic, fiecare armă de care dispunea și pe care i-o trimitea soarta ca să-i deschidă ochii și să-i arate adevărul.

Dacă avea să reușească sau nu, nu știa – nu avea cum să știe –, dar nu avea de ales.

Întorcându-se pe o parte, își trase așternuturile peste umăr.

– Măcar am recunoscut amândoi că există ceva între noi.

Închizând ochii, își duse mai departe gândul.

Și zâmbi. Nu avusese niciodată ocazia să joace rolul de sirenă.

În timp ce cântărea perspectiva, somnul o cuprinse în mrejele lui.

*

Se trezi în toiul nopții, fără să aibă nici cea mai vagă idee ce o deranjase.

Lăsase fereastra de lângă capul patului cu draperiile trase. Lumina razelor lunii se strecura înăuntru, cufundând totul în nuanțe de cenușiu și umbre.

Apoi auzi un sunet ușor, scârțâitul discret al unui pantof pe covor.

Dădu pătura la o parte, ridică capul și se uită.

Și zări un bărbat învesmântat într-o mantie cu glugă, cu o pernă între mâini, la doar câțiva pași distanță de ea.

Strecurându-se mai aproape.

Ea țipă și ridică mâinile în aer, gata să țină perna la distanță.

Să-l împiedică să o sufoce.

Cu siguranță, aceea era intenția lui.

El înălță capul. Pentru o fracțiune de secundă, se opri, apoi înjură, aruncă perna și se avântă spre ușa deschisă.

Năvăli pe coridor. Ea îi auzi pașii răsunând pe covor, apoi din ce în ce mai departe.

O ușă se trânti de perete, iar Thomas apăru în prag. Își pusese un halat pe el, chiar dacă nu părea să poarte cămașă. Cu mâna pe tocul ușii, se uită lung spre ea, apoi își întoarse privirea spre direcția în care fugise bărbatul.

Și blestemă.

Lucilla se ridicase în coate, în vreme ce bărbatul se îndepărta în fugă. Acum, brusc, încercând să respire, își puse o mână pe piept, pe inima care bătea nebunește, apoi se prăbuși pe perne.

Thomas șovăi, apoi intră în încăpere și închise ușa. Țipătul ei fusese de ajuns ca să-l cheme, dar aripa musafirilor era lungă, iar dormitorul ei se afla aproape de capăt; nu auzi pe nimeni altcineva agitându-se, cu atât mai puțin să vină degrabă să o salveze.

– Ce s-a întâmplat? Am zărit doar o siluetă întunecată care dispărea pe coridor, era prea departe ca să văd clar.

Ea închise ochii; ridică pleoapele, îl studie momente îndelungate, apoi spuse:

– Un bărbat.

Vocea îi tremura. Sprijinindu-se în coate, se uită în jur; privirea ei se opri pe urciorul cu apă și pe paharul de pe masă.

Fără să se gândească, Thomas se trezi în fața biroului, turnând apă în pahar.

Într-adevăr, în momentul acela nu mai gândea, toată mintea lui părea răvășită de impulsuri, de mânie și de o nevoie crescândă. Ar fi preferat mai degrabă să îi trimită paharul prin aer, dar... Se apropie de pat și i-l întinse.

– Mulțumesc.

Tremurul discret din vocea ei îi străpunse simțurile.

Luând paharul, ea sorbi, apoi mai sorbi o dată, închise ochii și oftă.

– Înainte să întrebi, nu, n-am nici cea mai vagă idee cine era, zise ea cu voce tremurândă. Apoi făcu un semn spre cealaltă parte a patului. M-am trezit, iar el era acolo. Strânse paharul cu ambele mâini, apoi adăugă: Avea o pernă în mâini și se apropia de mine.

Imaginea aceea îl cutremură. Înconjurând patului, el zări perna luată din fotoliul aflat în apropierea ușii, care acum zăcea lângă picioarele scaunului din fața măsuței de toaletă. Se aplecă și ridică perna. Era frumoasă și moale. Perfectă pentru a acoperi fața unei femei...

Aproape că mârâi și vru să azvârle perna. Ținându-și în frâu impulsul, o așeză cu grijă pe scaun, apoi se întoarse spre ea.

Și observă că razele lunii se strecurau prin fereastră. Se uită la ea.

– Nu i-ai văzut chipul?

Ea clătină din cap.

– Nu. Avea o glugă pe cap. O ținea trasă peste față. Îi umbrea complet trăsăturile. Nu i-am zărit nici măcar bărbia.

El își simți chipul ca granitul; nu reuși nici măcar să facă o grimasă.

– Deci putea să fie oricine... Oricine de la conac, oricine din clan.

Ea nu răspunse, doar închise ochii. Pieptul ei se ridică și coborî, în timp ce respira adânc. Încercă să se calmeze.

– Ești bine?

Întrebarea îi ieși cu greu din piept și sună mai mult ca un mormăit.

Ea nu deschise ochii, dar legănă capul de parcă ar fi cântărit răspunsul.

– Nu mi s-a întâmplat nimic, dar nu sunt sigură dacă în momentul ăsta înseamnă că sunt bine.

El aruncă o privire spre ușa închisă, apoi spre fotoliu.

– O să rămân aici o vreme.

În cazul în care se întorcea atacatorul; chiar spera ca nemernicul să revină. El dădu să se îndrepte spre fotoliu.

– Așteaptă!

Cerința ei îl opri brusc. Thomas aruncă o privire înapoi și văzu cum ea deschise ochii, se ridică și se întinse, încercând să pună paharul pe măsuța de lângă pat.

El se întoarse spre pat, îi luă paharul și îl așeză pe masă.

Degetele ei se încordară în mătasea halatului lui.

Thomas nu purta cămașă; atingerea ei pe piele trezi înăuntrul lui iureșul dorinței.

Coborî privirea spre mâna ei, spre încheieturile albe și pielea fină. Dacă aceea era o declarație, era cât se poate de clară.

– Lucilla...

El nu putea să se uite la chipul ei, nu în timp ce stătea pe marginea patului, ea fiind îmbrăcată în cămașă de noapte la doar câțiva centimetri depărtare, cu pielea ei caldă și părul ciufulit, totul fiind chiar mai ademenitor decât șocul și frica pe care știa că avea să le vadă în ochii ei verzi.

Știa că nu trebuia să se uite, nu dacă își dorea să se salveze pe sine, să o salveze pe ea de ceea ce se învolbura înăuntrul lui.

De nevoile primare, primitive pe care țipătul ei și nevoia care îi plutise în ochi le treziseră în el.

Nu simțise niciodată o nevoie atât de *disperată* de poseda.

Dorința nu îl cuprinsese nicicând cu atâta putere, cu gheare atât de ascuțite.

– Rămâi!

Acel singur cuvânt îl făcu să-i întâlnească privirea. Ochii ei puseră stăpânire pe sufletul lui.

– Rămâi. Buzele ei se mișcară din nou, ca o sirenă șoptind în noapte. Rămâi și fii protectorul meu până în zori!

El înghiți în sec, se împotrivi, luptă cu propriile nevoi, dar și cu ale ei.

– Pe fotoliu, spuse el încordat.

Se simți uimit că reuși să vorbească.

Fără să-și slăbească prinsoarea, ea se mișcă și se întoarse, apoi se ridică ușor în genunchi. Încleștându-și mâna rămasă liberă în cealaltă parte a halatului lui, ea îl ținu pe loc. Îl ancoră.

Îl ținu chiar mai strâns cu ochii ei.

Verdele era profund umbrit, dar putea să-i simtă puterea, mângâierea înflăcărată a acelui foc pasional, care era o parte atât de adâncă a ei.

– Aici, spuse ea. Cu mine. În patul ăsta.

El deschise gura, dar nu scoase nici un cuvânt.

Buzele ei se arcuiră; dorința și chiar mai mult de atât arseră în ochii ei.

– Asta nu este o rugăminte. Ea îl trase cu ambele mâini spre ea. Tu ești al meu și am nevoie de tine.

Șterse și ultimul centimetru care îi despărțea și își apăsă buzele pe ale lui.

Capitolul 10

El era al ei, *putea* să fie al ei în seara aceea.

Doar pentru o noapte.

Thomas își spuse acel lucru chiar dacă îi luă mâna într-a lui, o strânse la piept și se luptă să-și păstreze controlul – în fața sărutului, a promisiunii, fie a ei, fie a lui.

Primejdios. *Dincolo* de primejdios.

Dar, oh, atât de necesar!

Atât de necesar! Pentru amândoi.

O parte din el o recunoscu. Însă nu-i mai păsa de nimic altceva, doar voia să o aibă în brațe.

Cu buzele apăsate pe ale lui, cu mâinile încleștate în halatul lui, ea se lăsă pe spate. El își dădu seama că își pierdea echilibrul și își cufundă un genunchi în marginea saltelei, se trase iute înapoi și o cuprinse în brațe.

Nu era o mișcare înțeleaptă, dar alternativa ar fi fost mult mai rea. Putea să simtă cum focul pasiunii îi înfiora pielea, căldura incandescentă care vibra peste tot pe unde îl atingea corpul ei. Apoi, trăgându-se din brațele lui, îi deschise larg halatul, i-l dădu jos de pe umeri, iar mâinile poposiră pe el.

Palmele ca mătasea caldă pe pielea lui îi treceau peste piept, arzând.

Însemnându-l.

Alarmată, o parte din el încercă să se retragă; restul se bucură și se lăsă cuprins de glorie.

Aplecându-și capul, preluă complet controlul sărutului. Deschizându-i larg buzele, îi răvăși gura. Pentru o clipă efemeră, îi captă toată atenția, îi captură simțurile și le prinse în dansul înflăcărat

al buzelor. Îi concentră pe amândoi în uniunea incandescentă și dezmierdările evocatoare, iar mâinile ei, acele mâini lacome, încremeniră.

El aproape că uită să mai respire, dar tentația îl trezi. Prinzându-și un braț pe după talia ei, Thomas ridică mâna, îi cuprinse obrazul, își înclină capul și duse sărutul la nivelul următor, pe tărâmul posesiunii primitive. O ținu prinsă în capcană, ca să ia tot ceea ce își dorea, apoi revendică mai mult.

Se întrebă dacă ea avea să se sperie și să se retragă.

Speranță zadarnică? Sau frică nedorită?

Nu conta, el știa asta. Lucilla abia se opri ca să-și recapete echilibrul în iureșul senzual pe care el îl dezlănțuise înainte ca ea să-l întâlnească și răspunse cu cutezanță prin propriul foc lăuntric la agresivitatea lui, limba ei duelându-se impetuos cu a lui.

Lucilla îi duse pe amândoi într-o luptă pentru supremație, una pe care se părea că nici unul nu putea să o câștige. În ciuda iscusinței lui, indiferent ce mișcare făcea, ea era acolo, contracarând, îmbiind, mereu ispititoare, provocatoare și ademenindu-l fără încetare.

Mai adânc în nebunie.

El știa că ar fi trebuit să reziste, să se oprească și să se retragă.

Nu o făcu.

Nu putea, nu voia...

Adevărul crunt era că nu reușea să se îndepărteze de ceea ce îi oferea. Nu în seara aceea. Nu când strigătul ei încă îi răsuna în urechi, iar tot ceea ce se trezise înăuntrul lui îi învolbura sângele.

Cerând.

Cerând-o pe ea.

Ea, acolo, în clipa aceea și în felul acela, era exact ce își dorea tot ceea ce era bărbătesc în el.

Iar dacă, după toate rugămințile ei, Thomas încă avea vreo îndoială în privința dorinței Lucillei, ea era hotărâtă să le alunge pe fiecare în parte. Își aduse aminte de mâinile ei și se întinse din nou, cu degetele răsfirate, apucând cu vârfurile degetelor, cufundându-se sugestiv, impunător în mușchii pieptului lui, frământând ca o pisică imperială. Gândindu-se doar la căldura atingerii ei, la dorința evidentă care ardea înlăuntrul ei.

Apoi ea își trecu din nou palmele peste pielea lui, urcă pe umerii acum goi, până ce ajunseră la gât.

Lui i se tăie răsuflarea și i se strânse inima în piept.

Îl cuprinse de ceafă, apoi își trecu degetele celeilalte mâini prin părul lui, îi ciufuli încet, seducător șuvițele întunecate, apoi trase.

Ea se înclină pe spate, și se prăbușiră în pat.

Lucilla aterizâ pe spate. El era jumătate peste ea, jumătate lângă ea. Lucilla ar fi râs triumfătoare dacă nu ar fi fost atât de adânc prinsă în sărutul lor, încât nici măcar respirația nu mai părea vrednică de atenție. Nimic nu putea să concureze cu acel lucru, cu senzația clară și prezentă a uniunii fizice. A comuniunii fizice absolute.

Întotdeauna își închipuise că un sărut – un sărut adevărat între iubiți – avea să fie deschis, direct și înflăcărat.

Fără rețineri sau sfială politicoasă, care să oprească puterea nevoii lor crescânde, ca să-i apere de acel foc lăuntric.

Ei – el și ea – nu aveau nevoie să fie apărați.

Chiar când acel gând i se strecură în minte, deja căutau mai mult.

Se ivise ocazia, așa cum sperase, chiar dacă nu în felul în care își închipuise. Și, da, ea profitase de moment, dar nu fusese condusă de ceva logic sau deliberat precum tactica sau strategia. Se întinse spre Thomas și îl trase în brațe pentru că, așa cum recunoscuse, avea *nevoie* de el.

Avea nevoie să-l țină în brațe, să-i simtă corpul tare pe al ei și să se simtă *vie*. Să fie, într-adevăr, glorios de vie, așa cum numai el reușea să o facă.

Ea avea nevoie de asta, de el, acolo, atunci. De ei împreună, luptându-se în mijlocul așternuturilor mototolite din patul ei, cu buzele lipite, gurile amestecate, corp pe corp, mâini pe carnea fierbinte, pe măsură ce simțurile lor se răzvrătiră, inimile le crescură în piept și le umplură mintea cu prezența celuilalt.

Cu pasiunea lor și puterea inerentă a acesteia.

În cele din urmă, reuși să-i tragă și să-i împingă halatul suficient de jos pe brațe, încât el înjură încet în timp ce o săruta, apoi își îndepărtă mâinile de ea, de parcă s-ar fi gândit dacă trebuia să o cuprindă din nou și, cu mișcări ciudate, își scoase mânecile halatului de pe brațe.

Imediat, ea îndepărtă materialul, aruncă orbește halatul de pe pat și își întoarse numaidecât mâinile pe el. Pe formele grele ale umerilor lui, scobitura amplă din pieptul lui, creată de vreun sculptor divin ca să-i facă simțurile să se înflăcăreze.

Sprijinindu-se cu brațele pe perne, de o parte și de alta, el se cufundă din nou în sărut, dezmierdându-i înverșunat limba cu a lui.

Ea își trase capul înapoi, îl cuprinse cu mâinile de talie, în timp ce îl îndemna să se apropie de ea. Iar el se supuse. Mișcându-se astfel încât ea să ajungă mai lesne la splendorile corpului lui, la pieptul lui tare, lat și atât de musculos, la abdomenul lui sculptural și la pântecul aproape dezgolit.

Ea atinse, urmări, mângâie tot ce putu. Pielea lui ardea din interior, înflăcărată peste mușchii încordați și tari. Smocuri de păr aspru îi tachinară degetele. Ea își trecu degetele înainte și înapoi și îl simți tresărind.

Simți pofta care se aprinse la acea simplă atingere.

În el și în ea.

El se sprijinea pe brațe, fără să se lase cu toată greutatea pe ea. Mâinile lui îi încadrară chipul, degetele i se încâlciră în părul ei.

Și, dintr-odată, sărutul nu mai fu suficient. Nu mai era de ajuns pentru a-i ușura nevoia crescândă.

Ea urmări frumusețea sculptată a spatelui lui, își trecu mâinile în jos, ajunse cât putu de departe. Strecurându-și degetele pe sub betelia pantalonilor lui, ea își trecu degetele lacome peste liniile feselor lui.

Mușchii i se strânseră, apoi se întăriră.

Prin sărutul lor, Lucilla simți cum atenția lui se frânge, vedea că el se lupta cu impulsurile pe care ea i le provocase.

Își strecură voit mâna pe linia șoldului lui, înaintând ca să cuprindă...

El o apucă de încheietură într-o strânsoare ca o menghină.

Întrerupse sărutul atât cât să mârâie:

– Încă nu.

Ea nu ar fi acceptat un „nu", dar putea să trăiască cu un „încă nu". Măcar pentru un minut.

Poate două.

Ea îl lăsă să se bucure de moment, își răsuci încheietura și, când cu simțurile în alertă el își slăbi prinsoarea, Lucilla își trase mâna dintr-a lui și o strecură încet între corpurile lor. Știind, cu buzele încă ușor despărțite, aproape atingându-se, că el urmărea mișcarea mâinii ei, ea își îndreptă degetele spre nasturii de la cămașa de noapte.

Oprindu-se la nasturele de sus, îl descheie.

Cu un geamăt chinuit, el închise ochii și își lipi fruntea de a ei.

– Tu o să mă bagi în mormânt.

Ea se gândi dacă trebuia să se simtă ofensată. În schimb, își înclină capul suficient ca să urmărească cu vârful limbii marginea superioară a buzei lui de jos.

– Nu este adevărat.

Cuvintele șoptite se avântară ca un foc peste carnea pe care tocmai o linsese. Thomas își simți tot corpul încordându-se, de parcă l-ar fi lins în altă parte.

Dar ea nu terminase.

– Pentru tine, eu întotdeauna o să aduc viață. Asta – noi doi, așa – este modul în care ar trebui să stea lucrurile. Viața noastră așa cum trebuie ea să fie.

Era atâta certitudine în tonul ei! Cu acele cuvinte simple, lăsă deoparte îndoielile și întrebările pe care partea lui rațională și mai prudentă i le strecurase în minte.

Ce se întâmpla acolo – amândoi împreună în patul ei – nu se potrivea cu planul pe care Thomas îl avea pentru viața lui. El nu știa – nu avea nici cea mai vagă idee – cum se potrivea cu planul ei. Dar acolo și atunci, nimic nu mai conta; după cum o confirmaseră cuvintele ei, așa trebuia să fie.

Nevoia aceea incontestabilă – să o aibă sub el, cu picioarele ei lungi și subțiri înfășurate în jurul șoldurilor lui, în timp ce el se cufunda adânc înăuntrul ei – încă răsuna, ca o zvâcnire irezistibil de convingătoare în sângele lui.

O zvâcnire care, în ultimele minute, devenise tot mai puternică.

Și cu fiecare mișcare rapidă de a se îndepărta de ea, nevoia aceea doar sporea. Se accentua.

El deschise ochii și văzu cum descheie încă un nasture. Cămașa ei de noapte albă, cu dantelă delicată pe margini se depărtă suficient pentru a expune linia surprinzător de plină a unui sân.

Imaginea aceea îl ului. Ea era atât de subțire încât el crezuse...

Tânjea după ea.

Cu un geamăt pe jumătate înăbușit, își ridică bărbia, îi captură din nou gura și îi ancoră pe amândoi pentru un moment efemer, suficient de lung încât să-și cufunde simțurile în sărut. Apoi îi dădu mâna la o parte și, cu mișcări iscusite ale degetelor, descheie rapid nasture după nasture.

Apoi, cu podul palmei, dădu la o parte cămașa de noapte și își așeză mâna pe colina încordată a pieptului ei.

La acea simplă atingere, cu pielea de mătase sub palma lui, știu că nu mai era cale de întoarcere.

Inima ei tresări la atingerea lui; în timp ce degetele lui se strânseră pe vârful tare, simți cum simțurile ei își iau zborul.

Și el făcu același lucru.

Carnea ei se întări sub mâna lui, încălzită și cu o piele inimaginabil de delicată și de fină; sfârcul ei, deja întărit, se încordă strâns în timp ce el îl frecă între degetul mare și arătător, o perlă care implora să fie mângâiată cu buzele, să fie gustată cu limba. Să fie linsă.

Îi părăsi buzele, apoi își coborî capul și o făcu. Linse, scăldă, apoi trase mugurul tare în gură și îl supse.

Degetele ei se încleștară strâns în părul lui, în timp ce ea își înăbuși un mic țipăt. El linse din nou, iar ea se arcui sub el, corpul ei îndoindu-se sub el într-un val provocator și infinit de excitare.

Orice ultimă posibilitate de a pune în vreun fel capăt acelei uniuni, altul decât intimitatea totală, se risipi. Ultimele urme ale rezistenței lui se năruiră, își luară zborul.

Spulberate, risipite de iureșul unei nevoi absolute – a nevoilor lor îngemănate –, care izbucni și îi cuprinse pe amândoi.

Din acel moment, nu existară el și ea, nici gânduri separate, nici planuri personale. Tot ceea ce știau era o singură nevoie, o urgență copleșitoare care îi invada pe amândoi.

El nu putea să o înfrâneze, nu putea să o oprească. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să o ghideze, chiar și cu acea urmă de control pe care o mai avea.

Hotărât, la mila acelei nevoi urgente, o dezbrăcă de cămașa de noapte, iar ea îi trase pantalonii.

Apoi, ea își înfășură degetele pe erecția lui încordată, iar el crezu, pentru câteva secunde chinuitor de tensionate, că murise.

Sau că avea să își dea duhul înainte să o pătrundă.

Își simțea maxilarul de parcă ar fi fost frânt, dar găsi tăria de a deschide ochii și de a *nu* se concentra pe încântarea de pe chipul ei, în timp ea explora și urmărea.

El reuși să-și oblige membrele să-i asculte comenzile. Îi prinse mâinile, le îndepărtă de el, apoi, ridicându-i brațele, o împinse pe spate, fixându-i mâinile în spuma pernelor, de o parte și de alta a capului ei cu părul de foc.

Trupurile lor se întâlniră, pielea goală pe pielea goală.

El uitase cât de puternică putea să fie acea primă zvâcnire de senzație, cât de derutantă.

Simțurile Lucillei fură copleșite. Ochii îi rămaseră deschiși, dar nu mai putea să vadă. A-l simți pe el, a-i simți pieptul atât de fierbinte,

felul în care forța lui musculoasă o înconjura, o țintuia, acoperind-o în cel mai primitiv mod, o lăsă fără suflare.

Îi fură simțurile și îi revendică mintea.

Mâinile lui le păstrară captive pe ale ei, greutatea brațelor o ținea lipită de pat, întinderea lată a pieptului se apăsa pe sânii ei, declarându-i dominația. Șoldurile lui se odihneau grele peste ale ei, imobilizând-o; coloanele coapselor lui se simțeau asemenea oțelului între ale ei.

Ar fi trebuit să simtă frică sau măcar neîncredere. Le-ar fi simțit cu orice alt bărbat.

Dar cu el – apucându-l de mâini, își deschise larg simțurile, mai larg – era cu atât mai bine să se înfrupte din fiecare ultimă fărâmă de senzație tactilă. Din intimitatea brută a corpului lui gol, așezat peste al ei, a pielii lui, caldă și aspră, arzând-o pe a ei, șlefuind-o, hrănindu-i pasiunea.

Cu efort, ea trase ușor, atât de ușor aer în piept.

În timp ce făcu și el același lucru.

Sânii ei se ridicară în vreme ce pieptul lui se întinse; liniile luxuriante fură strivite de întinderea tare a pieptului lui, iar sfârcurile încordare se apăsară în pielea lui.

Ea clipi, concentrată. Pentru o clipă, în umbrele delicate ale patului, ochii li se întâlniră – pe ai ei și-i simțea incredibil de mari. Se fixară din priviri. Timpul rămase pe loc în acea clipă, apoi el își coborî capul.

Îi găsi buzele cu ale lui. Ea și le întredeschise, îl întâmpină, apoi îl trase mai adânc. Sărutul era de o înflăcărare incandescentă, dorință materializată în realitate, hotărârea limbii lui prevestind împreunarea ce urma.

El își înclină capul și se avântă mai adânc, iar pasiunile lor se învolburară și se învârtiră din nou, mai sus, apoi și mai sus.

Ea îl îngădui și îl urmă, predându-se din nou în fața ritmului convingător al nevoii, dorinței și dorului.

Când se retrase din sărut, ea îl lăsă. Sărutul fusese destul de intens pentru a-i lăsa simțurile absolut amorțite. Simțind cum el se retrage, mâinile lui eliberându-le pe ale ei în timp ce coborî, ea rămase întinsă, cu fiecare nerv în alertă, încordat, și aștepta nerăbdătoare să vadă ce urmează.

„Mai încet, mai încet, mai încet!" Thomas își repetă mantra în timp ce aluneca de pe corpul ei. El nu voia să facă asta, dar era

limpede că se impunea un dram de delicatețe. El era mare, deosebit de mare, iar ea... nu.

Indiferent cât ar fi fost de experimentată – era un lucru despre care nu avea nici cea mai vagă idee –, din moment ce el nu voia să o rănească, trebuia să găsească acel calm de care aveau nevoie amândoi.

Singurul mod în care se putea gândi să facă întocmai fu să-i desfacă picioarele, să-și fixeze umerii între ele și să-și cufunde limba în nectarul ei.

În mod previzibil, ea se cutremură, dar, după cum se dovedise mai devreme, nimeni nu ar fi putut să o audă. Numai el... Și, descoperi Thomas, îi plăcea să o audă cum țipa de plăcere. Atât de diferit de țipătul ei de frică!

Țipetele acelea delicioase începură să fie scoase cu răsuflări din ce în ce mai întretăiate; ea își pierdu tot mai mult răsuflarea, în timp ce el se abandonă simțurilor ei și ale lui. Gustul ei dulce-acrișor era ambrozie pe limbă; sunetele neliniștite, disperate, aproape mieunate pe care le scoase în cele din urmă de la ea erau exact ceea ce sperase să obțină.

Cu o iscusință calculată, el trase perla plăcerii ei între buze și o dezmierdă ușor cu vârful limbii.

Și o făcu să simtă că-și ia zborul.

Ea se frânse cu un țipăt scurt.

După o ultimă dezmierdare a limbii, el se ridică, așezându-se pe ea. Cu trupul suferind de nevoie, își așeză șoldurile între coapsele ei desfăcute larg.

Nectarul ei găzdui vârful mădularului lui, într-o întâmpinare înfierbântată; fără să se mai gândească, el își arcui coloana și se împinse prin intrarea strâmtă.

I se tăie răsuflarea.

Lăsându-și capul să atârne, închise ochii la vederea imaginii cu ea goală, plină de dorință și desfăcută sub el. Se chinui să se oprească și să respire. Adânc. Mușchii lui se încordară și se mișcară, în timp ce el își înăbuși dorința de a o penetra. Ea era strâmtă, fierbinte și deschisă– a lui, de luat, de revendicat.

Nu avea nevoie să fie brutal în privința aceea.

Când fu sigur că deținea controlul suficient ca să facă față, se lăsă liber și se împinse mai departe. Tot mai adânc.

Chiar dacă ea era complet relaxată, el simți cum se încordează; se opri, dar aproape imediat încordarea ei scăzu și se risipi.

În următoarea secundă, ea își ridică brațele, apoi și le înfășură în jurul pieptului lui. Întinzându-se, ținând. Mâinile alunecară pe spate lui și se apăsară; fără cuvinte, îl îndemnă să continue.

Chinuit, trăgând din nou aer în piept, se supuse, aventurându-se mai adânc în învelișul ei alunecos, conștient de încordarea ei, în timp ce o desfăcu... Se opri și se retrase puțin, apoi își îndoi șoldurile și o penetră.

Ea își arcui șoldurile în același timp.

El sfârși prin a fi complet cufundat în corpul ei. Ea scoase un chițăit încet, sufocat, iar mintea lui încremeni în clipa în care ea se încordă tare, peste toată lungimea mădularului lui.

Abia dacă simțise membrana care îi marcase virginitatea. Ea avea 28 de ani, se păstrase toată viața. Și totuși, după încurajarea ei vădită, el crezuse că ea o făcuse cu mult timp înainte, însă el avusese rațiunea trează ca să simtă o ușoară rezistență în momentul în care cedase brusc, iar atunci știu.

Deschizând ochii, se uită lung la ea, șocat și confuz, dar ea nu deschise ochii și nu îl privi. Tot ce reuși el să vadă era cea mai discretă urmă de conștientizare care îi traversa trăsăturile, determinându-l să-și închipuie ce anume o făcuse să devină brusc conștientă, apoi ea se mișcă. Strecurându-se ușor de sub el, îl îndemnă hotărâtă și neîndurătoare în dansul străvechi.

Mintea lui încremeni. Simțurile i se învolburară.

El închise ochii și răspunse chemării ei, ritmului primordial pe care ea îl impuse, i se alătură și continuară împreună. Nu era în stare să facă altceva, nici măcar să se oprească pentru a pune o întrebare la care, în mod evident, ea nu își dorea să răspundă, cel puțin nu în clipa aceea.

Nu când flăcările pasiunii lor, în sfârșit, eliberate și dezlănțuite, se învolburau înăuntrul lor.

Nu când nevoia își cufunda pintenii adânc, apoi tot mai adânc, stăpânindu-i, copleșindu-i, obligându-i să continue.

Flăcările atâțate în ultima jumătate de oră crescură și îi înghițiră.

Și dansară împreună. Poate că ea fusese o novice, dar acum cunoștea secretele dansului. Știa când să se agațe și să-l țină înăuntrul ei, când să dea drumul și să-l lase să se retragă.

Pentru ca el să o poată pătrunde din nou și să-i ghideze în continuare pe amândoi.

Prin lumea dorințelor lor contopite, create prin contopirea dorințelor din sufletele lor pasionale.

Că se potriveau de minune – în pasiune, în dorință și, în seara aceea, în dorință – nu putea fi mai clar de atât.

Își continuară dansul de parcă ar fi fost o singură persoană, din ce în ce mai încrezători, din ce în ce mai puternici, îndrumându-se și îndemnându-se.

Răsuflară întretăiat, se agățară, gâfâiră; cu răsuflările contopite și pielea alunecoasă, ea se zvârcoli, el o pătrunse la nesfârșit, dar, împreună, dorindu-și mai mult.

„Pentru tine, eu întotdeauna o să aduc viață."

Clar ca lumina zilei, el își aminti când făcuse ea ultima dată exact acel lucru, când el alergase prin pădure asemenea lui Herne, zeul vânătorii. Ea îl văzuse, îl recunoscuse și îl salvase de glonțul unui vânător.

Acum, părea că alerga din nou asemenea lui Herne – în același ritm străvechi, răsunător și repetitiv, care îi umplu inima și i se strecură prin vene –, iar ea era din nou acolo, din nou cu el, zeița lui care venise să-l revendice.

Dezbrăcată și dornică, desfăcută sub el, i se oferi, dar el trebuia să o revendice.

Cu pasiunea și puterea ei, îl ținu alături și îl îndemnă să continue, iar el se cufundă tot mai adânc în focul ei, în înflăcărarea alunecoasă a trupului și, sălbatici și liberi, dansară împreună.

Împreună prin căldură, prin flăcările violente, prin tumultul dorințelor lor contopite.

În interior, ea era la fel de sălbatică, la fel de neîncătușată ca el. La fel de neînsetată de plăcere, la fel de înflăcărată.

Înclinându-și capul, el îi găsi buzele, gustă din ele, apoi se cufundă și mai adânc – o altă stihie a acelei împreunări neîmblânzite.

Iar dintr-odată, se treziră acolo, ajunși la granița paradisului.

El rămase suspendat pentru o secundă, ea își îngropă unghiile în spatele lui și, de disperare, îl zgârie.

El se înfipse mai adânc înăuntrul ei, și ea se frânse.

Și îl luă cu ea.

Dincolo de graniță, spre căldură orbitoare a extazului.

Și tot mai departe. Cataclismul îi zgudui, le smulse și ultimele picături de pasiune, apoi îi lăsă amorțiți, agățându-se unul de celălalt, în vreme ce gloria înflori, se răspândi și le adormi simțurile.

*

Întins pe spate, cu Lucilla odihnindu-se pe pieptul lui, cu părul ei lung despletit într-o glorioasă dezordine, cu terminațiile nervoase înflăcărate acolo unde îi mângâia trupul, el reveni încet la realitate, mintea lui ridicându-se din adâncimile satisfacției depline.

O satisfacție mai adâncă decât oricare alta cunoscută până atunci.

Se încruntă, în timp ce mintea lui își reveni complet. Cu ochii încă închiși, se gândi, compară.

Nu trăise niciodată ceva asemănător în viața lui sexuală, deloc anostă, deosebit de variată și intensă.

Nu înțelegea de ce; nu făcuseră nimic din ce nu mai făcuse nenumărate ori înainte. Și totuși...

Ideea că acel sentiment surprinzător putea veni din faptul că își îngăduise, în sfârșit, să fie cu *Lucilla*, nu era una la care să mediteze prea mult.

Adevărul îl lovi în plin ca o cărămidă. În cele din urmă, el cedase și se predase atracției dintre ei, atracției față de ea și permise amândurora să ajungă acolo unde erau acum. Își împărtășiseră trupurile; el împărțea patul cu ea. Fără doar și poate, ultimul lucru pe care dorea să-l facă și ultimul loc în care dorea să se regăsească.

Totuși, în ciuda acelui lucru, nu regreta. Nici măcar nu putea să se prefacă doar ca să exprime emoția. Chiar și așa...

Deschizând ochii, el aruncă o privire spre ea, dar Lucilla ținea capul în jos, cu obrazul lipit de pieptul lui, iar el nu putea să-i vadă fața.

– A fost prima dată pentru tine.

El nu puse o întrebare.

– Da, recunoscu ea parcă visătoare.

Cu siguranță, încă era copleșită de plăcere.

El încercă să nu se simtă arogant, dar nu reuși.

Încet, languros, Lucilla se întoarse în brațele lui până când sânii ei se apăsară din nou în pieptul lui. Sânii ei încă goi; nu că s-ar fi plâns de asta.

În cele din urmă, ridicându-și capul, ea îi privi chipul, direct în ochi. El nu reuși să ghicească ce văzu ea acolo, dar, după câteva momente, buzele ei se arcuiră încet, apoi îi lovi ușor pieptul, se întoarse și se așeză iar cu capul pe inima lui.

– Decizia mea, spuse ea încet. Nu a ta.

Nu era sigur că-i plăcea ce auzea; nu era sigur că îi plăceau implicațiile. Și el participase la asta în aceeași măsură.

Acestea fiind spuse, în ciuda stării de excitare extremă pe care o trăiseră mai devreme în noaptea aceea, cu ea atât de pătrunsă, iar el atât de copleșit de dorința de a o poseda pe care nici măcar acum nu reușea s-o înțeleagă pe deplin, s-ar fi purtat ca un gentleman și ar fi plecat dacă ea l-ar fi lăsat. Împotrivirea lui nu s-ar fi spulberat dacă ea nu ar fi distrus-o cu insistența ei.

Cu numai câteva ore înainte, făcuse ceea ce trebuise și îi spusese, clar și fără putință de tăgadă, de ce ei doi nu puteau să avea o relație oficială. De ce nu puteau să se căsătorească vreodată. Existaseră mai multe motive în raționamentul lui, toate ducând la aceeași concluzie, iar ea le înțelesese. Ba, mai mult, ea însăși o spusese.

Ea îl cunoștea și nu avea să se mărite niciodată cu el, dar – după cum tocmai confirmase –, fusese propria decizie de a-l aduce în patul ei.

De a-i cere să-l împartă cu ea.

Din cauza ei – și a situației în sine – îi fusese aproape imposibil să refuze.

Se întrebă ce însemna toată povestea din perspectiva locului în care se aflau acum.

Ea se relaxă în brațele lui, dar nu adormise. El o îmbrățișă scurt ca să-i atragă atenția.

– Deci ce este asta? Prima ta aventură?

Ea nu răspunse imediat. Apoi ridică umărul care nu se apăsa în pieptul lui.

– Este ceea ce este. Se opri, apoi adăugă mai încet: Și mă mulțumesc cu asta.

El nu reuși să se gândească la nimic drept răspuns, în momentul acela, nu își dorea să spună nimic.

Însă avea alte întrebări oportune pe care voia să i le pună, cum ar fi fost dacă ea avea să se complacă în situația aceea, dar simțea că nu era momentul pentru asemenea chestionări.

Se gândi, apoi murmură:

– O să rămân până în zori.

– Da, te rog. Ea se ghemui mai adânc în îmbrățișarea lui. Cel puțin până în zori.

O altă afirmație pe care el nu văzu de ce să o conteste. Închizând ochii, își lăsă simțurile să se scufunde în satisfacția care încă hoinărea hotărâtă în corpul lui și aștepta să-i prindă mintea în capcană.

*

Lucilla părăsi camera și se îndreptă spre salonul de luat masa, dornică să descopere ce efect avuseseră evenimentele de peste noapte asupra interacțiunilor obișnuite dintre ea și Thomas.

Ea își petrecuse viața ghidându-se după propriile instincte, chiar și când o îndemnaseră la acțiuni care la început păreau niște dezastre. Uitându-se în urmă, așa-zisele dezastre se dovediseră întotdeauna puncte de cotitură care duseseră spre calea cea dreaptă nu doar pentru ea, ci și pentru toți cei implicați.

Cu o noapte în urmă, își urmase instinctele. Se exprimaseră clar și răspicat, iar ea se supusese. Le urmase impulsul stăruitor fără nici o îndoială, fără nici o șovăială.

Și primise o recompensă glorioasă. O recompensă care fusese *mai mult* decât se așteptase.

Crezuse că înțelegea, că știa, dar descrierea uniunii intime și confidențele șoptite nu o pregătiseră pentru actul fizic pur și măreț. În unele clipe, ca atunci când el se unise pentru prima dată cu ea, se simțise copleșită, nu avusese nici o idee cum avea să se *simtă*, cum era să-l aibă înăuntrul ei, desfăcând-o și pătrunzând-o *în felul acela*, cu o asemenea forță și greutate, cu putere bărbătească brută.

Iar senzațiile contopite cu acea fabuloasă forță musculară se dezlănțuiseră în timpul uniunii lor intime.

Cu zâmbetul pe buze, ea se opri în capul scărilor, își aduse aminte de acele clipe și fu cuprinsă de o fierbințeală. Până în clipa aceea, instinctele ei nu dăduseră greș, iar experiența de viață o asigurase că, și în cazul acela, instrucțiunile instinctelor ei îi îndrumau pe ea și pe Thomas spre calea cea bună.

Nu știa cum avea să se rezolve problemele, știa doar că o putea face.

Senină și într-o formă bună, coborî agale scările și se îndreptă spre salonul de luat masa. Ea și Thomas dormiseră până în zori, apoi se treziseră și se răsfățaseră cu altă partidă de amor, una mult mai lentă și mai blândă, dar, oricum, momentele acelea îi rămaseră impregnate pe fiecare centimetru de piele.

Când se trezise din nou, nu cu mult timp în urmă, nu îl mai găsise alături. În timp ce se spălase, auzise cum ușa lui se deschide și se închide. Pașii lui se opriseră în fața ușii ei, dar apoi își continuară drumul.

Acum, așezat la locul lui obișnuit de la masă, îi auzise pașii. Thomas se uita la ușă când ea se strecură în încăpere. Privirile li se întâlniră, iar el o studie.

Ea zâmbi – pentru o fracțiune de secundă, lăsase să se vadă toată bucuria și încântarea care vibrau înăuntrul ei – și văzu cum privirea lui – de fapt, el cu totul – încremeni, apoi clipi. După aceea, Thomas făcu ochii mari ca s-o prevină și aruncă o privire spre Niniver și Norris, care stăteau la masă cu spatele la ușă.

În clipa în care Niniver se întoarse și o întâmpină cu un zâmbet timid, Lucilla își transformase zâmbetul într-unul de simplă recunoștință.

– Bună dimineața, spuse Niniver. Ai dormit bine?

Lucilla se întoarse spre bufet ca să-și ascundă zâmbetul larg.

– Foarte bine, mulțumesc. Puse două bucăți de pâine prăjită pe o farfurie. Tu?

Întorcându-se, ea se uită la Niniver, apoi ridică ochii și întâlni privirea lui Thomas.

Niniver ridică din umeri.

– Eu mereu dorm bine, dar este patul meu. M-am gândit că tu puteai să fii mai agitată.

Niniver împinse ceainicul mai aproape de Lucilla, pentru că ea înconjură masa și se așeză pe scaunul tras de Thomas, cel de lângă el.

Ea își aranjă fustele și constată cu surprindere că prezența și apropierea lui, în timp ce se așeza la loc pe scaun, deși încă puternică, părea să fie mai delicată, mai blândă.

Niniver amestecă în ceai.

– Voiam să te întreb... l-ai văzut deja pe *papa*? Licoarea ta i-a îmbunătățit starea?

– Încă nu l-am văzut. Lucilla îi aruncă o privire lui Norris, dar, în afară de semnul vag din cap pe care îl făcuse în direcția ei când ea se așezase, tânărul părea pe deplin absorbit de mâncarea din fața lui. Ea nu reuși să-și dea seama dacă era în vreun fel interesat de sănătatea tatălui lui. Revenind cu privirea spre Niniver, care părea vădit mai îngrijorată, ea continuă: Înmormântarea surorilor Burns o să aibă loc în dimineața asta. Mă aștept să-l examinez înainte să plecăm într-acolo. Sunt sigură că o să-și dorească să fie prezent și, într-adevăr, sper ca licoarea mea să fi avut efect peste noapte și să-l fi ajutat să se simtă mai bine.

Thomas asculta relaxat lângă Lucilla, în timp ce ea și Niniver discutară detaliile înmormântării celor două surori. Niniver cunoștea

obiceiurile clanului la fel de bine ca toți cei implicați. Și Thomas le cunoștea. Nu avea nevoie să-i împrospăteze memoria. Așa că avu timp să reflecteze la tot ceea ce se întâmplase de când se retrăsese în camera lui cu o noapte în urmă.

Atât de multe se schimbaseră între clipa aceea și momentul în care, de dimineață, se întorsese în camera lui, chiar dacă nu dormise în patul lui. El și Lucilla... Încă nu reușea să înțeleagă de ce cedase în fața nevoii ei, de ce se supusese voinței ei și se îndepărtase atât mult de calea pe care fusese atât de hotărât să o urmeze.

Cu atât mai puțin nu înțelegea de ce, chiar și în clipa aceea, recunoscând ce se întâmplase, nu se simțea în nici un fel tulburat.

Ceea ce simțea era... un gol straniu. De parcă trăia în altă lume, în altă realitate, diferită de cea din Glasgow.

De parcă viața aceea alături de ea și cealaltă nu aveau legătură, nu se atingeau, nu se ciocneau una de alta.'

„Stai și fii protectorul meu până în zori."

„Aici, cu mine. În pat."

„Asta nu este o rugăminte."

„Asta – noi doi așa – este așa cum ar trebui să stea lucrurile. Viața noastră așa cum ar trebui să fie."

„Este ceea ce este... și mă mulțumesc cu asta."

Fiecare din vorbele pe care i le spusese părea adevărată. Cu toată lipsa ei de experiență, părea să vadă toată povestea mai clar decât o făcea el, indiferent ce anume se construise și apoi se dezlănțuise cu atâta putere între ei.

De aceea, dată fiind siguranța de sine neclintită pe care ea o emana când venea vorba de el, de ea și el împreună, Thomas ajunse repede la concluzia că, atât timp cât avea să dureze legătura dintre ei, probabil cea mai bună cale de a continua era să se supună autorității ei.

Gândul acela îl făcu să se oprească brusc și să clipească nedumerit.

În ultimii douăzeci de ani, de când rămăsese fără părinți, nu urmase indicațiile nimănui, nu permisese nimănui să se amestece în viața lui. Ascultase sfatul tutorilor nu pentru că erau protectorii lui, ci pentru că sfaturile acelea îi susținuseră propriile ambiții.

Și totuși, acum, chiar dacă se afla într-un moment important în viața lui, el se gândea – mai mult, intenționa– să se lase condus de Lucilla.

Își întoarse capul și se uită la ea. Îi studie chipul câtă vreme vorbi cu Niniver și se întrebă ce vrajă aruncase asupra lui.

Simțindu-i privirea, ea se uită spre el. Îi studie ochii, apoi arcui ușor o sprânceană.

Ascunzându-și încruntarea, nu reuși să vadă nici un semn că ea își dorea să-l supună voinței ei și nici un motiv pentru care să o fi făcut. El clătină ușor din cap.

– Deci... Niniver își privea mâinile încruntată și nu văzuse schimbul de priviri dintre ei. Când o să începi etapa următoare în tratamentul lui *papa?*

Privind peste masă, Lucilla răspunse:

– Presupunând că o să-l examinez înainte să plecăm la biserică, după ce ne întoarcem de la înmormântare, eu și Alice o să facem un întăritor, ceva ce poate să ia în continuare și care să ajute la îmbunătățirea stării lui, lucru care sper să se fi întâmplat peste noapte.

Ea își așeză șervetul lângă farfurie și aruncă o privire spre Thomas, în timp ce se îndepărtă de masă.

– Ceea ce îmi amintește că ar trebui să mai verific cu Alice prin cămară.

Thomas se ridică și îi trase scaunul. Ea îi întâlni privirea și zâmbi – un zâmbet intim între ei doi.

El nu își întoarse privirea. Șovăi, apoi încuviință din cap.

– Să le spui să vină după mine când te cheamă Manachan. Sunt sigur că o să te cheme înainte să fie gata pentru înmormântare. Strânse îngrijorat din buze. Ori te cheamă el, ori o să-i amintească Edgar să te cheme.

Ea zâmbi și înclină capul.

– Într-adevăr.

Pe deplin mulțumită de felul în care mergeau lucrurile pe toate planurile, cu un semn din cap spre Niniver, ea părăsi încăperea.

Thomas părăsi salonul de luat masa la puțin timp după Lucilla. Se împotrivi nevoii de a se asigura că ajunsese în siguranță în cămară; la sugestia lui, Ferguson pusese un lacheu pe coridorul de la subsol, în apropierea cămării, dându-i ordin să intre și să rămână înăuntru de îndată ce sosea Lucilla.

Atâta vreme cât ea rămânea pe ținuturile Carrick, până ce nu rezolvau misterul legat de ce se întâmpla și până când nu înțelegea cine intrase cu o noapte în urmă în camera ei și de ce, ea trebuia să fie supravegheată.

Ieșind pe ușa principală, el înconjură conacul pe terasa laterală, unde putea să se bucure sigur de intimitate în timp ce se plimba.

Lucilla părea să fi dat uitării atacul din noaptea trecută, dacă fusese un atac. El avea impresia că, așa cum, în cele din urmă,

nu se întâmplase nimic – într-adevăr, incidentul îi dăduse ocazia să facă un lucru pe care era limpede că și-l dorise – în opinia ei, totul era... Cum spusese? „Este ceea ce este și mă mulțumesc cu asta." Chiar dacă se referise la ceea ce se petrecea între ei, aceleași cuvinte păreau o oglindire a atitudinii ei față de bărbatul care se furișase în dormitorul ei, în timp ce ea dormea, cu o pernă în mână.

Thomas simți cum se încordează. Trebuia să fie liniștitor să ai o asemenea încredere și credință în soartă, dar el era mai puțin optimist. Rămăsese profund neliniștit în urma incidentului. Și, în plus, tulburat de faptul că putea să aibă legătură cu celelalte lucruri ciudate care se petrecuseră și continuau să se petreacă.

Totuși, după cum îi spusese, bărbatul putea să fie oricine din clan; toată lumea știa că ușile conacului nu erau niciodată încuiate, iar majoritatea cunoșteau suficient de bine casa încât să o caute în acea aripă.

Dar bărbatul chiar avusese de gând să-i facă rău sau venise cu speranța de a vorbi cu ea, poate ca s-o avertizeze, dar nu își dorise ca ea să se trezească și să țipe?

Ideea aceea părea exagerată, dar Thomas știa mai mulți bărbați simpli din clan care puteau să fi gândit așa.

Oprindu-se, el oftă. Întorcându-se, se uită în gol peste pajiștea netunsă. Incidentele se adunau. Chiar dacă încă nu aveau indiciile necesare pentru a o dovedi, în mod clar, toate incidentele petrecute până cu o noapte în urmă fuseseră cu rea-intenție. Sorții lăsau de înțeles că seara de dinainte era încă un asemenea moment.

Care, la rândul lui, îi dădea de înțeles că se putea foarte bine ca părerea lui – că Lucilla era în pericol, că poate ea, în mod special, fusese luată în vizor de făptaș sau de ucigaș – să fie adevărată.

Rămase cu privirea pierdută spre pajiște, în timp ce minutele se scurseră, apoi, simțindu-și chipul mai degrabă din piatră decât din carne, se întoarse, reveni la ușa principală și intră în casă.

Capitolul 11

Lucilla se întoarse de la înmormântarea surorilor lui Burns – care fusese ținută în bisericuța din satul Casphairn – într-o trăsură, alături de Thomas, Niniver și Norris.

Își petrecuse scurta călătorie scriind compoziția întăritorului pentru Manachan. El o chemase în camera lui cu o jumătate de oră înainte să plece cu toții din casă, dar cinci minute fuseseră mai mult decât suficiente ca să-i convingă că bătrânul își recăpătase energia aproape ca prin minune grație licorii ei fortifiante.

Mai avea mult până să-și revină pe deplin, dar reușise să coboare scările sprijinindu-se ușor de brațul lui Edgar. Fusese lent, dar nu avusese realmente nevoie de nici un ajutor ca să-și miște corpul masiv. Picioarele îi erau încă slăbite, iar echilibrul îi era nesigur, dar fusese în stare să stea lângă mormânt alături de vicar doar cu ajutorul unui baston care să-l susțină.

Și culoarea îi revenise în obraji, având fața mai degrabă rozalie decât palidă și avea mai multă putere. Pentru ea însă, ochii lui arătaseră cea mai mare ameliorare – ochii, vioiciunea și ascuțimea minții.

Una peste alta, era încântată și profund mulțumită de ceea ce obținuse – o adevărată răsplată pentru o vindecătoare.

Iar dacă recunoștința manifestată de aproape toți cei prezenți la înmormântare era un indiciu, clanul era încântat să-și vadă moșierul pe cale de a-și reveni.

Fusese important pentru ei să-l vadă pe Manachan acolo. Stătuse în primul rând al stranei în timpul unei slujbe scurte, dar emoționante și se ridicase pentru a se duce la pupitru și să citească elogiul, la auzul căruia tuturor le-au dat lacrimile.

După aceea, Lucilla se ridicase și se dusese la pupitru; rostise cuvinte pe care le mai spusese și la alte ceremonii similare, care îi legau pe cei care trăiseră, lucraseră și muriseră pe acele meleaguri cu însuși spiritul pământului – „țărână în țărână" era ceva foarte clar în ținuturile Fecioarei.

Ca una dintre puținele persoane din afara clanului prezente acolo, ea rămăsese puțin mai departe de mormânt și se uitase cum interacționau membrii clanului; împărtășirea durerii aducea familiile împreună – în cazul acela, familiile din clan. Și chiar așa părusе, cu o singură excepție. Nigel nu păruse să câștige încrederea, cu atât mai puțin simpatia clanului. Toți fuseseră politicoși și, într-o oarecare măsură, respectuoși, dar ea se întrebă cât de mult din reacția aceea se datorase prezenței lui Manachan. Răceala față de Nigel, atitudinea rezervată bărbaților și cu atât mai mult a femeilor fuseseră evidente.

Prin contrast, Niniver fusese îmbrățișată, chiar și Norris fiind tratat ca „unul dintre ei". Nolan rămăsese, ca întotdeauna, în umbra lui Nigel. Lucilla nu își dădu seama cum îl vedea clanul.

Trăsura încetini când se apropie de casă. Ea revăzu repede rețeta întăritorului și încuviință din cap; deciziile și alegerile ei erau potrivite.

La drept vorbind, încă era oarecum nedumerită în legătură cu boala care, cu câteva luni în urmă, îl doborâse atât de tare pe Manachan. Dar, indiferent despre ce ar fi fost vorba, Lucilla găsise antidotul. Ea avea să-l întărească și va începe cu acea compoziție.

Thomas coborî primul și se întoarse să o ajute să coboare.

Ea își puse mâna într-a lui și simți căldura prinsorii prin pielea fină a mănușilor. Senzația era mai degrabă tulburătoare decât reconfortantă. Considerând reacția un semn că relația lor chiar luase o turnură importantă grație întâlnirii lor nocturne, evident, simțindu-se mulțumită din acel punct de vedere, ea se îndreptă spre foaier alături de el.

Norris, urmat de Niniver, merse direct spre scări.

Lucilla se opri în fața coridorului care ducea spre treptele de la cămară și se întoarse cu fața spre Thomas.

– Mă duc să fac întăritorul pentru Manachan.

Auzind pași pe coridor, se întoarse și o văzu pe Alice, care se întorsese de la biserică într-una din căruțe, grăbindu-se spre ei. Fata se opri în capătul scărilor.

Lucilla zâmbi și îi făcu semn cu mâna.

– Deschide, vin și eu într-un minut! Apoi se întoarse spre Thomas și adăugă: O s-o învăț pe Alice să prepare compoziția ca să fie în stare să o facă pentru Manachan după ce mă întorc la Vale.

Thomas încuviință din cap; înainte să plece la înmormântare, avea o expresie aspră și încordată. Se uită la ea.

– Să vii să mă chemi când este gata, o să urc cu tine.

Bănuind că își dorea să se asigure că Manachan se angaja să continue tratamentul, ea încuviință din cap și dădu să se întoarcă spre trepte.

– O să-l rog pe Ferguson să te caute dacă nu te găsesc.

Dură mai puțin de douăzeci de minute să facă întăritorul, chiar repetând procesul de mai multe ori pentru a se asigura că Alice memorase corect ordinea în care se adăuga fiecare ingredient, lucru de altfel foarte important.

Cu licoarea într-o sticluță de un albastru-închis în mână, Lucilla urcă treptele care duceau la parter, apoi traversă foaierul, vrând să-l găsească pe Ferguson. În schimb, îl găsi pe Thomas așezat pe un scaun lipit de un perete, cu picioarele lui lungi întinse în față și încrucișate la glezne, cu bărbia lipită de lavalieră, în timp ce își privea cufundat în gânduri vârful cizmelor; el ridică privirea la auzul pașilor ei.

Când o văzu, el își strânse picioarele și se ridică. Privirea lui se ațintì spre sticluța din mâna ei.

– Gata?

– Da.

El i se alătură, se îndreptară împreună spre scările principale și ridică privirea.

Ea așteptă până ce ajunseră la etaj, apoi spuse:

– Este complicat să alegi ingredientele potrivite pentru un întăritor. Am selectat ierburile și tincturile despre care cred că o să funcționeze cel mai bine, dar trebuie să văd cum evoluează, ca să mă asigur că am pus cantitățile corecte.

Thomas îi aruncă o privire, dar Lucilla se uita în pământ, ridicându-și fustele cu mâna liberă în timp ce urca scările. În afară de momentele de meditație de la micul dejun, fusese atât de preocupat de moartea lui Joy și a lui Faith, de ceea ce se întâmpla la conac, de Manachan și de boala lui, încât nu ajunsese încă la nici o concluzie în legătură cu ei doi. Până în seara precedentă, nici măcar nu știuse că aveau să existe vreodată un „ei", ceva mai important decât dorințele neîmplinite care îi legau. Și totuși, era limpede că exista. Legătura aceea încă exista sau se încheiase în clipa în care îi părăsise dormitorul în dimineața aceea?

Thomas nu știa.

Acum că se putea gândi la asta, îl dezorienta faptul că nu știa ce își dorea de fapt, dacă avea să accepte ca aventura să se încheie după o noapte sau...

Dar relația lor nu avea un viitor, așa că poate trebuia să lase pur și simplu lucrurile să meargă de la sine, treaba la care se pricepea atât de bine.

Când intrară în galerie, el aruncă o privire spre ea în timp ce, dându-și drumul la fuste, Lucilla își înălță capul. O siguranță liniștitoare – calmul ei senin – i se imprimă pe chip. Dată fiind propria lui stare mai mult decât nesigură, aproape că îi displăcu siguranța ei interioară.

El își continuă drumul în dreptul ei, întrebându-se de ce se simțea atât de ciudat în prezența ei, chiar dacă să interacționeze, să aibă de-a face cu ea și, în general, să se afle în compania ei deveniseră lucruri mai simple după cele petrecute cu o noapte înainte.

Se apropiau de camera lui Manachan când ușa se deschise, iar Nolan și Nigel ieșiră din încăpere.

Văzându-i pe Thomas și pe Lucilla apropiindu-se, cei doi se opriră și se uitară lung la ei. Nigel închise ușa în spatele lui.

Lucilla se opri la câțiva metri distanță.

Thomas rămase lângă ea.

Privirile lui Nigel și Nolan se ațintiseră asupra sticluței din mâna Lucillei. După ce îi studie o clipă, Nigel întrebă:

– Ăsta este? Medicamentul care o să-l ajute pe *papa* să-și revină?

– Da, răspunse Lucilla. Cum se simte tatăl tău?

Privirea lui Nigel se ridică spre chipul ei.

– Mai bine, răspunse el reticent. Chiar și după înmormântare.

– Uimitor de bine, adăugă Nolan scurt. Sper să dureze.

Lucilla își împinse bărbia în față, cu un zâmbet tăios.

– Nu văd nici un motiv pentru care puterea și vigoarea lui să nu continue să se întremeze. Ea ridică sticluța. Asta o să ajute. Se opri o secundă, apoi spuse cu un aer regal: Mă scuzați, domnilor?

Firește, nu era o întrebare. Cu reticență, Nigel și Nolan se dădură la o parte.

Lucilla ciocăni la ușă. Când Edgar o deschise, ea ridică sticluța și zâmbi.

– Am venit să-mi văd pacientul.

După aceea, ea intră.

Thomas făcu un semn din cap spre verii lui, care încă zăboveau, și se duse după ea, lăsându-l pe Edgar să închidă ușa în urma lui.

Lucilla era deja cu Manachan în salonul lui privat. Îi verifica pulsul când intră Thomas.

Rămase într-o parte a șemineului și ascultă, în timp ce ea îi puse unchiului lui întrebări menite, evident, să-i evalueze starea în comparație cu felul în care se simțise mai devreme, înainte de înmormântare.

Când termină cu întrebările, Manachan o fixă cu o privire tăioasă.

– Mulțumită? El își înclină capul spre sticluța pe care ea o așezase pe poliță. O să-mi dai restul acum?

Ea îl studie o clipă, apoi zâmbi și se întinse după sticluță.

– Întăritorul nu o să aibă un efect atât de dramatic precum ce v-am dat aseară, dar, dacă luați câte o lingură în fiecare dimineață, la trezire, și din nou înainte de prânz, apoi seara înainte de culcare, săptămâna viitoare și apoi, de la săptămână la săptămână, ar trebui să vedeți îmbunătățiri. După ce îi arătă sticluța lui Manachan, ea i-o întinse lui Edgar. Revenind la Manachan, ea continuă: Nu poate să vă facă rău dacă luați prea mult. Totuși, dacă luați mai mult decât v-am prescris nu o să vă reveniți mai repede. Este făcut să acționeze în timp, pe măsură ce apare pofta de mâncare.

Manachan zâmbi zeflemitor și aruncă o privire spre Thomas.

– Nu pot să spun că o să-mi pară rău dacă îmi recapăt pofta de mâncare. Singurul lucru mai rău decât să mănânci terci este să vrei să mănânci terci pentru că orice altceva te deranjează.

Thomas reuși să schițeze un zâmbet larg.

– Am învățat-o deja pe Alice cum să-l prepare, spuse Lucilla.

– Ea cum ți se pare? Manachan aruncă o privire spre Lucilla. Am pretenții când vine vorba de vindecători. În ultimele zile... Crezi că o să se descurce?

Thomas ascultă în timp ce Lucilla răspunse, iar Manachan confirmă că, în ciuda faptului că o îngropaseră pe Joy în dimineața aceea, clanul avea să fie tratat cum trebuia.

– Și dacă se confruntă cu vreo problemă pe care nu știe să o trateze, încheie Lucilla, acum mă cunoaște și i-am spus deja să nu șovăie să trimită de veste în Vale pentru orice ajutor pe care i l-aș putea oferi.

Bătrânul o ascultă; cunoscându-l pe unchiul lui, Thomas bănuia că era ultima discuție cu ea. Manachan își înclină capul spre Lucilla și încercă să facă o plecăciune atât cât îi fu posibil.

– Mulțumesc, draga mea. Sincer, nu știu ce ne-am fi făcut eu și ai mei fără ajutorul tău.

În timp ce Lucilla repetă că Vale avea să răspundă întotdeauna oricărei chemări în ajutor din partea familiei Carrick, privirea moșierului se ridică spre chipul lui Thomas și, cu buzele ușor arcuite, își plecă abia perceptibil capul, ca un gest care părea să spună: „Bine lucrat".

Neștiind sigur ce voise să spună unchiul lui, la ce aspect legat de Lucilla se referise Manachan, Thomas ieși după ea până în galerie.

Ea se îndreptă spre capătul scărilor, apoi se întoarse și se uită înapoi spre ușa închisă a lui Manachan. Citea o încordare calculată pe chipul ei. Lucilla se uită la Thomas când el se opri lângă ea.

– Singurul lucru pe care încă nu pot să-l înțeleg este motivul pentru care nu a rugat-o niciodată pe Joy măcar să-i arunce o privire. Poate că nu era la fel de pricepută ca mine sau ca mama, dar tot ar fi reușit să-l facă să se simtă mai bine.

Era una din nenumăratele probleme la care se gândise și el de dimineață. El îi susținu privirea pentru o clipă, apoi privi în jur, înainte să îi facă semn spre scări.

– Hai să mergem la o plimbare!

Ea înțelese numaidecât sensul cuvintelor lui și încuviință din cap.

– O idee excelentă.

Unul lângă altul, coborâră scările, ieșiră pe ușa principală, înconjurară casa și o luară de-a lungul terasei laterale.

Când începură să se plimbe agale, ea întrebă pur și simplu:

– De ce?

Cu privirea pironită în pământ, el își cântări cuvintele.

– Pentru că, spuse el, în cele din urmă, cineva din clan trebuie să fie în spatele lucrurilor care se petrec. Cel puțin un membru, dar se poate să fie mai mulți. După o clipă, el continuă: Cât despre întrebarea ta, inițial m-am gândit, cum cred că ai făcut și tu, că refuzul lui Manachan de a vedea un vindecător era din pricina mândriei lui, într-un fel sau altul. Totuși, după cum am văzut, a fost destul de pregătit să-ți permită să-l tratezi. Dar, potrivit lui Edgar, lui Ferguson și doamnei Kennedy, Manachan a fost în starea în care l-am găsit noi timp de luni întregi. El făcu o pauză, apoi continuă: Am întrebat și nimeni nu știe ca moșierul să fi avut ceva împotriva lui Joy, dar a refuzat cu hotărâre să asculte sugestiile lui Edgar de a se lăsa consultat de ea. Totuși, l-ai auzit azi, la înmormântare... Ne-a spus ce crede despre Joy. Poate că Manachan nu știe să se eschiveze, să se prefacă politicos.

Ea pufni.

– Conform părinților mei, moșierul nu a fost niciodată așa.

– Exact. Deci cuvintele despre Joy au fost sincere. Ceea ce înseamnă că nu a existat nici un motiv pentru care să nu-i ceară ajutorul, *cu excepția* cuiva – și cred asta doar pentru că n-am văzut nici o dovadă care să demonstreze contrariul – care l-a convins, intenționat sau altfel, că singurul lucru de care suferă este pur și simplu vârsta înaintată.

Ea continuă să se plimbe câteva secunde; asemenea lui, privirea îi era ațintită spre pietrele de dinaintea lor.

– Am auzit explicația asta de mai multe ori de când am ajuns aici, zise ea pe ton neutru.

Trebuia să o felicite că rămăsese, măcar aparent, detașată.

– Într-adevăr.

El nu era chiar atât de detașat. La urma urmei, Manachan era unchiul lui, nu al ei.

– Dar, lăsând la o parte motivul pentru care nu a căutat ajutor până acum, voiam să întreb... Cum funcționează licoarea și întăritorul?

Uitându-se la ea, Thomas zări o ușoară încruntare care i se imprimă pe chip.

– Vrei să știi ce anume stimulează cele două poțiuni?

El șovăi, apoi recunoscu:

– Cred că asta vreau să spun. Mă întrebam dacă, știind ce i-ai preparat, ai putea spune ceva despre ce l-a slăbit atât de tare.

– Ah, înțeleg. Ea înălță capul. Din păcate, răspunsul este nu. Tratamentul este făcut ca să-i sporească puterea, tonusul muscular, în special nivelul de energie. Adică respirația, circulația sângelui și digestia. Dar lipsa de vitalitate, vigoarea, puterea, indiferent cum vrei să-i spui, este un simptom general. Dacă l-aș fi văzut după ce s-a îmbolnăvit prima dată, probabil aș fi putut să spun ce anume i-a provocat boala, dar, după o perioadă atât de lungă de extenuare, nu este posibil să-ți dai seama ce l-a adus într-o asemenea stare.

El făcu o grimasă.

– Ce alte lucruri ar fi putut să fie?

– Se poate să fi fost ceva obișnuit, ca o infecție de plămâni.

Ajunseră la capătul terasei și se întoarseră. Ea clătină din cap. Nu este posibil să îți dai seama după atâta vreme.

El făcu doi pași înainte de a spune:

– Ar fi corect să spunem că, indiferent ce l-a afectat atât de tare la început, lucrul cel mai important care l-a ținut bolnav atâta vreme a fost faptul că nu a cerut ajutor?

Ea dădu hotărâră din cap.

– Categoric. Poți să spui asta fără nici o îndoială.

După o clipă, ea își întoarse capul și îl studie, apoi spuse:

– Și, da, dacă ai fi venit mai des în vizită, te-ai fi asigurat că primește tratament mai devreme, iar el nu ar fi fost atât de slăbit atâta vreme, dar nimeni nu ți-a spus, așa că nu aveai de unde să știi. Dar

acum ai venit, eu l-am examinat și l-am tratat, iar asta e tot ce se poate face.

Cu maxilarul încleștat, el se opri și așteptă până ce făcu și ea același lucru. Întâlnindu-i privirea, spuse pur și simplu:

– Într-adevăr. Acum o să pleci? Când ea clipi, el adăugă: Te rog!

Ea se încruntă.

– Ce te face să întrebi asta?

– O viperă care a apărut inexplicabil în cămară. Un bărbat care s-a strecurat în camera ta în toiul nopții, aparent având de gând să te sufoce în timp ce dormeai. Aceste două incidente, pentru început.

Pe lângă convingerea lui crescândă că, oricine se afla în spatele a tot ce se întâmplase, comisese deja două crime. Strânse din buze, înăbușindu-și cuvintele. Era mai bine să se abțină.

Ea se încruntă mai tare.

– Nu. Nu o să mă duc pur și simplu acasă, nu până ce nu sunt sigură că Manachan – care este acum oficial pacientul meu – se îndreaptă hotărât pe drumul spre recuperare. Cu un foșnet al fustelor, ea începu să se plimbe din nou. Și, înainte să întrebi, află că o să mai dureze cel puțin două zile.

El scrâșni din dinți și o urmă.

– Ai vreo idee ce – exasperat, el își flutură mâinile în aer – *rupturi în familie* o să apară dacă se va întâmpla ceva cu tine în timp ce te afli sub acoperișul ăsta? Thomas întinse o mână. Ba, mai mult, dacă rămâi prin preajmă și ți se întâmplă ceva, asta cel mai probabil o să distrugă clanul.

După ce, în sfârșit, îl adusese în patul ei, Lucilla nu avea de gând să-și împacheteze liniștită lucrurile și să plece acasă. Ea se opri și se întoarse să-l înfrunte.

– Asta este...

Un semnal de alarmă o lovi ca o palmă.

Ea se opri și ridică privirea.

Un sunet înăbușit îi atrase privirea spre acoperiș, spre un gargui din piatră care alunecă, apoi se rostogoli și căzu.

Ea țipă și îl apucă pe Thomas, trăgându-l într-o parte.

El îi urmări privirea. Strângând-o în brațe ca s-o protejeze, se aruncă de-a lungul terasei.

Aterizară pe dale sau mai degrabă el aterizează; ea căzu mai mult sau mai puțin protejată în brațele lui.

Auzi o fisură înăbușită, apoi un zgomot îngrozitor.

Piatra se sfărâmă și zbură în toate direcțiile, așchiile ajungând pe hainele lor, ca o mie de ace mici. Ea se ghemui și își acoperi capul. Înfășurat în jurul ei, Thomas se cutremură și mormăi. O piatră se rostogoli peste pantoful ei și se opri.

Se răspândi un praf fin, un nor care îi învălui, apoi se așternu tăcerea.

Ea se sufocă, tuși, apoi se chinui să se ridice, dând la o parte brațul protector al lui Thomas.

Brațul îi alunecă. El nu se mișcă.

Îl privi.

Și simți cum i se prelinge sângele pe chip.

– Oh, Dumnezeule!

Thomas leșinase. Era rănit.

Pentru o clipă, panica o lăsă fără suflare, instinctul de vindecătoare ieși la suprafață. Ea trase mai adânc aer în piept și se ridică, apoi îi atinse ușor fața. Alunecând încet cu mâinile și degetele în jurul capului lui, ea închise ochii și simți...

Nici o ruptură. Nici sânge. Numai un cucui mare, care se tot mărea, deasupra urechii stângi.

– Dumnezeule!

– Domnișoară!

– Sunteți răniți?

– Domnule Thomas!

Se auziră mai multe voci. Rândașii veniră valvârtej, iar alți angajați se iviră dinspre fațada conacului.

Ea nu ridică privirea, ci continuă cu atenție examinarea, studiind corpul lui Thomas, până la gamba stângă.

O bucată mare de piatră sfărâmată se înfipsese în mușchiul tare.

– Domnișoară?

Ea ridică privirea, în timp ce Sean se ghemui lângă ea.

El o privi în ochi.

– Ești bine?

Ea încuviință din cap și mai trase o dată aer în piept.

Mitch și Fred, aplecați lângă Thomas, se întinseră să-l întoarcă pe spate.

– Nu! Nu-l mutați, nu încă! Tonul ei tăios avu efectul dorit – toți încremeniră și se uitară la ea. Lucilla încuviință din nou din cap, de astă dată mai hotărâtă, și spuse: Are o bucată de piatră în gambă. Vedeți? Ea le arătă; piatra era ascunsă de privirea lui Mitch și a lui

Fred. Mai întâi trebuie să o scoatem. Dacă îl mutăm când încă o are în gambă, riscăm să o mișcăm și să-i facă mai mult rău.

După poziția bucății de piatră, era posibil să fi secționat un vas de sânge important, iar ea nu avea de gând să riște.

Lucilla purtase o eșarfă din mătase neagră la înmormântare. Încă o avea strânsă la gât și peste umeri – era materialul perfect din care să facă un bandaj. În timp ce își scotea eșarfa și începea să o răsucească, le explică lui Sean, lui Mitch, lui Fred – lui Ferguson și mai multor slujitoare și lachei care veniseră să li se alăture – ce aveau să facă și de ce.

Mitch, Fred și doi lachei se apucară să dea la o parte piatra sfărâmată și rămășițele garguiului, ca Lucilla, Sean și Ferguson să-l îngrijească într-o zonă mai curată.

În timp ce Ferguson și Sean tăiară cracul de la pantalonul lui Thomas și îi puseră bandajul sub îndrumarea ei, Lucilla luă șorțurile slujitoarelor, împături materialul într-un tampon gros, apoi îl apăsă în jurul rănii. Îi făcu un semn din cap lui Sean să scoată fragmentul de piatră. El făcu întocmai, iar sângele țâșni, dar ea apăsă imediat și se apăsă cu toată greutatea pe rană. Thomas mormăi și se agită, dar apoi se cufundă din nou în starea de inconștiență.

– Numai bine, murmură ea. Se uită la Sean și la Ferguson. Acum putem să-l mutăm în camera și în patul lui.

Deși Thomas se trezise câteva secunde, Lucillei nu îi plăcea faptul că încă era inconștient. Doar nu reușise să-l convingă, în sfârșit, să fie iubitul ei, iar acum să-l piardă. Așa ceva nu avea să se întâmple.

Thomas își reveni în timp ce era așezat pe pat. Ceea ce părea ciudat. Erau toți acolo – Sean, Mitch, Fred, Ferguson și alți membri ai personalului.

Încercă să-și amintească tot ce se întâmplase, de ce era așezat îmbrăcat pe pat, dar își simțea capul de parcă ar fi fost folosit de cineva pe post de tobă, fiind în același timp acoperit cu lână. Nu înțelegea ce se petrecea.

Îl întinseră cu grijă pe spate. Capul i se cufundă între perne, iar o durere ascuțită izbucni deasupra urechii stângi. Trase întretăiat aer în piept, chiar când își dădu seama că un crac de la pantalonii lui dispăruse și că avea ceva legat de gamba expusă. Apoi Lucilla se ivi, aplecându-se peste el cu un pahar, îndemnându-l să bea.

Avea gura uscată.

Sean îl ajută să se ridice, iar el sorbi mult.

În timp ce îl așezară înapoi pe perne, ochii i se închiseră și se cufundă într-un somn fără vise.

Când se trezi, își recăpătase pe deplin memoria. Durerea de cap încă era acolo, dar era o durere surdă. Din păcate, i se alăturase o durere mult mai clară, mai acută în gamba stângă. Cu ochii încă închiși, începu să analizeze; hotărâse că ceea ce putea să simtă în picior erau copcile. Cât despre cap, probabil se izbise de dalele de pe terasă.

Își aduse aminte totul.

Deschise ochii și îl văzu pe Manachan așezat pe un scaun lângă pat. Thomas scrută încăperea; nu mai era nimeni acolo. El își întoarse privirea spre unchiul lui.

– Lucilla?

Manachan încuviință din cap, de parcă ar fi aprobat întrebarea.

– A scăpat nevătămată – câteva zgârieturi și o vânătaie sau două, dar nu că ar fi recunoscut.

Thomas se încruntă.

– Unde este?

Fusese acolo mai devreme, când îl puseseră în pat; măcar atât își amintea. Și piciorul îi fusese cusut – de ea, fără îndoială. Pe ferestrele din spatele lui Manachan se strecura lumina difuză a după-amiezii târzii. Era dimineața târziu când el și Lucilla ieșiseră pe terasă. Se uită la moșier.

– Ce s-a întâmplat?

– Tu și Lucilla vă plimbați pe terasă când cineva a împins un gargui de pe acoperiș cu intenția evidentă de a ucide. Pe tine, pe ea sau pe amândoi... Cu siguranță, nu-i păsa prea mult de asta. Manachan vorbi fără să clipească, pur și simplu descriind niște fapte. Ferguson și Edgar s-au dus și au verificat, deci nu există altă explicație. O statuie atât de grea nu se mișcă treizeci de centimetri sau mai mult ca să cadă singură.

Când el tăcu, uitându-se în gol în spatele unchiului său, încercând să asimileze totul, Manachan adăugă:

– Am auzit și despre viperă.

Thomas se concentră din nou pe chipul lui Manachan, apoi oftă.

– Un bărbat a intrat azi-noapte în camera Lucillei. S-a trezit și l-a văzut cum se îndrepta spre patul ei, cu o pernă în mâini. Ea a țipat, iar el a fugit. I-am văzut spatele în capătul coridorului, dar

nu am putut să-mi dau seama cine era. Purta o pelerină cu glugă, așa că nu i-a zărit nici fața.

Manachan mormăi și se încruntă.

– Asta este și mai rău.

– Încercam să o conving să plece când s-a prăbușit statuia aia. Thomas scrâșni din dinți și se ridică pentru a-și așeza perna la spate. Sumbru, el spuse: După asta, o să mă asigur că pleacă. După o clipă, încă încruntat, aruncă o privire spre Manachan. De fapt, sunt surprins că nu ai pus-o deja să-și facă bagajele.

Bătrânul îl privi vreme îndelungată, apoi, spre neliniștea lui Thomas, unchiul lui zâmbi.

– Ai ajuns bine. Dintotdeauna am știut că o să fie așa. Ai învățat să gândești cu mintea, ceea ce este foarte bine și necesar pentru a conduce o afacere sau orice altă afacere. Dar, băiete, încă nu ți-ai încheiat evoluția. Manachan flutură un deget într-un semn de admonestare blândă. Trebuie să înveți să gândești atât cu inima, cât și cu mintea. Asta ne leagă de ceilalți cu care trebuie să fim cel mai apropiați, dar și de comunitățile noastre, cum ar fi clanul. Cum ar fi familia. Dacă nu înveți să gândești cu inima, poți să strângi toată bogăția din lume, dar nu o să ai cu cine să o împarți. Nu o să ai cu cine să-ți împarți viața. Și apoi la ce o să-ți folosească?

Thomas se simți pierdut pentru o clipă, neștiind ce legătură avea meditația bruscă a unchiului cu subiectele pe care trebuiau să le discute.

Totuși, oprindu-se un moment ca să tragă aer în piept, Manachan continuă ferm:

– Vreau să o duci pe Lucilla înapoi în Vale, apoi vreau să o cotești spre nord și să te întorci la Glasgow.

Thomas clipi.

Înainte să apuce să se împotrivească, moșierul continuă:

– Trebuie să-ți revii, iar aici nu poți face asta. În ochii albaștri ai lui Manachan nu se zări nici urmă de șovăială. Nu poți să rămâi la conac pentru că, dintr-un motiv oarecare – și este limpede că există un motiv întemeiat –, cineva de aici, cineva din clan, nu vă vrea pe tine și pe Lucilla prin preajmă, antipatia lui față de voi ducându-l până la crimă. Manachan se opri. Nu pot să accept așa ceva. Își încordă maxilarul. Ca moșier al familiei Carrick, nu pot *să permit* una ca asta.

Și, dintr-odată, Thomas deveni foarte conștient de faptul că se afla cu adevărat în fața *acelui* Carrick. Puterea unchiului se întorsese. Chiar dacă se înzdrăvenise și era încântat de faptul că Lucilla reușise

să-l ajute pe Manachan atât de mult, recunoscu faptul că a avea de-a face cu un Manachan recuperat avea să fie mult mai dificil decât să interacționeze cu un Manachan slăbit.

De parcă i-ar fi citit gândurile, moșierul continuă:

– În calitate de lider al clanului, eu sunt, în ultimă instanță, responsabil pentru tine și pentru binele Lucillei câtă vreme vă aflați pe ținuturile clanului. Ba, mai mult, ești fiul fratelui meu mort și îmi ești la fel de drag cum mi-a fost el. Manachan se foi pe scaun. Și, după cum vezi, eu nu sunt încă mort, iar datorită licorilor Lucillei, mă simt suficient de bine și de capabil să fac ceea ce trebuie făcut.

El surprinse și susținu privirea lui Thomas.

– Da, ceva se întâmplă aici, ceva ce nu poate fi tolerat. Nici de clan, nici de mine. Încă nu mi-ai povestit totul, dar o s-o faci înainte să pleci. Pentru că nu o să pot rezolva nimic, indiferent despre ce ar fi vorba, cât timp tu ești aici. Este o chestiune simplă, o problemă de suflet, pe care o înțeleg și tu trebuie să o accepți.

Manachan se opri, își mută privirea, întorcându-se, ca cum ar fi consultat o hartă, un plan.

– Titlul de moșier nu a fost niciodată menit să fie al tău. Spre onoarea ta și a tatălui tău înainte, nici unul dintre voi nu a contestat vreodată acest adevăr. Ba, mai mult, amândoi l-ați onorat, lucru pe care îl știe, îl aprobă și îl apreciază tot clanul. Nu neapărat în mintea lor, dar cu siguranță în inimile lor. Tu ești un moșier prin naștere, prin natură, prin alură, dar n-ai fost niciodată menit să fii al lor, ăsta este unul dintre lucrurile acelea nespuse, dar pe care le știe toată lumea și, din nou, unul pe care știu că tu l-ai acceptat întotdeauna. Nu o să fii niciodată *acel* Carrick și tocmai de aceea trebuie să pleci.

Uitându-se din nou în ochii lui, Manachan spuse:

– Nigel nu o să fie niciodată la fel de puternic ca tine și detestă lucrul ăsta. Este de înțeles, dar nu e de ajutor. Indiferent de slăbiciunile lui, el este destul de capabil și poate o s-o facă, în timp, să poarte haina de moșier suficient de bine. Dar nu pot să-l fac să se concentreze așa cum trebuie câtă vreme cea mai mare parte a atenției lui este îndreptată asupra ta.

Vorbise fără ocolișuri, iar în cuvintele lui nu era nici un lucru pe care Thomas s-l conteste.

Atunci buzele lui Manachan se arcuiră într-un zâmbet strengăresc.

– Și mai există o problemă – Lucilla nu o să plece atât timp cât tu rămâi. Așa că am nevoie să pleci și să o duci de aici, să fie în afara

oricărui pericol. Este pur și simplu de neconceput ca Lucilla să rămână aici.

Thomas făcu o grimasă.

– Nu o să mă împotrivesc în nici un fel, dar... El se încruntă. Nu pot să înțeleg de ce nu te-ai impus și n-ai trimis-o acasă până acum. Nu îți stă în fire să permiți voinței altcuiva să te supună, mai ales când se află la mijloc clanul și siguranța.

Manachan pufni.

– Încă nu gândești drept. Nu puteam să o trimit să-și facă bagajele doar pentru că sunt gazda ei, pentru numele lui Dumnezeu! Este fiica unui vecin puternic, unul pe care nu-mi doresc să-l înstrăinez. Și, pe deasupra, rangul ei este similar cu cel de înaltă preoteasă în așteptarea zeității locale... Iar dincolo de modul în care mă raportez *eu* la Fecioară – un lucru complicat, de altfel, recunosc –, n-am de gând să ies din grațiile celor din clan care cred în ea insultând reprezentanta Fecioarei. El răsuflă enervat. Nu pot să o trimit să-și facă bagajul, iar ea știe asta, la naiba!

Thomas își studie unchiul, cuvintele lui răsunându-i în minte.

– Nu credeam că dai crezare vechilor căi.

– Ei, ca să vezi! Manachan ridică din umeri. Mama mea, bunica ta, a fost verișoara vrăjitoarei ăleia, Algaria. Mama credea în ea – o mulțime de oameni din clan mai cred –, iar eu sunt prea bătrân și înțelept să reduc importanța unui lucru doar pentru că nu-l înțeleg. El oftă și întâlni privirea lui Thomas. Pe scurt, ideea este că nu pot să-i cer Lucillei să plece, dar, dacă se întâmplă ceva cu ea cât se află aici, Cynster o să mă jupoaie de viu, iar eu ar trebui să-l las.

Thomas scoase un oftat. Sprijinindu-se cu spatele pe perne, se uită lung în tavan, gândindu-se la ordinele lui Manachan – ale moșierului – și la dorințele lui și ale Lucillei.

El venise la conacul Carrick ca să afle ce se întâmpla și să se asigure că lucrurile erau puse la punct. În schimb, descoperise o problemă mult mai mare și mai perfidă. Nu reușise să afle cine era în spatele problemelor și nici măcar cât de mare era problema. Dar, între timp, o adusese pe Lucilla la conac, la Manachan, ceea ce permisese ca el și clanul să-și recupereze moșierul. Chiar fără să se uite la unchiul lui, putea să-i simtă puterea întremată. Mai mult în cuvintele și în gândurile lui, simțise o minte limpede și pătrunzătoare, care pur și simplu nu existaseră acolo cu câteva zile în urmă.

Oare credea că Manachan se bucura de o stare de sănătate bună și de o minte înțeleaptă ca să deslușească tot ce se întâmpla și să rezolve problemele care dădeau bătăi de cap clanului?

Iar dacă răspunsul la acea întrebare era unul pozitiv, așa cum se părea, mai avea Thomas vreun motiv sau vreun drept de a refuza o cerere directă din partea moșierului? Mai ales o cerere pe care o înțelegea, chiar dacă, într-o oarecare măsură, cererea era contrară propriilor dorințe și îi ațâța orgoliul?

Trecură două minute, apoi strânse din buze și își ridică privirea spre Manachan.

– În regulă. Chiar și el își auzi resemnarea din ton atunci când spuse: Plec și o iau pe Lucilla cu mine.

Sobru, moșierul înclină capul.

– Mulțumesc. Iar acum poți să-mi povestești restul lucrurilor pe care nu le-ai menționat încă, dar pe care trebuie să le știu.

Thomas se lăsă pe spate și se supuse, povestind tot ceea ce el și Lucilla descoperiseră, făcând legături între fapte și dezvăluindu-și suspiciunile, spunându-i despre probele pe care le trimiseseră pentru a fi testate, dovezi pe care încă le așteptau. Încă nu aveau nici cea mai mică idee cine era responsabil, dar dacă exista cineva în stare să afle adevărul, acela era Manachan. Un moșier care își recăpătase puterea și care își putea folosi pe deplin mintea – iar asta, datorită Lucillei.

Se părea că Lucilla fusese ținută departe de camera lui Thomas și de el numai printr-un ordin ferm al lui Manachan. După ce plecase moșierul, Thomas îl rugase pe Edgar să-i transmită că trebuia să discute cu ea și că urmau să se întâlnească în salon înainte de cină.

După ce se îmbrăcase de seară cu ajutorul lui Edgar, Thomas coborî încet scările, ținându-se de balustradă și sprijinindu-se într-un baston pe care Ferguson îl găsise pentru el. Încă îl durea capul, dar era o durere mută, vibrantă, pe care putea să o ignore dacă trebuia. Durerea ascuțită din rana de la picior era altă problemă. De fiecare dată când își sprijinea greutatea pe acel picior, își amintea că nu ar fi trebui să meargă.

Se strecură prin ușa deschisă a salonului și o găsi Lucilla acolo. Privirea de smarald se ațintì spre picior, de parcă putea să vadă rana și să-i simtă durerea.

Din felul în care ochii i se îngustară și buzele i se strânseră, Thomas bănui că ea se abținea să-i facă observații pe care el nu avea nevoie să le audă.

Ajunse la fotoliul din fața ei, iar ea dădu să întredeschidă buzele.

– Nu! Îi surprinse privirea când ea se uită spre chipul lui; fără să își ia ochii de la ea, se așeză încet. Nu mai eram aici dacă exista altă cale.

Ea se încruntă.

– Ar fi trebuit să rămâi în pat. Puteam să vin eu în camera ta.

Nu, nu putea; era absolut sigur că nu era atât de puternic. Lăsând comentariul fără vreun răspuns, el continuă:

– Am avut o discuție lungă cu Manachan în după-amiaza asta și, prin urmare, există mai multe chestiuni pe care trebuie să le discutăm.

De când plecase unchiul lui, se gândise la fiecare chestiune în parte; i le spuse într-o ordine concisă și logică.

Ea îl ascultă în tăcere. Când ajunse la final, la cererea lui Manachan ca el să plece și să o ducă înapoi în Vale înainte să se îndrepte spre Glasgow, o încruntare clar definită se ivi pe chipul ei, dar nici atunci nu vorbi.

Să nu știe din ce direcție avea ea de gând să atace decizia lui și a lui Manachan era, hotărî el, chiar mai rău decât să se certe cu ea. Când se așternu tăcerea, iar ea continuă să se uite lung la el, încruntată, privind în gol, de parcă gândurile îi erau departe, el oftă ușor exasperat. Când ea se concentră din nou pe chipul lui, el arcui o sprânceană.

– Deci? Ești de acord să pleci cu mine și să te întorci în Vale?

Ea îl studie pentru o clipă, apoi întoarse capul și se uită la ușa deschisă.

Se ridică, traversă încăperea și închise încet ușa, apoi se întoarse, parcă forțată, și reveni în locul din care plecase. Nu se așeză pe fotoliu, ci începu să se plimbe în fața șemineului, înainte și înapoi, între cele două fotolii. El nu o mai văzuse plimbându-se înainte, dar nu credea că era un semn bun.

Lucilla își împreună mâinile în față, se plimbă și încercă să găsească o cale, să stabilească cea mai bună cale pentru a se asigura că avea să obțină ceea ce își dorea și ce avea nevoie în acele condiții.

Îl adusese pe Thomas în patul ei, iar acum avea nevoie să-l țină acolo. Măcar până când el avea să accepte să rămână acolo, alături

de ea, din proprie inițiativă. Era evident că nu ajunsese încă în acel punct; ea nu se așteptase să o facă, nu după o singură noapte.

Avea nevoie de mai multe dintre nopțile și zilele lui.

Aruncând o privire în direcția lui, ea întrebă:

– Crezi că Manachan poate să se descurce singur, fără sprijinul tău? Că poate să afle cine stă în spatele acestor întâmplări ciudate și să-i aducă în fața justiției?

El nu confirmă imediat, dar se gândi, apoi încuviință din cap. Îi întâlni privirea.

– Se simte mai bine, mult mai bine decât mi-am închipuit după un timp atât de scurt de când ia tratamentele tale.

Așadar, pentru că tratamentele ei funcționaseră atât de bine, trebuia să accepte ca timpul ei alături de Thomas să se scurteze? Nu, așa ceva nu avea să se întâmple.

Putea să înțeleagă de ce Manachan își dorea ca Thomas să părăsească ținuturile Carrick și era de acord atât cu părerea moșierului, cât și cu ordinul lui. Într-adevăr, și ea ajunsese la concluzia că trebuia să plece, măcar pentru a se asigura că nu mai exista nici un fel de atac împotriva ei; asemenea atacuri aveau doar să sporească tensiunile din gospodărie și din clan, care erau și așa deja destul de mari. Așa că înțelese și era de acord, dar nu trebuia să i-o spună lui Thomas.

Strângându-și brațele la piept, ea se opri și se întoarse cu fața spre el.

– Cred că ar trebui să rămân aici și să mă asigur că starea lui Manachan continuă să se îmbunătățească. Că el o să fie în stare să se ocupe de problema care afectează clanul. Cum datoria mea este de a face ce mai bine pentru oamenii de aici, atunci, în mod evident, asta ar trebui să fac.

Thomas ridică privirea spre ea, apoi oftă și făcu un semn spre fotoliul din care ea se ridicase.

– Vrei să te așezi ca să putem discuta în voie despre asta?

Văzând tensiunea pe buzele lui, ea zâmbi zeflemitor și se cufundă între perne.

– Și ar mai fi un lucru... Nu poți să te întorci la Glasgow. Am cusut rana de la picior, dar era adâncă și serioasă, nicidecum ceva care să fie lăsat să se vindece fără o îngrijire corespunzătoare. În clipa asta, nu ești în stare să călătorești, nu având în vedere unde se află rana. Iar să călătorești o oră într-o trăsură o să fie mai mult decât îți dorești să faci.

Faptul că el nu o contrazise era mai mult decât grăitor.

El o studie, citindu-i pe chip hotărârea pe care Lucilla nu se străduia în nici un fel să o ascundă.

El strânse din buze, iar ochii de chihlimbar i se îngustară. Bătu darabana pe mânerul bastonului, apoi întrebă:

– Ce trebuie să fac ca să te conving să fii de acord să revii la Casphairn?

Ea făcu ochii mari; era o întrebare mai directă decât se așteptase, dar era dispusă să accepte un asemenea plan. Ridică o mână ca să-i dea de înțeles că se gândea – și se gândi repede – înainte de a spune:

– În realitate, acum ești pacientul meu, până când piciorul tău se vindecă destul de bine încât să poți merge călare. Recunosc că starea lui Manachan continuă să se îmbunătățească fără a fi în grija mea zilnic, așa că accept să nu rămân aici, în casa asta, pentru el. Pot să înțeleg că lui Manachan o să-i fie mai ușor fără tine aici, așa că nu o să mă împotrivesc cererii ca tu să părăsești moșia. *Totuși*, deși o să accept să plec cu tine înapoi la Vale, să insist să rămâi acolo, la Casphairn.

Thomas clipi. Cântări rapid ce îi propunea ea și ce își doreau el și Manachan. Nu se gândise să rămână la Vale, dar dacă rămânea, măcar în următoarele zile, avea să fie destul de aproape încât să răspundă iute dacă moșierul avea din nou nevoie de sprijinul lui. Indiferent de înzdrăvenirea unchiului lui, din moment ce nu aveau idee cine se afla în spatele incidentelor din ultima vreme, să fie suficient de aproape încât să intervină și să dea o mână de ajutor puteau fi un avantaj real.

Se uită la Lucilla, dădu să deschidă gura ca să încuviințeze, dar ea îl opri cu o mână ridicată.

– Mai am o condiție. Ochii ei îi surprinseră pe ai lui; privirea ei de smarald îl menținu captiv. Cât o să fii la Casphairn, o să împarți patul cu mine.

Fu cuprins de un iureș de dorință pură. Se uită lung la ea.

Ar fi trebuit să fie șocat; în schimb, era fascinat.

Își permise să rămână în focul verde al ochilor ei și nu se deranjă să se elibereze. Nu încă.

Nu își dăduse seama – nu în mod conștient – cât de mult din atenția lui, din sinele lui mai puțin conștient fusese absorbit de ea, de întrebarea dacă o singură noapte era singurul lucru pe care și-l dorea

sau dacă, într-un fel, aventura lor putea să continue măcar în cele câteva zile asupra cărora insista ea acum.

O singură noapte nu fusese de ajuns pentru el. Într-adevăr, nu făcuse decât să-i ațâțe apetitul. Și se părea că o singură noapte nu o satisfăcuse nici pe ea.

Ceea ce era bine, nu-i așa? În avantajul lui? Oarecum ciudat, nu era atât de sigur de asta.

El se eliberă de magia privirii ei și își concentră din nou atenția pe chipul ei, pe silueta ei – pe ea toată, nu doar pe ochii ei fascinanți.

– Și cum rămâne cu reputația ta? Cu casa ta? Dar cu fratele tău?

Ea își flutură iute mâna prin aer.

– Am 28 de ani, iar ca succesoare a mamei în Vale, toată lumea știe și acceptă că am propriul drum excentric pe care îl urmez. Nimeni nu o să pună la îndoială – nu o să simtă că au dreptul să pună la îndoială – drumul pe care aș alege să-l urmez. Personalul nostru m-a sprijinit dintotdeauna. Cât despre Marcus, mă cunoaște mult prea bine ca să intervină în drumul meu.

Thomas putea să o creadă lesne. Dar se simțea de parcă permitea să fie atras pe o cale pe care un om mai înțelept ar fi trebuit să-l evite.

Dar el nu era omul acela; ceea ce ea îi oferea, cu toate condițiile puse, era exact ce își dorea atât pentru el, cât și pentru clan. În privința aceea, se părea că nevoia clanului și nevoia lui personală mergeau pe același drum.

Pentru încă o clipă, el șovăi, dar apoi se predă în fața presiunii copleșitoare a propriilor instinctele și încuviință din cap.

– Batem palma. Și plecăm imediat după cină.

Sprâncenele ei se arcuiră, apoi încuviință din cap.

– Foarte bine. Îi întâlni privirea. Acum că am hotărât asta, să discutăm despre situația pe care o lăsăm în seama lui Manachan... El a menționat că era cineva pe acoperiș, iar statuia care a căzut a fost împinsă.

Thomas încuviință din cap. Ghicind – știind – pe ce drum avea să o ia mintea ei, îi spuse pe scurt ce descoperise, la fel cum făcuse cu Manachan cu câteva ore în urmă.

Lucilla ascultă cu un aer grav. Când el termină, ea se gândi, apoi spuse:

– Să presupunem că rezultatele testelor confirmă suspiciunile noastre, dovedind că familia Bradshaw și Joy au fost otrăviți intenționat și, chiar dacă nu putem dovedi acest lucru, suntem destul

de siguri că cineva a împins-o pe Faith pe scări și a ucis-o – și, desigur, cineva a pus vipera în cămară, s-a strecurat în camera mea cu o intenție clară azi-noapte, apoi a împins statuia de pe acoperiș. Totuși, în ciuda faptului că știm toate astea, nu putem să învinovățim pe nimeni pentru că, în teorie, oricine de pe moșie ar fi putut face toate lucrurile astea.

El încuviință din cap. Pe coridorul de dincolo de ușă, sună clopoțelul, chemându-i la masă.

Aplecându-se în față, el se sprijini în baston. Ea se ridică iute, veni lângă el și îi întinse mâna.

El șovăi, dar apoi lăsă deoparte mândria, o apucă de mână și îi permise să-l ajute să se ridice. Odată ridicat în picioare, el îi dădu drumul, trase aer în piept, apoi îi întâlni privirea.

– Nu numai că nu putem să învinovățim pe nimeni, dar nici nu putem să spunem dacă toate incidentele astea sunt legate între ele – dacă persoana care le-a otrăvit pe Joy și pe Faith a fost aceeași care a otrăvit familia Bradshaw, sau a împins statuia de pe acoperiș, sau...

Ea făcu o grimasă și se întoarse spre ușă.

– Deci trebuie să lăsăm toate astea în seama lui Manachan pentru că, în privința asta, noi doi nu mai avem ce să facem.

Ea înaintă încet pentru ca el să poată ține pasul. Thomas o urmă afară din cameră, cuvintele ei răsunându-i în minte.

Și, într-adevăr, Lucilla avea dreptate. În privința descoperirii a ceea ce se afla în spatele întâmplărilor ciudate de pe moșia Carrick, ei doi nu mai aveau nimic de făcut.

Capitolul 12

Plecară de la conacul Carrick în trăsura lui Manachan la scurt timp după cină. Lucilla insistase să-l examineze din nou pe mosier înainte să plece și să rămână cu el cât își lua doza de seară din întăritor.

Manachan fusese surprinzător de ascultător, chiar jovial. Thomas bănuia că, din moment ce unchiul lui obținea exact ceea ce își dorea, nu vedea nici un motiv pentru care să nu se bucure de victorie.

În timp ce înaintau încet pe drumul lung care ducea spre cel principal, se gândi în treacăt la Phantom, care mergea legat de căpăstru în urma trăsurii. Armăsarul nu avea să fie prea bucuros. Oricum,

asemenea stăpânul lui, calul avea o femelă deosebită care să-i distragă atenția, sub forma iepei negre a Lucillei.

Thomas simțea cam același lucru pe care își închipuia că trebuia să-l simtă calul. Nemulțumit de felul în care plecase, și totuși distras de compania în care se afla.

În vreme ce lăsau kilometri în urmă, el își aminti toate lucrurile mărunte de care uitase pentru a se ocupa de evenimente mai serioase.

Când Thomas se mișcă, își dădu seama că Lucilla avusese dreptate când îi spusese că nu putea să stea într-o trăsură prea mult timp.

– N-am aflat niciodată ce a stat în spatele schimbărilor făcute de Nigel privind aprovizionarea cu semințe. Sau celelalte schimbări pe care le-a făcut pe moșie. Sau, bănuiesc, povestea din spatele cailor și a trăsurilor din vechiul hambar.

Întinzându-și piciorul rănit, el se încruntă și își masă coapsa.

Așezată lângă el, Lucilla ridică ușor din umeri.

– I-ai povestit lui Manachan despre toate astea. Nu pot să-mi închipui că nu o să cerceteze și nu o să îndrepte lucrurile.

Trăsura încetini, apoi se întoarse greoi spre drumul principal, îndreptându-se spre sud, spre intrarea în Vale. Pe măsură ce roțile prinseră viteză, mergând mai bine pe suprafața mai netedă, Thomas se uită pe geamul din dreapta, în întuneric, spre Carrick.

– Aș fi vrut să nu fiu nevoit să plec, să nu-l las să se ocupe singur de toate.

– Dar a trebuit să faci asta. Nu există altă cale. Ea se opri, apoi, înțelegând frustrarea pe care o simțea fiindcă fusese nevoit să se supună dorințelor lui Manachan, adăugă: Uneori, trebuie să accepți că dreptul altcuiva de a-și hotărî destinul este mai important decât propriile dorințe.

Comentariul îi atrase din nou atenția spre ea. Lămpile de noapte ale trăsurii erau aprinse; din când în când, lumina de afară alunga umbrele din interior, suficient ca el să-i vadă expresia, să surprindă strălucirea părului ei de foc.

După câteva secunde în care se gândi la cuvintele ei, el remarcă:

– Mi se pare straniu că, dat fiind temperamentul tău, pare că acceptați cu ușurință ceea ce numești poruncile Fecioarei.

Ea își întoarse capul, îi întâlni privirea printre umbre, apoi ridică din umeri și își îndreptă din nou privirea înainte.

– Eu am auzit-o, am primit îndrumarea ei de când eram foarte mică. Nu li se întâmplă tuturor. Dar experiența, mai ales de la o vârstă

fragedă, este un profesor excelent. În ciuda unor porunci care în acel moment mi s-au părut foarte ciudate, ea nu m-a îndrumat niciodată greșit.

Fără îndoială, detaliul acela explica siguranța ei de neclintit, pe care el o simțea atât de puternic înlăuntrul ei. Sprijinindu-și capul îndurerat de banchetă, el închise ochii și se trezi că se gândește la diferență atât de clară dintre ei. Amândoi aveau personalități puternice și independente, dar, chiar dacă ea recunoștea ceea ce făcea, putea să se supună poruncilor sorții. El, în schimb, se opunea din instinct oricărui ordin care venea de la orice altă persoană.

Își petrecură restul călătoriei în tăcere, lucru pentru care el fu recunoscător. Nu cunoștea nici o altă lady, tânără sau nu, care l-ar fi lăsat în pace. Totuși, nu numai că ea nu se simți nevoită să vorbească, dar senzația aceea de calm profund, specifică Lucillei, îl învălui, îl liniști și îl calmă.

Totuși, atunci când trăsura trase în curtea conacului Casphairn, pe pietrișul din fața treptelor care duceau spre ușa de la intrare, el descoperi că încă era departe de a se fi însănătoșit. Îl durea capul, o durere surdă îi vibra în temple, iar piciorul îi zvâcnea. Trebuia să-i permită Lucillei să coboare prima din trăsură ca să-l sprijine.

Sean, care mânase trăsura, veni să îi ajute. De îndată ce Thomas se simți stăpân pe picioarele lui, Lucilla îl trimise să Sean să bată la ușă. Ea rămase lângă Thomas, susținându-l în timp ce el, sprijinindu-se apăsat în baston, se îndreptă încet spre treptele îmbucurător de puține.

Tocmai ajunsese pe verandă și se oprise ca să înalțe capul și să tragă mai adânc aer în piept când ușa se deschise.

Nu majordomul fu cel care privi spre ei, ci Marcus Cynster.

Ochii precum albastrul nopții se ațintiră spre Thomas, apoi îl studiară iute din cap până în picioare, cu o expresie impasibilă, înainte ca Cynster să se uite la sora lui geamănă. Privirile li se întâlniră, apoi Marcus arcui o sprânceană.

Mai fermă ca oricând, Lucilla îi făcu semn să înainteze.

– Vino și ajută-l pe Thomas... are o rană în gamba stângă, așa că ai grijă!

Înainte ca el să apuce să clipească, Marcus era lângă el, în cealaltă parte. La fel de înalt ca el, Marcus îi întinse brațul, iar Thomas se sprijini pe el. Prezența lui Cynster era asemănătoare cu aceea a unui stejar – solid și indestructibil.

Oarecum spre surprinderea lui, el nu simți nici o urmă de antipatie din partea bărbatului pe care îl lăsase inconștient la intrarea în pădurea sacră a Lucillei. Ceea ce simți era o minte foarte ascuțită, care acorda o atenție deosebită tuturor lucrurilor. Și chiar dacă nu își spuseseră nici un cuvânt, Thomas rămase cu impresia clară că Marcus și Lucilla comunicau, chiar dacă el era între ei.

În timp ce trecură de ușa cu arcadă de la intrare, Lucilla anunță:

– Domnul Carrick o să rămână cel puțin câteva zile, până când rana i se vindecă suficient ca să poată călători din nou.

Cu privirea ațintită spre podea, Thomas se gândi că ea vorbea cu Marcus, dar apoi toți trei se opriră, el își înălță capul și fu înghițit de o mare de chipuri prietenoase, toate zâmbind încântate, transmițând un val aproape tangibil de căldură și de îngrijorare.

Menajera, o anume doamnă Broome, îl lovi ușor pe braț și îi spuse că avea să îi pregătească de îndată o cameră. Slujitoarele zâmbiră și făcură reverențe, apoi se strecurară vioaie în urma menajerei. Majordomul, Polby, era acolo, consultându-se cu Lucilla, în timp ce lacheii ieșiseră deja să-l ajute pe Sean să care cufărul, iar mai mulți rândași urmau, probabil, să se îngrijească de cai.

Dacă Thomas s-ar fi gândit cum urma să fie întâmpinat la conac, nu ar fi fost așa; i se păru ușor tulburător. Preț de câteva clipe, rămase în mijlocul acelui val primitor, apoi sunete de pași iuți îl anunțară de apropierea câinilor.

Câinii – un grup mic de ogari – ieșiră valvârtej de sub o arcadă. Foaierul era mare și neregulat, cu scări și o mulțime de coridoare și de arcade care porneau de acolo; câinii ieșiră dinspre cea mai mare și mai impresionantă arcadă. Erau pui sau adulți tineri; adulmecând și fluturându-și urechile, cu fălcile deschise și limbile afară, îi înconjurară pe Thomas, Marcus, Lucilla și Polby – toți îi întâmpinară distrați, lovind ușor capete uriașe, scărpinând urechi și boturi aspre.

Iar în spatele grupului, veneau doi câini pe care Thomas nu îi văzuse de zece ani; chiar dacă erau mult mai mici pe atunci, ceva dinăuntrul lui îi recunoscu imediat. Își sprijini bastonul de picior și, mângâindu-i ușor, Thomas îl privi pe Marcus.

– I-ai înmulțit? Cu capul, arătă spre cei doi câini care se îndreptau agale spre ei.

Marcus, la fel de distras de câini, încuviință din cap.

– Am luat alți câini de la crescători. În treacăt, el întâlni privirea lui Thomas. Tu ești responsabil pentru asta, oarecum... tu ni i-ai dat pe Artemis și Apollo, iar de acolo a început totul.

Cei doi câini mai bătrâni ajunseră, în sfârșit, lângă ei. Din instinct, animalele mai tinere făcură loc și se traseră în spate. Atât Artemis, cât și Apollo se opriră în fața lui Thomas, se uitară în sus și, cu ochii lor de chihlimbar, îi cercetară fața, apoi se așezară amândoi și își ridicară labele.

Thomas se simți dezarmat. Râse și luă fiecare lăbuță, o strânse ușor, apoi dădu drumul câinilor și le mângâie capetele aspre.

– Arată foarte bine.

Nu continuase să-i crească, dar știa totul despre ogarii scoțieni.

Marcus ridică din umeri.

– În primul rând, sunt o rasă bună.

Ușa din față fusese închisă, iar mulțimea de oameni se risipise. Thomas auzi undeva în depărtare sunetul trăsurii lui Manachan, care se îndepărta, și zări un lacheu care dispăru pe scările principale cu bagajul lui.

Lucilla se întoarse spre el.

– Vii cu mine și cu Marcus în salon ca să bem o ceașcă de ceai sau ai prefera să te retragi? Doamna Broome ți-a pregătit deja camera.

Ea insistase ca el să împartă patul cu ea, dar, din moment ce tocmai sosiseră, poate că în acea seară nu aveau să o facă, și având în vedere cât de rău se simțea, probabil era mai bine.

– Nu am mintea atât de limpede precum mi-aș dori. Era purul adevăr. Cred că ar fi mai bine să mă retrag.

Spera să se schimbe asta odată ajuns la etaj.

Un lacheu robust făcu un pas în față.

– Dacă vreți să vă sprijiniți de mine, domnule, pot să vă ajut să mergeți în camera dumneavoastră.

Marcus făcu un pas înapoi. El surprinse privirea lui Thomas și încuviință scurt din cap.

– Vorbim mâine.

În cuvintele lui era o promisiune pe care Thomas ar fi trebuit să fie mort ca să o rateze, dar nu simți nici o urmă de agresivitate în expresia sau în postura lui Marcus.

Detaliu care, când îi permise Lucillei să-l ia de braț și, între ea și lacheu, se îndreptă spre scări, îi dădu de gândit lui Thomas.

Efortul de a urca treptele îi șterse toate gândurile, concentrându-se doar pe nevoia de a rezista suficient pentru a ajunge să se prăbușească în patul minunat de moale pe care îl avea în minte. Din fericire, camera pe care o pregătiseră pentru el se afla la primul etaj, la baza unuia din turnuri.

Îl lăsă pe lacheu să plece, dar nu avea puterea să o lase să plece pe Lucilla. Dar ea pur și simplu îi aruncă o privire care parcă spunea „nu fi ridicol!" și începu să-l ajute să se dezbrace.

În cele din urmă, îmbrăcat aproape decent, el fu nevoit să se oprească și să-și tragă sufletul. Așezându-se pe un scaun, cu brațele sprijinite pe coapse și cu capul aplecat înainte, murmură:

– Chiar dacă nu-mi place ideea de a lua vreuna dintre poțiunile tale, dacă ai ceva care să-mi aline durerea, o să iau cu plăcere.

Ea îl privi o clipă – el putu să-i simtă privirea – apoi îi atinse creștetul capului.

– Așteaptă acolo!

El nu știu cât timp fusese plecată, dar nu păru să fi trecut mai mult de o clipă înainte ca ea să se întoarcă și să-i pună un pahărel în mână. Avea o poțiune de un roz roșiatic, nu verdele obișnuit pe care se părea că îl aveau poțiunile ei. Se uită la pahar, apoi înghiți lichidul dintr-odată.

Ea luă paharul gol, îl puse deoparte, apoi îl ajută să se ridice și să urce în pat.

Thomas pur și simplu se prăbuși. Ea trase așternuturile și, în timp ce el se întinse pe o parte, îl înveli.

Fu cuprins de o senzație de pace.

Un val de căldură vibră sub pacea aceea adusă de primirea de care se bucurase în foaier.

Cât de diferită fusese de primirea verilor lui!

Primirea binevoitoare și sentimentul de satisfacție pe care îl simțise îl învăluiră și îi îmbrățișară simțurile.

Lucilla îl privi cum adormea.

Chiar dacă nu îi plăceau durerea și slăbiciunea pe care el le resimțea în clipa aceea, ea nu fusese surprinsă de starea lui și se simțise peste măsură de bucuroasă când el îi ceruse și îi acceptase ajutorul.

El era acolo, în Vale, sub acoperișul conacului, doar la un etaj distanță de locul în care trebuia, în cele din urmă, să fie – în camera ei, în patul ei.

Măcar atât reușise cu ajutorul Fecioarei și prin harul ei. Cât despre ce urma, trebuia să aibă încredere că zilele acelea aveau să decurgă așa cum trebuia, iar restul – conștientizarea lui Thomas că el era al ei, iar ea era a lui – avea să vină cu timpul.

Fiecare lucru la timpul lui.

Răsuflarea lui se liniștise, era lină și constantă; trăsăturile i se relaxaseră, fără să dea semne de încordare, de durere continuă.

Mulțumită de felul în care evoluase acea zi, ea ridică lampa, ieși din încăpere și închise ușa. Se opri la etaj, cântări, apoi acceptă inevitabilul și porni pe scări în jos. Știa că Marcus aștepta.

Lucilla intră în salon și închise ușa în urma ei. Chiar dacă putea fi folosită pentru întâlniri oficiale, în încăperea aceea familia se aduna înainte și după cină. Mama ei decorase salonul cu mobilier mai degrabă confortabil decât la modă, genul de canapele și fotolii pufoase și acoperite cu bumbac, care le invitau pe doamne să se relaxeze și să se cufunde în ele, iar pe domni să se întindă în voie.

Așezat pe unul dintre fotoliile din apropierea șemineului, Marcus exact asta făcea. Cu un pahar de whisky între degetele lui lungi, sorbi și o privi în timp ce traversa încăperea până la fotoliul din fața lui.

Când Lucilla se așeză, el lăsă paharul și îi întâlni direct privirea.

– Prima întrebare... știi ce faci?

Ea se uită în ochii lui și îl lăsă să-i vadă siguranța, angajamentul.

– Da.

Era tot ce trebuia să spună.

El citi în ochii ei, apoi își înclină capul în semn de acceptare.

– Bine. Mai sorbi o dată scurt, apoi întrebă: Deci, ce se întâmplă la moșia Carrick?

Ea îi povesti de la început până la sfârșit, fără să ignore nici un detaliu, în afara întâlnirilor ei intime cu Thomas – pe acelea, cu siguranță fratele ei geamăn nu trebuia să le audă, chiar dacă bănuia că avea să își dea seama că avuseseră loc.

Oricum, el o ascultă cu atenție și se concentră, așa cum ea sperase, asupra enigmelor.

Când ea ajunse la finalul poveștii – cererea lui Manachan ca ei doi să plece, faptul că îl ascultaseră și plecaseră –, Marcus făcu o grimasă. Se ridică și se îndreptă spre dulapul cu băuturi, apoi își mai turnă puțin whisky în pahar.

Își arcui o sprânceană spre ea, dar Lucilla clătină din cap.

El se întoarse la fotoliu și aproape că se prăbuși în el. Încruntat, sorbi din pahar, apoi zise:

– Manachan a luat decizia corectă. Dacă făptașul este din interiorul clanului, așa cum sigur pare, cum Manachan este din nou în stare să gestioneze lucrurile, el și numai el e persoana potrivită să facă față situației. Nimeni din afară nu poate și, chiar dacă Thomas face parte din clan, cu Nigel care îl displace și cu ceilalți care îl preferă, prezența

lui acolo nu ar face decât să înrăutățească lucrurile. Marcus bău, apoi adăugă: Mai ales că, în cel mai rău caz, povestea poate continua cu altă crimă.

– Într-adevăr. Ea se opri, apoi spuse: N-am putut să văd altă soluție decât să-l las pe Manachan să se ocupe singur de toată situația. În afară de asta, de-a lungul tuturor anilor, el a câștigat respectul fiecăruia, a fost dintotdeauna deosebit de abil în orice chestiune care a avut legătură cu clanul lui.

– Exact. Marcus încuviință din cap. Chiar dacă nu accept sub nici o formă ideea de a exista un ucigaș sau ucigași – inclusiv unul care te-a avut și încă te are în vizor – care să umble în voie, acum că Manachan și-a recăpătat puterile, trebuie să-i dăm timp să rezolve lucrurile – în interiorul clanului, dacă este posibil.

Ea putu doar să încuviințeze din cap. Pe scurt, acela era motivul pentru care se întorsese acasă.

Privirea întunecată a lui Marcus rămase ațintită spre ea. Lucilla nu reuși să-i descifreze expresia, dar îi simți aprobarea.

– Probabil – el se opri ca să-și golească paharul – salvarea familiei Bradshaw și apoi înrăutățirea stării de sănătate a lui Manachan au fost motivele pentru care Thomas a fost chemat din Glasgow.

Știa că fratele ei geamăn nu se referă la familiile Bradshaw și Forrester, care îi scriseseră lui Thomas, ci la mâna sorții – soarta care, așa cum acceptaseră atât ea, cât și Marcus, îi guverna pe ei și ținuturile asupra cărora vegheau.

– Și – Marcus înclină paharul gol într-o parte, urmărind scânteia luminii prin cristalul fațetat – motivul pentru care a trebuit să te cheme și, implicit, pentru care am fost nevoit să mă ocup de un cap care a durut foarte tare.

Ea zâmbi strengărește și se ridică.

– Am verificat să văd cum ești înainte să plec. Nu era chiar așa de rău. Și – Lucilla își arcui sprânceana spre el – după cum știm cu toții, tu ai un cap foarte tare.

Zâmbetul lui Marcus se desenă alene și mai degrabă intenționat.

– Tu și eu știm asta, dar nu am de gând să-l las pe Carrick să afle.

Ea pufni și, nereușind să-și înăbușe un zâmbet, se întoarse și se îndreptă spre ușă. O deschise, apoi își lăsă fratele geamăn punând țara la cale, asigurându-se că Marcus înțelegea ce însemna Thomas pentru ea și că, deși avea să-l tachineze, avea să-l protejeze pe Thomas la fel cum o proteja pe ea – cu viața lui, dacă era nevoie.

*

Lucilla urcă scările până la primul etaj, apoi se îndreptă spre turnul din sud-est în care se afla camera ei; la un etaj mai sus, camera ei era o încăpere circulară, cu vedere spre verdele pășunilor, până spre orizontul îndepărtat, de unde se iveau zorii zilei.

Era recunoscătoare că Marcus nu pusese mai multe întrebări despre ea și Thomas, pentru că nici ea nu cunoștea răspunsurile.

Ajungând în dreptul camerei de oaspeți de la baza turnului ei, încăperea în care dormea Thomas, ea deschise încet ușa, intră și, la fel de încet, trase zăvorul.

Nu că trebuia să-și facă griji, el dormea profund.

Se duse spre piciorul patului și rămase să se uite la el.

Lăsându-și ochii să urmărească liniile trăsăturilor lui, șuvițele de păr des și negru căzute pe frunte, lungimea elegantă a palmelor și degetelor relaxate pe așternuturi, lăsă ca esența a tot ceea era el și tot ce avea ea nevoie să fie – iubit, consort, soț – să se strecoare și să se imprime în mintea și în sufletul ei.

Reușise să ajungă la primul nivel; erau iubiți, iar el nu încercase să se retragă ori să nege acea legătură. Cât despre a-i fi consort, fusese protector cu ea încă de la bun început; când venea vorba de ea, aceea era o parte a firii lui pe care nu încercase niciodată să o suprime și nici, bănuia ea, nu era vreodată în stare să o facă. Cel din urmă titlu avea să fie cel mai greu de acceptat pentru el; de fapt, reprezenta declarația oficială că el era al ei și că avea să rămână alături de ea pentru tot restul zilelor.

Ca el să accepte să-i fie soț era angajamentul adevărat și final, singurul care, pentru ea și pentru el, conta cu adevărat.

Știa dincolo de orice îndoială că nu avea să mai fie niciodată împăcat, nu avea să mai găsească vreodată satisfacție adevărată și trainică în viață dacă nu era acolo, trăind alături de ea, unde îi era locul.

Să-și asume rolul pe care trebuia să-l îndeplinească, pentru care era menit, în ciuda rezistenței lui alimentate de convingerea că viața lui se găsea în altă parte.

Dar în seara aceea ea nu putea să facă nimic pentru cauza lor – a ei, a lui și a Fecioarei.

Chiar dacă el insistase să poarte pantaloni, se părea că dormea fără cămașă; forța musculoasă a brațelor lui, puterea umerilor lui erau dezvăluite, expuse pe așternuturile de culoare fildeșului.

Poțiunea pe care i-o dăduse conținuse o cantitate suficientă de suc de mac ca să-i ia durerea și să-l cufunde într-un somn vindecător; nu avea să se agite prea curând.

Ea rămase în tăcere, studiindu-i încă o clipă silueta adormită. Insistase că, acolo, în Vale, el trebuia să împartă patul cu ea, iar pentru a câștiga ceea ce avea nevoie, era dispusă să se adapteze.

Thomas se trezi și văzu că lumina cenușie dinaintea zorilor se strecura prin ferestrele fără draperii, iar Lucilla, caldă, stătea ghemuită lângă el.

El era întins pe spate, cu capul pe pernele groase. Fără să-și miște capul, el studie camera, atât cât putea să vadă. Chiar dacă amintirile îi erau tulburi, era foarte sigur că acelea erau camera și patul în care adormise cu o seară înainte.

Deci Lucilla își schimbase strategia; nu erau camera și nu patul ei, dar tot le împărțea cu el.

Buzele lui se arcuiră. Își lasă pleoapele să se închidă din nou, crezând că astfel avea să gândească mai limpede. În schimb, cu ochii închiși, celelalte simțuri i se treziră la viață și fu învăluit de conștientizarea prezenței ei.

Exista o realitate trupească în momentul acela. Un bărbat adult și o femeie adultă care împărțeau un pat. Simplu. Necomplicat.

Stăteau întinși, calzi sub așternuturi, cu mușchii relaxați, sub povara somnului. Ușa era închisă și, dincolo de ea, nimeni nu se mișca.

Încet, nervurile lui, pielea lui reveniră la viață.

Ea îmbrăcase o cămașă de noapte, iar bumbacul fin era o barieră iluzorie care-l despărțea de pielea ei goală. Forma voluptuoasă a posteriorului ei era lipită de o parte a mijlocului lui, linia elegantă a coloanei fiind apăsată de el.

Durerea de cap i se domolise și aproape că nu o mai simțea; încă îl sâcâia rana din gambă, dar durerea se potolise și era ușor de ignorat.

Însă acest lucru nu era valabil pentru durerea tot mai intensă dintre coapsele lui.

Trase adânc aer în piept, umplându-și plămânii cu parfumul ei ademenitor. Un amestec de ierburi și flori, o combinație bogată de miresme care îi aminteau de sfârșitul primăverii și începutul verii, de prospețimea strălucitoare ce se transforma în ceva delicios, ce se afla dincolo de dorință, în ceva râvnit.

Promisiunea aceea era acolo, în ea, purtată în simțurile lui în atâtea feluri.

Se întinse spre ea, spre promisiunea aceea, fermecat, incapabil să reziste.

Nefiind nevoit să reziste, nu acolo, în lumea aceea liniștită și intimă.

Deschise ochii și se întoarse spre ea, cu grijă să nu o împingă.

Ea era ghemuită pe o parte, cu spatele la el și cu capul aplecat, având fața pe jumătate îngropată în pernă și așternuturile trase peste umăr. Părul i se desena într-o dezordine sălbatică peste perne; mai multe bucle se aflau sub obrazul lui, șuvițele mătăsoase prinzându-i-se în barba nerasă.

Țesătura moale a cămășii de noapte îi mângâie pieptul. El era deja tare și pregătit pentru ea, cu erecția vizibilă sub pantaloni. Eliberarea era în așteptare, dar atât de aproape! Zvâcnirea dorinței era atât de reală și de palpabilă, încât nu se mai gândi la nimic, renunță la orice idee de a încerca să facă planuri și de a se stăpâni, și pur și simplu se lăsă acel moment să-l poarte oriunde voia.

Și în orice fel voia.

Întinzându-se peste ea, își strecură mâna pe sub brațul ei, apoi își întinse delicat palma și degetele pe sânul ei. Movila îi umplu mâna; el strânse și simți carnea fermă. Ea se mișcă languros. Continuă să mângâie până când sfârcul ei deveni o perlă tare sub palma lui, apoi își îndreptă atenția spre celălalt sân.

Lucilla murmură ceva fără noimă, scoțând doar un sunet de plăcere. Apoi se întinse, iar coloana i se arcui asemenea unei pisici, mișcarea apăsând mai hotărât sânul în mâna lui și frecându-și posteriorul de mădularul lui. Ea se opri pentru o fracțiune de secundă, apoi, voit, își mișcă șoldurile pe el, mângâindu-l cu încântare. O invitație fără cuvinte.

O invitație pe care el avea de gând să o accepte, dar în momentul ales de el sau, ca să fie mai precis, în acord cu ritmul care pusese stăpânire pe simțurile lui.

El se dădu mai aproape, folosindu-și greutatea șoldurilor, picioarelor și pieptul ca să o țintuiască pe loc, fără să o imobilizeze, dar lăsându-i puțină libertate ca să preia inițiativa.

Lucilla se trezi îndeajuns cât să conștientizeze senzația că el se apăsa în spatele ei, că era lipită de el, ținută captivă. Vălul somnului încă zăbovea, nori tulburi de tihnă asigurând-o că totul era bine și nu era nevoie să se trezească, dar faptul că îl simți atât de aproape, atât de cald și de puternic îi trezi fiecare nerv și îi aduse simțurile la viață.

Surprinsă și uimită, i se tăie răsuflarea și scoase un geamăt de plăcere când mâinile lui continuară să-i maseze sânii cu o atingere care, chiar dacă hotărâtă, era aproape languroasă.

Unul dintre picioarele lui era așezat greu peste al ei; Thomas stătea pe jumătate peste ea. Se gândi dacă trebuia să se întoarcă, în brațele lui, dar toate intențiile ei se risipiră pentru că, după ce îi descheie cămașa de noapte, el își strecură o mână mare prin deschizătură și își apăsă palma tare – încet, delicat, dar ferm – peste sânul ei plin.

Simțurile i se concentrară doar pe atingerea lui, pe simpla revendicare.

Răsuflă întretăiat, iar orice urmă de gând conștient de care mai era în stare fu destrămat și se risipi în patru zări.

Cu ochii închiși, își lăsă capul pe spate și se lăsă cuprinsă de propriile simțuri, se lăsă copleșită de ele și de el.

Cu umerii lipiți de spatele ei, el își înălță capul și își îndreptă buzele spre adâncitura gâtului ei. Urmări cu buzele linia încordată, până la scobitura de sub ureche. Apoi deschise gura și apăsă săruturi fierbinți și umede pe aceeași linie.

În tot acel timp, mâna lui continuă să se joace, să frământe și să-i revendice sânii.

Până ce deveniră insuportabil de grei, cu sfârcuri incredibil de tari.

Până când ea abia dacă reuși să respire prin greutatea vibrantă a căldurii care creștea înăuntrul ei.

Cu o mână, ea se întinse orbește înapoi, îi găsi fața și, cu degetele, urmări ușor liniile unui obraz fin.

– Thomas...

Nu știuse că avea atât de multă nevoie înăuntrul ei, și totuși, dorința răsună în acel cuvânt, în acea rugăminte.

El murmură ceva, dar ea nu reuși să înțeleagă; nu era important să audă, nu în clipa aceea, nu acolo, în bula lor de senzualitate.

El își trase mâna dreaptă dintre sânii ei, dar numai ca să-și înfășoare brațul în jurul ei și să o ridice suficient încât să-și strecoare brațul stâng sub ea. O strânse mai aproape de el. Ținând-o mai ușor cu mâna stângă, dreapta îi alunecă prin deschizătura cămășii de noapte ca să-i dezmierde sânii cu o atingere înflăcărată, grea și iscusită.

Întețind la fel de iscusit iureșul tot mai învolburat al dorinței pe care îl iscă în interiorul ei.

Apoi mâna dreaptă coborî spre coapsa ei acoperită de bumbac. Toți nervii i se aprinseră, apoi se încordară. Trecând de genunchi, el găsi tivul cămășii de noapte. Își strecură mâna pe dedesubt, își lipi palma de pielea ei și începu să urce. Se opri să-i mângâie scobitura din spatele genunchiului, apoi își trecu spatele degetelor lacome peste pielea ei și le urcă încet peste partea din spate a coapsei.

Ea simți atingerea până în miezul tensionat, se încordă, dar, când ajunse în partea superioară a coapsei, el își retrase degetele.

Partea din spate a cămășii de noapte se ridicase, trasă de brațul lui. El prinse faldurile și le ridică mai sus, apăsându-le peste mijlocul ei, dezvăluindu-i posteriorul. O conștientizare pătrunzătoare îi înfioră pielea. Simți mângâierea pantalonilor peste formele ei goale. Simți proeminența excitării lui, acoperită de ultimul strat de material. Eliberându-i cămașa de noapte, el își trase șoldurile în spate suficient ca să-i atingă rotunjimile posteriorului.

Și urmări în voie, dezmierdă și mângâie.

Languros.

Înflăcărarea crescu, neînduplecată și puternică, devenind sălbatică. Și totuși, nu exista nici o grabă în atingerea lui, în pulsația tare a pasiunii pe care o simțea că se dezlănțuie în ei.

Vibra sub pielea lor, ținându-i captivi în pulsația lentă, constantă, tot mai puternică.

Simți mărgele de sudoare pe piele. O dorință flămândă și neliniștită crescu și o copleși.

Apoi degetele lui alunecară în jos, se avântară în adâncitura dintre coapse și se cufundară.

Umezeala fierbinte întâlni simțurile lui Thomas. Cu pleoapele grele și cu ochii închiși, răsuflă adânc și apăsă două degete, găsind intrarea feminității ei și împrăștiind nectarul primitor peste buzele excitate.

În jurul lor, camera era cufundată în tăcere. Singurele sunete care ajungeau la ei erau propriile răsuflări încordate și bătăile inimilor lor.

Abia dacă era suficientă lumină ca să vadă, așternuturile ascundeau totul, iar ochii le erau închiși.

Totuși, simțurile lor nu fuseseră niciodată atât de treze, atât de vii și de copleșite. Cu conștientizarea lui redusă la atingere și nimic mai mult, pielea ei nu se simțise niciodată atât de mătăsoasă și de netedă, atât de fină și de perfectă, formele ei nu păruseră

nicicând atât de îmbătătoare, atât de minunat sculptate. Atât de ademenitoare.

Și aceeași voluptate care o încorseta pe el o încorseta și pe ea. El putea doar să-și închipuie ceea ce, în starea aceea înflăcărată, simțea ea – acel simplu gând imprima o ascuțime viscerală a nevoii lui crescânde.

Nevoia lor fierbinte, grea, impunătoare.

El își apăsă degetele adânc, apoi mai adânc, mângâie, iar ea își mișcă șoldurile, căutând, având nevoie, dorindu-și nebunește.

Își retrase mâna și își împinse pantalonii în jos. Mădularul i se ivi numaidecât, iar el se dădu mai aproape. Lipindu-și mai bine șoldurile de ale ei, el își strecură membrul tare în deschizătura dintre coapsele ei; îi apucă șoldurile și o ținu nemișcată, îi atinse cu vârful intrarea feminității, apoi se cufundă.

Înăuntru. Mai adânc.

Greutatea lui se sprijini într-un cot, cu o mână pe plinătatea sânului ei, cealaltă pe linia șoldului. O ținu nemișcată și se avântă hotărât înăuntrul trupului ei, până ce ajunse să se odihnească cu toată lungimea mădularului în moliciunea ei mistuitoare.

Trupul ei se încordă în jurul lui într-o îmbrățișare primitoare, care îl făcu să se cutremure de nevoie și de dorință.

Dar, chiar când își lăsă greutatea deasupra ei, găsind cea mai bună poziție să o posede, stăpânirea pe care o avusese, care susținuse și dictase ritmul până în clipa aceea, continuă să-l înfrâneze.

El se retrase din căldura ei ispititoare aproape complet, apoi – încet și apăsat – o pătrunse, o umplu din nou, cu vintrele pe formele luxuriante ale posteriorului ei.

Ea murmură și se împinse înapoi ca să-l simtă mai adânc și, chiar dacă el continuă dansul măsurat al penetrării și retragerii, ea păru să accepte vibrația irezistibilă.

De parcă ar fi răsunat în inimile amândurora, s-ar fi învolburat în venele amândurora, nu numai în inima lui.

Sub așternuturi, în lumina cenușie a zorilor timpurii, ei continuară să danseze în ritmul strict, atât de lent, atât de constant, atât de înfierbântat, de amețitor de intens. Atât de imprimat de o dorință înfrânată, încât aproape că îi sufocă. Fiecare nerv era chinuitor de viu, înflăcărat sub efectul unei pasiuni atât de vibrante, neîndurător de impunătoare.

Ar fi putut să întețească ritmul în orice clipă, dar nici unul nu făcu vreo mișcare pentru a rupe vraja. În schimb, se agățară unul de altul și se lăsară conduși, amândoi copleșiți de propriul ritm.

Îngropându-și vârful degetelor în coapsa lui, ea îl ținu lipit de ea, în timp ce tensiunea îi cutremură o ultimă dată, apoi, arcuindu-se sălbatic, ea atinse punctul culminant cu un strigăt suspinat.

Sunetul îi umplu urechile, iar el o urmă orbește, ținând-o nemișcată și penetrând în adâncul feminității ei.

Eliberarea îl cuprinse în brațele ei. Îl copleși și îl goli.

Se eliberă în trupul ei predat, simți cum sămânța lui invadează căldura întunecată a pântecului ei, iar toată tensiunea îl părăsi. Brusc ușurat, se prăbuși peste ea; cu răsuflarea întretăiată, cu inima bătând să-i sară din piept, abia conștient, o strânse în brațe și o ținu aproape.

Și o simți lipindu-se de el, acceptând, ținându-l lângă ea în felul ei caracteristic.

Extazul îl învălui – îi învălui. Îi deposedă de ultimele frânturi de sânge-rece, de orice capacitate de a gândi. Într-un val atât de lung și de hotărât precum ritmul incontestabil care îi stăpânise mai înainte, gloria năvăli peste ei și prin ei și începu să se retragă foarte încet, lăsându-i, în cele din urmă, storși de energie, epuizați și cufundați în plăcere. Plăcere împărtășită, acolo unde conștientizarea plăcerii ei o sporea pe a lui, unde încă exista o uniune care răsuna în interiorul lui chiar și atunci când valul plăcerii se îndepărtase complet.

Acea legătură îl fermeca, nu mai putea să se concentreze. Se simți căldura întunecată a satisfacției; strecurându-se sub așternuturi, cu ea lipită de el, Thomas se predă și permise propriilor simțuri să alunece în acea îmbrățișare liniștitoare.

Poate era doar faptul că se aflau acolo, în Vale, într-un loc liniștit și sigur, și nu mai erau înconjurați de incertitudinea, întrebările și suspiciunile care bântuiau acum conacul Carrick. Întins în pat, cu brațele încrucișate sub cap, Thomas se întrebă dacă era un motiv suficient pentru a explica mulțumirea, sentimentul constant de bine și pacea care îl învăluiseră după ce făcuseră dragoste și care chiar și în acea clipă era intens și ciudat de liniștitor înlăuntrul lui.

Se trezise cu cinci minute înainte să descopere că soarele dimineții se strecura prin fereastră, iar Lucilla nu mai era lângă el. De fapt, nu mai era în cameră. Dar cearșafurile de lângă el încă îi păstrau căldura; era foarte posibil tocmai să fi plecat. Îi păru rău că ratase ocazia

să o vadă, dar și șansa de a afla ce credea ea despre ce se petrecuse între ei. Oricum, nu exista nici un motiv pentru care să-și închipuie că interludiul o afectase la fel de ciudat pe cât părea că îl afectase pe el.

În ochii lui, ceva nou se dezvăluise în acel moment, ceva neașteptat, ceva ce nu înțelegea, îl intriga și îi capta atenția.

După standardele tuturor, el era un bărbat experimentat. A descoperi ceva nou într-un act pe care îl făcuse de nenumărate ori era ceva ce sigur îi atrăgea atenția. Desigur, prima dată când o avusese pe Lucilla sub el fusese extrem de intens, dar acum... Nu era vorba doar despre ea, ci mai degrabă despre el și ea împreună în locul acela, ceva ce părea să deschidă noi căi de explorat.

Ceea ce, pentru un bărbat cu dorința lui, era o adevărată ispită.

Din fericire, mai avea cel puțin câteva nopți în care trebuia să împartă patul cu Lucilla.

Lăsă un zâmbet strengăresc să-i arcuiască buzele, apoi aruncă așternuturile deoparte. Se ridică și se așeză pe marginea patului, apoi se opri să-și studieze rănile. Capul nu îl mai durea deloc; se întinse și urmări umflătura de deasupra urechii stângi și se bucură să simtă că se redusese și îl durea numai puțin la atingere.

Cât despre picior, exista o oarecare durere acolo, dar o examinare rapidă îi arătă că roșeața din jurul rănii și a cusăturilor deja se estompa. Indiferent ce unguent aplicase Lucilla pe rană, părea să funcționeze; rana era uscată și chiar și el putea să vadă că nu exista nici o infecție.

Cu grijă, se ridică în picioare. Își lăsase bastonul sprijinit de noptieră; îl apucă de mâner și încercă să meargă. Pasul îi era mai puțin șchiopătat decât cu o zi înainte, dar estimarea Lucillei că mai era nevoie de câteva zile până să riște să meargă călare părea să se dovedească a fi corectă.

Când ajunse la lavoar, puse bastonul deoparte, ridică urciorul și turnă apă în vas.

Fusese constrâns să rămână în Vale. Totuși, acum era dispus să recunoască – măcar față de el dacă nu față de altcineva –că hotărârea de a veni acolo și a rămâne fusese cea mai bună decizie. De câțiva ani avea de gând să se căsătorească, dar se poticnise la alegerea unei soții. Chiar dacă se prefăcuse că analiza serios perspectiva, în realitate încă nu luase hotărârea finală, nu în inima lui.

Ce îi spusese Manachan despre faptul că trebuia să învețe să gândească atât cu inima, cât și cu mintea? Ca de obicei, unchiul lui avusese dreptate.

El avea nevoie de o soție, iar când urma să se întoarcă la Glasgow trebuia să acționeze, să aleagă o tânără potrivită, să o ceară de soție și să ajungă în fața altarului. Iar pentru îndeplinirea acestui plan, legătura lui cu Lucilla trebuia să ardă ultimele rămășițe ale atracției din trecut pe care o simțea pentru ea. Era conștient de faptul că acela era efectul pasiunii – dacă i te împotriveai și o suprimai, nu murea niciodată, iar dacă era lăsată să se aprindă și să ardă, se transforma în scrum.

Voia să reducă atracția lui profund înrădăcinată pentru Lucilla dacă nu la indiferență rece, măcar la un sentiment temperat, pe care putea să-l lase cu ușurință în urmă... Faptul că nu făcuse acest lucru mai devreme era, fără îndoială, motivul pentru care amintirea ei pătrunsese atât de vie și de insistentă în încercările lui de a se concentra asupra tinerelor lady potrivite. Ea și entuziasmul ei înnăscut nu își pierduseră niciodată puterea asupra minții lui pentru că ei doi nu permiseseră niciodată pasiunii lor suprimate să se aprindă.

Acum o făcuseră, iar rezultatul era, într-adevăr, atât de captivant pe cât promisese dintotdeauna să fie, dar era numai pasiune. Încă vreo câteva zile, doar câteva nopți în patul ei, și el avea să fie în stare să plece și, în sfârșit, cum se cuvenea, să-și vadă mai departe de viață.

Apucă o cârpă și o înmuie în apă. Era înviorător de rece, dar, pe măsură ce se curăța, se gândi la ce ceea ce avea să-i aducă ziua aceea, inclusiv la prima lui întâlnire serioasă cu Marcus și la felul în care avea să decurgă restul zilei.

Capitolul 13

Thomas urmă sunetele vocilor pe o scară în spirală și ieși în ceea ce se dovedi a fi un podium într-un colț al unei încăperi uriașe.

Lucilla stătea la o masă lungă, ce ocupa cea mai mare parte a podiumului; se așezase cu fața spre restul încăperii, care era plină de mese și de băncuțe la care stăteau diferite grupuri de oameni. Unii erau, evident, din personalul conacului, dar alții păreau să fie rândași și muncitori.

Curios, Thomas privi în jur. Oamenii se uitară în direcția lui și îi zâmbiră; unii încuviințară din cap.

Neștiind unde să se așeze, își plecă politicos capul în semn de răspuns și întoarse privirea spre Lucilla.

Ea observase privirile aruncate din sală. Se uită la el, zâmbi și îi făcu semn spre scaunul de lângă ea.

El înaintă șchiopătat, observând că Marcus stătea de cealaltă parte a Lucillei, chiar dacă nu la fel de aproape ca locul spre care fusese invitat. Apucând scaunul, el îl trase de sub masă.

Marcus ridică privirea, o întâlni în treacăt pe a lui și încuviință din cap.

Încuviință și el și se așeză. Nu existase nici o ostilitate în privirea întunecată a lui Marcus, dar nici o primire grozavă, ci mai degrabă o vigilență. De parcă fratele geamăn al Lucillei se abținea de la emiterea vreunei judecăți. Decizând că era totul era în regulă, Thomas dădu să ridice capacele diferitelor platouri acoperite și aranjate pe masă înaintea lor.

Nimeni altcineva nu stătea la ceea ce înțelegea că era o masă a nobililor.

După ce se servi din terciul excelent, combinat cu mierea cea mai delicioasă pe care o gustase vreodată, el murmură:

– Mai aveți frați și... doar o soră, nu? El aruncă o privire spre Lucilla. Ei se află aici la conac?

Ea clătină din cap.

– Nu, în prezent nu. Ocupată să-și întindă marmeladă pe o felie de pâine prăjită, ea explică: Annabelle – ea are 24 de ani – este acum la oraș, cu unchiul și mătușa, ducele și ducesa. Este cam de aceeași vârstă cu fiica lor, Louisa, și cu alte două dintre verișoarele noastre, așa că cele patru se amuză împreună în timpul sezonului.

Un mormăit scos de Marcus sugeră cum patru tinere de vârsta aceea puteau *să se amuze* pe durata sezonului londonez.

– Și Calvin – el e următorul, are 21 de ani – este în oraș, stă cu unul dintre verii lui *papa* și cu familia acestuia. Calvin și fiul lor, Martin, și alți doi membri ai familiei s-au întors recent de la universitate, așa că se bucură de primul lor sezon la oraș.

Marcus împinse într-o parte castronul de terci gol și se întinse spre un platoul acoperit, care conținea kedgeree[1].

– Sunt sigur că o să facă tot felul de prostii, dar fratele și verii lui *papa* sunt acolo ca să-i aducă pe calea cea dreaptă. El se opri, apoi

[1] Mic dejun tradițional englezesc, ce își are originile în India. Se prepară din pește afumat, orez, ouă fierte și mirodenii. (n.tr.)

făcu un semn din cap spre sora lui geamănă. Ca să nu mai vorbim de mătușa noastră, de nevestele verilor, de bunica noastră și de prietenele ei.

Lucilla chicoti.

– Într-adevăr. Și încă nu l-am menționat pe Carter, artistul nostru în devenire – are doar 20 de ani și a plecat în călătoria pe continent cu mama și *papa*.

– Dar, spuse Marcus, în timp ce ei o să se bucure de priveliști, Carter o să bântuie fiecare muzeu și galerie pe care o să le găsească.

– Ei bine, continuă Lucilla, acesta este motivul pentru care a plecat, să vadă picturile marilor maeștri și cât mai multe opere celebre.

Thomas se opri, apoi se aventură:

– Din calculele mele, asta înseamnă că voi doi ați rămas să aveți grijă de casă.

Dincolo de Lucilla, Marcus încuviință din cap.

– Într-adevăr. Apoi ridică din umeri și se uită în farfurie. Dar, la urma urmei, ăsta e rolul nostru, să veghem asupra tuturor celor de aici.

Thomas ascultase cu atenție, dar nu surprinse în vocea adâncă a lui Marcus nici urmă de resentimente, nici măcar o ușoară reticență. Gândindu-se la comentariile despre frații lor, la faptul că cei doi, chiar mai mult decât ceilalți, puteau să se impună la orice masă mondenă din Londra, fu nevoit să se întrebe de ce nici unul dintre ei nu plecase spre sud; cei mai mulți ar fi făcut-o imediat. Poate că se născuseră în Vale, iar mama era din Scoția, dar tatăl lor era englez, descendentul unui ducat britanic. Peste capul Lucillei, se uită la Marcus.

– Nu te deranjează?

Chiar dacă îi adresă întrebarea lui Marcus, el o întreba și pe Lucilla. Își coborî privirea spre ea.

– Ați fi putut să plecați la Londra și să faceți senzație prin sălile de bal, dar ați rămas aici.

Lucilla se uită în ochii lui pentru o clipă, apoi spuse pur și simplu:

– Aici trebuie să fim. Se opri, apoi își îndreptă privirea spre sala din fața lor. N-am fi fericiți nicăieri altundeva, așa că nici unul dintre noi nu se deranjează să se ducă la sud și să se prefacă, spuse ea ridicând ușor din umeri și se întinse după ceașca de ceai.

Marcus chicoti în barbă.

– Spre consternarea mătușii și a prietenilor ei. Totuși, părinții noștri sunt mai înțelegători.

Thomas mâncă preț de câteva minute. Observase neclintirea Lucillei în privința drumului ei în viață; se părea că fratele ei geamăn împărtășea aceleași convingeri, aceeași certitudine că acolo se afla viitorul lui. Acolo trebuia să fie.

Trebuia să fie liniștitor și încurajator să ai o asemenea certitudine absolută.

În cele din urmă, dând deoparte farfuria, se întinse spre ibric și își turnă cafea. Atât Lucilla, cât și Marcus terminară de mâncat; asemenea lui, se bucurau de o ultimă ceașcă – ceai pentru Lucilla și cafea pentru Marcus.

El avea să rămână acolo doar câteva zile, dar era obișnuit cu afacerile, să fie implicat în vreo activitate în timpul zilei... În plus, era curios. Majoritatea celor din sală plecaseră, iar câțiva erau încă serviți de slujitoare. El făcu un gest spre sală.

– Îmi închipui că aici este un loc comun?

Lucilla încuviință din cap.

– Este Sala Mare –cea dintâi Sală Mare a conacului – și încă funcționează ca atare. Toți cei care lucrează pe pământurile conacului, inclusiv cei din fermele noastre, vin aici ca să mănânce.

– Nu este un lucru atât de ciudat pe cât pare, spuse Marcus, pentru că toate fermele noastre sunt dispuse în jurul conacului. Dacă te plimbi de-a lungul gardului care îl împrejmuiește, o să vezi câteva ferme, și toate se zăresc din turnul conacului. Deci, conacul se află în centrul ținutului Vale atât la propriu, cât și la figurat.

– Și cum noi, ca și familia Carrick, rămânem înzăpeziți mare parte din an, spuse Lucilla, s-a hotărât cu multă vreme în urmă că era logic ca toți cei de pe moșie să vină la conac în perioadele astea. Ea întâlni privirea lui Thomas. Este mai sigur așa.

El încuviință din cap.

– Îmi aduc aminte de Ajunul Crăciunului, când am rămas cu toții înzăpeziți în cabana familiei Fields. Furtunile de zăpadă sunt destul de aspre acum, dar în urmă cu un secol sau chiar mai mult, ar fi fost groaznic de greu să rămâi izolat săptămâni întregi în colibele acelea șubrede. El lovi ușor în masă, apoi recunoscu: Mi-aș fi dorit ca și familia Carrick să aibă un sistem asemănător, dar, din păcate, acum familiile sunt, să spunem, destul de libere în gândire. Dacă primul Carrick ar fi impus un sistem asemănător cu al vostru, poate că ar fi funcționat, dar acum fermele sunt prea departe, iar fiecare familie sau grup de familii tinde să se descurce pe cont propriu și să ceară ajutor doar când ajung în situații disperate.

Marcus își înclină capul.

– Mândrie. Este o graniță subțire care nu trebuie trecută când vrei să echilibrezi independența și comunitatea.

Menajera veni valvârtej. Zâmbind, se opri în fața mesei, își plecă scurt capul spre Thomas și Marcus, apoi își ațintă privirea spre Lucilla.

– Dacă doriți, milady, aș vrea să aleg meniurile ca să-i pot trimite pe băieți la Ayr. Am amânat călătoria obișnuită la piață cât timp ați lipsit.

– Da, bineînțeles.

Lucilla își împinse scaunul de sub masă.

În ciuda rănii, Thomas fu în picioare înainte ca Marcus să apuce să se ridice; trase scaunul greu pentru ea.

Ea zâmbi – deosebit de călduros – spre el.

– Mulțumesc. Simte-te liber să umbli pe oriunde vrei. Rana o să-ți dea de veste dacă exagerezi cu efortul, dar nici nu o să te ajute să stai toată ziua. Dacă ai nelămuriri, întreabă pe oricine. Toți de aici o să fie încântați să te ajute.

Își înclină capul.

– Mă voi strădui să mă distrez.

Ea râse și plecă, îndreptându-se spre o latură a sălii și coborând două trepte mici ca să i se alăture menajerei. Cu capetele apropiate unul de altul, traversară sala imensă.

Thomas nu își terminase cafeaua; se așeză înapoi pe scaun și luă ceașca.

Cum își băuse cafeaua, Marcus îl privi pe Thomas.

– A spus asta la propriu. Ceva ce semăna cu amuzamentul licări în ochii de un albastru-închis ai lui Marcus. Să fii absolut sigur că nimeni de aici nu o să te lase să te pierzi, iar toată lumea o să fie bucuroasă să-ți răspundă indiferent ce întrebi.

Thomas nu era prea sigur ce trebuia să înțeleagă din toate acestea – nici din cuvinte, nici din amuzamentul din spatele lor. Se așteptase să aibă un început mult mai încordat cu Marcus, dar se părea că Lucilla avusese dreptate, iar fratele ei chiar avea aceeași determinare ca ea.

– Eu trebuie să plec ca să văd care este starea culturilor împreună cu fermierii noștri. Marcus își puse ceașca jos și întâlni privirea lui Thomas. Azi-noapte, Lucilla mi-a povestit despre întâmplările ciudate petrecute la moșia Carrick. A menționat că există o problemă legată de aprovizionarea cu semințe. O să vorbesc azi cu negustorul

de semințe din regiune... Urmează să ni se alăture la câmp. Este același negustor de la care cumpără familia Carrick. Dacă vrei, pot să întreb dacă au fost ceva probleme. Omul mă cunoaște și prețuiește afacerea cu noi. Dacă îl întreb, o să-mi spună ce știe.

Thomas se uită la masă preț de câteva secunde, gândindu-se. Dacă ar fi fost Manachan cel care avusese de-a face cu negustorul, nici nu s-ar fi gândit la așa ceva, dar, dacă nu era moșierul cel care vorbise cu negustorul, bănuia că nu ar fi fost nici o problemă ca Marcus să întrebe. Ridicând privirea, întâlni ochii hotărâți ai lui Marcus și încuviință din cap.

– Mulțumesc. Nu am nici cea mai mică idee ce se întâmplă, dar să aud versiunea celeilalte părți ar putea fi cel mai rapid mod de a afla.

Marcus încuviință din cap și se ridică.

– O să-ți spun ce aflu. El arătă spre arcada din dreapta, în spatele sălii. Biblioteca este pe acolo. Simte-te liber să arunci o privire și, dacă vrei să scrii scrisori, poți folosi biroul din încăpere. Ziarele de la Londra, Edinburgh și Glasgow ajung pe la prânz și o să fie duse tot acolo.

Thomas nu era încântat de ideea de a sta toată ziua, o făcea mult prea des în Glasgow. Își trase ușor scaunul de sub masă.

– Unde sunt grajdurile? Ar trebui să văd ce face Phantom.

Marcus zâmbi larg și arătă spre cea mai mare arcadă.

– Foaierul principal este acolo... O iei pe coridorul din stânga. Mergi drept înainte și ieși pe ușa din capăt, apoi faci stânga și urmezi cărarea. De fapt, nu este cel mai scurt mod a ajunge acolo, dar bănuiesc că o să fie cea mai rapidă cale.

Thomas încuviință, apoi, sprijinindu-se în baston, se ridică în picioare.

– Mulțumesc. Sunt mai degrabă tentat să cred că, în acest caz, cel mai rapid drum este cel mai bun.

Marcus chicoti și îl lăsă singur, dispărând pe coridor.

Thomas se opri, întrebându-se cum se simțea după ce fusese lăsat singur, să facă tot ce voia, fără nici o restricție sau indicație. Trecuse mult timp de când nu mai avusese o asemenea ocazie.

Îndemnându-se să se urnească din loc și considerând că era cel mai bine să iasă din sală și să le lase pe slujitoare să strângă masa, coborî treptele șchiopătând, până ce ajunse pe podeaua sălii și se îndreptă spre arcada principală pe care i-o arătase Marcus.

Iar când trecu pe sub arcada lată, își dădu seama cum se simțea.

Trecuse mult timp de când nu se mai simțise atât de liber.

*

Thomas intră șchiopătînd în grajduri și întrebă de șeful rândașilor.

Un bărbat grizonant înaintă; când văzu cine îl aștepta, fața bărbatului se lumină.

– Ah, domnule Carrick! Sunt Jenks. Bărbatul plecă respectuos capul. Bănuiesc că ați venit să vă vedeți calul. Ce animal minunat!

Jenks îi făcu semn lui Thomas să se îndrepte spre boxele aflate înăuntrul grajdului lung.

– Sean a spus că numele animalului este Phantom. Conformație frumoasă, dacă nu vă deranjează să o spun.

– Absolut deloc. Thomas aruncă o privire spre bărbatul mai în vârstă, care încetini ca să țină pasul cu mersul lui șchiopătat. Și eu sunt foarte mândru de el.

Jenks râse. După începutul promițător, era ușor să înceapă să discute despre aspecte mai sensibile legate de cai. Phantom părea foarte mulțumit în noua lui boxă; după ce admiră armăsarul și împărtășiră povești despre caii pe care îi mai avuseseră, Jenks îl îndemnă pe Thomas să se uite și la alți cai de care se îngrijea.

– Chiar avem noroc cu vărul domnului Cynster, care este dresor de rase pursânge. Domnul Demon Cynster alege toți caii familiei, așa că avem ceva nestemate. Cum ar fi frumusețea asta mică.

Jenks se opri și se aplecă spre ușa unei boxe. Thomas i se alătură și se uită la iapa neagră a Lucillei.

Jenks oftă.

– Este așa de elegantă!

„La fel ca stăpâna ei." Decât să spună ceva atât de revelator cu voce tare, Thomas zise:

– Îmi aduc aminte că ultima dată când am văzut-o călare pe domnișoara Cynster, acum câțiva ani, avea tot o iapă neagră. Călărește doar cai negri?

Jenks își subție buzele, se gândi, apoi recunoscu:

– Acum, că spuneți asta, toți caii ei au fost negri, dar nu sunt sigur că este ceva intenționat. El își arcui sprâncenele. Trebuie să-mi amintesc să o întreb, când o văd mai târziu, dacă într-adevăr preferă caii negri sau este doar o întâmplare.

Vorbiră despre călăritul prin zonă, despre amintirile lui Thomas, iar de acolo discuția se concentră pe vânătoare și pe ceilalți cai din grajd. În cele din urmă, Thomas se așeză pe o bancă ca să ușureze presiunea din picior și urmări bucuros cum mai mulți rândași – Jenks

i-i prezentase pe toți – defilară unele dintre cele mai frumoase exemplare de cai pe care le văzuse vreodată.

– Da, când vine vorba despre vânătoare, domnișoara Prudence, fiica domnului Demon, are cel mai bun ochi. Chiar mai bun decât al tatălui ei, chiar dacă el nu o să recunoască niciodată asta!

Thomas zâmbi larg. Cu bastonul, el arătă un armăsar mare, de un cenușiu vărgat.

– Cine este?

– E preferatul domnului Marcus – Edward, cunoscut mai bine ca Ned.

– Ned?

Jenks ridică din umeri.

– A fost numit după rege, Edward al III-lea, dar este atât de capricios, încât domnul Marcus a spus că este mai degrabă zgomotosul Ned decât regalul Edward.

Thomas se gândi că era ceva tipic pentru Marcus.

Discutară despre caii și diversele ciudățenii ale familiei Cynster, atât ale celor din ramura locală, cât și ale membrilor mai îndepărtați, care, înțelegea Thomas, îi vizitau des.

– Probabil că o să se întoarcă de îndată ce se termină sezonul de la Londra, iar stăpânul și stăpâna revin acasă. Ducele și ducesa, dar și alte cupluri – nu se pierd din ochi unul pe altul.

Afirmația fusese rostită cu aprobare, iar Thomas nu comentă.

Trecu o oră sau mai mult, apoi Jenks se scuză și plecă să vadă niște ponei pe teren, iar Thomas porni înapoi spre casă, pe același drum pe care îl urmase când ieșise. Drumul înconjura o margine a conacului, deasupra unor grădini terasate, care coborau spre un pârâiaș susurător. Era o priveliște încântătoare, cu o mulțime de plante și flori aduse înfloritor la viață de căldura reflectată de pereții înalți din piatră ai conacului; nimic altceva nu putea să explice o asemenea imagine luxuriantă și vibrantă.

Terasamentele aveau margini din piatră, pereții mai apropiați fiind la înălțimea perfectă ca să te așezi și să te uiți peste covorul multicolor și spre apele clipocind învolburat. Thomas profită de ocazie ca să-și odihnească piciorul, dar și sufletul în pacea și liniștea care se ridicară odată cu parfumul florilor și care, asemenea miresmei lor, îi învăluiră mintea.

Priveliștea era pur și simplu încântătoare... Și deveni cu atât mai frumoasă când, printre flori, o văzu pe Lucilla mai jos, în vale. Lucra în grădină; el își dădu seama că trebuia să fie locul de unde își lua

toate ierburile. Două alte tinere de aceeași vârstă lucrau cot la cot cu ea – probabil erau ucenicele ei.

El rămase așezat, se uită și permise păcii să-l revendice. Pentru ziua aceea, cel puțin pentru acea dimineață, nu mai avea nevoie să facă altceva, putea să se odihnească și să se bucure de sentimentul acela ciudat de libertate. De timpul, de spațiu, de discuțiile pe teme preferate și de ocazia de a-și lăsa ochii să se înfrupte din centrul dorinței lui.

După prânz, ajuns încă o dată în Sala Mare, înconjurat de agitația veselă a gospodăriei, Thomas își spuse că nu putea să irosească toată ziua cu plăceri campestre. Trebuia să-și amintească cine era cu adevărat – Carrick de la Carrick Enterprises.

Porni spre bibliotecă. După ce vorbise cu el la o supă gustoasă, urmată de o gustare rece, Lucilla se scuză ca să se întoarcă în grădini; îi spusese că recolta primii boboci ai ierburilor.

Marcus nu apăruse la prânz; din ceea ce îi spusese la micul dejun, Thomas se gândise că avea să lipsească toată ziua.

Biblioteca se dovedi a fi o altă încăpere enormă, mai mult lungă decât lată. Ferestrele nu erau mari – iernile erau prea reci –, dar în acea cameră erau suficient de dese încât, de îndată ce draperiile lungi din catifea erau trase, așa cum erau acum, încăperea devenea foarte luminoasă.

La fel ca în alte locuri din conac, accentul era pus mai degrabă pe confort decât pe a fi la modă; găseai din plin fotolii cu perne moi, scaune din piele, bine umplute, și canapele, dar și mese laterale cu lămpi. Parchetul era acoperit de covoare mari, orientale, tonurile lor în nuanțe de auriu adăugând o bogăție luxuriantă întregii ambianțe. Șemineul lat găzduia un foc mic și plin de viață, atât cât să țină la distanță frigul firesc adus de zidurile de piatră. Thomas înaintă cu pași șchiopătați, privirea lui scrutând numeroasele rafturi care se aliniau de-a lungul pereților. Toate erau pline cu tomuri, cele mai multe legate în piele, care arătau că fuseseră folosite. Era limpede că nu era un salon oficial, ci o încăpere pe care o familie mare o folosea des.

Biroul pe care îl menționase Marcus se afla într-un colț, întors cu fața spre încăpere și spre ferestre. Când ajunse la el, își sprijini bastonul de rafturile din apropiere, apoi se așeză ușor în fotoliul din spatele biroului.

Primul lucru de care trebuia să se ocupe era să-i scrie o scrisoare unchiului său Quentin, ca să-i spună că probabil avea să mai dureze câteva zile înainte să revină în Glasgow. În ciuda intenției lui, avu nevoie de câteva minute bune ca să-și concentreze mintea pe afacerile rămase acolo, ca să-și amintească de chestiunile lăsate pe birou când plecase, ce probleme erau încă nerezolvate. Scufundând în cerneală penița pe care o găsise, își scrise gândurile și sugestiile legate de rezolvarea acelor probleme și își exprimă încrederea că Humphrey și Quentin puteau să se ocupe de problemele menționate în absența lui.

Cât despre absența lui, după ce se gândi, le scrise că suferise, din păcate, o rană minoră care îl împiedica să călătorească vreo câteva zile și că Manachan se simțise rău, dar acum starea lui se ameliorase. Totuși, tensiunile apărute pe moșia Carrick îl forțaseră să se recupereze pe moșia vecină, la Casphairn. Trebuia să le spună lui Quentin și celor de la birou unde să-l găsească dacă era nevoie, dar nu voia să-i neliniștească inutil.

Încheie cu intenția de a reveni la Glasgow peste câteva zile. Se opri, reciti, știind că trebuia să fie mai clar și întrebându-se de ce nu stabilea o dată anume de întoarcere, dar, în cele din urmă, fără să modifice mesajul, semnă, puse sugativa peste hârtie și sigilă scrisoarea, apoi scrijeli adresa pe față.

O tavă de argint se afla pe unul dintre dulapurile laterale, iar mai multe scrisori se odihneau deja pe ea. Apucând bastonul, se ridică în picioare, se îndreptă șchiopătând într-acolo și așeză scrisoarea pe grămada de scrisori. Vreun lacheu sau vreun rândaș avea să fie trimis, fără îndoială, să ducă scrisorile în sat mai târziu în după-amiaza aceea. Thomas știa că poștalioanele treceau în fiecare seară pe drumul principal; scrisoarea lui avea să ajungă la Glasgow a doua zi dimineață.

Observase mai devreme un teanc de ziare stivuite pe o masă joasă din fața celei mai lungi canapele din piele. Îndreptându-se șchiopătat într-acolo, se scufundă în îmbrățișarea pielii fine, își lăsă bastonul deoparte și se întinse spre teancul de ziare.

Glasgow, Edinburgh și Londra. Frunzări ziarele din ultimele trei zile – de când plecase din Glasgow – în acea ordine, citind toate știrile de afaceri, aruncând în treacăt o privire pe știrile politice și generale, la articolele de fond, și studiind nepăsător articolele de scandal, dar nu găsi nimic care să fie de real interes. Nimic care să-i trezească entuziasmul și să-i țină mintea ocupată.

Tocmai arunca ultimul ziar înapoi în teanc când ușa se deschise și intră Marcus.

Thomas se uită la ceasul care ticăia pe poliță și își dădu seama că trecuseră mai bine de trei ore. O privire aruncată spre fereastră îi arătă razele aurii ale unui soare fermecător, care apunea peste câmpuri.

Marcus se așeză într-unul dintre fotolii îndreptate spre canapea. Expresia de pe chipul lui era nepăsătoare și nu trăda nimic, dar ochii lui se odihniseră pe Thomas ca și cum îl cântăreau pe el sau ceva legat de el.

Lăsându-se pe spate, Thomas își arcui sprâncenele.

Marcus făcu o grimasă.

– L-am întrebat pe negustorul de semințe despre aprovizionarea stocului de semințe pe moșia Carrick. Se pare că el... Înțeleg că se referea la vărul tău Nigel, care se ocupă acum de moșie, nu? Când Thomas încuviință aprobator din cap, Marcus continuă: Se pare că Nigel a aranjat ca moșia Carrick să fie aprovizionată din ceea ce negustorii numesc reziduuri. Adică ce rămâne din semințe după ce toate comenzile principale au fost onorate. Întrucât semințele se deteriorează în timp, negustorii nu vor să le păstreze, așa că oferă ceea ce le rămâne la prețuri semnificativ reduse.

Thomas se încruntă.

– Dar cât timp trece până când aceste reziduuri sunt livrate?

Cu buzele strânse, Marcus încuviință din cap.

– Este motivul pentru care atât de puține moșii de aici sau de la sud cumpără reziduuri. În momentul în care stocul de semințe este livrat, este prea târziu ca să mai fie plantat, cel puțin nu pentru a permite recoltarea a două culturi complete. Dar cumpărarea de reziduuri este o practică destul de obișnuită pentru moșiile dinspre nord, unde pot spera să obțină o singură recoltă decentă pe an. Aceste moșii își pot permite să aștepte prețuri mai mici. Desigur, este o soluție prin care economisesc bani. Dar pentru noi – Marcus întâlni privirea lui Thomas – și, la fel, pentru moșia Carrick, debutul sezonului cu semințe din reziduuri înseamnă să obținem prea târziu cele două culturi pe care le recoltăm de obicei. Marcus se aplecă în față. Motivul pentru care eu și fermierii – și, mai târziu, negustorul – am mers azi pe câmpuri a fost să evaluăm calitatea semințelor pe care ni le-a furnizat. Prima noastră recoltă este deja ieșită din pământ și ne-am întâlnit pentru a confirma comanda pentru mai târziu, anul ăsta. Comanda este deja pusă deoparte din stocul inițial. Iar aici avem

celălalt mare dezavantaj al cumpărării de reziduuri – în primul rând, pur și simplu pariezi că o să rămână o cantitate suficientă de semințe ca să fii aprovizionat, iar moșia ta ajunge în josul listei când vine vorba de onorarea comenzilor de la sfârșitul anului.

Thomas cântări noile informații.

– Când Manachan a întrebat despre aprovizionarea cu semințe, Nigel a spus că s-a introdus o nouă metodă, iar semințele doar au fost aduse cu întârziere. Strict vorbind, el spunea adevărul. Thomas își ridică privirea spre chipul lui Marcus. Știi care este situația actuală cu fermierii de pe moșia Carrick?

– Comanda de semințe le-a fost livrată ieri. Marcus făcu o grimasă. Dacă plantează semințele imediat, singurul mod de a obține o a doua recoltă este să avem o vară foarte târzie și o toamnă blândă. Cel mai probabil o să obțină o recoltă decentă, iar a doua, care nu o crească suficient, poate fi folosită doar pentru hrana animalelor. Marcus se ridică în picioare. Ceva de băut?

Era devreme, dar... Thomas încuviință din cap.

– Mulțumesc. Se uită cum Marcus se îndreaptă spre bufetul elegant lipit de unul dintre pereți. Whisky, dacă ai.

Marcus râse batjocoritor, de parcă pusese o întrebare stupidă.

După ce reveni și îi întinse lui Thomas un pahar de cristal fațetat cu două degete de lichid de culoarea chihlimbarului aprins, Marcus își ridică propriul pahar, sorbi, apoi se prăbuși înapoi în fotoliu.

Thomas îl studie, apoi puse întrebarea care nu îi dădea pace.

– Ce motiv ar avea un administrator de moșie să comande de la reziduuri?

Marcus îi întâlni privirea.

– Banii, spuse el, apoi ridică din umeri. Nu pot să mă gândesc la altceva.

Whisky-ul era excelent; Thomas simți cum îi încălzește gâtul. Lovind ușor paharul cu un deget, el se încruntă.

– Dacă am înțeles corect explicația ta, chiar dacă la început se pot economisi bani prin cumpărarea de reziduuri, o moșie precum Carrick, unde se pot obține două recolte, riscă să piardă mult mai mult dacă are a doua recoltă neproductivă. Surprinzând privirea lui Marcus, Thomas își arcui sprâncenele. Este o concluzie rezonabilă?

Marcus încuviință din cap.

– Destul de rezonabilă. El sorbi, apoi adăugă mai aspru: Și aproape sigură. Se opri, apoi zise: Ceea ce nu înțeleg este motivul pentru

care Nigel ar face așa ceva. Dacă ai nevoie de bani, crești producția, nu o reduci. Nu are nici un sens să fi făcut asta din prudență.

– Da, într-adevăr. Thomas sorbi, apoi oftă: Din păcate, nu am nici cea mai vagă idee despre situația strâmtorată în care s-ar putea afla moșia – poate că a existat o problemă cu banii disponibili –, dar fără a ști toate detaliile, privind din afară, nu putem să judecăm cum se cuvine. El se mișcă și își relaxă piciorul rănit. Trebuie să-l lăsăm pe Manachan să rezolve problema, o să afle aceste detalii de îndată ce întreabă. Thomas se opri, gândindu-se la toate celelalte întrebări legate de proprietatea Carrick și care rămăseseră fără vreun răspuns, dar nici în privința lor nu putea să facă nimic; după cum fusese de acord, trebuia să lase totul pe seama lui Manachan. Făcu o grimasă. O să le scriu lui Bradshaw și lui Forrester, fermierii care m-au chemat aici. Măcar pot să le explic ce s-a întâmplat. Nu că i-ar ajuta prea mult pe ei și pe ceilalți fermieri care se ocupă de culturi.

Cu o expresie severă, Marcus clătină din cap.

– Ceea ce mi se pare cel mai greu de înțeles este faptul că Nigel a luat o asemenea decizie fără să se consulte cu fermierii lui, cei care sunt cei mai afectați și mai conștienți de riscuri.

– Tu faci asta aici? întrebă Thomas.

Marcus încuviință din cap.

– Tot timpul. El sorbi, apoi spuse: Desigur, Vale nu este administrat chiar după aceleași principii ca moșia Carrick, noi nu suntem legați de clan, ci mai degrabă legați de loialitate și practici străvechi. Căile noastre sunt cele pe care le-am considerat cele mai bune pentru noi de-a lungul secolelor, iar dacă ceva nu mai funcționează, găsim o nouă și cea mai bună cale, una care să funcționeze pentru noi toți.

Dacă Thomas ar fi avut o întreprindere ca o moșie, ar fi administrat-o la fel; anii lui la conducerea Carrick Enterprises îl învățaseră că rezultatele cele mai bune veneau când toți cei implicați simțeau că le era auzită vocea.

El și Marcus sorbiră din pahare, iar în încăpere se așternu tăcere. Marcus arătă din cap spre teancul de ziare și întrebă dacă se întâmplase ceva cu adevărat important; răspunsul lui Thomas – că, în timp ce, potrivit experților, cerul stătea să se prăbușească, așa cum fusese dintotdeauna după părerea lor, nimic care putea să influențeze viața celor care trăiau în colțișorul lor de lume nu se schimbase – îl făcu pe Marcus să zâmbească larg.

În atmosfera relaxată care urmă, Thomas se uită lung la ultimele picături de whisky cu adevărat de calitate din paharul. Învârtindu-l încet, el spuse:

– La micul dejun, azi-dimineață, tu și Lucilla... El se încruntă, căutând cuvintele potrivite pentru ce dorea să spună. Amândoi sunteți oameni puternici, din categoria celor care se întind și iau de la viață ceea ce își doresc. Care cer și își stabilesc propriul loc, propria viață, așa cum și le doresc. Este în firea și în neamul vostru. Totuși – el făcu un gest, cuprinzând camera și mai mult de atât –, iată-vă aici pe amândoi, îndeplinindu-vă rolurile dinainte stabilite, ceea ce se așteaptă de la voi. Gândit de alții pentru voi. Thomas își ridică privirea și întâlni ochii albaștri ai lui Marcus. Pare ceva care contrazice teribil firi precum ale voastre, ceva ce amândoi văd că ați acceptat atât de ușor și care spune că viitorul vostru se află aici, în Vale. El se opri, dar nu reuși să citească nimic în ochii sau în expresia de pe chipul lui Marcus. Sunt curios... și ușor încurcat, drept să spun.

Și voia să știe cum era posibilă o asemenea contradicție.

Marcus nu răspunse imediat, dar, după câteva momente de gândire, el sorbi din nou, apoi, coborând paharul, răspunse:

– Cred că mare parte– buzele lui se arcuiră ușor, într-o notă autoironică – din acceptarea aparent ușoară a rolurilor noastre aici vine din faptul că am știut de ele toată viața. Cu privirea ațintită spre pahar, el continuă: Nu a existat niciodată un moment în care vreunul dintre noi să nu știe – pur și simplu, știm cu certitudine – că drumul nostru adevărat, spre viitorul nostru cel mai satisfăcător și împlinit se află aici. Că rolurile pe care suntem predestinați să le ocupăm – adevăratele noastre destine – se află aici. Păru să se surprindă pe sine, apoi își coborî capul și afirmă: Sau, cel puțin, că a trăi aici, a face ceea ce facem este calea cea dreaptă spre rolurile noastre adevărate și ultime.

Thomas nu spuse nimic, dar, cu privirea ațintită spre Marcus, încercă să afle înțelesul cuvintelor lui.

Marcus sorbi, apoi își arcui din nou buzele, cu aceeași urmă de autoironie.

– Acestea fiind spuse, pot să te asigur că a ști, chiar și cu absolută certitudine, că o anumită cale este cea dreaptă nu înseamnă neapărat că este mai ușor să te supui unei puteri care, în toate scopurile și intențiile, este mai mare decât propria voință. Ridicând paharul, îl salută pe Thomas. Ai ghicit, asta nu ne stă în fire.

– Totuși, ați făcut-o amândoi, v-ați supus acestei puteri mai mari.

Marcus încuviință din cap.

– Da, dar, cred eu, nu *cu ușurință*. Totuși, așa cum am spus, noi, eu și Lucilla, am trăit cu experiența de a fi aleși pentru destinele noastre încă din copilărie. Am învățat de la o vârstă fragedă că lupta împotriva destinului tău este, ca să o spun pe șleau, o pierdere totală de vreme. Marcus se opri, privirea lui întunecată rămânând ațintită spre Thomas. Dacă ești ales, nu poți să scapi. Poți încerca, dar o să sfârșești prin a-ți distruge viața și a trăi în nefericire. Și, oricum, tot nu o să scapi. După un moment, adăugă mai încet: Asta este o lecție pe care eu și Lucilla am învățat-o demult. Și nici unul din noi nu este genul care să se lupte doar de dragul luptei.

După o clipă, Thomas își înclină capul.

– Mulțumesc.

Se așternu din nou tăcerea. Marcus ridică ziarul de deasupra teancului, unul din Londra, și începu să citească.

Lăsându-l pe Thomas cu gândurile lui, cu vorbele lui Marcus și cu ceea ce reușise să înțeleagă. Discuția despre destinele personale, despre imposibilitatea de reușit să scapi, indiferent ce ai face, îi zgudui conștiința, amintindu-i de senzația de neliniște pe care o avea când era condus – cârmuit, îndemnat și, în ultimă instanță, *îndrumat* – pe o anumită cale. Un drum care îl adusese de la Glasgow în locul în care se afla acum, stând în biblioteca de la Casphairn.

În cazul lui, *oamenii* se aflau din nou în spatele acestei îndrumări – Bradshaw, Forrester, Lucilla, Manachan și din nou Lucilla.

Gândul că poate acei oameni erau doar pionii unei puteri mai mari se strecură în adâncul minții lui și îl învălui într-o senzație care semăna suspect de mult cu un fior pe șira spinării.

Thomas își îndreptă din nou atenția asupra lui Marcus și puse cealaltă întrebare pe care o avea.

– Tu... Se opri până când Marcus se uită în sus și îi întâlni privirea... Tu și toți ceilalți de aici mi-ați acceptat venirea alături de Lucilla fără să clipiți măcar. El nu avea de gând să facă referire și cu atât mai puțin să sublinieze natura relației lui cu Lucilla, așa că pur și simplu întrebă: De ce?

Orice îndoială că Marcus nu înțelegea adevărata natură a relației lui cu Lucilla fu risipită de duritatea care se citea în ochii lui, dar, după câteva secunde, își întoarse privirea aproape provocatoare și ridică din umeri.

– Nimeni nu are nici un motiv să nu îți accepte prezența aici. Ai venit, destul de limpede, sub protecția Lucillei, și oricine e adus de ea în această casă o să fie întotdeauna întâmpinat cu brațele deschise.

Marcus își ridică privirea și o întâlni pe a lui Thomas, iar de astă dată Thomas avu impresia că Marcus îl studia, încercând să vadă dincolo de masca lui și să ajungă în mintea lui. Dar apoi, cu buzele arcuite în ceea ce ar fi putut să fie un zâmbet ușor compătimitor, Marcus spuse:

– Chiar nu există alt motiv. Așa cum am discutat deja, ea este cine este și noi toți acceptăm asta.

În tonul lui Marcus răsună o fermitate pe care Thomas, la rândul lui, fu nevoit s-o accepte. El își înclină capul într-un semn de confirmare mută și abandonă subiectul.

Thomas se întrebase dacă Lucilla avea să se răzgândească în privința dorinței de a împărți patul cu ea, dar ea nu o făcu.

În seara aceea, după o altă masă în Sala Mare, alături de tot personalul din conac, în timpul căreia fuseseră cu toții distrați de un grup de copii care își repetaseră madrigalele, el, Lucilla și Marcus se retrăseseră în salon, unde Thomas aflase că Lucilla cânta la harpă ca un înger. Discutaseră despre muzică; nici nu simțise cum trecuse timpul, dar apoi sosise tava cu ceai și, după ce îl bău așa cum se cuvenea, susținuse că era obosit și nu fusese chiar surprins când și Lucilla declară că avea să se retragă.

Îl lăsară pe Marcus cufundat într-o carte în salon; în timp ce urcară scările principale, ea îl apucă de braț. Ajunseră la primul etaj și se îndreptară spre ușa de la camera lui, dar, în loc să-i dea drumul, ea își întări prinsoarea și îl trase după ea, spre scările înguste care continuau să urce în spirală câțiva metri.

Fusese nevoită să-i elibereze brațul, dar îl prinse de mână și, ridicându-și fustele, o luă înainte. Curios, el îi permise să-l tragă după ea, șovăielnic, pe scările întortocheate până în camera din turn, cea de deasupra camerei care fusese pregătită pentru el.

Faptul că dormitorul din turn era tărâmul ei personal deveni, în ochii și pentru toate simțurile lui, evident numaidecât. Camera nu aparținea unei fete, ci unei femeie, fiind decorată cu personalitate, dar elegant, într-o multitudine de nuanțe de verde – de la verdele crud și delicat al cearșafurilor, la verdele aprins al cuverturii de mătase și verdele întunecat al pădurilor care desena draperiile

de catifea luxuriantă, ce învăluiau ferestrele și colțurile patului cu baldachin.

Ea îl trase înăuntru, apoi îi eliberă mâna și se întoarse. În urma lui, el auzi cum ușa se închide cu un pocnet liniștit și necruțător de finalitate predestinată.

Lumina delicată a flăcărilor strălucea în sfeșnice pe fiecare parte a măsuței de toaletă din mahon; o altă lampă era așezată pe noptiera de lângă pat, reflectând lumina peste spațiul amplu al încăperii și proiectând o aură de un auriu strălucitor peste mătasea verde.

Observă în treacăt două măsuțe de toaletă și două dulapuri lipite de perete, iar dincolo de pat, două fotolii comode cu taburete, așezate în fața unui șemineu. Focul ardea în șemineu, iar o mireasmă de pin accentua parfumul care plutea în aer. Ispitit, trase adânc aer în piept, își umplu plămânii și recunoscu aroma pătrunzătoare. Era amestecul acela straniu de ierburi, flori și soare de primăvară pe care îl asocia cu ea.

Ar fi recunoscut acel parfum și dacă era orb; acea momeală se înfipsese adânc înlăuntrul lui.

El dădu să se întoarcă, dar ea se apropie, îi luă din nou de mână, îi întâlni privirea, apoi se întoarse cu spatele și îl trase după ea.

Patul era destinația ei finală.

Thomas înțelese acel lucru și era mai mult decât dispus să se supună.

Ea se opri lângă marginea patului, îi eliberă mâna și, cu un foșnet de fuste din mătase, se întoarse spre el, se apropie, îi cuprinse fața cu mâinile, îl trase în jos și, în timp ce se întinse, îl sărută.

Pasiunea ei îl lovi cu forță. Fără vreo avertizare, fără vreun gest blând al dorinței, ci cu impactul brusc al unei furtuni violente.

Ea își întredeschise buzele sub ale lui, dar în clipa în care el răspunse, se răzgândi, își strecură curajos limba printre buzele lui, îi găsi limba și îl dezmierdă apăsat.

Îl provocă.

Odată cu fiecare mângâiere și dezmierdare voită, îi cerea și îl tachina.

Preț de nenumărate secunde, el se simți răvășit, cu mintea copleșită de forța absolută a dorinței, a căldurii, a ritmului impunător, a puterii... Nevoia înnebunitoare pe care o trezea în el.

Și se înfruptă... Dintr-odată, nu se mai sătura. Propria lui nevoie se trezi la viață, răspunzând dorinței ei.

Răspunzând chemării ei.

Din instinct, degetele i se îngropară în talia ei și o ținu... Își îndoi degetele, cuprinse cu palmele.

Bastonul se prăbuși pe podea când se apropie de ea și șterse ultimul centimetru care îi despărțea, apoi o lipi de el, într-o îmbrățișare zdrobitoare, iar când o făcu să dea capul pe spate, preluă controlul asupra sărutului și își dezlănțui pasiunea.

Ea nu cedă. Nu se retrase nici măcar un centimetru.

Își trecu degetele prin părul lui, apucă strâns și se ridică pe vârfuri ca să apese mai tare încă un sărut mistuitor pe gura lui, pe simțurile lui fermecate.

Curiozitatea explodă; ea se lipsise de toate scuturile, de toată grija, de toată prudența.

Cât de departe avea să meargă? se întrebă bărbatul primitiv dinlăuntrul lui.

Totuși, nu era pregătit să cedeze în fața ei, nu de data asta. Degetele lui se încordară, apoi se relaxară, rațiunea lui simțind vitalitatea feminină pe care o ținea între mâini, pielea suplă și elastică sub straturile de haine; de îndată ce își punea mâinile pe ea, pe formele mătăsoase ale trupului ei, Lucilla avea să cedeze, iar el avea să preia controlul.

Totuși, ea nu era pregătită să pună capăt dezmierdărilor pasionale ale gurilor lor... și nici el nu era.

Cu conștiința frântă, el își salvă suficientă rațiune din calea sărutului, pentru a-și trimite mâinile să exploreze. În seara aceea, corsajul i se închidea la spate. Pornind de la gulerul înalt de la ceafă, Thomas descheie la repezeală nășturii, îndemnat de o disperare crescândă de a simți din nou mătasea satinată a pielii ei, de a gusta sfârcurile suculente ale sânilor ei și de a o auzi cum gemea.

Sărutul ei îi trăgea mintea într-o parte, iar disperarea într-alta; se simțea aproape amețit.

Corsajul slăbea, larg deschis la spate, aproape descheiat... Dramul de rațiune pe care îl salvase din calea înflăcărată și flămândă a gurilor lor era concentrat acolo. Apoi zbură lavaliera lui, iar vrăjitoarea pe care o ținea în brațe îi desfăcu larg cămașa, pe care o descheiase deja, și își așeză lacomă mâinile pe pieptul lui.

Pe corpul lui; după felul în care își trecea palmele peste fiecare centimetru de piele pe care îl putea atinge, era evident că își dorea totul, avea de gând să pună stăpânire pe el și să-l revendice.

Nevoia imprimată în fiecare mângâiere îl făcu să închidă ochii, să se cutremure.

Aceea era o pasiune de altă natură, cu o putere și o forță cum nu mai întâlnise până atunci.

„Viață. Pentru tine, eu întotdeauna o să aduc viață."

Într-adevăr, viață, în cel mai bun înțeles.

O ispită în fața căreia nu putea să reziste.

Trebuia să ia atitudine, să îi răspundă pe măsură; o parte dinăuntrul lui recunoscu și acceptă că nu avea nici o opțiune.

Descheie ultimul nasture și îi desfăcu apoi corsetul și, cu putere, trase necruțător de veșmânt și îl coborî, prinzându-i brațele în capcană și forțând-o fără milă să-și retragă mâinile de pe pielea lui deja înfierbântată.

Lucilla nu avea de gând să bată în retragere, să încetinească ori să-i permită să dicteze. Ea – instinctul ei – înțelegea că seara aceea îi aparținea – era momentul ei, în care voia să-l convingă de tot ce puteau să aibă, de tot ce putea să fie. Mânecile ei nu erau strâmte; aproape dintr-o singură mișcare, le coborî, își eliberă mâinile cu două smuciturі își scoase brațele, apoi se întinse și apucă în pumni cămașa, vesta și haina de la gât, ridică și împinse îmbrăcămintea peste umeri, prinzându-i, la rândul ei, brațele în capcană.

Ea întrerupse sărutul, în timp ce, cu o ultimă mișcare în jos, îi trase hainele îngrămădite până la cot. Apoi opri bătălia o secundă ca să-și prindă sufletul.

Corsajul ei alunecă în jos; auzi clinchetul nasturilor când îl lăsă să scape printre degete pe podea.

Mâinile lui, mari și puternice, erau lipite de spatele ei, atingerea lui arzând prin mătasea fină a cămășuței.

Ea întrerupsese sărutul, dar fețele lor rămaseseră la numai câțiva centimetri distanță. Amândoi respirau într-un ritm alert, iar răsuflările înfierbântate se împleteau. Privirile li se întâlniră și rămaseră ațintite una spre cealaltă – privirea lui strălucea, ca aurul încastrat în chihlimbar, de sub genele dese ale pleoapelor întredeschise. Ea își trecu vârful limbii peste buzele lui.

– Cum este piciorul tău?

Singura constrângere care mai plutea în mintea lui.

Thomas clipi. Pentru o clipă, nu știu la ce se referea, apoi își aduse aminte și verifică în gând, dar nu era piciorul cel care durea.

– Nu doare.

Cuvintele răsunară în notele unui mormăit scăzut.

– Bine.

Ea veni mai aproape și, cu o intenție calculată, se lipi de el ca o pisică, trecându-și sânii abia acoperiți peste pieptul lui, movile calde și pline, care se imprimau pe pielea lui, în simțurile lui.

Maxilarul lui se încleștă, în timp ce se chinuia în zadar să ignore provocarea din mișcarea ei, din ochii de un verde intens.

Cu brațele imobilizate, el se afla la mila ei, dar pentru a se elibera, trebuia să-și ia mâinile de pe ea, să piardă ultima rămășiță de control pe care o avea asupra ei.

Cu ochii ațintiți spre el, Lucilla se legănă, sfârcurile tari ale sânilor dezmierdându-i pielea; senzația îi făcu mușchii abdomenului să se cutremure, apoi să se încordeze mai necruțător decât înainte.

El mormăi o înjurătură și își retrase mâinile. Coborând brațele, el scăpă de hainele strâmte, apoi își eliberă mâinile.

Dar ea se avântă spre el chiar în clipa în care se mișcă. Cu mâinile mici îngropate și cu degetele răsfirate pe mușchii tari, de o parte și de alta a pieptului lui, ea apăsă un sărut fierbinte, umed, cu toată gura pe scobitura din centrul pieptului lui și îl însemnă.

Îl arse; căldura acelei atingeri posesive îl învălui și se răspândi înăuntrul lui, aprinzând o nevoie pe care trebuia să o satisfacă.

El se întinse spre panglicile care îi strângeau fusta.

Lucilla își mai apăsă o dată buzele pe scobitura atrăgătoare, apoi linse și iubi. Închizând ochii, permise simțurilor ei să-l guste, așa cum făcuse el cu ea, să savureze gustul lui ușor sărat și să inspire adânc parfumul profund bărbătesc.

Își umplu simțurile până la refuz, întâmpină și îmbrățișă cunoașterea. Apoi îl gustă mai mult. Găsi discurile plate ale sfârcurilor lui ascunse sub smocurile încâlcite de păr negru cârlionțat. Își trecu degetele peste sfârcuri, învățându-le forma, atingându-le, simțindu-le, apoi deschise buzele și le gustă, le prinse între dinți și trase ușor, apoi trase din nou cu buzele.

Ea îi citi reacția în înfiorarea pielii, în încordarea mușchilor de fier, în răsuflarea care devenea tot mai întretăiată.

Și ea răsufla greu; dacă se gândea bine, se simțea ametită, dar în clipa aceea era concentrată pe un singur lucru.

Pe el.

Pe revendicarea lui.

Lucilla simți zvâcnirile frenetice din dreptul taliei ei și știu că era pe drumul cel bun. Profită de ocazie și folosi acel moment pentru a-și lăsa mâinile să alunece în jos, degetele să apuce ușor, urmărind liniile încordate ale abdomenului lui până la talie.

Până la nasturii care strângeau pantalonii.

Două mișcări, și nasturii erau descheiați.

El înjură și îi trase fusta în jos, împingând-o într-o mare de pliuri de mătase, apoi se apucă să desfacă panglicile jupoanelor.

Era fascinată că reușea să-i desfacă panglicile fără să vadă, și totuși părea foarte priceput; îl lăsă.

Îl lăsă să se ocupe de panglici, în timp ce ea depărtă partea din față a pantalonilor, căută, găsi crăpătura din bumbac și își strecură mâna înăuntru.

Îi cuprinse mădularul în palmă, lui i se tăie răsuflarea, apoi se opri. Își înfășură degetele în jurul lungimii lui tari ca piatra, grea ca marmura, cutreierată de nervuri groase, cu o piele incredibil de delicată și de fină. Și de sensibilă. Cu răsuflarea întretăiată, el tresări când ea își trecu vârful degetelor peste vârful catifelat. Degetele ei zăboviră pe umezeala despicăturii, iar el se apropie din nou de ea.

Îi desfăcu panglicile și îi împinse în jos jupoanele, pentru a se alătura fustei.

Înainte să apuce să o cuprindă în brațe și să o ridice – și să sfărâme puterea pe care o avea asupra lui –, ea ieși din fuste și le împinse într-o parte. Înfășurându-și mâna mai ferm în jurul erecției lui, o îndreptă pe cealaltă spre ceafa lui. Îl prinse și îl atrase în alt sărut.

De astă dată, el acceptă schimbul... la fel de hotărât ca ea, la fel de înfometat de control, dar cu atât mai mult de ce avea să urmeze. Nici o reticență, nici o rezistență. Doar nevoie și dorință brută.

Ea se împinse spre el, iar el o trase mai aproape. Pentru un moment îndelungat, se prinseră unul de celălalt, își acaparară simțurile și le menținură cufundate în duelul necruțător al limbilor lor, în împerecherea intimă a gurilor lor.

Ea nu mai gândea, nu mai avea nevoie; reacționă și mângâie lungimea fierbinte și tare din palmă, apoi își coborî cealaltă mână dinspre ceafa lui, urmărind linia pieptului, alunecând mai apoi pe spate și oprindu-se în centru, ținându-l lipit de ea, iar cu cealaltă mână se juca.

El gemu în sărut. Sunetul gutural era o adevărată muzică pentru urechile ei.

Apoi mâinile lui, până atunci pe spatele ei, alunecară în jos, urmărindu-i fără sfială liniile corpului, pielea fiindu-i despărțită de căldura palmelor tari doar prin cel mai efemer văl de mătase. Acele mâini

mari alunecară tot mai jos, peste adâncitura mijlocului ei, și apoi mai jos, pentru a se închide, posesive și lacome, pe fesele ei.

Ei i se tăie răsuflarea când Thomas apucă, apoi frământă provocator.

Chiar dacă buzele lor încă mai degustau, nu mai erau prinse în sărut, erau ținute captive de propriile lor dorințe și de senzațiile care îi traversau. Lucilla abia dacă mai putea să respire, dar după judecata ei, îi venise rândul.

Își alunecă mâna de pe spate peste coaste și apucă brâul desfăcut al pantalonilor; în același timp, își relaxă strânsoarea peste erecția lui atât cât să o traseze ușor cu unghiile până spre vârf.

Concentrarea lui se sfărâmă. Hotărârea mâinilor lui pe fundul ei șovăi.

Atât cât să-i permită să se miște, să scape din prinsoare lui și să îngenuncheze.

Cu mâna rămasă liberă, ținu deschisă partea din față a pantalonilor, în timp ce cu cealaltă îi îndreptă mădularul spre buze.

Thomas încremeni. Fu cuprins de un iureș de emoții, un amestec intens de pasiune înflăcărată, dorință încordată, neîncredere și așteptări mistuitoare. Nerăbdarea ieși învingătoare, își înfipse adânc ghearele și îl țintui. Fiecare mușchi i se încordă; era incapabil să se miște, abia reușea să respire, iar tot ce putea face era să se uite cum, îngenuncheată în mijlocul dezordinii fustelor aruncate, ea își înfășura ambele mâini în jurul lungimii lui încordate și, blând, delicat, îi sărută vârful umed.

Simțurile lui se cutremurară din temelii; avea să-l ucidă – să-l jupoaie de viu – dacă nu făcea mai mult. Știa cum?

Răspunsul veni în următoarea secundă. Ea întredeschise buzele și îl luă în gură, iar simțurile se dezlănțuiră.

Părul ei încă prins în cocul pe care îl purtase în seara aceea, expunând linia delicată a gâtului, în timp ce își coborî capul spre vintrele lui. El se uită lung, apoi ea supse și îi smulse un geamăt.

Dacă se mai uita, era pierdut. Închizând ochii, se concentră pe alunecarea delicioasă a gurii ei fierbinți și umede, care se închidea în jurul lui. Se aplecă spre capul ei, având nevoie de acea ancoră, având nevoie să pretindă că deținea un oarecare control, când, în realitate, nu deținea nimic. Ea îi sfărâmase zidurile de apărare.

Îi distrugea ultima barieră pe care o mai avea.

Fiecare dezmierdare îl înfioră, încercând cu disperare să-i alunge rațiunea; de fiecare dată când ea sugea, el era pe punctul de a-și pierde controlul și de a o răvăși pur și simplu.

Dacă își dădea seama, dacă simțea asta, ea nu avea să se mai oprească.

Acele de păr aterizară și se împrăștiară pe podea când, cu capul pe spate, el se agăță disperat de ultima fărâmă de rațiune, în timp ce ea, cu gura fierbinte și mâinile hoinare, mâini care, în cele din urmă, ajunseră să se înfășoare și să-i frământe ușor săculețul greu de dedesubt, încercă să o facă scrum și pe aceea.

Puțin câte puțin, sugând, lingând, ea reuși.

„Viață. Pentru tine, eu întotdeauna o să aduc viață."

Dar o anumită parte dinăuntrul lui murea. Sub efectul ei dedicat, direct și hotărât, acea parte din el, care nu era cu adevărat el, se veștejea și cădea.

Iar tot ceea ce rămâne în urmă era el, cel adevărat, care nu semăna deloc cu Thomas Carrick pe care îl cunoșteau doamnele din Glasgow, ci era un bărbat care cu pasiuni mai puternice și nevoi mai adânci decât aflase vreodată și atinsese ori satisfăcuse vreodată oricare dintre ele.

Sub mâinile ei, sub atingerea buzelor ei și sub efectul căldurii umede a gurii ei, el, cel adevărat, ardea.

Apoi ea își schimbă poziția capului și îl cuprinse mai adânc în gură.

Iar el știu sigur că nu avea să reziste.

– Gata!

Se chinui să rostească acel cuvânt și abia reuși să-l audă. Dar ea auzi și se opri, el profită de moment ca să-și strecoare degetul între buzele ei, să-și răsfire degetele și să-i prindă capul și, în timp ce se eliberă din gura ei, o ridică.

O lipi de el. Îi ținu capul între palme și apăsă un sărut înflăcărat pe buze umflate.

Gustă o urmă din el în gura ei și se aventură mai adânc, obligând-o să deschidă buzele mai larg, trecându-și limba peste a ei, revendicând din nou fiecare centimetru. Apoi îi eliberă capul și o cuprinse aprig în brațe și, înclinându-și capul și ținând-o captivă în sărut, se lansă în cucerirea restului.

Lucilla nu avea de gând să fie cucerită, cel puțin nu atât de ușor. Mai ales acum că el renunțase, în sfârșit, la scuturile de apărare și interacționa cu ea, fiind pur și simplu el însuși. Nu-și dăduse seama ce diferență exista între acel bărbat din interior și celălalt, cel pe care îl cunoscuse. Bărbatul din clipa aceea era mai aspru, mai exigent, înclinat să comande.

Nu îi păsa, *el* era cel după care ea tânjea. Adevăratul ei iubit, adevăratul ei consort, adevăratul ei soț.

Mâinile lui îi modelară corpul, imprimând nemilos flăcări sub pielea ei.

Ea făcu același gest cu pasiune, apoi împinse lucrurile mai departe, atingând, urmărind, tachinând și necăjind. Pasiunea i se învolbura în vene; dorința se dezlănțui înăuntrul ei chiar când încântarea îi luă cu asalt fiecare terminație nervoasă.

Ardea aproape la fel de tare ca el; pielea lui era ca un fier încins oriunde îl atingea, prelingându-se în simțurile ei. Putea să simtă cum o dorință aprigă creștea în amândoi, în tensiunea din mușchii lor, în disperarea care domina fiecare mângâiere și în răsuflările lor întretăiate. Totuși, se luptară, purtând un fel de război senzual, nici unul dispus să se predea, chiar dacă amândoi erau pe cale să atingă limita a ceea ce puteau să suporte. Se îndreptau iute spre acel prag dincolo de care pasiunea nu avea să le mai permită să se oprească.

El ajunse primul la acel prag.

Scăpă un sunet gutural, apoi se întoarse și o împinse spre pat. Salteaua înaltă îi întâlni coapsele.

Brațele i se desfăcură din jurul ei, dar în loc să o cuprindă de talie și să o ridice – fie în pat, fie spre el – își încleștă ambele mâini în gulerul deschis al cămășuței. Ochii care îi întâlniră pe ai ei erau aur înflăcărat. Apoi, el sfâșie.

Dintr-o singură mișcare violentă, scoase frumosul veșmânt de pe ea.

Aerul rece luă cu asalt pielea înfierbântată, iar ea pur și simplu se bucură.

Trăgând superficial aer în piept, se întinse spre pantalonii lui, încă atârnând descheiați pe șoldurile lui.

Abia atinse cu vârful degetelor materialul, când el o prinse de umeri și o întoarse cu fața spre pat.

Ea îi zări doar în treacăt chipul, ochii când se întoarse, dar ceea ce ardea acolo era atât de puternic, atât de pasionant de viu, că își pierdu ultimul dram de aer pe care reușise să îl tragă în piept.

Apoi, mâna lui se apăsă puternic între omoplații ei, iar ea nu avu de ales decât să se aplece peste pat.

Întorcându-și capul într-o parte, încercă să privească printre buclele de păr, să se întoarcă, dar el îi apucă încheieturile, le strânse cu o singură mână și le ținu în partea de jos a spatelui și își sprijini propria greutate ca s-o țină pe loc.

Apoi, îi desfăcu coapsele cu picioarele lui și o atinse.

Îi mângâie fesele goale, apoi își alunecă degetele lungi între ele.

Găsi umezeala alunecoasă dintre coapsele ei, o întinse peste buzele ei sensibile, urmărind și dezmierdând. Îi găsi intrarea și o încercui cu vârful lat al unui deget, apoi îl împinse înăuntrul ei cât putu de adânc.

Ea se zvârcoli, dar el o ținu pe loc.

El dezmierdă, iar ea răsuflă întretăiat.

Apoi alătură un al doilea deget primului; ea gemu atunci când el se aventură adânc cu ambele degete.

Putea să simtă cum mâna lui se încorda între coapsele ei, în timp ce degetele lui dansau înainte și înapoi. Cu răsuflarea întretăiată, înfierbântată, ea își roti șoldurile, călărind penetrările repetate.

Închise ochii. Își prinse buza de jos între dinți într-o încercare de a reține țipătul care știa că avea să vină.

Culmea pasiunii se înălțase înaintea ei, iar ea ajunse aproape în vârf, legănându-se pe marginea extazului, când el își retrase brusc degetele dinăuntrul ei.

Înainte ca senzațiile dezlănțuite să facă mai mult decât să repete acea mișcare, el îi eliberă mâinile și îi cuprinse șoldurile într-o strânsoare necruțătoare, apoi, cu o penetrare prelungă, o pătrunse până la capăt.

Țipătul ei răsună din adâncul plămânilor și fu pe jumătate înăbușit de cuvertură. Pasiunea îi învolbură sângele în vene și se încordă strâns în jurul lui.

În timp ce el o călări. În momentul acela de dezintegrare a stăpânirii de sine, în acea primă capitulare.

Și direct spre următoarea.

Ea nu crezuse că era posibil ca apogeul să ajungă mai sus, dar se putea, ajungea. Era opera lui. Îi făcea nervii să se dezlănțuie cu atât mai apăsat, îi făcea simțurile să nu mai fie conștiente de nimic altceva decât de dovezile trupești ale împreunării lor – bătaia ușoară a buricului lui pe posteriorul ei, mângâierea săculețelor lui între coapsele ei, prinsoarea puternică a degetelor care o țintuiau în fața lui, penetrarea repetată, în timp ce o umplea, și alunecarea obrazului ei pe mătasea cuverturii, mirosul excitărilor lor, răsuflările întretăiate pe care le scăpa printre buze și căldura necruțătoare care o făcea să se zvârcolească în pat.

Nu credea că mai putea să ajungă la apogeu, nu a doua oară, nu atât de repede. Dar el o conduse dincolo de culmile plăcerii, pătrunzând-o adânc și rotindu-și șoldurile, apoi împingându-se și mai adânc, iar ea urlă din nou pe măsură ce un extaz orbitor o învălui și îi înflăcără fiecare terminație nervoasă.

Era epuizată, absolut epuizată, dar, în timp ce se retrase dinăuntrul ei, își dădu seama că el nu-și găsise încă eliberarea.

Voit? se întrebă. Așteptă.

Auzi cum se descălță de pantofi și se descotorosi de hainele rămase. Apoi o întoarse cu fața, o ridică la pieptul lui și se strecură în pat.

El o așeză pe pat, cu mormanul imens de perne la spate; ceea ce o făcu să stea pe jumătate ridicată, dar aceea părea să îi fie intenția lui când se aplecă spre ea. Aranjându-și șoldurile între coapsele ei, el își sprijini un cot lângă umărul ei, mișcându-și pieptul astfel încât să se poată uita la ea, la corpul ei, care se întindea letargic sub el.

Cu rațiunea de mult frântă, acționând numai din instinct, ea îi studie chipul. Observă o duritate, o asprime care nu mai fusese acolo înainte, de parcă momentul acela înlăturase orice urmă de blândețe și lăsase numai duritatea din spatele ei.

Imaginea care i se dezvălui o fascină. Ridicând o mână, își trecu ușor degetele peste un obraz sculptural.

El îi inspecta trupul; întoarse capul și îi întâlni privirea.

Ochii lui erau aur bătut în chihlimbar și ardeau cu o flacără pasională și posesivă.

Pleoapele lui coborâră. Întoarse capul aproape imperceptibil și îi sărută vârfurile degetelor. Apoi o apucă de mână și apăsă un sărut în palma ei.

Ridicându-și din nou ochii spre ai ei, îi susținu privirea și își așeză cealaltă mână pe sânul ei.

Și îi aruncă înapoi în foc, în focul născut din dorințele lor, din pasiunea hrănită de o nevoie pe care nici unul nu putea să o nege.

El își mișcă o coapsă în sus, într-o mișcare amplă. Ținând-o deschisă, se apăsă adânc înăuntrul ei. Ancorând-o așa cum își dorea, cufundându-se adânc între coapsele ei, o umplu.

El închise ochii și se lăsă pradă momentului, pradă ei.

Ea își ridică brațele, le înfășură în jurul lui și îl trase mai aproape. Până când trupul lui deveni cu adevărat al ei; mângâierea părului de pe membrele și pieptului lui pe pielea ei era peste măsură de fină.

Ea se predă și revendică, deschise brațele și îl cuprinse în îmbrățișarea ei, cuprinse totul.

Thomas își înclină capul și, într-o ultimă disperare, îi găsi buzele, le acoperi cu ale lui, se cufundă în gura ei și permise nevoii copleșitoare a pasiunilor lor îngemănate să-i ridice, în timp ce el se avântă împreună cu ea sus și tot mai sus, apoi peste ultima culme, imposibil de înaltă și de stâncoasă.

Ea ardea sub el, la fel de dezlănțuită în clipa în care atinseră acel moment de nevoie ascuțită, de uniune cutremurătoare.

De intimitate autentică.

Gloria se dezlănțui, iar ea se prăbuși. Se frânse, iar el se înfruptă adânc din strigătul ei, își lăsă simțurile lacome să-și imprime pasiunea și capitularea ei totală în adâncul sufletului. Atunci gândurile i se dezintegrară. Abia dacă mai era conștient că îi pătrundea trupul, că feminitatea ei se încordă în jurul lui, că propriul corp atinse o eliberare cutremurătoare. Dar pe măsură ce extazul pictă o explozie pe sub pleoapele lui, lucrul de care se simți foarte conștient era pacea incredibilă.

Sentimentul clar de uniune îi umplu sufletul.

Era mult prea cutremurat de pasiune ca să se teamă de ea, mult prea expus pentru a nu recunoaște cât de neprețuit era un asemenea sentiment.

El îl acceptă, îl lăsă să-l copleșească.

Cu Lucilla sub el, se prăbuși în brațele ei iar ea îl ținu, în timp ce simțurile lor se avântară dincolo de limite, în eliberare, în uitarea satisfăcută a mării lor de senzualitate.

Capitolul 14

În camera lui aflată sub cea a Lucillei, Thomas se spălă și se pregăti de o nouă zi de plimbat agale prin Casphairn.

Până când Lucilla îl dusese în dormitorul ei, în seara precedentă apelase la o seducție *subtilă;* în multe privințe, și ziua fusese la fel. De îndată ce ea închisese ușa dormitorului în urma lor, seducția devenise evidentă, dar, în timp ce, dintr-un anumit punct de vedere, nu se simțea în largul lui când se aventuraseră pe un teritoriu necunoscut,

cea mai mare parte din el încă se bucura de momentele ce urmaseră, de un sentiment straniu de libertate.

Ea era singura parteneră de pat – singura femeie de orice fel – cu care fusese pur și simplu el însuși. Adoptase masca unui gentleman din lumea bună cu atât de mult timp în urmă încât uitase cum era să o lase deoparte și pur și simplu să fie el însuși.

Uitase o mulțime de lucruri despre cum să fie pur și simplu el însuși. Despre ceea ce îi plăcea cu adevărat, despre ceea îl atrăgea cu adevărat.

Atât de multe dintre interludiile din ziua precedentă îi amintiseră de ce i se păruse, în primii lui ani, plăcut să trăiască la țară! Acele momente treziseră o apreciere de mult uitată față de întâmplările obișnuite care defineau magia vieții petrecute la țară. În acel gen de țară.

El se născuse nu departe de acolo. Își petrecuse în acele ținuturi luni și chiar ani în care se formase.

Nu-și dăduse seama că legătura încă era trainică, îngropată sub straturile personalității lui de Glasgow, sub forma unei măști sofisticate pe care se obișnuise să o folosească permanent când locuia acolo, unde, dacă era cinstit, devenise din ce în ce mai plictisit în ultimii ani. Nu în ce privea afacerea, gestionarea ei, ci toate celelalte aspecte ale vieții.

Îi lipsise întoarcerea pe acele meleaguri, îi lipsise legătura cu rădăcinile lui. Rădăcini despre care nu își dăduse seama că rămăseseră atât de puternice, neschimbate.

Dar pentru ziua aceea și cele care urmau, până când piciorul lui se vindeca suficient încât să plece în Glasgow călare pe Phantom, putea să-și răsfețe sinele; chiar era nerăbdător să descopere ce avea să îi aducă ziua.

Auzi pașii Lucillei pe scările de piatră; o clipă mai târziu, ea ciocăni la ușă. Punându-și haina, se duse la ușă, o deschise și o găsi așteptând afară.

Ea îi întâlni privirea, o citi, apoi zâmbi. Era unul dintre zâmbetele ei sincere, din toată inima, pe care el le simțea revărsându-se asupra lui ca lumina caldă a soarelui.

Thomas zâmbi ușor, doar cu o urmă de aroganță, pe care ea o observă, dar nu avea nici un motiv să afișeze vreo mască în prezența ei. Ea ridică ușor nasul, cu un aer de provocare încă prezent în poziția capului, în postura ei.

Lucilla făcu un pas într-o parte.

– Nu știu ce zici tu, dar eu sunt moartă de foame.

El își ridică bastonul, închise ușa în spatele lui și o luă pe urmele ei.

– O noapte cu somn întrerupt poate să aibă efectul ăsta.

Ea chicoti.

Îl găsiră pe Marcus deja la masă. Thomas o ajută pe Lucilla să se așeze pe scaunul ei obișnuit, apoi se așeză lângă ea în ceea ce devenise deja locul lui obișnuit. Amândoi se serviră din multitudinea de platouri și începură să mănânce.

O liniște confortabilă îi învălui, pe care, se părea, nici unul dintre ei nu se simți obligat să o rupă. El continuă să fie curios în legătură cu relația dintre Lucilla și Marcus; amândoi păreau să știe ce gândea celălalt și, posibil, ceea ce avea de gând să facă. Ei schimbară câteva replici legate de planurile din acea zi, dar probabil deja știau răspunsurile.

Era ciudat să se simtă considerat – nu ca și cum ar fi fost o parte din ei, ci mai degrabă pentru că fusese acceptat – un locuitor al lumii lor mici, nefiind nevoie de o discuție politicoasă, dar lipsită de sens.

Își dăduseră farfuriile la o parte și rezemați pe spate, savurându-și cafeaua sau ceaiul, când, așa cum se întâmplase cu o zi înainte, Lucilla fu chemată să se ocupe de niște treburi casnice. Ea se scuză numaidecât, se ridică și plecă, lăsându-i pe Thomas și pe Marcus la masă.

În cele din urmă, Marcus își puse cana jos și arcui o sprânceană pe el.

– O să-mi petrec vreo câteva ore cu câinii, dacă vrei să mi te alături. Îi antrenez pe cei mici și, dacă ai vreun sfat, aș fi încântat să-l aud.

– Unde sunt canisele?

Marcus făcu un semn din cap spre sud-vest.

– În colțul îndepărtat al curții din spate. Nu este foarte departe și avem un câmp pentru antrenamente în spatele canisei, așa că nu o să fii nevoit să mergi mai departe de atât.

Chiar dacă rana încă îl înțepa și îl mânca, iar mușchiul se încorda neplăcut când mergea, durerea aproape că dispăruse. Cu excepția momentelor în care stătea în picioare sau mergea prea mult, rana nu-l făcea să șchiopăteze. El încuviință din cap și puse cana jos.

– Mulțumesc. Mi-ar plăcea. A trecut destul de mult timp de când nu am mai lucrat cu câini.

În timp ce se ridicară, Marcus îl privi.

– Nu te-ai mai ocupat de câinii familiei Carrick?

Sprijinindu-se în baston, îl urmă pe Marcus de-a lungul podiumului.

– Când mi-am dat seama cât de puțin timp aveam să-mi petrec aici, am renunțat. Nu era corect pentru câini și nu era posibil să păstrăm nici măcar o pereche în Glasgow. Nu în zona elegantă în care locuia el. Ogarii ar înnebuni din cauza lipsei de spațiu în care să alerge.

Marcus mormăi. Se îndreptă spre arcada despre care Thomas bănuia că ducea la bucătării. Ajungând acolo, Marcus se opri și îi aruncă o privire.

– Atunci cine se ocupă acum de câinii familiei Carrick? Știu că mai sunt unii pe acolo, chiar dacă Nigel a vândut mai mult de jumătate, ceea ce, de altfel, a părut alt lucru foarte ciudat. Eu am cumpărat câteva cățele și un mascul frumos.

Thomas ridică din umeri.

– Nigel nu a fost niciodată interesat de câini altfel decât pentru vânătoare. Nu a înțeles niciodată ce sens avea reproducerea lor. El șovăi, apoi, recunoscând că era puțin probabil ca Marcus să acționeze în vreun fel care să le dăuneze ogarilor, adăugă: Am înțeles că mai mulți oameni din clan nu au fost de acord cu decizia lui și au dus unele dintre cele mai valoroase exemplare într-una dintre fermele învecinate. Nu sunt sigur cine se ocupă acum de reproducerea lor, dar Nigel nu știe nimic despre asta.

– Ah, înțeleg.

Marcus o luă înainte pe coridorul larg.

– Dacă tot vorbim despre câinii de reproducere, spuse Thomas, șchiopătând în spatele lui, unde sunt Artemis și Apollo? Erau aici când am ajuns. Sau mi s-a părut?

– Nu ți s-a părut.

Marcus trecu printr-o altă arcadă care îi conduse în bucătăria agitată. El se dădu într-o parte din drumul slujitoarelor și se opri. Thomas i se alătură.

– În seara aceea, adusesem câini aici că să-i arăt copiilor. Fac asta din când în când ca să învăț câinii că micuții nu sunt pradă de vânat, iar copiii se obișnuiesc cu ei. În mod normal, Artemis și Apollo sunt singurii câini care au voie în casă, dar aleargă de colo-colo. Înainte, obișnuiau să stea lângă mine și Lucilla de parcă erau lipiți, dar acum sunt atât de bătrâni încât își petrec cea mai mare parte din timp mutându-se de la un șemineu altul. Marcus făcu un semn din cap spre

două movile blănoase întinse în fața vetrei din bucătăria principală. La ora asta, sunt invariabil aici, așteptând rămășițe de cârnați și slănină.

Thomas rânji; îi privi pe cei doi câini preț de câteva minute.

– Arată de parcă visează.

Marcus zâmbi.

– Să-i lăsăm cu ale lor. Putem să ieșim pe aici.

Thomas își urmă gazda spre alt coridor care ducea la o ușă din spate. Ieșiră într-o curte pietruită și se îndreptară încet spre colțul sud-vestic al unei curți foarte mari din spate.

Pe măsură ce înaintau, el privi în jur. Clădirile auxiliare făceau ca întreg conacul Casphairn să pară mai mult un sat; zări o fierărie, ceea ce părea să fie o tăbăcărie și o cămară cu butoaie de bere frumos stivuite de-a lungul unui perete.

Marcus îi observă privirea. Thomas își arcui o sprânceană.

– Aveți un amestec ciudat și diferit de meșteșuguri, nu doar cele legate de agricultură.

Marcus încuviință din cap.

– De la bun început am avut toate meșteșugurile necesare pentru a supraviețui. Dată fiind perioada lungă din an în care suntem izolați din cauza zăpezii, lucrul ăsta a avut sens, dar nu trebuie să ne bazăm pe lumea din afară pentru nimic esențial. Orice meșteșug necesar este aici, pe undeva, fie la conac, fie pe la ferme, care, după cum am spus, se află relativ aproape.

Thomas se uitase pe fereastra Lucillei în acea dimineață și văzuse mai multe ferme. Chiar dacă nu erau atât de vizibile de la nivelul solului, nu se aflau departe de conac.

Canisele se dovediră a fi o structură relativ nouă, cel puțin în comparație cu clădirile de la Casphairn.

– Le-am construit când eu și Lucilla, mai ales eu, am hotărât serios să creștem câini.

Marcus îl conduse pe culoarul central spre o zonă larg deschisă din capătul îndepărtat. De-a lungul drumului, el deschise ușile țarcurilor mari, de o parte și de alta, iar câini de toate dimensiunile și cu un amestec frumos de culori se repeziră afară, dornici să vâneze, dornici să le facă pe plac și sperând să alerge ca vântul.

Thomas râse când câinii se frecară ușor de el și îl înghiontiră, iar puii fugiră care încotro, dar, după ce îl înconjurară, adulmecară și hotărâră că nu reprezenta nici un pericol, câinii mai mari conduseră

haita de-a lungul culoarului, ca să se adune, curioși și nerăbdători, în zona liberă din celălalt capăt.

În următoarele două ore simți o plăcere pe care nu o uitase câtă vreme o abandonase. Își aminti imediat cum să se descurce cu ogarii mari, puternici și mereu curioși; i se alătură lui Marcus în antrenarea câinilor mai mari, apoi, de îndată ce aceia fură mulțumiți și gata să se așeze, cu limbile pe afară și să se odihnească, el și Marcus trecură printr-o serie de exerciții cu câinii mai mici. Puii erau prea tineri pentru a fi antrenați, dar cei de un an sau doi trebuiau să înceapă să învețe semnalele, fluierăturile, pocnetele și fluturările din mână prin care un vânător își controla câinii.

La sfârșitul lecției, ajutați de cei doi îngrijitori ai caniselor, conduseră câinii înapoi în țarcurile lor. Thomas se opri să frece capul blănos al unui cățel vărgat.

Marcus se sprijini de poarta unui țarc din apropiere.

– Acesta este unul dintre descendenții lui Apollo.

– Serios? Thomas se dădu în spate ca să studieze liniile câinelui. Da, pot să cred asta.

Marcus se îndreptă din spate.

– Că tot veni vorba, poate că ar trebui să închidem cercul. Când Thomas se uită în direcția lui, Marcus arătă spre câine. Aș putea să-ți dau doi câini, unul de la Apollo, unul de la Artemis.

Ideea aceea trezi ceva în el, dar clătină din cap și se trase înapoi, lăsându-l pe îngrijitorul caniselor să bage câinele în țarc.

– Asta chiar este singurul lucru care nu-mi place la Glasgow – nu este un loc potrivit pentru câini.

Marcus se uită lung la el preț de câteva secunde, cu o expresie – niciodată ușor de citit – mai degrabă indescifrabilă, dar când Thomas își arcui întrebător sprâncenele, dădu pur și simplu din cap și spuse:

– Asta este.

Cu o fluturare a mâinii, îl invită să părăsească zona caniselor.

Thomas stătuse pe vine de mai multe ori, gamba rănită îi amintea că încă avea o rană.

Chiar dacă nu spuse nimic – și afurisit să fie dacă trăda ceva! –, Marcus păru să-i simtă disconfortul și înaintă într-un ritm lent, agale.

Încă erau la o oarecare distanță de ușa bucătăriei când o voce strigă:

– Domnule Carrick, domnule!

El și Marcus întoarseră privirile și zăriră un fermier, unul din Vale, pe care Thomas îl văzuse în Sala Mare, dar al cărui nume nu și-l

amintea, stând de cealaltă parte a gardului curții, sprijinit pe parapetul de sus.

– Mă întrebam, domnule, dacă pot să apelez la cunoștințele dumneavoastră despre oi... cele pentru lână pe care le crește familia Carrick. Eu mă ocup de turmă aici, care are doar exemplare cu pată albă în frunte, dar m-am întrebat dacă aveți ceva sugestii de împărtășit.

Marcus se uită la Thomas, cu o întrebare în ochi. Drept răspuns, el schimbă direcția și se apropie șchiopătat, apoi se sprijini de gard. Marcus îl urmă și îl prezentă pe fermier ca fiind domnul Gatehouse. Thomas făcu un semn din cap.

– Sunt rasa Lincoln, din câte îmi amintesc.

– Da, despre asta ar fi vorba. Gatehouse încuviință din cap solemn. Ne întrebam – îl incluse și pe Marcus cu un semn din cap – dacă ar avea sens să luăm câteva, doar ca să vedem cum sunt.

– Asta, spuse Thomas, găsindu-și o poziție mai comodă sprijinit de gard, depinde unde vreți să ajungeți. Spre surprinderea lui, detaliile legate de rase, pe care mai mulți mici fermieri izolați le creșteau pentru a-și completa veniturile din exploatarea forestieră, încă erau limpezi în mintea lui. Fermierii de pe moșia Carrick au ales rasa Lincoln pentru că puteau să obțină un profit decent chiar și numai cu câteva animale, mai ales mulțumită greutății lânii.

Cei trei rămaseră sprijiniți de gard, schimbând observații și cântărind avantajele raselor importante pentru blană față de rasa locală cu pată albă în frunte, care era foarte apreciată pentru lâna fină, dar și pentru carnea suculentă.

La un moment dat, amintindu-și de discuția avut anterior cu Marcus, Thomas întrebă:

– Țesătoarea dumneavoastră ce cred?

Iar subiectul oferi ocazia unor discuții mai ample.

Aproape la o oră după aceea, se despărțiră de Gatehouse și continuară plimbarea agale spre ușa din spate a conacului.

La jumătatea zonei deschise a curții, Thomas se opri. Sprijinindu-se în baston pentru a ușura presiunea din picior, el ridică privirea spre dealurile din jur, scrutând pantele împădurite și vârfurile mai înalte, golașe.

Dându-și seama că rămase pe loc, Marcus se opri la câțiva pași mai înainte și se întoarse să se uite la el.

Cu privirea odihnindu-se pe dealurile din nord, pe creasta care separa moșia Carrick de Vale, Thomas murmură:

– A trecut atât de mult timp de când am fost aici, în ținut, cu picioarele mele pe pământ, ca să spun așa. Nu m-am așteptat ca amintirile să fie atât de clare și de precise.

Marcus îl privi vreme îndelungată. Thomas îi simți privirea hotărâtă, dar, înainte de a se întoarce spre el, Marcus își ațintì privirea spre dealuri, spre culmea din nord.

– De îndată ce pământul ăsta te revendică, își înfige ghearele în sufletul tău și, din câte am văzut eu, din câte știu, nu te lasă să pleci niciodată.

Părea a fi o vorbă veche. Știind atâtea despre situația lui Marcus – acceptarea de netăgăduit a viitorului lui în Vale –, Thomas nu știa cum să răspundă, așa că dădu pur și simplu din cap și își continuă drumul spre casă.

Marcus îl privi preț de mai multe clipe, apoi oftă și îl urmă.

Târziu în noaptea aceea, când conacul se cufundă în tăcere și toată lumea se dusese la culcare, Thomas stătea întins pe spate între așternuturile de un verde-deschis ale Lucillei, cu capul pe pernele ei și cu ea întinsă pe jumătate peste el, satisfăcută și adormită.

Se cufundă și el în somn, la fel de satisfăcut și atât de mulțumit, atât de relaxat mental, dar și fizic, încât mintea lui părea că plutește, observă.

În stare să vadă și să recunoască părți ale propriei persoane care rămâneau de obicei ascunse.

De exemplu, motivul pentru care se simțea în largul lui, liniștit într-un fel în care nu-și amintea să-l fi simțit vreodată.

În ciuda limitei impuse de rana lui, ziua aceea i se potrivise de minune. Îl împlinise în mod neașteptat. De la bun început fusese plăcută, îmbucurătoare, antrenantă și satisfăcătoare cum nu mai fuseseră niciodată zilele lui. Iar grație focului pasional care ardea între el și Lucilla, o încheiase cu o plăcere care îi încântase sufletul.

În mintea lui sălășluia revelația, răspunsul la întrebarea legată de ce avea nevoie pentru a se simți așa. O întrebare pe care nu și-o mai pusese înainte din simplul motiv că, până atunci, nu își dăduse seama că era posibil să se simtă atât de mulțumit. Atât de copleșit de mulțumire.

Acum știa, dar mai știa că nu putea să dureze. Rana lui avea să se vindece, iar el să plece spre Glasgow. Iar până atunci, acea nebunie – sau indiferent ce anume era – cu Lucilla avea să se risipească. Dacă

până atunci focul lor comun nu ardea până la cenușă, măcar flăcările începeau să se stingă. Să-și piardă din forță, din putere.

Încă nu era cazul, dar urma. Așa era viața.

„Pentru tine, eu o să aduc întotdeauna viață."

Poate, dar toate lucrurile mureau cu timpul. Precum bariera pe care o ridicase inițial între el și ea și pe care pasiunea lor o făcuse scrum.

Trebuia să recunoască faptul că a fi el însuși – pur și simplu el însuși –, așa cum era cu Lucilla, părea o binecuvântare, dar indiferent cât de mult voia să se agațe de ea, nu putea. Totul avea să se încheie când urma să părăsească Vale și să se întoarcă în Glasgow, la cealaltă viață a lui – cea controlată, sigură și pentru totdeauna.

Lucilla se agită. Strângându-și brațele în jurul ei, el se întoarse pe o parte și își lipi maxilarul de creștetul ei. Toată încordarea i se risipi, iar Lucilla se ghemui în îmbrățișarea lui. În timp ce parfumul încântător care îl învăluia i se strecură prin minte, înfiorându-i visele, Thomas simți din nou iureșul acelei emoții neprețuite, amorfe, dar puternice și foarte reale pe care ea și locul acela păreau să le trezească în el. Zâmbi în gând.

Poate că trebuia să se termine, dar nu exista nici un motiv pentru care să nu se bucure de ea, chiar să se afunde în ea până atunci.

Brațele lui Morfeu se strânseră în jurul lui și îl purtară cu ele.

Lucilla îl simți când se cufundă ușor în tărâmul viselor. I se treziră simțurile și se simți din nou cuprinsă de un val de siguranță.

Putea să-i simtă mulțumirea ca pe un lucru tangibil. Chiar dacă ea nu citea gândurile, era în stare să-i citească emoțiile, mai ales acum că el renunțase la ultima barieră pe care o ridicase ca să-și ascundă adevărata față și se unise direct cu ea, bărbat cu femeie, inimă cu inimă.

Sfărâmarea acelei bariere fusese primul semn de succes. Mulțumirea profundă care îl cuprindea în clipa aceea era altul.

Mai devreme în seara aceea, Marcus o oprise pe coridor. Fratele ei geamăn îi întâlnise privirea și întrebase pur și simplu:

– Ești *sigură* că știi ce faci?

Nu fusese nevoie să precizeze despre ce anume întreba. Ea se încruntase, dar răspunsese sincer:

– Da.

El făcuse o grimasă, dar nu mai continuase discuția și se duseseră în salon.

Deranjată de faptul că Marcus era cel care, din nou, se îndoia de ea, Lucilla îl privise îndeaproape pe Thomas, acordând atenție tonului, gesturilor lui, oricărui lucru pe care reușea să-l citească în el și, bineînțeles, își consultase propriile sentimente și simți îndrumările Fecioarei, dar nimic nu se schimbase acolo.

Iar acum progresul la care sperase apărea ușor-ușor.

Așa că era pe drumul cel bun, urma calea cea dreaptă, cea pe care trebuia să îl conducă pe Thomas. Fusese convinsă că trebuia să-l aducă la Vale și să-l țină acolo până când înțelegea ce însemna el pentru ea; ce nu apreciase pe deplin era că o parte din ce trebuia să vadă și să afle era tocmai faptul că ea și Vale îi erau destinate. Avusese nevoie să înțeleagă că poziția lui de consort nu însemna doar a-i fi alături, ci că el avea un rol real pe care trebuia să-l ocupe în comunitate, iar oamenii erau gata să-l accepte.

Acesta – inclusiv fericirea acelei nopți petrecute în patul ei – era modul în care trebuiau să stea lucrurile.

Totul era bine și avansa cum trebuia.

Liniștită, satisfăcută și profund mulțumită, la fel ca el, se lăsă să alunece în lumea viselor.

Thomas se bucură de încă două zile de fericire bucolică, înainte ca acel cocon al vieții plăcute din Vale să se spargă și să se sfărâme în jurul lui.

Știuse că perioada aceea ciudată avea să se sfârșească, dar nu se așteptase ca finalul să vină într-un mod atât de dramatic.

Nu că s-ar fi jucat actul final, ci urma. De îndată ce își dăduse seama... În mod evident, locul și momentul potrivit ca să-și pună întrebări era după ce el și Lucilla se retrăgeau în camera ei, deci, cu o hotărâre de fier, așteptase să treacă cina, iar acum stătea în salon cu ea și Marcus.

Așa cum făcuseră în serile precedente, el și Marcus discutau despre una, alta sau, așa cum făceau în clipa aceea, frunzăreau ziarele pentru domni, care păreau să fie aduse zilnic la conac, în timp ce Lucilla îi încânta cu acorduri de harpă.

Serile precedente i se părură teribil de plăcute; în seara aceea, era nerăbdător să apară tava de ceai. Dar el se pricepea de minune să-și ascundă emoțiile, o necesitate în negocierile de afaceri;. Marcus părea să nu aibă nici cea mai mică bănuială despre vreo furtună clocotitoare sau o tensiune care să plutească în aer.

Lucilla era mai sensibilă. Îl privise din clipa în care îl văzuse pentru prima oară după ce Thomas pusese cap la cap toate piesele enigmei și, în cele din urmă, deslușise planul ei, dar el se asigurase că ea nu putea vedea dincolo de masca lui. Desigur, faptul că masca revenise era ceea ce o alertase în privința schimbării lui.

Thomas nu putea să facă nimic în această privință; ea trebuia să aștepte până când puteau vorbi între patru ochi, iar el putea să renunțe la acea mască și să o lase să vadă cât de multă furie se învolbura în spatele ei.

Privind în urmă, indiciile fuseseră tot timpul acolo, afișate clar din momentul în care trecuse pragul conacului, dar nu fusese conștient de ceea ce se întâmpla cu adevărat, astfel că nu le remarcase. Dar în dimineața aceea, după micul dejun, când Lucilla se dusese să se ocupe de treburile ei zilnice, iar Marcus fusese chemat să se ocupe de un gard rupt, lăsându-l să-și soarbă cafeaua singur la masă, un bărbat se apropiase, se prezentase ca fiind ca păstorul-șef și îi ceruse părerea despre cireada de vite Highland de pe moșie.

Thomas îi explicase că nu știa prea multe despre acele animalele, dar bărbatul păruse hotărât să-i arate animalele de reproducere ale moșiei, care se găseau pe pășunile mai apropiate; având farfuria goală, el ridicase din umeri și se dusese. Oricum își dorise să se plimbe ca să vadă cât de departe putea să meargă fără baston. Deși cusăturile aveau să mai rămână acolo câteva zile, descoperise că rana nu-i mai dădea bătăi de cap. Așa că se plimbase pe câmpuri, observase animalele care îi fuseseră arătate, asimilase destul de mult din cunoștințele păstorului și descoperise că, la fel ca în cazul oilor, nu uitase ce învățase demult și că, prin urmare, chiar avea ceva de spus. Avea o părere.

El și păstorul se despărțiră în relații bune.

Imediat după prânz, pădurarul-șef al moșiei, un bărbat mai în vârstă, pe nume Gibbins, îl oprise în timp ce ieșea din Sala Mare și îi ceruse părerea despre exploatarea forestieră. Din pură întâmplare, Thomas știa mult mai multe despre acel subiect decât despre vite sau chiar oi. Gibbins fusese încântat să audă despre experiențele lui legate de exportul și importul de cherestea; mai multe persoane, ceilalți fermieri implicați în exploatarea forestieră de pe moșie, se adunaseră în jurul lor și petrecuseră o oră plăcută discutând despre starea pădurilor din regiune și cererea pentru diferite tipuri de cherestea.

În cele din urmă, luându-și rămas-bun de la bărbați, Thomas rămăsese cu un sentiment ciudat, ceva legat de modul în care bărbații îl priviseră la final, de parcă s-ar fi așteptat la ceva mai mult din partea lui, o indicație, dar nu era responsabilitatea lui.

Se îndreptase agale spre bibliotecă, gândindu-se la ce anume putea să se ascundă în spatele acelui aer de așteptare, când bucătăreasa venise în grabă după el.

– Domnule Carrick, domnule! Oprindu-se în fața lui, femeia cu fața rumenă dăduse să facă o reverență. Ștergându-și mâinile pe șorț, îi spusese: Am vrut să vă întreb, domnule, dacă ați putea să-mi dați o listă cu felurile dumneavoastră de mâncare preferate. Cu ochi strălucitori, ea continuase să îndruge: Acum că v-ați alăturați gospodăriei, nouă, la bucătărie, ne place să ne asigurăm că pregătim, din când în când, mâncarea preferată pentru familie.

Ea continuase, dar el încetase să asculte, fiindcă mintea lui se blocase pe cuvintele „v-ați alăturați gospodăriei" și „pentru familie".

Aceea fusese prima fisură în lumea lui frumoasă.

Încă uluit, fusese de acord să facă o listă – nu că ar fi avut intenția să facă așa ceva –, dar, dacă ar fi spus altceva, ar fi putut să dezvăluie prea multe, ar fi riscat să arate prea mult din iureșul care se dezlănțuia în interiorul lui.

Bucătăreasa îi zâmbise încântată, mai făcuse o reverență și se întorsese grăbită la bucătărie.

El își continuase drumul până în bibliotecă, intrase și închisese ușa. Fusese ușurat să descopere că Marcus nu era acolo.

În următoarele două ore, se plimbase prin fața șemineului, în timp ce mintea lui revăzuse fiecare întâmplare din ultimele zile, reluând fiecare conversație, reevaluând totul din perspectiva a ceea ce bănuia deja.

Mai exact, analizase fiecare cuvânt pe care îl schimbase cu Lucilla.

Iar acum aștepta să le scoată de la ea.

În sfârșit, li se aduse tava cu ceai. Ea nu mai cânta, iar el și Marcus lăsaseră revistele pe care le frunzăriseră.

Ea turnă și le întinse ceștile, apoi începură toți să bea. Între înghițituri, discutară diverse banalități, ceea ce, grație anilor petrecuți în Glasgow și măștii lui reînnoite, îi ieși destul de bine.

Dar nerăbdarea sporea tot mai mult, iar ea o simțea.

Când el puse jos ceașca goală și spuse că avea să se retragă, ea se ridică odată cu el.

Lăsându-l pe Marcus cu o revistă, părăsiră împreună biblioteca și se îndreptară spre foaier. Urcară scările și, așa cum făcuseră în ultimele nopți, ignorară ușa de la camera lui și continuară să urce treptele din turn spre camera ei.

Ea îl conduse înăuntru, el o urmă și închise ușa.

Se întoarse și văzu că ea se oprise cu fața spre el; îl privea, și pentru prima dată în toți anii de când o cunoștea, privirea ei de smarald era nesigură.

– Ce s-a întâmplat?

Vocea ei era calmă. El simți că ea nu avea nici cea mai mică idee ce se întâmpla.

Se uită în ochii ei, și în ciuda dorinței de a rămâne nepăsător, își simți maxilarul încordându-se.

– Ce le-ai spus oamenilor de aici, celor din gospodărie și tuturor celor din Vale, despre mine? De ce mă aflu aici?

Ea se încruntă uimită.

– Nu le-am spus nimic. Ea clătină din cap. N-am discutat deloc despre tine.

– Ah! Își lăsase bastonul în camera lui. Își dorea să-l fi avut ca să se prindă de ceva, să aibă ceva în mână. Rămase pe loc, cu spatele la ușă și își menținu privirea pironită într-a ei. Deci dorința atât de multor oameni de a-mi auzi părerea despre culturi, turmele de bovine și de oi, despre noua fierărie, despre exploatarea forestieră și despre atât de multe alte lucruri este pur și simplu un semn de prietenie? El surprinse în privirea ei momentul când începu să-și dea seama. Și ce părere ai despre bucătăreasă, care mi-a cerut o listă cu mâncărurile mele preferate? Pentru că, din când în când, celor de la bucătărie le place să pregătească mâncărurile preferate ale familiei.

Licărirea din privirea ei crescu; conștientizarea i se citea pe chipului.

– Oh! Lucilla clipi, apoi făcu o grimasă. După o clipă, își concentră din nou privirea asupra lui. După cum am spus, nu le-am povestit nimic, dar, desigur, asta nu înseamnă că nu au ghicit, nu înseamnă că nu știu.

– *Ce* să știe? El își rosti apăsat întrebarea și simți cum masca lui rafinată se frânge și se face bucăți. Ce știu *ei*, iar *eu nu știu*?

Lucilla îl studie o clipă, de parcă și-ar fi dat seama că interacționa din nou cu ea, fără acea mască de bune maniere, apoi trase aer în piept și își înălță capul.

– Că, potrivit Fecioarei, tu ești soțul meu.

Thomas clipi, simți tensiunea dintre ei și fu de-a dreptul uluit. Trase aer în piept, apoi răsuflă și mai adânc, chinuindu-se să se oprească o clipă mai lungă pentru a se lupta cu propriile reacții surprinzător de diferite, pentru a le stăpâni și a le înăbuși fără să le examineze și fără să le permită să-i distragă atenția. După ce reuși să facă întocmai, el o mai fixă o dată din priviri și, cu agresivitate stăpânită în glas, întrebă:

– Ce înseamnă asta?

Avea nevoie să afle întreaga poveste și trebuia să o audă direct de pe buzele ei roșii.

Buzele se întredeschiseră, iar ea spuse:

– Consortul meu este bărbatul menit să fie iubitul meu adevărat, protectorul meu, soțul meu, tatăl copiilor mei.

El simți din nou acel tremur ciudat, mai puternic de astă dată, un gol care se deschidea înlăuntrul lui, de parcă realitatea se risipise. Nu era greu de înțeles de ce; cuvintele ei provocaseră un iureș de emoții învolburate, dintre care jumătate îi erau necunoscute, așa că le înăbuși, le ferecă înăuntrul lui. Nu se putea să-și *dorească* să fie consortul ei, nu putea să-și dorească nici unul din acele roluri, din viața pe care ea o descria.

Se părea că acela era lucrul pe care ea și toți ceilalți din Vale se așteptau ca el să-l accepte.

Pentru a-i confirma, ea adăugă:

– El o să fie stăpân aici, alături de mine.

Thomas se încruntă.

– Dar cu Marcus cum rămâne?

Lucilla clătină din cap.

– Calea lui se află în altă parte. El nu poate să domnească în Vale, numai Doamna Văii poate, cea aleasă de Fecioară la fiecare generație. Ea împreună cu consortul ei.

„Noi doi împreună."

Ea nu rosti acele cuvinte, dar el le auzi.

Nu conta. Aceea nu era viața pe care și-o dorea, viața pe care o alesese, pe care o construise în ani întregi doar pentru sine. Viața pe care era hotărât să o aibă.

Acea viață se afla în Glasgow, nu acolo.

Dar mânia și resentimentele clocotiră pentru că ea îl adusese în postura aceea, simțind atracția pe care era hotărât să o nege. Să *simtă* legătura cu ea, cu locul acela, să trăiască din nou bucuria rădăcinilor lui, plăcerile foarte reale pe care le alungase cu atâta hotărâre din mintea lui.

Toate lucrurile cărora le întorsese spatele cu mult timp în urmă. Tot ceea ce refuzase constant de-a lungul anilor.

Inclusiv pe ea.

Totuși, îl atrăsese înapoi spre locul în care emoții pe care nu voia să le recunoască, cu atât mai puțin să le simtă, vibrau într-o mare neliniștită și nesăbuită în interiorul lui.

Și o făcuse intenționat, chiar și după ce el îi explicase că nu era ceea ce își dorea.

Viața de acolo, alături de ea, nu era ceva ce avea să accepte.

– De cât timp crezi că bărbatul care îți e predestinat sunt eu?

O parte din el era curioasă; își dorea să știe.

Ea șovăi, dar apoi își împinse bărbia în față și, cu privirea încă pironită într-a lui, îi răspunse:

– Din Ajunul Crăciunului pe care l-am petrecut în cabana familiei Fields. Am avut bănuieli și înainte, dar apoi am știut.

– Și nu te-ai gândit niciodată să-mi spui? Trebui să facă un efort ca să nu se plimbe, să nu se miște; se strădui să rămână pe loc și să-i întoarcă privirea hotărâtă. Ne-am întâlnit destul de des de atunci, dar nici măcar în ultima săptămâna sau chiar mai mult de când suntem împreună, n-ai simțit că se cuvine să-mi spui?

Ea își încordă bărbia. Ochii i se îngustară, verdele deveni tăios și începu să scânteieze.

– Când, mai exact, aș fi putut să-ți spun? Tu n-ai crezut, *încă* nu crezi. Dacă tu nu accepți puterea Fecioarei, influența ei, ce aș fi obținut dacă ți-aș fi spus că ești unul dintre aleșii ei, ales să fii consortul meu? Vocea ei deveni tot mai puternică, accentul mai tăios. Înainte ce el să răspundă, ea continuă: Era limpede că singurul mod de a ajunge să accepți poziția care ți se cuvine de drept era să-ți petreci timpul aici, cu mine, în Vale, suficient de mult pentru a vedea și a înțelege singur. Ea își încrucișă brațele la piept și îl privi în ochi. Asta a fost tot ce am putut să fac, tot ce am reușit. Tot ce am putut să fac a fost să te aduc aici și să am încredere că o să deschizi ochii și o să vezi.

Planul ei funcționase, dar el nu era dispus nici măcar acum să cedeze.

– Toate bune până aici, dar viața consortului tău nu este viața pe care o doresc eu.

El își rosti declarația cu răceală, clar, cu o brutalitate intenționată. Chiar dacă nu mișcă nici un mușchi, nu tresări, el îi simți reacția – era ca și cum ar fi plesnit-o.

Dar imediat o flacără furioasă se aprinse în ochii ei; păru să crească în timp ce își coborî brațele și își înălță bărbia. Ochii ei îi arseră pe ai lui.

– Deci ai decis să mergi pe un anumit drum și, indiferent ce dovezi îți sunt aduse sau cât de convingătoare sunt aceste dovezi, nu o să te abați de la el. Vocea ei rezona, vibrând de putere, era puterea personalității ei, a întregii ei ființe. Fără milă, cu asprime, Lucilla continuă: Drumul pe care l-ai ales este un drum *greșit*, dar pentru că este cel pe care te-ai hotărât să mergi, refuzi să te abați de la el. Că ești încăpățânat e puțin spus, pentru că în povestea asta îți faci singur rău.

El pufni.

– Unii bărbați preferă să nu trăiască sub gheara unei pisici.

– Și unii bărbați sunt orbi dincolo de orice rațiune.

În vocea ei răsunară atât durerea, cât și furia.

El își ținu în frâu emoțiile care încercau să evadeze, să răspundă, dar în ce fel nu era sigur și nu avea de gând să se încreadă în ceea ce simțea. Nu când venea vorba de ea.

Ea se mișcă prima și începu să se plimbe.

– Ți s-a arătat calea cea dreaptă și tu *chiar* ai văzut-o, ai recunoscut-o. Ea îi aruncă o privire scrutătoare. Nu te chinui să negi! Pot să văd asta. Pot să-mi dau seama.

Lucilla se întoarse, încercând cu disperare să-și țină sub control nervii, furia și teama. Nu știa de unde apăruseră cuvintele care îi zburară de pe buze, și totuși apăruseră, rostite fără menajamente. Nu avea idee dacă era ceea ce trebuia să spună, dacă era cel mai înțelept răspuns pe care putea să-l dea. Atât de multe depindeau de discuția lor, dar nu se simțea în stare să gândească; se simțise atât de rar nesigură, darămite speriată.

Ea făcuse *tot* ce putuse pentru a-l face să vadă, îi oferise tot ce putuse, totul, fiecare părticică din ea pe care trebuia să o ofere, și reușise să facă ceea ce trebuia. Și totuși, el refuza. O refuza pe ea, refuza poziția de consort al ei. Refuza totul.

Își simți plămânii fără aer; abia dacă mai putea să răsufle. Mintea părea să fie la limita unei adevărate furtuni. Totuși, trebuia să vorbească, să încerce să ajungă la el și să-l facă să se mai gândească.

Să-l facă să se răzgândească.

– Dacă înțeleg bine – își menținu ochii ațintiți în podea, auzindu-și emoțiile răzvrătite încă încordându-i vocea –, în ciuda faptului că înțelegi, așa cum înțelegi cu adevărat cine ești înăuntrul tău, că a rămâne aici, alături de mine, este calea cea dreaptă pentru tine, refuzi să o urmezi pentru că nu este o cale bătătorită de tine, ci una care îți este oferită de altcineva – de mine, de soartă, de Fecioară.

Întorcându-se cu fața spre el, ea îi întâlni ochii de chihlimbar. Erau ca două agate tari și necruțătoare.

– Am dreptate? Că mândria este cea care te guvernează în povestea asta, *până și* în povestea asta?

Chipul lui se înăspri și se întunecă. Ea văzu cum i se încleștează maxilarul.

Trecu o clipă, apoi el spuse:

– N-ai decât să analizezi cât vrei. Nu o să mă răzgândesc. Permite-mi să repet – să fiu consortul tău nu este o poziție pe care să vreau să o ocup.

Ceva înăuntrul ei se frânse; emoția îngheță. În interior, se cutremura sub efectul propriei forțe, dar se întări ca o stâncă. Trase adânc aer în piept, apoi își înălță capul și, continuând să-l privească, ea replică:

– N-ai decât să te lupți cu soarta cât vrei, dar povestea asta nu o să se încheie bine. Permise ca toată forța dinăuntrul ei să se imprime în acele cuvinte. Continuă cu același calm ucigător: Permite-mi să-ți spun ceva foarte limpede. *Nu* mai există nimeni altcineva pentru mine *sau pentru tine* și nu o să existe niciodată. Dacă îmi întorci spatele mie, nouă, ignori tot ceea ce am putea să fim, nu o să mai existe nici o altă șansă cu nimeni altcineva, în nici un în alt loc.

Impasibil, el îi susținu privirea vreme îndelungată, apoi, cu o nonșalanță aparent nepăsătoare, își arcui o sprânceană.

– Asta este un blestem?

Stăpânirea ei de sine mai că se frânse; îngropându-și degetele în pumni, de o parte și de alta, se chinui să-și țină furia în frâu. În cele din urmă, cu o voce la fel de rece ca a lui, ea răspunse:

– Prin întrebarea asta, arăți cât de limitată este înțelegerea ta, cât de puțin te-ai gândit la toate astea. Soarta nu este ceva de care

să poți fugi. Indiferent de dorințele tale, indiferent cât de neclintită este hotărârea ta, nu o să scapi.

Ea se opri, apoi își aminti că, indiferent cât de încăpățânat era, el *rămânea* consortul ei, și făcu o ultimă încercare ca să-l influențeze.

– Eu nu te pot opri, viața ta este a ta. Totuși, una este să te condamni pe tine la nefericire, dar, în povestea asta, mă condamni și pe mine.

Privirea lui fusese împietrită, dar la ultimele cuvinte rostite de ea, chihlimbarul ochilor lui se îmblânzi pentru o fracțiune de secundă. Ea văzu, îndrăzni să spere, dar apoi el se uită în spatele ei, către pat. Când își întoarse privirea spre ea, redevenise de piatră; chiar dacă nu se mișcase, ea putea să-și dea seama că el se retrăsese, punând o distanță și mai mare între ei.

O părăsea.

Panica îi prinse pieptul în gheare. Ce putea să mai spună? Se închisese în fața ei, a tuturor celorlalți oameni și a celorlalte lucruri din Vale; putea să simtă că voia să o țină la distanță, că nega ideea de a fi împreună, că refuza totul. Respingea și refuza să audă. Să creadă sau cel puțin să se gândească.

Nu avea nici cea mai vagă idee de unde venea o respingere atât de nemiloasă, aproape violentă și pe deplin hotărâtă. Nu avea nici o idee ce putea să se ascundă în spatele ei, ce anume îi dădea o asemenea putere. Totuși, forța aceea îi împietrise atât inima, cât și chipul și ridicase un scut impenetrabil peste ochii lui.

Ea nu mai putea face nimic.

Când își dădu seama, își simți inima într-o menghină de gheață.

În realitatea brutală, independența învingea soarta.

O învingea chiar și pe Fecioară.

Iar asta îi luă cu asalt lumea.

Când el vorbi, tonul îi era distant, de parcă vedea deja legătura dintre ei ca fiind ceva din trecut.

– Timpul nostru împreună nu a fost ceea ce am crezut că a fost. Am fost sincer când am spus cum îmi văd viitorul, știai ce cred. Totuși, împotriva dorințelor mele, ai căutat să-mi schimbi drumul. Tu și Fecioara ta ați eșuat și va trebui să trăiți cu asta. El își înclină aproape imperceptibil capul – era parodierea unei plecăciuni. Iar acum, îți urez numai bine! O să plec înainte de ivirea zorilor.

Lucilla nu spuse nimic; nu mai era nimic de spus.

Se uită cum singurul bărbat pentru ea se întoarce cu spatele, deschide ușa și pleacă din cameră.

Cum închide ușa în urma lui.

Se uită lung la panourile din lemn. Trebuia să-l lase să plece. Chiar prin iureșul învolburat dinăuntrul ei, știa. Înțelegea.

Chiar accepta.

Totuși, încă se simțea de parcă inima îi fusese smulsă din piept, făcută bucăți și călcată în picioare.

Iar senzația aceea, era foarte sigură, era ceva ce nu putea uita niciodată.

Capitolul 15

Rămase la fereastra camerei ei și îl privi cum pleacă. Zorii zilei încă brăzdau cerul când, călare pe bidiviul lui cenușiu, plecă spre viitor. Viitorul lui stabilit, cel care nu o includea.

Ea nu avea lacrimi de vărsat – nici de furie, nici de durere –, nici măcar în așteptarea nenorocirii despre care știa acum că plana la orizontul ei. Dacă așa trebuia să fie, prea bine; dacă tuna și fulgera, nu se schimba nimic. După cum îi spusese el, ea nu reușise să-l convingă să se abată de la drumul lui și să urmeze calea cea dreaptă cu ea.

În felul în care privea el lucrurile, aceea era pierderea ei și câștigul lui.

Îl privi cum pleacă până când coti pe drum și nu-l mai zări.

Numai atunci trase mai adânc aer în piept. Își încrucișă mâinile la piept, se uită în zare și, în cele din urmă, își permise să privească înăuntru.

Dezamăgirea îi îngreuna sufletul. Un pustiu sterp, presărat de sentimente puternice, dar neputincioase, se întindea, nesfârșit, înăuntrul ei.

Inspiră, răsuflă. Așteptă.

Nimic din viață nu era bătut în cuie, nu dacă implica oameni. Fiecare suflet avea liber arbitru; fiecare persoană, indiferent cât de slabă, avea dreptul să-și aleagă destinul.

Cu deliberare și intenție, el își alesese calea deja stabilită și, prin refuzul atât de hotărât al unui destin pe care ea și Fecioara îl puseseră la picioarele lui, el reușise, cel puțin în parte, să-i rescrie viitorul.

În mod ireversibil.

Deci ea unde se situa în toată povestea aceea? Cum rămânea cu dreptul *ei* de a defini viața pe care și-o dorea, de a revendica viața pe care o crease până la maturitate, așteptând să fie a ei?

Ce îi rămânea acum?

Vreme îndelungată, ea se uită pe fereastră la ținutul pe care îl acceptase drept moștenire, pe care ea era hotărâtă să îl protejeze și de care să aibă grijă. În cele din urmă, ea răsuflă și, închizând ochii, se întinse, și spre surprinderea ei, își găsi calmul obișnuit așteptând. Așteptând să o învăluie și să o atragă, să o ancoreze...

Se așteptase să se simtă mai puțin sigură, mai puțin stabilă.

Se părea că viața continua, iar ea era suficient de puternică pentru a îndura. Trase din nou aer în piept și se simți cuprinsă de o hotărâre de fier. Ea era descendenta unei linii lungi de femei care își găsiseră drumul prin vremuri tulburi, prin furtuni și înfrângeri emoționale, dar și fizice; așa cum ele nu renunțaseră, nici ea nu avea să evite să își facă datoria.

Avea să îndure.

Se născuse pentru asta – indiferent cum evoluau lucrurile – și avea de gând să meargă înainte.

Cu mai multă siguranță, își permise să-și analizeze emoțiile, recunoscându-le și acceptându-le înainte de a le da deoparte. Da, erau răni mai multe, iar sub ele, un gol pustiu, neîncrederea că el plecase cu adevărat fără să facă nici măcar o încercare de a înțelege, iar dincolo de ea, de toate acele sentimente, vibra dorința. Un gol pustiu; era ceva ce se așteptase să simtă, pe lângă gândurile sâcâitoare și inutile că ar fi putut – ar fi trebuit – să facă altceva pentru a-l ține și a-l lega de ea.

Ea înțelese de la început că acea decizie trebuia să fie a lui. În totalitate a lui, fără influențe necuvenite din partea ei.

Fără presiunea deplină a iubirii ei.

O iubea? Lucilla se îndoia că o iubea, nu așa cum ar fi trebuit, nu așa cum ar fi iubit-o dacă și-ar fi revendicat poziția alături de ea. Recunoscând că era posibil, îi oferea șansa de a deveni realitate, dar el făcuse cale întoarsă fără să dea o șansă iubirii, fără să se gândească măcar să dea o șansă iubirii.

Ea îl iubea?

Mintea i se opri, nedorindu-și să sape mai adânc.

Lucilla deschise ochii, privi lung afară și se chinui să recunoască acel lucru.

– Da.

Adevărul răsună înăuntrul ei, sacru, neabătut.

Îl iubise ani întregi; în sufletul ei fusese plantat un sâmbure de dragoste necondiționată, liniștită și răbdătoare cu atât de mult timp în urmă, încât crezuse că așa avea să fie. Dar dragostea ei nu mai era bobocul acela delicat. Chiar dacă fusese conștientă de schimbările treptate intervenite de-a lungul anilor, până în acel moment, nu își dăduse cu adevărat seama cât de mult se schimbase în ultimele zile, cum interacțiunea lor constantă ca adulți invitase sămânța aceea îngropată demult la o viață liberă și înfloritoare.

Dragostea nu era ceva căruia să i se poruncească. Ea venea cu propriii termeni, era guvernată de propriile reguli și nu avea nevoie de permisiunea de a deveni o forță care constrângea, apuca și nu elibera niciodată.

Așa era dragostea ei pentru el acum, și singurul lucru pe care putea să-l facă era să o simtă, să o recunoască, să onoreze dragostea și pe sine, să-i rămână fidelă și să aștepte pentru a vedea dacă el avea să se întoarcă vreodată ca să revendice dragostea și pe ea.

Timpul avea să îi spună.

Așa că era nevoită să aștepte din nou, să-și pună inima și viața personală undeva în adâncul minții.

Trase aer în piept, forță aerul să intre mai adânc în plămâni. Atunci, expirând, își coborî brațele și se întoarse la ușă, revenind la ce avea de făcut în acea zi.

Viața mergea mai departe.

Acceptă că fusese nevoită să-l lase să plece, că trebuia să aștepte ca el să ajungă singur la înțelegere și acceptare, dar, pentru prima dată în viața ei, nu mai avea încredere că, dacă urma poruncile Fecioarei, totul avea să fie bine în cele din urmă. Nu în cazul acela. Nu pentru ea și pentru el.

El îi luase acea credință când plecase, iar Lucilla nu credea că avea să o mai recupereze vreodată.

Thomas nu ajunse nici măcar la Ayr înainte să fie cuprins de sentimentul că făcuse o greșeală îngrozitoare. O simțea ca o greutate care îi zdrobea pieptul, care îl făcea să-i fie din ce în ce mai greu să respire cu fiecare kilometru pe care îl parcurgea.

Refuză să recunoască sentimentul acela lipsit de sens, scrâșni din dinți și își văzu cu încăpățânare de drum.

*

În răcoarea serii, la patru zile după aceea, el închise în urma lui ușa casei, își puse pălăria pe cap, strânse vârful bastonului – mai degrabă un accesoriu la modă decât un suport necesar – și porni să parcurgă scurta distanță spre reședința unchiului și a mătușii lui, aflată pe Stirling Street. Mătușa lui organiza o serată și, ca de obicei, insistase ca el să participe; ea trecuse pe la biroul lui ca să se asigure că primise invitația și, răbdătoare, subliniase că nu avea cum să se însoare bine dacă nu acorda atenție tinerelor doamne disponibile.

Nu putea să o contrazică. Într-adevăr, acum înțelegea ce rost avea să se decidă mai devreme decât mai târziu. Cu cât alegea mai repede tânăra care să îi devină soție, cu atât aveau să se risipească mai repede gândurile legate de Lucilla și de ispita ei trainică, care i se agățau necruțător de suflet.

Oprindu-se la colț ca să lase să treacă o trăsură, își îndoi piciorul stâng. Își vizitase medicul cu o zi înainte și îi fuseseră desfăcute cusăturile. Henderson își petrecuse cea mai mare parte a ședinței ridicând în slăvi cusăturile excelente făcute de Lucilla și eficacitatea extraordinară a unguentului pe care îl folosise. El nu ascultase; își dorise doar să scape de cusături, ultima amintire fizică a Lucillei, și ca timpul petrecut la țară să se șteargă.

Dacă ar fi putut șterge la fel de ușor și amintirile din mintea lui!

Odată cu lăsarea treptată a nopții și adâncirea amurgului, străzile din cartier deveneau teribil de liniștite. Huruitul roților de trăsură se auzeau de ici, de colo, în timp ce doamnele se îndreptau spre întâlnirile lor, licărirea puternică a felinarelor făcând să strălucească alama și argintul hamurilor și trăsurilor. O ploaie înviorătoare care căzuse mai devreme împrospătase aerul și curățase trotuarele și străzile, făcându-le să pară mai închise la culoare decât erau în realitate, încă strălucind prin locurile în care lumina licărea în băltoacele mici dintre pietre. Asemenea lui, câțiva domni profitaseră de ocazia oferită de un eveniment social organizat în apropiere ca să-și mai dezmorțească picioarele, dar, altfel, acea parte de oraș aluneca în odihna ei obișnuită de seară.

O odihnă care invita la introspecție; chiar dacă ultimul lucru asupra căruia își dorea să insiste era trecutul lui recent, în timp ce coti spre Candlerigg Street și își continuă plimbarea, Thomas nu putu, pur și simplu nu putu să nu revadă și să nu retrăiască ultimele câteva zile.

După ce plecase, fugise de la Lucilla și din Vale, el ajunsese în Glasgow dimineața târziu. Își explicase greutatea permanentă din

piept prin atmosfera sulfuroasă din oraș... La urma urmei, vântul fusese absent, iar ceața și fumul plutiseră greoi în aer.

Era ceva foarte diferit de aerul curat din Vale.

Alungă din minte acea comparație și îl îndrumase pe Phantom spre grajdurile în care bidiviul cenușiu fusese adăpostit, apoi se îndreptase cu pași șchiopătați spre reședința lui, cărându-și sacul și încercând să ignore pulsația reapărută în gambă. *Fusese nevoit* să plece din Vale, fusese nevoit să plece numaidecât, fără să mai riște să o revadă pe Lucilla. Cel puțin ajunsese acolo, era în siguranță în Glasgow, din nou concentrat asupra drumului lui.

Cu acea justificare bine întipărită în minte, intrase în reședința lui doar ca să-și dea seama că era duminică. Astfel, nu fusese în stare să se piardă imediat în muncă. Avea o cheie de la birou; ar fi putut intra, dar birourile erau goale și ar fi fost frig, fără vreo urmă de distragere a atenției. Șovăise, neștiind dacă voia să-și viziteze unchiul și mătușa ca să le spună că se întorsese, dar, dată fiind ora, ar fi însemnat să rămână la prânz și să povestească despre timpul petrecut la Carrick și în Vale. Nu se simțise pregătit să o facă. Nu se simțise nici măcar pregătit să evite întrebările.

Se dusese într-o tavernă din apropiere pentru o halbă de bere și ceva de mâncare, apoi se hotărâse să-și petreacă restul zilei și seara în reședința lui. Camerele lui erau bine amenajate și confortabile, aproape luxoase, dar pereții i se păruseră prea strâmți, încăperile prea întunecate, iar o răceală neașteptată i se strecurase în oase.

Singura lui ocupație fusese să-i scrie lui Manachan că revenise în Glasgow, lucru care îl făcu să își dea seama că nu reușise să rezolve problema care afecta clanul, afectându-l mai mult decât credea.

Își spusese că totul avea să fie bine de îndată ce își ocupa din nou funcția de partener principal al Carrick Enterprises și avea să se piardă în rutina lui obișnuită.

În ciuda oboselii provocate de lunga călătorie, dormise prost.

Se trezise devreme și, din dorința de a reveni la viața lui adevărată, se dusese la birou. Avusese nevoie să-și reia activitățile obișnuite, să-și regăsească echilibrul și să se simtă din nou pe picioarele lui.

Trecuse pragul ușii cu sigla aurită. Doamna Manning și Dobson se ocupau deja de sarcinile lor de dimineață; ambii îl întâmpinaseră cu căldură, iar el le răspunsese ca de obicei și așteptase să fie cuprins de sentimentul că se întorsese acasă.

Dar nu fusese.

Înăbușindu-și neliniștea, traversase coridorul ca să ajungă la biroul lui. Intrase, închisese ușa, se dusese la birou și se așezase în spatele lui. Se uitase prin dosarele și documentele care îl așteptau acolo și nu simțise nimic.

Doar apăruse un gol îngrozitor acolo unde se așteptase să simtă ardoare și o anumită senzație de ușurare.

Tulburat, se uitase lung la dosare și la scrisori, incapabil să accepte că nu putea să aibă nici un fel de entuziasm față de ceea ce înainte îi acaparase atenția fără nici cel mai mic efort. Față de ceea ce, înainte, fusese centrul existenței lui.

Retrăind momentul acela, trase încordat aer în piept și, cu capul înălțat și cu bastonul fluturând, continuase să se plimbe încet. Își dorea să fie în stare să nu se mai gândească la noua lui obsesie, să nu mai retrăiască ultimele zile și toate greșelile pe care era hotărât să le lase în urmă. Totuși, amintirile continuaseră să se joace neîncetat în mintea lui, refuzând să-l lase să le îngroape cu disperarea cu care voia să o facă.

În acea primă dimineață de la întoarcere, fusese obligat să se confrunte cu realitatea pe care încă refuza să o accepte ca fiind altceva decât un ultim adevăr, poate o stare trecătoare, dar nu mai mult decât atât. Nu *voia* să-i permită să fie mai mult decât atât. Își petrecuse peste un deceniu clădindu-și o viață acolo, în biroul lui, ca partener principal al Carrick Enterprises, iar acum trebuia să creadă că nu mai însemna nimic? Că se putea ca, de la bun început, să fi greșit când alesese acel drum?

Că nu îi atrăgea atenția pentru că nu îi cucerise inima?

„Trebuie să înveți să gândești atât cu inima, cât și cu mintea."

În acea dimineață, așezat în spatele biroului, tulburat și revoltat, auzise în minte vocea lui Manachan. Moșierul era peste măsură de viclean și de abil, dar de unde să fi știut unchiul lui toate acelea? Situația cu care se confrunta el acum?

Închisese ochii, apoi, cu maxilarul încleștat, clătină din cap, deschisese ochii și începuse să se ocupe de afaceri.

Își spusese că lipsa de concentrare provocată de timpul petrecut la țară avea să dispară.

Quentin și Humphrey ajunseseră și, pentru prima dată în viața lui, fusese nevoită să scoată și să-și pună masca pentru a-i saluta, a vorbi și a se pune la curent cu noutățile, ascunzând amorțeala îngrozitoare ce pusese stăpânire pe el.

Era limpede că afacerea se desfășurase fără probleme în lipsa lui. Quentin cunoștea regulile pe care le stabilise Thomas, iar Humphrey se implicase, preluase rolul de zi cu zi al lui Thomas și se descurcase foarte bine.

Thomas nu știa de ce o făcuse, dar folosise rana de la picior drept scuză pentru a nu prelua sarcinile de care acum se ocupa Humphrey.

Mai mult decât oricare dintre reacțiile lui, aceea îl tulburase peste măsură.

„Ce fac?"

Își pusese întrebarea aceea tot restul zilei și în seara petrecută cu o sticlă de whisky în față.

La un moment dat în noaptea aceea, se trezise și se gândi că, în adâncul sufletului, nu își dorea cu adevărat să își reia vechea funcție.

Carrick Enterprises nu avea nevoie de el... Într-adevăr, putea să funcționeze perfect fără el. Iar el nu avea nevoie să fie acolo, în birou, ca afacerea să înflorească.

Și dacă lucrurile stăteau așa, funcția aceea nu putea să-i ofere ce avea nevoie, nu putea să-l înrădăcineze, să-l ancoreze și, în cele din urmă, nu avea cum să-l mai mulțumească. Nu putea, nu avea cum să satisfacă nevoia lui profundă de a găsi un loc al *lui*, potrivit pentru el, să facă ce își dorea, alături de oameni care aveau nevoie de el, într-un rol pe care numai el putea să-l aibă.

În ciuda vechii lui convingeri, poziția de partener principal al Carrick Enterprises nu era una care se înrădăcinase în sufletul lui și refuza să-i dea drumul.

Totuși, ceva, altcineva și un alt loc o făcuseră.

Dăduse paharul pe gât și refuzase pur și simplu să creadă asta. Să nu-și dorească să ocupe din nou funcția aceea era același lucru cu a nu-și dori înapoi viața construită cu grijă, iar acel lucru nu putea să fie, *nu era* adevărat.

Hotărâse că whisky-ul fusese cel care vorbise. Pusese dopul și se culcase.

Nu că ar fi dormit, nici măcar după ce băuse whisky.

De atunci, trăise hotărât, ca înainte, făcuse toate lucrurile pe care le făcuse înainte și așteptase ca efectul ședерii lui la țară să dispară, ca strângerea de inimă să se relaxeze și să se risipească.

Acel lucru nu se întâmplase.

Încă.

Rămăsese convins că, odată cu trecerea timpului, avea să se întâmple. Că, odată cu trecerea timpului, avea să își recapete entuziasmul față de viața aceea și putea fi capabil să meargă înainte așa cum își dorise dintotdeauna, urmându-și calea spre viitor, definită cu mare grijă.

Participarea la serata mătușii, în acea seară, trebuia să fie primul lui pas pe calea aceea de când se întorsese.

Nu își dorise să ajungă prea devreme și să fie printre primii invitați, să discute cu mamele și fiicele lor pline de speranță, în timp ce aștepta să-i salute pe unchiul și mătușa lui, așa că o luase pe un drum ocolitor de la reședința lui din Bell Street; se îndreptase spre nord, de-a lungul Candlerigg Street, apoi traversase drumul ca să treacă agale prin grădinile din jurul bisericii Sfântul David. Ajungând pe Canon Street, o luă spre est, la puțin după aceea având de gând să se îndrepte spre sud spre Stirling Square și să continue pe Stirling Street, spre casa familiei Hemmings.

Din păcate, ocolul fu ocazia perfectă de a-și aminti tot ce se străduise să uite.

Precum nevoia pe care o simțise, atât de sincer exprimată, la Lucilla și la atâția oameni din Vale.

Nu înțelesese imediat de ce o numise astfel. La ea, o văzuse ca pe o simplă emoție în fascinanții ei ochi de smarald, un semn al focului ei interior, al iubirii ei înverșunate.

Abia acum, când mintea lui se concentrase atât de insistent pe propria lui nevoie – dorința de a fi cu adevărat necesar altora – recunoscuse, în sfârșit, ce era acea emoție din ochii ei, ce fusese.

Ea îi arătase, îi dezvăluise și exprimase deschis cea mai adâncă vulnerabilitate și avusese încredere că el avea să o vadă, să o recunoască și s-o onoreze.

El o văzuse, dar nu reușise să recunoască absolut conștient realitatea. Pentru că realitatea aceea, de a-i fi necesar Lucillei, era o mare parte din ceea ce alimenta hotărârea încă înrădăcinată atât de adânc în sufletul lui.

Mintea lui refuzase să accepte, dar se părea că inima o știuse. Faptul că nu văzuse realitatea nu îl salvase de adevăr, de efectele și de puterea lui.

Și nu fusese ademenit doar de ea; dorința de a fi necesar – de a fi dorit – fusese atât de puternică, venind din partea atâtor oameni din Vale și din atâtea direcții, încât fusese îmbătat de seducția ei.

Strângând din buze, își scuturã umerii de parcă ar fi putut să se descotorosească de amintiri.

În ciuda oricărei ispite, în ciuda tuturor avantajelor, el nu putea să se lase bătut. Își încleștă maxilarul. În ciuda argumentelor clare ale Lucillei, ale lui Marcus și ale tuturor celorlalți din Vale – că, după ce văzuse și recunoscuse rolul pentru care ei credeau că era sortit, el avea să capituleze și să rămână – nu putea să o facă. În realitate, nu putea să se supună voinței Fecioarei.

Se convinsese, cu mult timp în urmă, că nimic altceva în viața lui nu era mai important decât faptul că el trebuia să dețină controlul, că *el* își definea și își dicta propria cale fără amestecul altcuiva.

Când înțelesese, în cele din urmă, ce se întâmplase în Vale, capcana care îi fusese întinsă, indiferent cât de bine intenționată, se simțise trădat. Nu văzuse asta până ce nu deschisese ochii lui și aproape că fusese prea târziu ca să dea înapoi. Fusese împins fără voia lui într-o viață foarte diferită și mult mai primejdioasă decât cea pe care și-o crease în mintea lui.

În *mintea*, nu în inima lui.

Cuvintele acelea răsunaseră în conștiința lui în timp ce ajungea la balustradele din Stirling Square; nu își amintise să se fi întors spre sud, dar picioarele îl purtaseră singure. În timp ce își continuase drumul de-a lungul gardului din fier forjat, își amintise de ce nu era un lucru înțelept să-ți urmezi inima. Nu era un lucru sigur. De ce era mult mai bine să urmezi planul stabilit de o minte rece și pragmatică.

Când se întorsese spre Stirling Street, se îndreptase de umeri, pregătindu-se pentru supliciul care îl aștepta.

Supliciul unei tinere doamne și al mamei care încerca să-i găsească partida potrivită; Thomas ar fi preferat să fie oriunde altundeva.

O imagine trecătoare a acelui altundeva, împreună cu Lucilla, îi licărise în minte. Privind în urmă, toată mânia lui, acea mânie justă pe care o simțise când își dăduse seama ceea ce ea tocmai făcuse și de ce, fusese greșit direcționată. Și exagerată. Un acord al sorții și al uneltirilor unui ticălos îl aduseseră în brațele Lucillei și, chiar dacă ea profitase de situație, o făcuse doar pentru a-i arăta posibilitățile, perspectiva care se dezvăluia înaintea lui și a ei, permițându-și sieși și celorlalți din Vale să aibă șansa de a-l ispiti. Totuși, în cele din urmă, ea nu încercase să-l țină acolo împotriva voinței lui. Îl lăsase să plece... Nu își dorise, dar o făcuse, de parcă ar fi înțeles că nu putea

să-l lege niciodată, nu împotriva voinței lui și nu contra angajamentului de a merge pe drumul ales de el.

Thomas era nevoit să recunoască, să accepte că ea și Fecioara ei dăduseră dovadă de înțelegere și onestitate.

„Trebuie să înveți să gândești cu inima, dar și cu mintea."

Din nou Manachan.

Ajuns în fața porții deschise a reședinței lui Quentin și a lui Winifred, Thomas se desprinse din ghearele amintirilor și urcă treptele care duceau la ușa de la intrare. Fu deschisă de majordomul lor, care îi zâmbi de bun venit, îi luă pălăria și bastonul, apoi îl conduse în salon.

Fu învăluit de sunetele discordante a zeci de voci, care se străduiau să se facă auzite. Winifred, aflată la câțiva pași depărtare de ușă, îl văzu; îi zâmbi cu încântare când el se aplecă peste mâna ei. Îndreptându-se de spate, îi sărută obrazul.

– Ce adunare minunată, dragă mătușă. Ești bucuroasă?

– Sunt mai mult decât bucuroasă să te văd aici, dragul meu băiat. Winifred așteptă cât el făcu un semn din cap spre Quentin, care discuta unul dintre politicienii locali. Acum! zise Winifred și îl bătu ușor cu evantaiul de fildeș pe mânecă. Ar fi multe tinere pe care ar trebui să le cunoști.

El oftă în sinea lui, dar nu încercă să se opună; când venea vorba despre aspirațiile de petitoare ale mătușii, Thomas aflase că era cel mai bine să se predea cu grație. Acum că Humphrey se așezase la casa lui cu Andrea, Winifred își îndreptase toată atenția asupra lui, iar scopul ei era același cu al lui. Iar Thomas încerca din răsputeri să fie recunoscător.

Winifred i-o prezentă pe o anume domnișoară Mack, care sosise de curând din Perth pentru a-și vizita sora. De îndată ce schimbă câteva cuvinte cu ea, Winifred îl trase ca s-o salute pe Lady Janet Crawley, pe care o cunoscuse anterior, dar care în seara aceea era însoțită de o verișoară, domnișoara Vilbray.

După mai multe asemenea prezentări, se simți cuprins de o plictiseală profundă; fețele doamnelor păreau să se estompeze, toate erau delicate, fermecătoare, dulci, timide sau rezervate, însă nici una nu părea capabilă să-i atragă atenția mai mult de câteva minute pe care le petrecuse discutând cu ele, înainte ca Winifred să-l îndemne să continue.

În realitate, serata aceea nu era cu nimic diferită de celelalte la care participase, dar, din anumite motive, părea insuportabilă.

Lipsită de sens.

În cele din urmă, Winifred îl lăsase să se descurce singur, iar el rămase o secundă în mijlocul încăperii, cu fluvii de conversații învolburându-se în jurul lui. Și totuși, dincolo de toate, el era singur... Iar atunci adevărul îl lovi puternic.

Iar senzația de a fi făcut o greșeală catastrofală îl cuprinse din senin și aproape îl sufocă.

„Pentru tine, eu întotdeauna o să aduc viață."

Iată ce anume îi lipsise fiecărei tinere pe care o întâlnise în seara aceea – viața. Adevărata vibrație, cea care era izvorâtă din suflet și aprindea focul în spatele ochilor limpezi și adăuga o strălucire tangibilă prezenței sale.

Lucilla întruchipa acea calitate, cel puțin pentru el. Iar viața ei îl aducea și pe *el* la viață. Îl făcea să se simtă complet viu într-un mod în care nimeni altcineva nu reușise să o facă.

Iar acum, cu ochii mari deschiși, privind ce putea să fie, ce putea să aibă, dar și ce îl aștepta în Vale, *nu* mai putea să pretindă că altcineva, acolo sau altundeva, putea să se compare vreodată cu ea.

Ea îi adusese *cu adevărat* viață, exact așa cum îi promisese, o apreciere profundă și adevărată a ceea ce putea fi viața – ceea ce *putea fi* viața lui.

Ochii lui *chiar* se deschiseră și nu mai putea niciodată să-i închidă.

Nu mai putea să pretindă că altă femeie avea să i se potrivească vreodată.

În inima lui, știa că doar una singură i se potrivea.

Revelația – adâncimea, amploarea și absolutul ei – îl zgudui.

Aceea era capcana, adevărata capcană, una creată de propria voință, de propria lașitate.

Amețit, reuși să păstreze pe chip o mască de bonomie apatică, în timp ce își croi drum prin mulțime, spre colțul încăperii. Găsi un loc undeva la marginea mulțimii, unde putu să tragă încordat aer în piept.

„Nu mai există nimeni altcineva pentru mine sau pentru tine și nu o să existe niciodată. Dacă îmi întorci spatele mie, nouă, ignori tot ceea ce am putea să fim, nu o să mai existe nici o altă șansă cu nimeni altcineva, în nici un în alt loc."

Îl avertizase, dar el se gândise că exagerase.

Acum știa că nu fusese așa.

Îi era imposibil să se gândească măcar să petreacă mai mult de câteva minute cu oricare altă femeie; gândul de a fi intim cu oricare dintre ele îl lăsa pur și simplu rece.

Rece și singur.

Ea îl avertizase că nefericirea avea să poposească în viața lui; el crezuse că ea exagerase.

Și, într-adevăr, nu era atât nefericire, cât un gol, un hău care se tot lărgea și se adâncea, un gol al dorinței singuratice pe care nimic nu părea să-l ușureze, și cu atât mai puțin să-l umple.

Își lăsase inima și sufletul în urmă când plecase din Vale. Stând în mijlocul societății din Glasgow, fusese nevoit să înfrunte faptul că *așa* se simțea, acela era felul în care îl afectase plecarea din Vale.

Acela nu era locul lui; acolo nu exista nimic pentru el. Locul lui adevărat, pe care trebuia să-l ocupe, de dragul lui, dacă nu al altcuiva, nu era acolo.

Rolul acela, de drept, singurul care avea să-l satisfacă, se găsea spre sud, în Vale. Lângă ea.

Împreună cu sufletul pe care pământul îl revendicase și cu inima pe care acum își dădea seama că o lăsase în urmă.

O iubea pe Lucilla?

Chiar nu știa.

O dorea neîncetat?

Da.

Ea fusese o ispită puternic impregnată pe sub pielea lui și adânc înrădăcinată în psihicul lui vreme de mai bine de un deceniu și, pe măsură ce se maturizaseră, atracția ei și felul în care el o conștientiza nu făcuseră decât să sporească.

Putea el, cu toată sinceritatea, să-și închipuie o viață, un viitor care să nu o includă?

Răspunsul, o reacție negativă izbitoare, răsună înăuntrul lui.

Se întoarse spre oamenii adunați în fața lui; indiferent cât de sofisticați, eleganți, frumoși, fermecători și puternici erau, fiecare minut pe care îl petrecea în compania lor întărea adevărul. Pentru el, ei și comunitatea lor erau lipsite de substanță; ei nu contau. Ba, mai mult, acolo, în compania lor, era o simplă umbră a ceea ar fi putut fi.

Dacă își dorea șansa de a duce o viață plină de satisfacții și de sens, dacă voia să-și revendice inima și sufletul, trebuia să se întoarcă, să dea ochii cu Lucilla și să facă tot ce era nevoie ca să-și recâștige

poziția pe care i-o oferise și pe care el o respinsese atât de arogant și de greșit.

Trebuia să-și schimbe cursul.

În clipa aceea, în seara aceea.

Trase adânc aer în piept.

Din momentul în care plecase din Vale, indiferent ce încercase, puterea din spatele acelei dorințe de a se întoarce sporise cu fiecare minut, cu fiecare oră. Până în clipa aceea, *nimic* nu păruse mai important decât acea nevoie urgentă de a se întoarce.

Nu mai putea să se împotrivească. Nu mai avea puterea de a nega acea dorință, acea forță imperativă.

Ceva din interiorul lui se frânse. Cedă.

Iar bărbatul care putea să fie, bărbatul pe care încercase din răsputeri să-l ucidă, să-l nege și care nu riscase niciodată să fie el însuși se eliberă de orice constrângere și își asumă responsabilitatea.

Căută prin încăpere și îi zări pe Winifred și pe Quentin. Înăbușindu-și disperarea de a se vedea plecat, traversă mulțimea ca să li se alăture.

Quentin îl privi curios.

Winifred zâmbi.

– Ceva posibilități?

Mintea lui se concentra deja pe ce urma să facă. În ciuda tristeții pe care o simțea înăuntrul lui – cum putuse să fie așa de prost? –, încercă să zâmbească, dar, după felul în care se risipea încântarea lui Winifred, nu prea îi reușea. Își transformă expresia într-o grimasă.

– Mă supără piciorul. Am făcut drum lung până aici și cred că am întrecut măsura.

– Oh!

Winifred se îngrijoră. Thomas se simțea rușinat.

– Dar, spuse ea, bătându-l ușor pe braț, măcar ai venit și ai întâlnit niște doamne pe care nu le cunoșteai. Data viitoare, o să aveți mai mult timp să vorbiți.

El nu reuși să se forțeze să încuviințeze din cap. În schimb, întinse mâna spre unchiul lui.

– Domnule!

– Ai grijă, băiete! Strânsoarea lui Quentin era puternică. Și nu veni la birou dacă piciorul tău are nevoie de mai multă odihnă!

Thomas clătină din cap, apoi cedă în fața impulsului, se aplecă și sărută obrazul mătușii. Fusese o mamă pentru el în măsura în care

îi permisese, dar se îndoia că avea să-i împărtășească prea multe din viața lui de acum înainte.

Winifred clipi spre el, încercând să citească expresia de pe chipul lui și nu reuși. Din nou îl bătu ușor pe braț, dar de astă dată a binecuvântare.

– Da, Thomas, să ai grijă!

Cu o plecăciune scurtă, îi lăsă, ieși din încăpere, își luă pălăria și bastonul și părăsi casa.

Ajuns pe trotuar, aruncă o privire în urmă, apoi studie străzile liniștite. Putea prea bine să vină în vizită, dar aceea nu ar fi niciodată – nu putea fi niciodată – casa lui.

Dădu să se întoarcă spre reședința lui pe drumul cel mai scurt.

În jurul lui, inima orașului Glasgow bătea, dar nici inima, nici sufletul lui nu se aflau acolo.

Inima lui aparținea altcuiva, iar sufletul își găsise adevărata casă.

Urma să plece a doua zi dimineață și să nu se mai întoarcă.

Avea multe de aranjat, o întreagă viață pe care să o planifice. Se așeză la biroul din reședința lui și, cu toate lămpile aprinse, luă toate lucrurile pe rând.

Cel legat de Carrick Enterprises era surprinzător de simplu, până la un punct. Punctul acela fiind legat de cât de mult își dorea să se implice în anii ce aveau să urmeze. Nu era sigur; când studie noua perspectivă, noul peisaj al vieții lui care prindea contur, fu în stare să vadă un loc pentru firmă, să vadă că merita să-și mențină interesul și să păstreze legătura cu comerțul de import-export. În Vale exista un interes crescut pentru agricultură, iar unele produse din regiune puteau fi exportate cu ușurință.

Era oarecum surprins să constate cât de ușor luase decizia legată de companie; acum că se confruntase cu realitatea și, îndrumat de lumina aspră a altei realități, își schimbase drumul, simți că era prea puțin atașat de companie, mult mai puțin decât se așteptase. Carrick Enterprises fusese visul tatălui lui. Thomas bănuise că era și al lui, dar se părea că nu era așa. Nu fusese niciodată pentru că inima lui nu se implicase niciodată. De oameni avea să îi fie fi dor, dar de companie?

Toate acelea subliniară faptul că luase decizia corectă și, în cele din urmă, se îndreptase spre calea cea dreaptă.

Trebuia să-și ia rămas-bun în scris. Dorința nestăpânită de a se întoarce la Lucilla și în Vale se dezlănțuia acum pe deplin; nu mai

putea zăbovi în Glasgow nici măcar o secundă în plus, doar cât era absolut necesar. Poate cu Lucilla alături... Avea să se întoarcă la un moment dat, să-i viziteze și să le explice personal, dar deocamdată cuvântul scris trebuia să fie de ajuns.

Cu vârful peniței, așternu scrisori pentru Quentin, Winifred și Humphrey, misive mai scurte mai multor oameni din companie și note cu atât mai scurte către doamna Manning și Dobson, prin care le dorea numai bine până când aveau să se revadă.

Proprietarului, bancherului, avocatului le scrisese că pleca la țară și se aștepta ca schimbarea de reședință să fie permanentă, dar își dorea ca aranjamentele lui actuale să rămână în picioare, cel puțin pentru moment.

Apoi trecu în revistă numeroasele și diversele afaceri și posibilele contracte și contacte pe care nu i le transmisese încă lui Humphrey. Era ca și cum și-ar fi golit mintea, făcând curățenie în trecut și creând spațiu pentru adevăratul lui viitor.

Pe măsură ce făcea asta, fu cuprins de o limpezime în gândire și de o pace înfloritoare, de certitudine simplă pe care nu o mai cunoscuse din copilărie. Claritatea viziunii, siguranța a ceea ce își pusese în gând și a faptului că urma calea cea dreaptă.

Era trecut de ora două când făcu ordine pe birou și stinse lămpile. Pe fereastră, orașul Glasgow se cufunda în somn.

O jumătate de oră mai târziu, își făcuse deja bagajele; dacă stătea să se gândească bine, avea puține bunuri importante. Puse bagajele la ușă, cu o notă pentru proprietara lui, prin care o ruga să i le trimită.

Risca totul fără a mai privi înapoi, își ștergea trecutul. Elimina bărbatul care se străduise să fie în ultimii zece ani.

Cu o grimasă autoironică, se băgă în pat. Nega orice posibilitate de a da înapoi, astfel încât, indiferent ce se întâmpla cu Lucilla în Vale, să nu fie în stare să o ia pe calea ușoară și să se întoarcă?

Fu nevoit să se întrebe asta.

Se așteptă să fie copleșit de epuizare – nu de epuizarea adusă de oboseala fizică, ci de iureșul emoțional. Se simțea dat peste cap, ca și cum, când ajunsese în punctul în care nu mai putuse să nege adevărul, acesta se dezlănțuise în forță, și el îl acceptase, îl îmbrățișase și renunțase la tot.

Permisese adevărului să-l învăluie și să-l copleșească.

Îi permisese să limpezească totul și să devină noua lui realitate.

Închise ochii. Trupul lui se relaxă și se adânci în saltea.

Epuizarea îi puse stăpânire pe membre, apoi se insinuă mai sus și îi revendică mintea.

În ultima clipă de gândire rațională, în grota gândirii limpezi care devenise mintea lui, văzu unde fusese și unde era acum, unde fusese ea, unde încă se afla.

În inima ei, Lucilla avea ceva ce el nu avea. Încredere. Ceea ce ducea la angajament. Încrederea în simplul fapt de a ști și angajamentul față de calea spre acea cunoaștere o conduceau.

Ea urmase toată viața flacăra încrederii. El putea măcar să o urmeze pe ea.

Dacă o avea înăuntrul lui ca să-și îmbrățișeze pe deplin propria cunoaștere – impulsurile pe care le simțea – nu știa. Probabil că avea să afle pentru că, după felul în care stăteau lucrurile, în decizia de a o lua pe noul drum, instinctele și impulsurile acelea erau singurele felinare pe care le avea ca să-l îndrume.

„Nu mai există nimeni altcineva pentru mine sau pentru tine și nu o să existe niciodată."

Când luase decizia de a continua pe noul drum, se bazase pe ideea aceea. Nu putea să se mintă în privința durerii pe care i-o provocase când îi întorsese spatele și plecase pur și simplu.

În momentul acela, fusese atât de supărat și, dincolo de supărare, atât de înspăimântat și de tulburat, încât nu apreciase cu adevărat ce îi oferise – *tot* ce ea îi oferise. Dar acum...

Nu știa dacă îl iubea, dacă putea să-l iubească sau dacă avea să o facă, dacă era parte din uniunea lor. Nu știa dacă el o iubea și nici dacă putea să o iubească. Ce era iubirea? Între ei, ce însemna iubirea? Era un lucru pe care trebuiau să-l învețe împreună.

Dar că nu putea trăi fără ea era *ceva* ce știa. Pentru a fi bărbatul care trebuia să fie, trebuia să se întoarcă la ea și să-și revendice poziția alături de ea, pe care acum o accepta fără reținer.

Fu cuprins de mrejele somnului. Un ultim gând pluti prin conștiința lui.

Poate că el nu știa ce era iubirea, nu suficient ca să o definească și, cu toată onestitatea, să o păstreze, dar ea îi câștigase inima cu mult timp în urmă. Dar lupta lui pentru a câștiga inima ei abia începea.

Plecă din Glasgow imediat după ivirea zorilor, călărind spre sud spre adevăratul lui viitor.

Ducându-se acasă.

Dacă acea casă și ea aveau să-l primească.

Aceea era singura întrebare care mai răsuna în mintea lui; toate celelalte își primiseră răspunsul ori se dovediseră lipsite de importanță.

Cu maxilarul încleștat și cu vântul biciuindu-i părul, îl îndreptă pe Phantom pe drumul care ducea spre sud.

În sfârșit, se afla pe drumul lui cel drept și adevărat. Mintea îi era limpede, gândurile concentrate și era hotărât.

Poate că nu avea încă încredere, dar era pe deplin hotărât.

Într-un fel sau altul, indiferent ce i se cerea, el avea să găsească drumul care ducea la ea.

Capitolul 16

Primul obstacol la care Thomas nu se așteptase se ivi atunci când, drept răspuns la clinchetul clopoțelului, Polby deschide ușa de la intrare a conacului Casphairn.

Majordomul zâmbi larg spre el.

– Domnule Carrick! Bine ați revenit! Stăpânul o să fie atât de încântat să vă vadă!

Thomas clipi. Stăpânul? Trecând peste prag, întrebă:

– Marcus?

– Oh, nu, domnule! Mă refeream la Lord Richard. El și stăpâna s-au întors acum două zile. Polby se uită spre Phantom, care rămase liniștit în curtea din față. O să-l pun pe unul dintre băieți să aibă grijă de calul dumneavoastră și o să vă ducem bagajele în cameră. Polby închise ușa și se întoarse cu fața spre Thomas; zâmbetul lui era tot mai larg. Stăpâna a spus că o să vă întoarceți în curând. Și știm că dumneaei se înșală rareori.

Stăpâna... Dacă „stăpânul" însemna Richard Cynster, atunci prin „stăpâna", Polby se referea la Catriona, actuala Lady din Vale.

Thomas își dorea deja să nu fi fost niciodată atât de prost încât să fi plecat de la bun început.

Cu mâinile strânse în dreptul taliei, Polby îl privi cu un aer plin de speranță.

– Cred că doriți să-l vedeți pe Lord Richard, domnule.

Thomas cumpăni. Dacă trebuia să se înfrunte cu oricare dintre rudele de sex masculin ale Lucillei, prefera să-l înfrunte pe Marcus,

dar bănuia că trebuia să înceapă din moment ce avea de gând să continue. El aprobă cu o încuviințare adâncă din cap.

Și îl încântă din nou peste măsură pe Polby.

– Vă rog să mă urmați, domnule. Stăpânul se află în bibliotecă.

Thomas îl urmă pe Polby de-a lungul coridorului larg și așteptă în fața ușii de la bibliotecă, în timp ce Polby îi anunță sosirea și cererea pentru o audiență, apoi întrebă dacă Excelența Sa era dispus să-l primească.

Excelența Sa era dispus să-l primească; mormăitul adânc al vocii lui Richard răsună cu o notă amenințătoare.

Polby deschise mai larg ușa bibliotecii și îi făcu semn lui Thomas să intre.

El intră în încăpere, simțindu-se de parcă ar fi pătruns într-o cușcă în care se afla o bestie posibil primejdioasă. Sunetul ușii care se închise în urma lui nu făcu decât să sporească suspansul.

Richard stătea lângă o măsuță acoperită cu muște de pescuit și aparatul care le crea; era evident că tocmai se ridicase de pe scaunul din capul mesei.

Era un bărbat trecut de prima tinerețe, acum cu șuvițe argintii la tâmple, cu fire foarte albe pe părul negru. Altfel, trecerea timpului îl tratase cu bunăvoință; avea o alură de disciplină militărească, cu picioare lungi și brațe musculoase, iar umerii încă umpleau lățimea hainei. Dădea impresia unui bărbat la modă, cu pantaloni din piele de căprioară și cizme înalte, cu un sacou peste o vestă simplă și o lavalieră cu un nod simplu.

Chipul lui încă semăna cu granitul cioplit, iar expresia lui nici nu putea să fie mai puțin îngăduitoare. Privirea de un albastru-închis care se odihni pe Thomas în timp ce acesta înaintă în încăpere era foarte ascuțită.

Când Thomas se opri, Richard mormăi:

– Carrick.

Nu răsună nici o urmă de bun venit în cuvântul rostit.

Thomas își înclină capul.

– Milord. susținu privirea lui Richard. Vreau să vă cer permisiunea de a-mi aduce omagiile fiicei dumneavoastră, Lucilla.

Expresia lui Richard rămase nepăsătoare. După o clipă îndelungată, el își arcui sprâncenele negre.

– Chiar așa?

Afișând o aparentă indiferență, Thomas răspunse simplu:

– Da.

– Am auzit că ai fost aici. Că ai stat aici.

În încăperea de sub camera Lucillei. Thomas nu avea nici o îndoială că Richard cunoștea detaliul... și că înțelegea mai mult de atât. Dar nu avea de gând să se pregătească de duel cu tatăl Lucillei, nu dacă putea să evite așa ceva. Să rămână tăcut păru cel mai înțelept lucru.

– Poate că ar trebui să menționez, continuă Richard, fără să-și mascheze în vreun fel agresivitatea din ton, că, deși nu cunosc detaliile a ceea ce s-a petrecut între tine și Lucilla, am văzut efectele. Privirea lui Richard, ațintită spre chipul lui Thomas, se întunecă. Chiar mi-ar plăcea să-ți provoc ceva traume fizice și n-am nici o îndoială că același lucru este valabil pentru Marcus. Totuși, chiar dacă asemenea acțiuni ar putea să ne elibereze de unele sentimente, din păcate, nu ar fi privite cu ochi buni de doamnele din viețile noastre, astfel că asta nu o să îmbunătățească situația.

Thomas nu spuse nimic, ci pur și simplu întoarse ferm privirea pe care o aținti Richard spre el.

După mai multe momente în care îl studie, Richard zâmbi zeflemitor.

– Măcar te-ai întors... Presupun că este un început. Se relaxă aproape imperceptibil și se întoarse cu spatele, dar aruncă o privire înapoi și întrebă: Îți dai seama că, indiferent de ceea ce spun eu, cu sau fără permisiunea mea, ceea ce o să spună ea este ce contează?

– Bineînțeles.

Thomas nu-și închipuise altceva.

– Ei bine, măcar acest lucru este clar. Cu acel comentariu mormăit, Richard își abandonă atitudinea de tată sever și dezaprobator și se îndreptă spre biroul cel mare. Făcându-i semn lui Thomas să se așeze pe scaunul din fața lui, Richard înconjură biroul și se așeză. Cu mâinile lipite de suprafața biroului, el arcui o sprânceană spre Thomas. Deci, liniștește-mă! Lăsându-se pe spate în scaun, Richard făcu un semn cu mâna. Amândoi îi cunoaștem calitățile. Dacă reușești să obții consimțământul ei, tu cu ce o să vii în căsnicia asta?

Thomas anticipase întrebarea și își repetase răspunsul pe drumul parcurs până acolo. Oarecum spre surprinderea lui, Richard știa să facă afaceri și puse câteva întrebări subtile, dar, în cele din urmă, presupusul lui socru păru satisfăcut, mulțumit sau cel puțin liniștit de răspunsurile lui.

La rândul lui, el întrebă cum vedea Richard că avea să conducă Vale și fu ușurat să nu simtă nici o urmă de reținere în afirmația lui

Richard când îi spuse că el urma să-l învețe tot ce trebuia să știe. Nu întrebă de Marcus. Lucilla menționase că locul fratelui ei geamăn era în altă parte.

Când fură epuizate întrebările și răspunsurile ambelor părți, Richard îl studie din nou. Apoi încuviință iute din cap.

– În regulă. Ai încuviințarea mea, chiar dacă nu știu la ce o să-ți fie de folos.

Amândoi se ridicară. Ocolind din nou biroul, Richard apucă scaunul din dreptul măsuței; flutură spre conținutul mesei, în timp ce se așeză.

– Pescuiești cu momeală?

Thomas încuviință din cap. Ridică una dintre momelile făcute.

– Dar n-am mai făcut o momeală de ani întregi.

Richard mormăi.

– Este ocupație de familie, cel puțin printre noi, bărbații. O să fii nevoit să revii la asta.

Thomas puse momeala jos. Richard păru că își concentrează întreaga atenție pe momeala pe care o lega, însă Thomas simți că discuția încă nu se terminase.

Desigur, o clipă mai târziu, cu privirea ațintită spre vârful degetelor și pe pana pe care o fixa, Richard spuse:

– Înainte să te duci să-ți cauți norocul, mă simt obligat să-ți dau un sfat.

Thomas nu spuse nimic. Așteptă pur și simplu.

– Ai plecat. După un moment, Richard ridică din umeri. Și eu am plecat. La fel ca tine, m-am întors.

Thomas nu știuse; ascultă cu și mai mult interes în vreme ce Richard continuă, cu privirea ațintită spre momeală.

– A trebuit să fac schimbări, iar tu o să fii nevoit să faci același lucru. Dar am avut de-a face cu un incendiu și a trebuit să salvez pe cineva a cărui viața era pusă în pericol, ceea ce mi-a arătat drumul și a zădărnicit orice declarație ulterioară. Totuși, în cazul tău, din moment ce atât eu, cât și Marcus suntem amândoi aici, nu o să ai balauri pe care să-i ucizi ca să demonstrezi schimbarea din inima ta, așa că o să fii nevoit să găsești altă cale.

Thomas prevăzuse deja faptul că trebuia să se schimbe și, chiar dacă era liniștitor să afle că Richard trecuse printr-o bătălie asemănătoare și, asemenea lui Thomas, se predase, vestea îi dădea prea puțin ajutor. Era pe punctul de a întreba dacă Richard avea vreo sugestie legată de acea „altă cale", când tatăl Lucillei mormăi și spuse:

– De obicei, sacrificiul funcționează.

El se încruntă.

– Sacrificiu?

Richard ridică spre el ochii întunecați și ușor iritați.

– Care este singurul lucru pe care nu l-ai pus încă la picioarele ei?

Thomas clipi și încercă să se gândească.

Richard pufni și întoarse privirea spre munca lui.

– Este simplu, omule! Dacă trebuie, te târăști.

Lăsându-l pe Richard cufundat în îndeletnicirea lui – sau cel puțin pretinzând că era cufundat –, Thomas reveni în foaier, sperând să dea de Polby și să întrebe unde era Lucilla.

În schimb, dădu nas în nas cu Marcus.

Era limpede că fratele geamăn al Lucillei tocmai se întorcea din grajduri; avea în mână cravașa, iar cizmele lungi îi erau prăfuite.

Expresia de pe chipul lui Marcus era rezervată. Făcu un semn din cap spre Thomas.

– Ți-am văzut calul.

Thomas întâlni privirea lui Marcus, foarte asemănătoare cu albastrul întunecat și mai degrabă impenetrabil al tatălui lui. Oarecum curios, putea să simtă foarte puține emoții transmise de Marcus – nici agresivitate, nici simpatie, nici furie sau sprijin. Precaut, el spuse:

– Am venit să o văd pe Lucilla. Știi unde este?

Marcus făcu un semn spre coridorul din care tocmai ieșise, cel care ducea spre ușa laterală.

– Este în grădină, strânge ierburi. Să te ferești de foarfeca ei... este ascuțite.

Thomas clipi.

Marcus pufni.

– Ai observat că are părul roșu, nu?

– Ah!

Deci era supărată pe el... Atât de supărată încât să-l atace?

Marcus șovăi, apoi spuse:

– Doar ca să știi, mama a fost cea care a insistat că o să te întorci. Lucilla n-a zis nimic.

Thomas se gândi la implicația cuvintelor, mai ales având în vedere cine le rostise.

– Mama a mai spus că, în cele din urmă, o să meriți.

Thomas întâlni privirea lui Marcus și, chiar dacă nu era o amenințare, ceea ce întrezări în albastrul aspru al privirii lui era cel puțin o provocare.

– Dacă aș fi în locul tău, continuă Marcus, pentru binele tuturor, m-aș asigura să dovedesc că mama a avut dreptate.

Apoi Marcus se întoarse și urcă scările.

Thomas îl urmări plecând, iar în mintea lui întoarse avertizările pe toate părțile.

Se părea că, până la urmă, cineva avea încredere în deznodământul poveștii, avea încredere în el, indiferent dacă persoana era doamna, sau pur și simplu Catriona. Și indiferent dacă vorbele ei erau o simplă speranță sau ceva mai sigur, el nu avea de unde să știe.

Se întoarse și traversă coridorul care ducea spre ușa laterală. Momentul critic se apropia; trebuia să-și revadă gândurile și să rămână la scenariul pe care îl repetase.

Își repeta discursul în gând când ușa laterală se deschise și intră Catriona.

De îndată, privirea ei se îndreptă spre chipul lui; îl încercă o senzație clară că ea știuse că era acolo, pe coridor, și intrase așteptând să-l întâlnească.

Catriona zâmbi, transmițându-i nespus de multă înțelegere și acceptare.

– Thomas.

Ea închise ușa și înaintă spre el, cu un mers elegant, trăsătură pe care o avea în comun cu fiica ei mai mare.

Oprindu-se, el făcu o plecăciune scurtă.

– Lady Cynster.

Ea râse ușor.

– Doar Catriona, te rog. Se opri în fața lui și o privi în ochi. Mă bucur că te văd, Thomas. Știam că o să vii.

– Așa mi-a dat de înțeles Marcus. El rămase pe loc – se simți paralizat acolo –, în timp ce Catriona îi cercetă ochii fără opreliște. Habar nu avea ce citea ea în ochii lui, dar, indiferent despre ce era vorba, fu mulțumită.

Cu un zâmbet blând și încurajator, ea arătă din cap spre ușă.

– Lucilla este în grădină, dar se poate să nu o zărești la început, este puțin mai departe, lângă pârâiaș. Se dădu din calea lui și trecu pe lângă el. Nu știu dacă a aflat că ești aici, dar este posibil.

Apoi Catriona își văzu de drum.

Întorcându-se, Thomas se uită cum pleacă. După ce ajunse în foaierul din față și se făcu nevăzută, el se gândi la cuvintele ei, apoi clătină din cap și se îndreptă spre ușă.

Ajungând acolo, se opri ca să mai tragă o ultimă și mult prea încordată gură de aer.

Apoi apucă zăvorul, deschise ușa și ieși să-și înfrunte soarta.

Lucilla ridică privirea spre Thomas în clipa în care el se ivi pe marginea terasei superioare a grădinilor.

Emoțiile – tresărirea bruscă și iureșul atâtor sentimente puternice – o lăsară fără răsuflare.

Preț de mai multe secunde, se simți ametită, dar apoi furtuna de emoții se liniști, iar sentimentele tumultuoase se aliniară pentru a forma o singură forță.

El simțise, iar acum, așa cum o asigurase mama ei, se întorsese.

Se părea că plecarea și revenirea erau ceva ce bărbații puternici aveau obiceiul să facă atunci când se luptau cu realitatea de a fi consort în Vale; până când mama ei o menționase, ea nu știuse că tatăl ei făcuse același lucru, dar detaliul acela o determinase într-o anumită măsură să privească fuga lui Thomas din altă lumină.

Totuși, el plecase. Iar Lucilla era foarte departe de a-l ierta pentru felul în care o făcuse.

„Unii bărbați preferă să nu trăiască sub gheara unei pisici."

Dintre toate cuvintele pe care și le spuseseră, de acelea își amintea cel mai clar. Într-adevăr, nu fusese deschisă în privința motivelor ei, dar, dată fiind încăpățânarea lui oarbă, ce altceva ar fi putut să facă?

Îndreptându-se lângă tufișul de verbină pe care îl tăia, se uită spre cele două ucenice care lucrau alături de ea și strângeau pelin și virnanț.

– Agnes, Matilda, dacă vreți, duceți în cămară ce am strâns. Este de ajuns ca să începeți, știți cum să agățați mănunchiurile ca să fie cât mai bine aerisite.

– Da, milady, spuseră în cor cele două.

Adunară diferitele coșulețe, inclusiv pe cel pe care Lucilla îl umpluse cu verbină, apoi începură să urce drumul cel lung spre grădină.

Cele două nu îl văzuseră pe Thomas, dar el le văzuse pe ele. Dar, decât să treacă pe lângă ele, el coborî spre terase pe altă cale.

Ea se afla pe aleea situată cel mai jos. Stratul care găzduia verbina pe care ea continuă să o culeagă era înalt, zidul de piatră fiind la același nivel cu coapsele ei. În spate, cealaltă parte a aleii era mărginită de un strat mai bogat, care se afla la nivelul solului, ultimul dintre straturile terasate de deasupra cărării care se desena pe tot malul pârâiașului.

Pârâiașul curgea în voie, clipocea și răsuna, în timp ce se rostogolea peste pietre și se împiedica de pietricele. Aerul din apropierea teraselor era întotdeauna puțin mai rece, mai umed decât altundeva. Înviorător.

Mintea ei observa acele amănunte banale când auzi o bufnitură ușoară când cizma lui Thomas întâlni pământul aleii.

Simțurile ei se concentrară asupra lui.

El se apropie cu pași mari, de parcă venea cineva să îi smulgă o bucată din suflet. Simțurile ei se învolburară, agitate și tulburate.

Înflorind...

El se opri în dreptul umărului ei.

Ea nu se întoarse ca să-i întâlnească privirea.

Putea să îi simtă privirea ațintită spre ea, intensitatea crescândă când își înclină capul și îi studie chipul.

– Lucilla.

Un cuvânt care era salut, întrebare, rugăminte și multe altele.

Dintr-odată, ea se chinui să tragă aer în pieptul care i se strânse, apoi se uită iute la el, prea scurt ca să fie captivată de privirea lui de chihlimbar.

– De ce ești aici?

Revenind cu privirea spre verbină și tăind cu grijă alt lăstar lung, așteptă răspunsul la singura întrebare care conta.

El oftă încet, atât de încet încât nu era convinsă ar fi trebuit să audă. Apoi el se întoarse cu fața spre pârâiaș; după o clipă, se așeză pe zidul de piatră alături de ea, cu mâinile sprijinite de o parte și de alta.

Nu atât de aproape încât să stea în calea ei, dar la distanță de un braț.

Ea se uită la piciorul cel mai apropiat de ea.

– Cum mai este rana ta?

Vindecătoarea din ea fu cea care vorbise; nu își dorise să arate vreun interes, cel puțin nu încă, dar cealaltă parte din ea ieșise la suprafață și pusese stăpânire pe vocea ei.

– Mult mai bine. Un doctor din Glasgow mi-a tăiat cusăturile. El se opri și apoi adăugă: A fost uluit de munca ta, atât de cusături, cât și de efectul alifiei tale.

Ea zâmbi batjocoritor.

Și așteptă.

Trecu mai bine de un minut înainte ca el să spună, cu vocea scăzută, dar fără nici o inflexiune.

– Ai întrebat de ce sunt aici, de ce m-am întors. Răspunsul este pentru că... am fost un laș.

Vorbele acelea nu fuseseră parte din discursul repetat, dar stând acolo, în liniștea grădinii, cu singura femeie care însemna atât de mult pentru el, înțelesese, în sfârșit, la ce se referise Richard când spusese: „Care este singurul lucru pe care nu l-ai pus încă la picioarele ei?"

Nu îi oferise adevărul – simplul adevăr – pentru că nu voise să renunțe la mândrie.

Își coborî privirea spre vârful cizmelor. Cu coada ochiului, putea să îi vadă chipul, expresia uluită, mâinile oprindu-se și plutind în aer, fără să mai lucreze cu ușurință.

Era la fel de surprinsă de acea mărturisire ca și el.

Așa că avea o șansă, un moment în care ea era cu garda jos.

Trase aer în piept, profită de ocazie și se avântă:

– M-ai întrebat, iar eu ți-am explicat de ce m-am împotrivit atracției dintre noi – pentru că nu făcea parte din planul meu, planul clar definit pe care îl aveam pentru viața mea. El își fixă privirea pe apele învolburate ale pârâiașului. Ți-am spus despre planul meu, dar nu ți-am spus *de ce* aveam un plan. De ce era atât de important pentru mine să-l respect.

Cu coada ochiului, o zări clipind și îi văzu expresia tot mai distantă, în timp ce își aminti noaptea aceea și ce îi spusese pe coridor, înainte ca un netrebnic să-i fi invadat dormitorul și să fi făcut ca totul să pară lipsit de importanță.

Cu o încuviințare ușoară din cap, ea murmură:

– Nici eu nu m-am gândit să întreb.

– Erai ocupată să înțelegi ce-ți spuneam.

El își aduse aminte de concentrarea, de atenția ei; chiar și atunci, înainte de a deveni intimi, legătura dintre ei era profundă.

După o clipă, ea îi aruncă o privire, de astă dată permițând ca ochii să li se întâlnească.

– Deci, spuse ea, de ce aveai un plan, unul de care te-ai agățat atâta vreme și cu atâta încăpățânare? Ea își întoarse din nou privirea spre tufișul neîngrijit și, oarecum brutal, mai smulse un lăstar. Același plan a stat și în spatele plecării tale în Glasgow, nu-i așa?

El încuviință din cap, apoi își dădu seama că nu putea să-l vadă și răspunse:

– Da. Reveni cu privirea spre pârâiaș și trase aer în piept. Îl ținu acolo pentru o clipă, câtă vreme își puse gândurile în ordine. Îmi amintesc când am început să lucrez, pentru prima dată, la planul meu. Aveam zece ani. La vreo lună după ce muriseră părinții mei. El făcu un semn din cap dincolo de pârâiaș, spre nord, spre moșia Carrick. Eram la conacul Carrick pe vremea aceea. După ce au murit părinții mei, Manachan m-a adus înapoi și mi-am petrecut anul acela acolo.

El tăcu.

Lucilla îi aruncă o privire, dar nu interveni. Își dorea atât de mult să înțeleagă, și putea să facă doar dacă el îi povestea totul cu vorbele lui, în ritmul lui.

După o clipă, el continuă cu vocea mai adâncă, tonul lui de obicei blând devenind mai aspru:

– Eram singur la părinți, eu și ai mei eram apropiați. Foarte apropiați. Ne aflam în vacanță în munți, dar eu aveam un tutore și lecții de făcut. Părinții m-au lăsat cu cărțile mele și au ieșit la o plimbare de după-amiază cu brișca tatălui meu. El coborî privirea. Numai trupurile lor lipsite de viață s-au mai întors.

Ea rezistă impulsului de a se întinde și a-l atinge pe braț. Era o rană veche, una care nu mai avea nevoie de vindecare.

După o clipă, el își înălță capul și trase aer în piept.

– Când, în cele din urmă, m-am trezit din nou – așa m-am simțit când mi-am revenit complet și mi-am reluat viața normală –, eram la conacul Carrick cu clanul. Și am decis că nu o să mai las niciodată să mi se întâmple așa ceva. Așa că am început să planific exact cum îmi doream să fie viața mea, am crezut că, dacă puteam controla toate aspectele importante, dacă îmi hotăram propria viață și dețineam întotdeauna controlul, mă asiguram că, orice se întâmpla, nu aveam să mai fiu niciodată rănit așa. Dar chiar și la zece ani știam că, pentru a nu mai fi rănit, lucrul cel mai important era să nu-mi mai *pese* de nimeni niciodată așa, nu în felul în care mi-a păsat de părinții mei.

El coborî privirea spre pământul din fața lui.

– Eram un băiat, un bărbat... Nu foloseam cuvântul „dragoste". Dar la asta mă refeream, trebuia să dețin controlul total asupra vieții mele ca să mă asigur că nu aveam să mai iubesc niciodată pe nimeni așa de mult. Pentru a nu deveni vulnerabil, fiindcă, dacă se întâmpla ceva cu acea persoană, inima mea era din nou frântă în două.

El răsuflă, apoi înălță capul.

– Ăsta a fost motivul real din spatele planului meu, a fost modul meu de a mă asigura că nu mai eram rănit niciodată. De aceea m-am agățat de el cu atâta înverșunare. Vocea lui scăzu. Și este motivul pentru care, mai presus de toate celelalte motive, viața mea atent planificată nu putea să te includă niciodată pe tine.

Lucilla se uită la el.

Thomas își întoarse capul și îi întâlni privirea, iar în ochii lui de chihlimbar auriu nu exista nici un paravan, ci doar o inimă deschisă și onestitate.

– Nu puteai să faci parte din viața mea pentru că știam că o să-mi pese de tine. Exact în felul în care nu voiam să-mi pese de nimeni. Pentru mine, ai fost călcâiul lui Ahile și știam asta de foarte mult timp. Am simțit legătura dintre noi, atracția de când le-ai simțit și tu.

Ea văzu în ochii lui că spunea adevărul, iar inima ei începu să se ridice în piept, să fie mai ușoară.

Concentrarea lui se adânci.

– În ultimii ani, când tu nu te-ai căsătorit și a devenit limpede că atracția nu dispărea, am evitat intenționat să te întâlnesc. Dar apoi s-a întâmplat toată povestea cu familia Bradshaw, tu ai trecut peste fiecare barieră pe care am ridicat-o, iar eu nu eram suficient de puternic ca să te țin la distanță ori să mă țin pe mine la distanță de tine. El se opri, apoi cu o încuviințare scurtă de cap, recunoscu: Și, pentru o vreme, m-am păcălit singur că nu ar funcționa o legătură între noi. Te voiam și tu mă voiai pe mine, și atâta vreme cât nu-mi uitam planul și motivele care se aflau în spatele lui, mi-am spus că o să fiu în siguranță. El își privi lung picioarele și ea avu impresia că îi era tot mai greu, nu mai ușor, să vorbească, să se dezvăluie așa cum era el. El trase ușor aer în piept și liniile de pe chipul lui se întăriră. Dar aici, când am înțeles, în cele din urmă, că eram pe punctul de a renunța la planul meu, fiind *constrâns* de ceea ce simțeam pentru tine, eclipsat și copleșit seducțiile tale și ale Fecioarei tale, am fost cât pe ce să fac exact lucrul de care m-am ferit atât de mult... Iar când mi-am dat seama de asta, m-am panicat și am dat bir cu fugiții. Thomas

continuă în grabă, fără să-și dea vreun timp ca să-și înfrâneze cuvintele: Și în privința asta am fost un laș, pentru că am știut tot timpul de ce anume fugeam și de ce o făceam. Am știut dintotdeauna motivul din spatele planului meu, a fost o decizie conștientă, nu una negândită, instinctivă. Știam că fug de... El aruncă o privire scurtă spre ea. Dacă nu de iubire, atunci de perspectiva ei. Așa că am fugit deoarece, chiar și după toți anii ăștia, eram încă prea laș ca să risc din nou durerea iubirii și a pierderii.

Trăgând încordat aer în piept, el se mișcă pe piatra rece.

– Așa că te-am respins și te-am rănit. Ți-am întors spatele și am negat tot ceea ce aș fi putut să am aici, am alergat înapoi la viața mea atent controlată, foarte sigură din Glasgow.

Privind în gol spre pârâiașul învolburat, se simți oarecum amețit de efortul de a se strădui să-și spună cuvintele și totuși, în același timp, se simți mai deschis, mai ușor într-un mod straniu... Nu chiar iertat, dar ca și cum era dacă își analiza vorbele cu voce tare. Măcar își recunoscuse greșelile și astfel își recăpăta onoarea.

– Și?

Rostită mai degrabă pe un ton liniștit decât imperios, întrebarea i se strecură în minte.

Răspunsul era acolo, evident și adevărat.

– Viața mea atent organizată, foarte sigură nu mi s-a mai potrivit. Ridicând privirea, se uită spre nord-est, spre Glasgow. Își umplu plămânii cu aer curat, apoi ridică din umeri. S-a întâmplat ceva cât timp am fost aici... Când am ajuns din nou în oraș, nu mai eram același om care plecase spre sud. Gustasem... din ambrozie, dacă vrei. Gustasem dintr-un alt fel de viață, una care mi se potrivea mult mai bine decât cea atent clădită de la oraș. Locuind aici, alături de tine, în Vale, m-am simțit mulțumit în moduri despre care nu mi-am dat seama că erau posibile. Doar acele câteva zile petrecute aici au deschis părți din sufletul meu despre care nu știam că există și le-au umplut. El își întoarse capul și îi întâlni privirea. M-ai întrebat de ce sunt aici. Am venit pentru că m-am răzgândit. Vreau să revendic tot ceea ce mi-ai oferit – poziția alături de tine. Să fiu iubitul tău, apărătorul și protectorul, consortul tău... soțul tău.

Sperase să vadă iertare, compasiune, poate chiar empatie în verdele ochilor ei de smarald. În schimb, tot ceea ce văzu era un scut, un paravan impenetrabil pe care nu îl mai văzuse niciodată. Ea niciodată nu se protejase astfel de el. Imaginea aceea îl tulbură, dar aproape

imediat instinctele lui se liniștiră; știuse că ea nu avea să facă lucrurile ușoare pentru el.

Nu știuse că putea să-l blocheze, să-l țină atât de mult la distanță.

În loc să răspundă direct, cu privirea încă ațintită în ochii lui, încet, imperios și cu o notă de aroganță, ea își arcui sprâncenele frumoase.

– Deci ai fugit de iubire? Asta înseamnă că mă iubești?

Sperase din toată inima că nu avea să pună acea întrebare, și totuși știuse că avea să o facă. Se gândi să spună pur și simplu da, dar tot ce făcuse, minciuna părea o idee foarte neinspirată. El îi studie ochii, dar nu văzu nimic; era ca și cum ea pusese o barieră între el și sentimentele ei. Își simți maxilarul încordându-se, însă se strădui să spună:

– Singurul răspuns cinstit pe care pot să-l dau este că nu știu cu adevărat. Am evitat dragostea – cu fermitate și insistență – timp de douăzeci de ani, toată viața mea de adult. Nu știu cum arată dragostea, cum se simte. Nu știu dacă dragostea pentru tine nu trăiește deja înăuntrul meu, știu doar că, dacă rămân aici, cu tine, se poate să o facă. Adevărul. Adevărul absolut. Indiferent cât îl costa; era ceea ce își promisese în timpul călătoriei până acolo că avea să-i ofere. Măcar cu atât îi era dator. Și, astfel, continuă: Întrebi dacă te iubesc. În timp ce nu pot răspunde la asta, pot să spun că, dincolo de orice îndoială, că nu pot să exist – nu așa cum îmi doresc să exist – fără tine. Trase aer în piept și se chinui să aducă restul declarației – singura pe care putea, cu toată onestitatea, să i-o ofere – din piept pe buze. Acum știu că, după asta, după ce m-am întors aici, dacă mă refuzi și mă gonești, atunci nu o să ajung prea departe. Un râs scurt, oarecum absent se strecură dincolo de barieră și se transformă în cuvinte: Sunt atât de vrăjit de tine încât mă îndoiesc serios că o accept vreodată să te pierd din ochi, să fii departe de mine, de atingerea mea. Chiar dacă nu m-ai dori aproape, aș fi în continuare aici, constrâns să rămân ca să veghez asupra ta.

– Eu ți-am spus că nu ai cum să scapi. Calmă, ea se întoarse. Îndreptându-și privirea spre mâini, Lucilla rupse o ramură cu frunze. Tocmai pentru că *ești* cu adevărat partenerul meu, protectorul și apărătorul meu, o să te simți mereu așa. Te-am avertizat că nu este cu putință să eviți ceea ce ne leagă.

Deci avea să fie greu; bănuia că merita. Chinuindu-se din răsputeri să nu scrâșnească din dinți, Thomas sublinie lipsa de sens din afirmația ei.

– Faptul că sunt partenerul, protectorul și apărătorul tău nu este ceea ce ne leagă.

Ea încuviință scurt din cap, de parcă el ar fi trecut un test.

– Nu, nu este. Aceste calități sunt consecințele, nu cauza.

Când nu mai adăugă nimic, el mijii ochii spre ea și întrebă liniștit:

– Așadar, ce anume ne leagă?

Ea avea răspunsul pregătit.

– O putere mai mare decât oricare alta, una care este cu atât mai puțin probabil să te lase să pleci.

El oftă și se prinse de podul nasului.

– Și ce ar trebui să înțeleg din asta? Că, dacă simt cu atâta tărie dorința să te protejez, trebuie să fiu îndrăgostit de tine?

Când ea nu răspunse, el își întinse brațele ca să caute un sprijin.

– Ce vrei să *spun*, Lucilla? Nu pot să pretind că te iubesc dacă nu știu că te iubesc.

Ea nu răspunse, ci mai tăie încă o afurisită de rămurică; el începea să se enerveze. Apoi își aminti.

– Manachan a spus ceva în ultima după-amiază în care am fost acolo, când mă convingea să te aduc înapoi în Vale. Mi-a spus că trebuie să învăț să gândesc atât cu inima, cât și cu mintea. N-am înțeles atunci, dar poate că acum înțeleg. Am încercat – cu tot ce am în mine, am încercat – să-mi țin inima închisă în fața ta. Și am eșuat. Legătura asta dintre noi, indiferent ce ar putea să fie, nu este ceva de care inima mea o să-mi permită să fug. Încercă să se abțină, dar nu reuși și spuse: Cu siguranță, nu mintea a fost cea care m-a adus înapoi la tine.

Întrezări o fisură în scutul ei, o strângere scurtă din buze, de parcă încerca să-și înăbușe un zâmbet.

Și totuși, ea nu spuse nimic.

El o privi și nu zări nici un semn de încurajare, dar nici nu simți că era respins în vreun fel. Nici măcar nu era cu adevărat alungat. Doar că nu îl lăsase să intre din nou, încă nu îl acceptase înapoi.

Thomas oftă. Își dădu seama că puteau să continue ore în șir, chiar zile, dezbătând dacă el o iubea sau nu, dacă el avea să spună cuvintele acelea, chiar dacă nu era sigur.

Coborând privirea, își împleti degetele în față, se uită la ele pentru câteva secunde, apoi spuse:

– M-am dus în Glasgow pentru că am crezut că poziția mea alături de tine nu era cea potrivită pentru mine, pentru bărbatul care îmi doream să fiu. Dar în Glasgow am aflat un adevăr mai profund: nu puteam să fiu bărbatul care îmi doream să fiu, pot să fiu doar bărbatul care sunt. Se uită la ea, așteptă și așteptă, până când, în cele din urmă, ea îl privi. Surprinzându-i privirea, el spuse pur și simplu: Bărbatul care sunt este al tău, Lucilla, singura viață pe care o vreau acum este alături de tine, ocupând poziția de soț, de consort al tău și tot ce decurge de aici. Trase mai adânc aer în piept, răsuflă și adăugă: Deci, dacă poziția asta încă este liberă, sunt aici să o revendic. Mă accepți?

Ea nu prea avea de ales. Lucilla o știa, și totuși se abținu. Nu din dorința de a prelungi discuția, de a scoate mai multe revelații de la el sau de a face întâlnirea mai dificilă pentru el. Se întorsese la ea din proprie inițiativă, exact cum avusese ea nevoie, așa cum se rugase să se întâmple. Totuși, plecarea lui născuse incertitudinea înăuntrul ei, un lucru pe care nu știa cum să-l gestioneze; nu avea nici o experiență când venea vorba de incertitudine.

Așa că acum șovăi, dorindu-și să spună pur și simplu „da" și să pună punct, dar...

Continuă să îl privească. El fusese deschis și cinstit; la fel trebuia să fie și ea. Trase aer în piept și îl expiră când spuse:

– Dacă te accept ca soț, ești sigur că nu o să ajungi, la un moment dat în viitor, să regreți, să-ți displacă cerințele pe care ți le impune poziția și să mă părăsești din nou?

Cu acele câteva cuvinte simple, cu acea întrebare simplă îl luă prin surprindere. Ea nu își coborî scuturile de apărare, nu îi permise să-i vadă emoțiile, și totuși acele cuvinte le exprimară atât de limpede! Lucilla nu își mai pusese niciodată la îndoială puterea, n-ar fi pus niciodată la îndoială forța despre care discutaseră.

Înainte ca el să-i întoarcă spatele și să plece.

El răsuflă prelung și încet, apoi, cu ochii ațintiți spre ai ei, se îndepărtă de perete ca să se oprească lângă ea.

Lucilla se întoarse spre el, cu foarfeca în mână. Își aminti avertismentul lui Marcus, dar îl ignoră. Nu avea să-l înjunghie cu foarfeca; îl înjunghiase deja cu vorbele ei, cu dovada vulnerabilității care se crease înăuntrul ei și de care el era responsabil.

Thomas vorbise despre propria vulnerabilitate; știa cum se simțea, îi recunoștea efectul la alții.

Încet, dându-i suficient timp să reacționeze dacă voia, își ridică ambele mâini și îi cuprinse chipul.

Din instinct, ea veni mai aproape, când îi ridică fața spre el.

O privi în ochi, atât cât îi permise ea de adânc. Cu forța tuturor lucrurilor dinlăuntrul lui, îi spuse:

– Nu o să te mai părăsesc niciodată... niciodată! Nu o să mai plec niciodată de lângă tine. Te vreau, dar, mai mult de atât, am *nevoie* de tine... De tine și numai de tine. Ești punctul central, sprijinul vieții mele, ancora în jurul căreia trebuie și o să mă învârt întotdeauna. Cufundându-se în verdele privirii ei, Thomas se opri să-și tragă sufletul. Ești și o să fii mereu absolut tot ceea ce vreau, tot ce am nevoie!

Mâna ei rămasă liberă se ridică și îi cuprinse podul palmei.

Și, în cele din urmă, cu atingerea aceea cu delicatețea unei pene, prin ea și felul în care se subțiaseră scuturile ei, el văzu cum acceptarea înflorea înăuntrul ei, întărindu-se treptat în ochii ei.

Își coborî capul, tentat să o sărute, să-i revendice măcar gura.

Ea nu se retrase, ci se întinse pe vârfuri ca să-l întâlnească.

El se opri cu o mică șoaptă care le despărți buzele flămânde. Atât de flămânde... Putea să simtă dorința ei crescândă de a se întâlni cu el. De îndată ce buzele li se atinseră, toate vorbele fură lăsate deoparte.

Thomas vorbi printre suflări.

– Mă accepți ca al tău, acum și pentru totdeauna?

Lucilla întredeschise pleoapele; focul verde îi întâlni ochii.

– Da.

El răsuflă și închise ochii.

– Deci, profeția Fecioarei mele, a Fecioarei tale s-a împlinit.

Ea nu răspunse, doar își strecură mâna pe după gâtul lui și îi trase buzele spre ale ei.

„Deci, profeția Fecioarei mele, a Fecioarei tale s-a împlinit."

Dar nu se împlinise. Nu întru totul.

Thomas o știa cu aceeași siguranță cu care știa diferența dintre un acord negociat și un parteneriat în toată regula. Reușiseră să-l încheie pe primul; încă nu reușiseră să-l obțină pe cel de-al doilea.

Urcară din grădini ținându-se de mână, fiecare pe deplin conștient de celălalt, grație acelui sărut și altor câtorva care îi urmaseră,

și reveniră cu toată forța și acceptarea, copleșiți de strânsoarea caldă a palmelor și de blândețea pe care și-o arătară unul celuilalt, coborându-se încet asupra lor.

Era o trecere stranie felul în care încercau să revină pe calea pierdută după plecarea lui.

Chiar și așa, nu era aceeași cale; se reîntâlniseră la mai multe răscruci.

Când intrară în casă, clopoțelul anunța prânzul. Din instinct, el se încordă. Lucilla îi aruncă o privire liniștitoare, asigurându-l fără cuvinte că totul avea să fie bine; strângându-i mai tare mâna, îl trase după ea.

Și se dovedi că avea dreptate. Catriona îi zâmbi larg, Marcus păru neutru, totuși încuviință ușor din cap și vorbi despre câini. Richard fu singurul care se arătă vigilent, studiind, așteptând să vadă cum se desfășurau lucrurile.

Dar, cel mai important, în opinia lui Thomas, Lucilla interacționă cu el nu doar așa cum făcuse întotdeauna, ci cu o atitudine mai personală, timidă, exploratoare, care îl separa de ceilalți.

Era dispus să comunice cu ea, să permită ca lucrul care îi lega să evolueze și să se adâncească, să se imprime în acțiunile lor și să întărească legătura ce îi uneau deja.

Date fiind zâmbetele îndreptate spre ei de către toți cei prezenți în sală, existența acelei legături era evidentă pentru toată lumea.

Era ceva liniștitor, dar, în timp ce, așezat lângă Lucilla, gustă și mâncă, își dădu seama că își dorea și avea nevoie de mai mult. Și, cum conștientizarea prezenței ei se adâncea înăuntrul lui cu fiecare respirație, știu, undeva în interior, unde sălășluia acum tot ceea ce era legat de dorințele și nevoile ei, că și ea avea nevoie de mai mult. După ce trăise drama plecării și întoarcerii lui, amândoi aveau nevoie să avanseze mai repede. Mai hotărâți.

Întâlnirea cu Catriona și cu Richard în salon, după prânz, fu de neevitat, dar cum Thomas se așteptase la așa ceva și era pregătit pentru toate întrebările inevitabile, iar Lucilla era din ce în ce mai încrezătoare în noua ei poziție, discuția se desfășură surprinzător de bine, iar Richard încetă să-l mai privească atât de critic.

Bărbatul continuă să fie atent, dar mai mult ca să se asigure că toate lucrurile decurgeau bine.

Thomas era sigur că implicațiile revenirii lui, până în clipa aceea, fuseseră evidente pentru oamenii cei mai apropiați și mai dragi ai Lucillei; toți își dăduseră seama de asta. Desigur, se amuzau

pe seama lui. Ba chiar el era dispus să recunoască faptul că întoarcerea lui lăsa de înțeles că era de acord să trăiască sub gheara unei anumite pisici cu părul de foc; pe măsură ce ziua se scurse, el deveni din ce în ce mai nerăbdător să continue să facă exact acel lucru.

Nu îi scăpă faptul că subiectul pe care nimeni nu-l abordase era data nunții. Se părea că decizia era lăsată cu totul în seama lui și a Lucillei.

Detaliul nu îi ieși nici măcar o clipă din minte pe durata întregii după-amiezi, când Lucilla fusese nevoită să se ducă în cămară ca să se ocupe de ucenicele ei, iar Polby, încă zâmbind larg, venise să-l întrebe unde să ducă bagajele pe care proprietara din Glasgow i le trimisese acolo.

La cină, luase mai multe decizii. Avusese răbdare în timpul mesei – aceeași adunarea obișnuită, cu toată lumea din gospodărie prezentă în Sala Mare – și al anunțului făcut de Richard și Catriona în privința uniunii viitoare între el și Lucilla, declarație care fu întâmpinată cu urale furtunoase și un val de bunăvoință aproape palpabil.

Zâmbetul pe care îl trimise spre cei prezenți în sală era absolut sincer, precum căldura din privirea pe care o îndreptă spre Lucilla.

Nu mai exista nici un scut. Nici unul. Nu pentru el, nici pentru ea.

Ea citi suficient în ochii lui încât să roșească; ridicându-și șervetul, își tamponă ușor buzele, apoi se întinse după paharul de vin.

El își simți zâmbetul adâncindu-se și întoarse privirea. Mulțumit, pentru moment.

Ca de obicei, doamnele fură primele care ieșiră din Sala Mare. Catriona o luă de braț pe Lucilla; din frânturile de conversație care îi ajunseră la urechi, în timp ce el le urmă, alături de Richard și Marcus, Lucilla și mama ei discutau despre țesăturile pentru redecorarea salonului.

Richard mormăi. Cu o voce scăzută, el murmură:

– Atât timp cât nu decid să redecoreze biblioteca.

– Nici măcar să nu te gândești! murmură Marcus. Știi că este de ajuns să le dai idei.

Thomas încetini în timp ce ajunse la arcada dinspre foaierul din față; trecând pe sub ea, uitându-se cum doamnele o iau înainte, el merse tot mai încet, apoi se opri.

Din instinct, Richard și Marcus își potriviră pașii cu ai lui. Și ei se opriră și se întoarseră spre el.

El își îndoi piciorul stâng și făcu o grimasă.

– Am plecat din Glasgow în zori și am venit în grabă... Se poate să fi exagerat.

Nici unul dintre bărbații Cynster nu păru să îi creadă minciuna, dar nici nu o contestară.

Dându-și seama că ei, fiind bărbați, probabil înțelegeau și era posibil chiar să-i aplaude inițiativa, el continuă:

– Dacă ați dori să prezentați scuzele mele față de Catriona și Lucilla, cred că o să mă retrag.

Marcus își înclină capul de parcă îi analiză strategia.

Richard clipi încet, apoi încuviință din cap.

– Ce idee bună! Cel mai bine este să-ți păstrezi puterile decât să ți le irosești în salon. O să te scuzăm noi.

Thomas nu așteptă să audă mai mult; se întoarse și se îndreptă spre scări.

Lucilla nu era sigură dacă pe Thomas chiar îl durea piciorul sau dacă retragerea lui transmitea altceva.

Ce altceva? era întrebarea.

După ce aflase că se retrăsese, ea mai stătu cât să-și bea ceaiul, așteptând doar pentru că nu voia să pară atât de disperată în fața familiei, apoi se scuză și se îndreptă spre scări. Mergea repede spre ușa lui Thomas, având de gând să intre și să se întrebe cum se simțea, când partea aceea ascunsă, nesigură dinăuntrul ei ieși la suprafață și îi zădărnici avântul.

Se opri și se uită lung la ușă.

Ce făcea?

El se retrăsese, iar ea alerga numaidecât după el.

Ei erau parteneri, da, dar ce însemna că erau parteneri?

Și indiferent ce putea să ajungă să însemne, ce însemna acum?

În noaptea aceea?

Dacă îl durea piciorul, dacă obosise călărind tocmai din Glasgow, ar fi trebuit să-l lase să-și revină; aveau la dispoziție tot restul vieții să se apropie și să-și petreacă nopțile împreună. Nu ar fi trebuit să fie atât de disperată încât să o revendice și pe aceea.

Și dacă era un șiretlic întortocheat?

Nu credea că era, nu îl vedea dedându-se la asemenea jocuri. Totuși, îi explicase limpede ce credea despre manipularea ei. Era posibil ca și el să înceapă să folosească același joc doar ca să vadă dacă putea? Dacă ea răspundea când el apăsa pe corzile ei sensibile?

Indiferent dacă Lucilla credea sau nu acel lucru, acel scenariu îi sugera că ultimul lucru pe care trebuia să-l facă era să se ducă la el.

Voia să o facă, voia să se piardă în brațele lui ca să găsească drumul înapoi spre ceea ce avuseseră; până ce nu făceau acel lucru – măcar acel lucru –, neliniștea care sălășluia înăuntrul ei, o lipsă de încredere pe care nu o mai cunoscuse niciodată, nu avea să o părăsească.

Viața fusese mult mai ușoară când fusese întotdeauna sigură pe ea.

Oftă. Avea *îndoieli*. Pentru o secundă, închise ochii, simțind acea nesiguranță încă încleștată în jurul inimii ei, strecurându-i-se în suflet, apoi deschise ochii și își impuse să se îndepărteze de ușă.

Urcă scările din turn. Cu ochii în pământ, absorbită de gânduri, deschise ușa camerei, intră, se întoarse și o închise, apoi se întoarse din nou și făcu doi pași în încăpere.

Și observă strălucirea neobișnuită a lămpii. Încet, ea clipi, înălță capul și îl văzu pe Thomas întins în patul ei.

Nu părea să aibă o rană la picior.

Șovăi și aproape că se împiedică înainte să se oprească.

Făcu ochii mari, apoi și mai mari; i se uscă gura.

Thomas stătea întins pe pernele ei, cu pieptul lui extraordinar complet dezgolit. Un braț puternic era îndoit, cu mâna la ceafă; celălalt se odihnea relaxat pe așternuturile de lângă el.

Imposibil să se stăpânească, privirea ei, care fusese concentrată să urmărească fiecare linie a umerilor lui puternici și a pieptului, coborî peste cavitatea din centrul pieptului, cea pe care îi plăcea să-și apese buzele, și continuă spre culmile musculoase ale abdomenului până la talia îngustă... Așternutul îi era înfășurat peste șolduri, dar atât de jos încât, în timp ce privi, așternutul se mișcă.

Ea își ridică iute privirea spre chipul lui. Și își dădu seama cât se simțea de înflăcărată. Era ridicol. De câte ori fuseseră intimi?

Dar nu îl mai văzuse niciodată așa, atât de gol, de expus.

Atât de mult al ei!

Îi înțelese declarația. Îi spusese că era al ei și iată că se afla acolo, în patul ei, singurii care îl mai ascundeau de ea fiind doar pantalonii.

Iar el se asigurase că ea vedea; mutase lămpile astfel încât să înconjoare patul și să inunde interiorul încăperii pe patru laturi cu o lumină delicată și aurie.

Ea privi, văzu și i se goli mintea.

În mod evident, el o aștepta.

– Ah...

Și, da, ea rămase fără cuvinte. Ce ar mai fi putut să spună în fața unei asemenea priveliști?

El nu părea să aibă aceeași problemă.

– Mă întrebam cât o să-ți ia. Cu ochii în ochii ei, foc de aur mocnind în chihlimbar. Apoi își ridică mâna și îi făcu ușor un semn. Vino aici!

Nu era o comandă, ci o sugestie.

Una pe care ea o ascultă.

Instinctul preluă controlul; aproape că reușea să vadă firele legăturii lor strălucind în aerul dintre ei.

Ea ajunse la pat, își ridică fustele și își sprijini un genunchi pe marginea saltelei. Întinse un braț, își puse mâna într-a lui și îl lăsă să o apuce și să o tragă spre el. În genunchi, ea se strecură mai aproape, încă în poziție verticală. Încă strângându-i mâna, încă pierdută în ochii lui, captivată de ei, de promisiune, de viitorul pe care îl văzu că ardea în adâncurile lor.

Iată ce își dorea, lucrul de care avea nevoie!

De el. El cu totul.

Lucilla renunță la toate reținerile și îl lăsă să o conducă, lăsă ca puterea care sălășluia în ei să se dezlănțuie, să se unească și să preia controlul.

Aplecându-se, împletindu-și degetele cu ale lui și folosind prinsoarea lui ca să se echilibreze, îi cuprinse obrazul cu mâna rămasă liberă și îl sărută.

Deschise gura și, când el răspunse, îl trase spre ea.

Degetele lor se relaxară; își retraseră mâinile doar ca să le pună unul pe celălalt. Ca să învețe din nou formele, golurile. Ca să recâștige simțurile cu încântarea pe care fiecare i-o aducea celuilalt; să guste și să se respire unul pe altul, până când inimile lor băteau în același ritm, iar nevoia bine-cunoscută creștea înăuntrul lor.

Pasiunea vibră în jur, absolut tangibilă, în timp ce, împreună, încet, bucată cu bucată, își dădură hainele jos. În timp ce, împreună, alene și voit, se predară cu bună știință și de bunăvoie și alunecară mai adânc în îmbrățișarea iubirii.

Chiar dacă el nu își mărturisise încă iubirea, recunoscuse deja deschis că existau toate semnele.

Și, în timp ce se ridică și, cu pielea înflăcărată, cu nervii vibrând de dorință, se aplecă, îl primi înăuntrul ei, îl acoperi, îl conduse adânc și le oferi amândurora plăcere, ea recunoscu faptul că acel lucru era

de ajuns. De ajuns venind din partea unei bărbat căruia îi fusese atât de frică să iubească.

Lumina lămpii se joacă pe pielea ei și pe a lui, fără să ofere nici unuia dintre ei vreo umbră în care să ascundă o parte din ceea ce erau acum, din ceea ce putea să fie împreună.

Și, împreună, se apropiară, plutiră spre acel moment de uniune elementară.

Atinseră gloria și ajunseră la punctul culminant, zguduiți, apoi cutremurați, în timp ce extazul puse stăpânire pe ei.

Cu răsuflarea întretăiată, abia reușind să mai respire, se cufundară unul în celălalt, fără nici o reținere, cu fiecare ultimă barieră străpunsă și făcută scrum, cu degetele împletite, cu inimile bătând în același ritm și cu sufletele împreunate, ajunseră la apogeu și permiseră ca iubirea incandescentă, onorată și acceptată să-i umple, să-i unească și să-i lege, în sfârșit, într-unul singur.

În cele din urmă, Thomas se mișcă. Nu își dorea decât să rămână exact acolo unde era pentru totdeauna, dar lămpile încă ardeau.

Cu un oftat prelung, aproape tăcut, îi dădu ușor drumul.

Imediat, degetele ei se încordară, prinzându-se de o parte și de alta a taliei lui. Își înălță capul ciufulit.

– Șșșt! Mă duc doar să sting lămpile.

Ochii verzi imenși, încă uluiți de pasiunea consumată, clipiră spre el de două ori, apoi ea își relaxă prinsoarea și îl lăsă să alunece din pat, dar, întorcându-se pe spate, continuă să-l privească în timp ce el înconjură patul și stinse fitilurile.

Thomas nu trase draperiile la ferestre; lumina palidă a lunii îl îndrumă înapoi spre ea.

Înapoi în brațele catifelate care așteptau să se înfășoare din nou în jurul lui.

Se întinse și, pentru o clipă, închise ochii, incapabil să-și închipuie cum se gândise vreodată să se îndepărteze de toate acelea.

De minunea aceea.

Dacă ar fi știut că așa se simțea adevărata abandonare, nu s-ar mai fi împotrivit nici măcar o clipă.

Ea se așeză pe jumătate peste el, cu capul cu păr mătăsos de foc, în scobitura umărului lui și o mână lipită pe inima lui. Cu blândețe, el o cuprinse în brațe și o ținu acolo.

Pentru o clipă, Thomas se întrebă dacă era momentul potrivit... Și hotărî că nu avea să găsească unul mai bun. Își mută capul într-o parte și îi sărută părul.

– Nunta noastră. Diferite replici îi trecură prin minte. Se hotărî să întrebe: Cât de repede crezi că ar trebui să ne căsătorim?

Ea suspină, iar răsuflarea ei îi gâdilă pieptul. Pe un ton întrebător, ea sugeră:

– Mâine?

El zâmbi larg.

– Mie mi-ar conveni, dar bănuiesc că părinții tăi ar putea avea ceva de spus în sensul ăsta. El trase aer în piept. Și trebuie să mărturisesc că n-am fost atât de sigur cum o să fiu primit încât să mă opresc ca să obțin o licență specială. Deci, dacă nu cumva cunoști un episcop de prin regiune care să fie dispus să ne ofere una, presupun că tot de cele trei săptămâni obișnuite avem nevoie. El îi studie chipul, atât cât putea să vadă. Sau mă înșel și există altă formă de ceremonie aici?

Ea oftă.

– Mi-aș dori să fie... Sunt sigură că, dacă am lăsa totul în grija Fecioarei, toată povestea ar fi mult mai simplă... dar nu. Trebuie să ne căsătorim în biserică, la fel ca toți ceilalți, altfel nu o să fie legal.

Așa bănuise și el.

– Deci, când?

– Poimâine este duminică, deci peste patru săptămâni. Ea se ghemui mai adânc în îmbrățișarea lui. Toată lumea o să fie încântată de asta, familia o să aibă timp să se adune, lucru pe care o să-l aprecieze. Ea ridică privirea și, prin lumina difuză a dimineții, o întâlni pe a lui. Buzele ei se arcuiră. Iar tu o să ai timp să te obișnuiești cu noi toți. Suntem considerați un clan foarte *puternic*.

El ridică mâna care i se odihnea pe piept; uitându-se în ochii ei, o ridică și îi apăsă un sărut în palmă.

– Atât timp cât ești acolo, alături de mine, o să mă străduiesc să rezist și să supraviețuiesc.

Zâmbetul ei deveni melancolic. Își trase degetele din prinsoarea lui și îi urmări linia obrazului.

– Știu că o să faci asta. Suntem aici, împreună, așa cum am fost dintotdeauna sortiți. Ești al meu, în sfârșit, iar eu sunt a ta. Ea trase aer în piept, apoi murmură, cu o voce visătoare și îndepărtată: Și indiferent de provocări, indiferent de ani, nu o să mai fim niciodată departe unul de altul. Fie ce-o fi, o să rămânem împreună și nu o să ne despărțim niciodată.

Cuvintele ei răsunară încet în noapte.

El o cuprinse în brațe, ea se ghemui în îmbrățișarea lui și, în cele din urmă, pentru amândoi, totul părea să fie perfect.

Pe cei pe care îi lega soarta, nimeni și nimic nu putea să-i despartă vreodată.

„Iubit, consort, protector și apărător... soț."

Thomas închise ochii, în timp ce vorbele acelea se auziră în mintea și în inima lui, apoi îi explodară în suflet. El avea să fie întotdeauna al ei. Întotdeauna acolo pentru că acela era locul lui, acela era destinul lui, acum, mâine și pentru totdeauna.

Capitolul 17

Căsătoria lor fu oficiată în fața altarului din bisericuța din satul Casphairn.

Cei din familia Cynster fură prezenți în număr mare; familia lui Thomas din Glasgow, câțiva prieteni vechi și toți cei de la moșia Carrick echilibrară lucrurile întru câtva.

Mireasa purtă perle și o rochie de dantelă cu fireturi; mirele era drept și înalt, cu umerii lați înveșmântați în negru. Toți cei prezenți fură de acord că erau cel mai frumos cuplu din regiune.

Tăcerea se așternu peste enoriași, umplând fiecare colțișor și crenel din bisericuța de piatră, când Thomas, apoi Lucilla, își rostiră jurămintele. Când împărtășiră un sărut, iar orga începu să cânte un marș triumfal, bucuria și fericirea se dezlănțuiră.

După ce, în cele din urmă, clopotele bisericii începură să bată, iar mirele și mireasa ieșiră să se vadă și să vorbească cu oaspeții răspândiți pe peluze, pe fiecare chip era câte un zâmbet; umerii lui Thomas erau constant bătuți ușor, iar obrajii Lucillei deveniră trandafirii pe măsură ce prietenii și rudele o sărutară și le doriră, ei și chipeșului ei soț, numai bine.

Stând într-un colț al pridvorului deschis al bisericii, Catriona privi spre mulțime și zâmbi.

– Ești fericită?

Richard se opri lângă ea, aruncând și el o privire peste capetele celor prezenți.

– Sunt foarte mulțumită, recunoscu Catriona. Mărturisesc că nu mă așteptam să vină atâta lume de la Londra.

– La nunta nepoatei celei mari a Helenei? pufni Richard. Sunt surprins că nu sunt mai mulți, dar înțeleg că a menționat că este așteptată numai familia.

– Totuși, când se vorbește despre familia Cynster, ce înseamnă *doar* familia? Mult peste o sută de oameni?

Richard își prinse brațul de cel al soției.

– N-am numărat de curând, dar pe acolo ar trebuie să fie. Acum, hai, mama miresei, să ne salutăm oaspeții!

Catriona râse ușor și îl lăsă să o tragă spre peluze. Oprindu-se ca să-și salute verișoara prin alianță, Angelina, și pe chipeșul ei soț din Scoția, Catriona aruncă o privire spre Lucilla și Thomas și îi găsi înconjurați de ceea ce părinții Cynster numeau „aripa mai veche".

Sebastian, marchizul de Earith, era conducătorul lor; înalt, cu părul aproape negru și ochii de un verde-deschis precum ai tatălui, era deja o figură impunătoare, o calitate care depindea nu numai de poziția lui, ci și de personalitatea acestuia. Fratele lui, Michael, stătea umăr la umăr alături de Sebastian, lucru care spunea multe. Alături de Michael, Christopher Cynster acaparase atenția grupului spunându-le vreo poveste – era un povestitor înnăscut. Totuși, Catriona simțea că folosea arta ca pe un scut în spatele căruia sălășluia un personaj mult mai complex. Desigur, Marcus făcea parte din grup, dar, în afară de Lucilla, care se sprijinea de brațul lui Thomas, singura femeie prezentă era Prudence, cea cu părul blond-castaniu și cârlionțat, cu ochi albaștri și pasionată de toate lucrurile cabaline.

Catriona știa că Prudence nu avea gânduri de căsătorie, susținând că, în fond, caii erau niște animale mult mai binevoitoare.

Dar ținând cont de bărbații în preajma cărora își petrecuse viața Prudence, Catriona trebuia să accepte că, în mare măsură, raționamentul acesteia era pertinent. Bărbații din familia Cynster și cei asemenea lor erau binevoitori doar cât îi putea convinge o doamnă să fie.

Sau, așa cum se întâmpla de obicei, cât îi convingea dragostea să fie.

Catriona se uită la bărbatul Cynster de lângă ea. Erau căsătoriți de aproape trei decenii, iar magia încă se simțea, la fel cum era dragostea. Pentru ei, pentru toți cei ca ei, dragostea era cel mai mare liant dintre sexe, lucrul cel mai important de care era nevoie ca o căsnicie să funcționeze.

Pe măsură ce înaintară prin mulțime, Catriona o auzi pe Lucilla râzând. Aruncă o privire în față și își văzu fiica uitându-se la bărbatul pe care îl dusese în patul ei, bărbatul pe care, ales sau nu de Fecioară, Lucilla îl adusese alături de ea, iar împreună se uniseră în dragoste și pasiune.

Aveau temelia potrivită; Catriona nu avea nici cea mai mică îndoială că aveau să fie extraordinar de fericiți.

Richard se aplecă și îi șopti în ureche:

– Gata cu unul, au mai rămas patru.

Catriona zâmbi.

– Este destul timp pentru ceilalți. Azi vorbim doar despre Lucilla și Thomas.

Și totuși, prin mulțime, Catriona zări un cap cu bucle de un blond-deschis în partea îndepărtată a peluzei.

Niniver Carrick. Verișoara lui Thomas le oferise lui Thomas și Lucillei o femelă ogar drept cadou de nuntă; nimeni nu știa sigur de unde făcuse rost de elegantul animal cu blana vărgată, cei mai mulți crezuseră canisa familiei Carrick vândută și împrăștiată în patru zări. Marcus, între timp, le oferise lui Thomas și Lucillei un ogar mascul din linia pe care o creștea. Nu fusese vorba despre o complicitate; perechea era doar o simplă coincidență fericită.

În lumea Catrionei, coincidențele fericite erau adeseori semne.

Din motive pe care nici ei nu și le puteau explica, Thomas și Lucilla își doriseră ca ogarii să fie prezenți la biserică. Niniver se oferise să aibă grijă de ei. Cum Marcus fusese unul dintre cavalerii de onoare ai lui Thomas, propunerea fusese bine-venită.

Dar acum rămase Niniver să aibă grijă de cățelușii în lesă, într-o parte a peluzei, departe de mulțime, fiind totuși o atracție puternică pentru fiecare copil atât din familia Cynster, cât și pentru cei din zonă, care se aflau acolo.

Niniver era o frumusețe tăcută și singuratică. Catriona se îndoia că îi plăceau mulțimile. Și totuși, era înconjurată de o adevărată armată, toții cerând și punând întrebări...

Marcus trebuia să-și fi dat seama de același lucru. El se apropie și, oprindu-se lângă Niniver, inspirat, nu făcu nici o mișcare ca să ia lesele de la ea, ci începu să răspundă la întrebări, iar copiii, atât cei care îl cunoșteau, cât și cei cărora le era străin, reacționară la prezența lui și se concentrară asupra lui, permițându-i lui Niniver să răsufle ușurată.

Chiar de la distanță, Catriona reuși să vadă ușurarea lui Niniver în relaxarea mușchilor ei, în liniile chipului. În privirea recunoscătoare pe care i-o aruncă lui Marcus, chiar dacă el nu o observase.

Catriona îi mai privi un minut, apoi, mulțumită că totul mergea bine și pe acel front, merse mai departe.

– Dar cât de repede pot să alerge? Fetița de 11 ani, Persephone Cynster, rămase în spatele mulțimii de copii și îi adresă întrebarea nu lui Marcus, ci zeiței blonde de lângă el. Mai repede ca un cal?

– Pentru o vreme.

Niniver coborî privirea spre capul zburlit pe care îl mângâia; puii se agitau, dorindu-și să alerge și să sară pe toți oamenii simpatici și prietenoși îmbrăcați în cele mai frumoase haine de duminică.

– Pot să alerge mai repede decât caii pe distanțe scurte. Marcus interveni înainte ca Persephone, cu încrederea neclintită a familiei ei, să apuce să îi pună alte întrebări lui Niniver. Dar nu pot să țină pasul prea mult timp, nici de departe cât poate un cal.

El putea să-și dea seama că Persephone, intrigată de faptul că o fată era cea care avea controlul asupra câinilor, voia să o chestioneze pe Niniver, dar aceasta era acolo, deși nu își dorea cu adevărat să fie, în parte din cauza lui. Iar el nu voia să fie cicălită. Aruncând o privire spre câțiva băieți din zonă, care erau aplecați cât se putea de aproape de cățeluși, el lansă o întrebare, iar ei răspunseră numaidecât. Cei mai mulți, observă el, făceau parte din clanul Carrick.

Dar fiind interesul care licări în ochii lor, fu nevoit să se întrebe de la care dintre ei îl luase Niniver pe Eir, femela pe care le-o oferise lui Thomas și Lucillei. Marcus ar fi putut să bage mâna în foc că ogarul era un exemplar de rasă din vechea linie Carrick. Cum Thomas menționase că reproducerea lor mai avea loc undeva pe moșia Carrick, Marcus nu fusese surprins să o vadă pe Niniver la ușă cu cățelușul agitat sub braț.

Thomas știa sau putea să ghicească de la cine făcuse ea rost de câine. Marcus își spuse în gând că trebuia să-i pună niște întrebări noului lui cumnat.

Aruncă o privire prin mulțime la sora lui geamănă și la noul ei soț și zâmbi larg. Avea să întrebe, dar nu în seara aceea.

– Nu, răspunse el la următoarea întrebare. Blana lor nu este niciodată întinsă și fină.

Și, că tot veni vorba de ceva fin, se bucură că până atunci lățimea umerilor lui Thomas îi împiedicase pe Sebastian, Michael și Christopher să observe unde se dusese. Dacă vreunul dintre cei trei o vedea

pe Niniver, ar fi venit valvârtej ca să-i dea o mână de ajutor, dar cum ei rămaseseră în față în biserică, nu știuseră că ea se afla acolo, în spate, având grijă de cățelușii. Și, oricum, Niniver ieșise înaintea tuturor musafirilor. Până acum, ea era în siguranță.

Chiar dacă știa că nici unul dintre verii lui nu ar fi făcut nimic intenționat ca să o rănească ori să-i facă vreun rău lui Niniver, era convins că era cel mai bine pentru toată lumea dacă ei nu o observau.

Nu știa exact cum avea să o ascundă de ei la micul dejun din Sala Mare, dar avea să își facă griji pentru asta mai târziu.

În clipa aceea, avea niște copii cărora trebuia să le distragă atenția și pe Niniver, pe care trebuia să o protejeze de invazia lor neîncetată. Făcu un semn spre trei băieți care se strecuraseră mai aproape.

– Înapoi, nu vrem să speriem cățelușii!

Sau pe Niniver; și așa era destul de agitată. Putea să îi simtă încordarea.

Își dorea să o poată liniști, dar cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să-i amuze pe copii și măcar să-i ia acea povară de pe umeri.

În mijlocul mulțimii, profitând de agitația creată de Antonia Rawlings, care se alătură grupului lor, Thomas își coborî capul spre Lucilla.

– L-ai văzut pe Manachan?

Ea privi în jur.

– Nu. Și m-am tot uitat.

La fel făcuse Thomas. După ce își anunțaseră logodna, el și Lucilla își doriseră să îi facă o vizită lui Manachan, ca să se asigure că recuperarea lui avansa și, de asemenea, să afle dacă făcuse progrese în găsirea celor care se aflau în spatele incidente de la moșie, dar în ziua următoare citirii primului anunț al nunții lor, Manachan le scrisese pentru a-i felicita din toată inima și pentru a-i ruga să stea departe.

Le scrisese că lucrurile erau încordate în clan și că ar fi apreciat dacă păstrau distanța în perioada aceea.

Desigur, îi respectaseră rugămintea. Îngrijorarea lor persistentă le fusese oarecum risipită când Manachan răspunsese invitației la nuntă atât în numele clanului, cât și al familiei, confirmând că aveau să fie cu toții prezenți.

Dar Manachan nu venise să-și ocupe locul rezervat în primul rând al stranei. Thomas și Lucilla observaseră locul rămas gol și încă nu văzuseră pe nimeni din familia lui Carrick, în afară de Niniver, care era ocupată în clipa aceea.

– Nu-mi pot închipui că, după tot ce a scris, nu ar fi venit, spuse Lucilla. Poate că nu s-a simțit în stare să se amestece în mulțime și a rămas în spatele bisericii.

Thomas încuviință din cap. Dacă Manachan ar fi rămas în spate, la fel ar fi făcut și Nigel, Nolan și Norris. Ridicându-și capul, el caută prin mulțime.

– Poate că ar trebui să ne mișcăm și să vedem dacă este pe undeva pe margine.

Lucilla îi strânse brațul.

– Oricum trebuie să ne mișcăm, dar ăsta este un motiv în plus.

Întorcându-se spre verii ei și spre Antonia, se scuză și, împreună, începură să înainteze prin mulțime.

Un zid de piatră înconjura împrejurimile bisericii, păstrând mulțimea adunată la un loc; era o zi frumoasă, dar puțin rece, și nimeni nu se grăbea să se întoarcă în trăsuri. Pentru toți cei prezenți, nunțile erau adunări menite să te întâlnești cu familia și cu prietenii; toată lumea era bucuroasă să stea la aer curat și să discute.

Mai multe scaune fuseseră scoase din biserică și așezate pe ici, pe colo. Helena, ducesa văduvă de Sf. Ives, în vârstă și plăpândă, dar cu ochi care încă vedeau totul, era așezată pe unul, impunătoare într-un mic cerc de însoțitori. Lucilla și Thomas își prezentaseră deja omagiile, așa că nu se opriră acolo, ci își continuară drumul pe marginea mulțimii.

În cele din urmă, îl găsiră pe Manachan; stătea într-un colț al peluzei, lipit de zidul de piatră și sprijinindu-se în două bastoane, amândouă înfipte în peluză, de o parte și de alta.

Avea pălăria trasă în jos peste față și o eșarfă fină din lână îi acoperea maxilarul, ridicată până aproape de vârful nasului.

Când Lucilla și Thomas ajunseră la el, Manachan își coborî capul cât putu de mult.

– Felicitări amândurora. El se îndreptă de spate, iar ochii lui pătrunzători, abia vizibili în umbra reflectată de borul pălăriei, se ridicară spre chipul lui Thomas. M-ai făcut foarte mândru, băiete! Tatăl și mama ta ar fi fost încântați. Colțurile ochilor lui se încrețiră. Ți-am spus să înveți să gândești și cu inima, nu doar cu mintea!

– Într-adevăr, așa mi-ai spus. Thomas încuviință din cap. Chiar dacă unchiul lui era acoperit din cap până în picioare, doar o mică parte a feței fiind vizibilă, Thomas vedea limpede că îmbunătățirea sănătății lui Manachan nu fusese de durată. Coborând vocea, el întrebă: Ce mai faci?

Edgar era, ca întotdeauna, alături de Manachan. Thomas aruncă o privire spre Edgar, în timp ce vorbi și fu cu atât mai tulburat de imobilitatea împietrită de pe chipul acestuia. Decât să întâlnească privirea lui Thomas, Edgar preferă să privească drept înainte.

Iritat, moșierul își flutură o mână.

– Sunt destul de bine... Destul de bine ca să fiu prezent la nunta voastră.

Ochii Lucillei se făcură mici și se ațintiră spre chipul lui.

– Ceea ce înseamnă că nu ești atât de bine pe cât ar trebui să fii.

Ea ar fi pășit mai aproape ca să privească atentă chipul bătrânului, să-i examineze ochii, dar el își mută unul dintre bastoane în calea ei, împiedicând-o să înainteze.

– Nu vă faceți griji pentru mine! După cum le-am spus tuturor celor din familia mea dragă. Moșierul arătă cu bastonul spre Nigel și Nolan; după ce îi văzuseră pe Thomas și Lucilla vorbind cu Manachan, cei doi se desprinseră de mulțime și se apropiau de ei. Nu o să fiu vrăjitoarea neagră de la nuntă.

Nigel se opri lângă Thomas, cu privirea ațintită spre tatăl lui.

– Am încercat să-i spunem că nu o să te superi dacă nu vine, dată fiind sănătatea lui șubredă, dar, desigur, n-a vrut să ne asculte.

– Eu sunt încă *acel* Carrick, băiete, mormăi Manachan. Ai grijă cum vorbești! Le-ați urat casă de piatră lui Thomas și Lucillei?

Nigel strânse din buze. Întorcându-se spre Thomas, îi întinse mâna.

– Felicitări, vere!

Nolan urmă exemplul lui Nigel, apoi, retrăgându-și mâna, făcu o plecăciune spre Lucilla.

– Domnișoară... Nolan se opri, apoi se corectă: Doamnă Carrick. Cu sprâncenele arcuite, el se uită spre Thomas. Bănuiesc că acum ești și tu parte din clan.

Lucilla zâmbi.

– Într-adevăr. Iar noua mea poziție îmi oferă un drept cu atât mai mare de a-l trata pe cel care este capul clanului Carrick, nu crezi?

Ea își întoarse privirea verde spre moșier.

Bătrânul ridică o mână într-un gest de spadasin care recunoștea că se preda.

– Mâine. Poți să vii și să mă vezi mâine după-amiază... Puteți să veniți amândoi. Dar, de dragul meu, promiteți-mi că o să vă bucurați de ziua asta fără să aveți nici o grijă! Este ziua nunții voastre și, prin harul lui Dumnezeu și al Fecioarei, nu o să aveți decât una singură.

Chiar umbrită de borul pălăriei și chiar dacă era slăbit și parcă sub efectul unei anumite presiuni, privirea lui Manachan încă era puternică. Thomas putu să-i simtă greutatea cât se odihni pe el și pe Lucilla, cerând și obligând acceptare, supunere.

Oftând în sinea lui, Thomas își înclină capul.

– Atunci rămâne pe mâine după-amiază. O să venim să te vizităm.

Manachan vru să mai spună ceva, dar rămase fără suflare. Se aplecă pe jumătate, dădu ochii peste cap, dar când Thomas și Lucilla se întinseră spre el, le ținu piept.

– Nu, vedeți-vă de drumul vostru! Trebuie să aveți grijă de ceilalți oaspeți. Reuși să respire din nou. Se îndreptă de spate, apoi continuă: Acum că v-am văzut și mi-am prezentat omagiile, o să mă duc acasă. El se uită la Lucilla. Dacă îi vezi pe părinții tăi, te rog să-i saluți din partea mea și spune-le că-mi cer iertare că nu am mai rămas să vorbesc cu ei.

– Desigur.

Lucilla aruncă o privire întrebătoare spre Thomas.

El înțelese ce întreba, dar era limpede că moșierul nu își dorea să facă vâlvă.

Mândria. El înțelegea acea emoție. Și, din moment ce Manachan părea mai neputincios ca niciodată, sprijinindu-se puternic de Edgar în timp ce se îndepărta de zid și se întorcea spre poartă, poate că mândria lui era un lucru pe care erau nevoiți să-l recunoască și să-l susțină.

Strângând mâna Lucillei, o ținu lângă el câtă vreme Manachan se îndepărtă.

– Pe mâine.

Bătrânul încuviință ușor din cap și continuă să-și croiască încet drum spre poartă. Dincolo de aceasta, Thomas putea să zărească trăsura unchiului, care aștepta pe alee. Două birje frumoase erau legate în spatele ei.

Cu privirea ațintită spre Manachan, Nigel se opri lângă Thomas.

– Noi o să mergem în urma trăsurii până acasă.

Nigel se întoarse, iar Thomas îi urmări privirea îndreptată spre Norris.

Fiul cel mic al lui Manachan stătuse deoparte, rămânând la marginea mulțimii. El făcu un semn din cap spre Thomas și Lucilla și își murmură felicitările.

– Ai face bine să te duci după Niniver. Tonul lui Nigel fu aspru, asemenea privirii îndreptate spre Norris. Voi doi ar trebui să mergeți cu *papa* în trăsură.

Expresia de pe chipul lui Norris rămase nepăsătoare, dar băiatul încuviință ușor din cap.

– Mă duc după ea.

Făcu din nou un semn din cap spre Thomas și Lucilla, apoi se întoarse și își croi drum prin mulțime.

Lucilla aruncă o privire spre Thomas – era limpede că își dorea să îl urmeze, să o întrebe pe Niniver, singura persoană care putea să le spună mai multe despre starea lui Manachan.

Thomas fu de acord; el o apucă de mână și, cu încuviințări scurte din cap îndreptate spre Nigel și Nolan, se despărțiră de ei.

El și Lucilla începură să străbată din nou mulțimea, în urma lui Norris, dar erau mulți oameni care încă nu avuseseră ocazia să discute cu ei și să le facă urări. Înaintară puțin câte puțin. În clipa în care ajunseră destul de departe ca Thomas să arunce o privire peste capetele celor adunați acolo, se uită de-a lungul zidului unde fusese Niniver, apoi oftă.

– A plecat deja.

Lucilla ridică privirea spre el. El o lăsă să îi vadă îngrijorarea evidentă pentru Manachan; iar el văzu aceeași neliniște reflectată în ochii ei. Apoi ea oftă. Venind mai aproape, îl strânse de braț.

– Cred că ăsta este unul dintre momentele în care trebuie să acceptăm orice va fi.

El își coborî capul și își apăsă buzele pe tâmpla ei.

– El și-a dorit să ne bucurăm de ziua noastră.

– Într-adevăr. Cu o încuviințare scurtă din cap, ea se îndreptă de spate. Așadar, iată un lucru pe care putem să-l facem pentru el – să-i onorăm invitația. Luându-l din nou de braț, ea îl întoarse spre următorul grup care aștepta să le vorbească. Iar mâine, murmură ea, o să-i rog pe mama și *papa* să vină cu noi.

Thomas se gândi că era o idee excelentă.

Lăsând deoparte problemele de a doua zi, se alătură noii lui soții în respectarea dorinței unchiului lui; după aceea, se bucurară de ziua lor în toate privințele.

Micul dejun de nuntă se dovedi a fi un eveniment plin de voioșie. Discursurile fură la ordinea zilei, multe și variate, de la cele sincere până la cele amuzante, rostite de mai multe persoane, începând

cu Helena, ducesa văduvă de Sf. Ives, și sfârșind cu Christopher Cynster.

Chiar și Quentin, Winifred și Humphrey se alăturară, împreună cu alți prieteni vechi de școală ai lui Thomas.

Iar de la prânz până după-amiaza târziu, petrecerea continuă.

Mai târziu, după ce își luară rămas-bun de la toți cei care se întorceau la casele lor, cei care urmau să rămână până puțin a doua zi se retraseră în salon, în bibliotecă, în Sala Mare, în marea sală de clasă sau în biroul din mansardă al lui Carter, în funcție de vârstă, sex și înclinațiile fiecărui oaspete.

Thomas și Lucilla sfârșiră prin a se odihni pe o canapea aflată într-un colț al lungii biblioteci, înconjurați de semenii lor din familia Cynster, alături de Antonia Rawlings, care se așezase pe un mic divan aflat vizavi de canapea. Sebastian era tolănit într-un fotoliu, iar Marcus în altul, în timp ce Prudence se ghemuise la celălalt capăt al canapelei. Michael și Christopher aleseseră să se întindă pe podea, ocupând spațiul dintre canapea și fotolii.

– Deci, murmură Sebastian, trecând cu privirea peste toți membrii grupului, care o să fie următorul?

Cu ochii închiși, Michael îi răspunse:

– Nu tu.

Toată lumea râse, dar nici unul dintre ei nu se oferi să dea alt răspuns.

Antonia întrebă dacă Thomas și Lucilla aveau vreun plan să meargă în sud anul acela, iar discuția continuă.

Thomas ascultă și asimilă; nu fusese niciodată parte dintr-o familie care să semene cu neamul Cynster. Totuși, ajunsese atât de repede să se simtă în largul lui cu Marcus, încât se simțea surprinzător de relaxat și acceptat în sânul grupului, oamenii cei mai apropiați de Lucilla, cercul ei de apropiați în cadrul familiei mai mari.

Și, deși familia era foarte asemănătoare cu clanul, în mod special în acea familie, chiar dacă existau asemănările, nu era același lucru. În cele din urmă, hotărî că lucrurile stăteau așa deoarece clanul avea o structură ierarhică, având mai multă putere, în timp ce Cynster era o familie cu indivizi puternici, legați prin sânge și moștenire, dar fiecare fiind puternic și capabil în sine. Așa că puterea familiei Cynster ar fi depășit-o pe cea a oricărui simplu clan.

Și, în orice caz, ei lucrau împreună și aveau grijă unul de altul chiar mai mult decât o făceau oamenii din clan.

Drept dovadă, câteva ore mai târziu, Marcus, Prudence și Antonia aranjară o diversiune care să le permită lui Thomas și Lucillei să scape de orice eventuală tachinare și să se retragă.

Râzând, cu mâna strânsă în mâna lui, Lucilla urcă în grabă scările turnului. Îl trase în camera lor, apoi trânti ușa și trase zăvorul.

Râzând și el, Thomas se sprijini cu umerii de ușă. Făcu un semn din cap spre zăvor.

– Chiar este nevoie?

– Oh, da! Lucilla era roșie la față, iar ochii îi străluceau. Încă nu-mi cunoști verii. Sebastian, Michael și Christopher sunt și așa destul de răi, chiar dacă mă aștept ca instinctul de conservare să îi tempereze. Dar cei mai tineri? Zâmbind cu drag, ea clătină din cap. Crede-mă, trebuie să avem mare grijă când o să ieșim mâine dimineață pe ușa asta!

El o studie... lumina dansând în ochii ei de smarald, strălucirea pe care fericirea o imprima pe pielea ei, gloria părului ei. Mai devreme, se schimbase din rochia delicată de mireasă într-una simplă, care era numai bună; date fiind emoțiile care creșteau înlăuntrul lui, se îndoia că ar fi fost în stare să se descurce cu dantelele fără să le rupă.

Și ea îl studia pe el.

Lucilla se gândi că acum el era oficial al ei... soțul ei. Ca de obicei, forța lui era vizibilă în umerii și pieptul lui, în liniile brațelor și ale coapselor lui. Îl scrută din priviri, observându-i alunecarea deasă a părului, care se simțea ca mătasea când ea își trecea degetele prin șuvițele lui, și observă proeminența excitației lui în pantaloni.

Pasiunea vibră în aer, acum atât de puternică și de intensă între ei.

Ea ridică privirea spre chipul lui și studie cărbunii aurii care mocneau în chihlimbarul ochilor lui.

Pleoapele lui erau întredeschise; o privea cu tactul unui leu care își studia următoarea masă.

Răsună un chicot.

Altul i se alătură celui dintâi, iar ea râse, se răsuci pe loc, își ridică fustele și fugi spre pat.

El o prinse înainte să ajungă în pat.

Thomas o ridică în brațe și amândoi aterizară în pat.

Peste cuvertura ei de mătase, în moliciunea ei.

Se simțiră cu mâinile, buzele și limbile. Hainele zburară, apoi se uniră, se alăturară și alunecară unul în celălalt, în dansul impetuos al pasiunii lor.

Al nevoii și dorinței lor, alimentate de focul mistuitor, de speranțele și de visurile lor pentru acum și pentru viitor.

Toate se învârteau în jurul lor, în intimitatea patului ei.

Iar în noaptea aceea, apucară totul – oferiră, luară și profitară.

Fiecare ultimă umbră, fiecare ultim suspin de extaz.

– Te iubesc!

– Să nu mă părăsești niciodată!

– Tu ești al meu, iar eu sunt a ta.

– Sunt al tău până la moarte.

Cuvintele zburară de pe buzele lor, de la ea, de la el, răsuflate până la ultimul cu bună știință și acceptare. Cu venerație, devotament, nimic nu putea să se ascundă.

Nu mai era nimic de ascuns între ei; nici un paravan sau un văl nu mai putea să ascundă inima ei de el, cu atât mai puțin inima lui de ea.

Fură dominați de o comuniune care se scufundă adânc, statornicind și unind.

Era ceea ce aveau; rămânea a lor, orice ar fi fost.

Extazul îi traversă, îi frânse, apoi îi remodelă.

Nu mai erau separați.

Satisfăcuți și încântați, siguri, în sfârșit, și încrezători, se prăbușiră unul în brațele celuilalt și se lăsară în voia viitorului.

Lucilla se trezi înainte de zorii zilei și știu ce trebuia să facă. Întorcându-se în pat, se ridică într-un cot și se aplecă peste Thomas. El încă dormea, cufundat într-un somn adânc, cu corpul lui greu mai relaxat decât îl văzuse vreodată.

Luându-i fața între mâini, îl sărută și îl trezi.

Îl atrase pe drumul lung și lent pe acum care erau meniți să călătorească împreună. Să se bucure de acele minute dulci, numai ale lor, să se lase cuprinși de plăcerea iubirii lor.

Ea nu avea nevoie să-l audă cum revendică emoția; sălășluia în inima, în mintea și în sufletul lui, iar nimic – era absolut convinsă – nu avea să o amuțească vreodată, cu atât mai puțin să o facă să dispară.

Mai târziu, deosebit de încântată de modul acela de a se trezi, ea se odihni epuizată pe pieptul lui și îi ascultă bătăile inimii.

Când bătăile încetiniră de ajuns, își înălță capul și îl privi în ochi.

La mișcarea ei, el întredeschise pleoapele. Pe sub gene, îi studie chipul.

– Ce este?

– Ar trebui să mă duc, trebuie să mă duc... în pădurea sacră.

– Ca să te rogi?

Când ea încuviință, el clătină ușor din cap, de parcă încerca să îndepărteze ultimele mreje ale somnului.

– Ce spune faptul că o asemenea idee nebunească are sens pentru mine acum?

Începuse să-i placă la nebunie felul în care o făcea să râdă – de obicei, în momentele cele mai neașteptate. Redevenind serioasă, se uită în ochii lui. Nu își întoarse privirea.

– Este o tradiție pentru Doamna Văii sau, în cazul meu, viitoarea doamnă, să-l prezinte Fecioarei pe soțul ei, în crâng. De asemenea, mai este o tradiție, una pe care tatăl meu încă o respectă cu sfințenie, ca soțul să-și vegheze doamna în timp ce ea se roagă. Spera ca el să-și dorească să facă la fel, dar nu era sigură dacă voia. Vii cu mine?

– Bineînțeles. El se ridică și o ridică și pe ea de pe pieptul lui. Vegherea este ce făcea Marcus în ziua când am venit să te rog să ajuți familia Bradshaw?

Ridicându-se din pat, ea încuviință din cap.

– Exact așa. Nu este ca și cum ar exista un pericol, e mai degrabă ceva simbolic.

Thomas își întoarse privirea spre silueta ei suplă, dezgolită, în timp ce ea se îndrepta spre lavoar. Simbolic pe naiba! Ea era foarte reală și la fel era nevoia de a o proteja pe care el o resimțea, pe care o simțise dintotdeauna... El dădu la o parte așternuturile și se ridică în picioare.

– Bănuiesc că o să mergem călare până acolo.

Așa și făcură; prin prospețimea zorilor unei primăveri târzii care tocmai se iveau, ei traversară câmpurile – câmpuri pe care Thomas se trezi că le studia cu un ochi de proprietar. De acum încolo, urma să lucreze alături de Richard în gestionarea moșiei Vale.

După ce ajunseră la pădurea sacră, descălecară, lăsându-și caii în aceeași zonă în care el găsise, cu mult timp în urmă, iapa ei neagră și armăsarul lui Marcus. Părea să fi fost cu mult timp în urmă, se întâmplaseră atât de multe de atunci, și totuși, în realitate, trecuseră doar șase săptămâni de când traversase ultima dată cărarea întortocheată care ducea în inima pădurii.

De astă dată, experiența fu foarte diferită.

El bănuise că nu credea, dar undeva, într-un colț nerecunoscut, de mult uitat al sufletului lui, trebuia să creadă pentru că acum, prin Lucilla, prin cuvintele ceremoniale pe care le folosea, putea să simtă puterea.

Străveche, antică, vibră în jurul lui, prin el.

Și el *trebui* să creadă.

Închizând ochii, se legănă ușor, simțind acea putere care îl cuprinse și îl traversă, apoi se cufundă în sufletul lui ca să-l ancoreze.

De îndată ce prezentarea soțului se încheie, Lucilla îl conduse la piatra de la intrarea pe cărare. Cu un cuvânt liniștit, îl lăsă să stea acolo și se retrase ca să-și spună rugăciunile.

El rămase așezat și se uită la pământul care se întindea în fața lui și își lasă gândurile să curgă nestingherite. Lăsă ca aprecierea pământului, a locului, a oamenilor, a familiei și a clanului să se ridice și să-l revendice.

Acela era viitorul lor, al lui și al ei, pe care trebuiau să-l protejeze, să-l îndrume și să-l hrănească.

Acela era locul lui, acolo, alături de ea.

În cele din urmă, își găsea adevărata casă, adevăratul rol. Viața de care avea nevoie ca să fie tot ce putea să fie, ca să materializeze tot ce avea înlăuntrul lui.

El trase adânc aer în piept; închizând ochii, ținu aerul curat în plămâni și mulțumi sorții, lui Dumnezeu, Fecioarei pentru tot ce găsise, pentru tot ce viața îi oferise.

Pentru tot ce avea până la sfârșitul zilelor lui.

Epilog

După un mic dejun zgomotos și agitat, unul binecuvântat cu multe râsete, majoritatea oaspeților rămași plecară pe parcursul dimineții.

Lucilla rămase pe verandă și, ținându-l de braț pe Thomas, își flutură mâna în semn de rămas-bun.

– Mă bucur că au venit cu toții, dar trebuie să mărturisesc că sunt destul de fericită să-i văd că pleacă. Întâlnind privirea lui Thomas, văzu arcuirea întrebătoare a sprâncenelor lui și zâmbi. Mor de nerăbdare să începem viața în doi!

El chicoti și se aplecă să o sărute delicat, apoi, împletindu-și degetele cu ale ei, o lăsă să-l tragă înapoi în casă.

Clopoțelul care anunța masa de prânz răsună chiar când intrară, așa că își continuară drumul spre Sala Mare. Ținând scaunul Lucillei, apoi așezându-se pe cel de lângă ea, deja locul lui obișnuit, Thomas se uită prin încăpere la cei care intrau și se adunau în jurul meselor ca răspuns la chemările clopoțelului. Nu veniseră toți la prânz; totuși, era mulțumit că putea să pună deja un nume și o ocupație pe chipul majorității celor prezenți.

– Voiam să te întreb... Marcus se așeză pe scaunul aflat în cealaltă parte a Lucillei. De unde a luat-o Niniver pe Eir? Nu se poate să fie unul dintre câinii ascunși înainte ca Nigel să apuce să-i vândă, este prea mică. Deci cine se ocupă de reproducere acum, probabil fără ca Nigel să știe?

Thomas sorbi din minunata supă de pui.

– Nu sunt foarte sigur. Ei păstrează haita acasă la bătrânul Egan.

Marcus ridică lingura de supă, dar nu începu să mănânce. Se încruntă.

– Ar putea să fie chiar Niniver? Părea foarte pricepută cu câinii, abilă în instruirea puilor.

– Mă îndoiesc că este doar ea, dar, fără îndoială, cu ajutorul ei. Thomas își coborî privirea spre bolul de supă. Poate sub îndrumarea

ei. Cred că nu au chiar jumătate, ci jumătatea mai bună a exemplarelor. Dar, orice ai face, să nu menționezi asta nimănui. Bănuiesc că Nigel a văzut-o pe Eir la biserică, s-ar putea să nu știe că este un dar de la Niniver și, chiar dacă a aflat, sunt sigur că nu știe de unde a luat puiul.

Marcus se uită lung în sală și încuviință din cap.

– Secretul este în siguranță. Își amestecă supa, apoi adăugă: Nigel a fost un prost când a vândut câinii, puii au adus dintotdeauna o sumă frumușică la moșie. Nimeni n-a putut să priceapă de ce a făcut-o.

– Eu cu siguranță nu.

Thomas își simți maxilarul încordându-se, apoi Lucilla își puse o mână pe brațul lui.

Aplecându-se în față, ea surprinse privirea mamei ei și începu să-i explice grijile pe care și le făceau în privința sănătății lui Manachan și că, din moment ce puterea lui slăbea, se temeau ca problemele ce se dezlănțuiseră asupra moșiei să nu fi fost încă rezolvate.

Thomas aruncă o privire spre Richard.

– După cum știi, Manachan nu a vrut să îl vizităm la conacul Carrick înainte de nuntă, iar când am vorbit cu el ieri, a insistat să nu facem altceva decât să ne bucurăm de ziua noastră.

– Dar a fost de acord să-i facem o vizită în după-amiaza asta. Lucilla se uită la mama ei, apoi își întoarse privirea spre tatăl ei. Ne-am gândit că ar fi de ajutor dacă ne-ați însoți. Se uită înapoi la Catriona. Amândoi.

Richard cântări propunerea, apoi schimbă o privire cu Catriona. După aceea, el încuviință din cap.

– Pare o idee foarte inspirată. Se opri, apoi adăugă: În ultimul an, s-au luat o mulțime de decizii ciudate pe moșia Carrick și, în timp ce nici unul dintre noi, moșierii din apropiere, nu ar vrea să intervină... El se opri cu un râs scurt. Nu că Manachan ne-ar permite vreodată să facem una ca asta, dar am observat și ne-am pus întrebări.

– Adică, spuse Catriona plină de grație, planul vostru este foarte bun. Plecăm de îndată ce se încheie prânzul.

În loc să ia o trăsură, ei plecară călare, chiar dacă o luară pe drum. Atât iapa Lucillei, cât și cea a Catrionei purtau saci plini cu ierburi și poțiuni; Thomas simțise sticlele când legase sacul Lucillei de șa.

Și Marcus își dorise să li se alăture, dar se gândiseră că astfel vizita lor putea să pară o invadare a spațiului. Manachan se mai simțise ofensat de asemenea vizite sociale.

Astfel, cei patru o luară la trap doi câte doi, Thomas și Lucilla în frunte, Catriona și Richard în urmă, pe drumul cel lung care ducea spre conacul Carrick.

Ocoliră ultima curbă și se ivi intrarea principală a casei, care se înălța dincolo de curtea cu pietriș. O siluetă firavă era ghemuită la baza treptelor. Venind mai aproape, recunoscură părul blond-deschis al lui Niniver. Umerii îi erau aduși în față; părea abătută și tristă. Fără vlagă, răsucea o batistă în mâini.

Când, neliniștiți, ei se opriră, descălcară și se repeziră spre ea, era ridică ușor chipul răvășit de lacrimi, cu ochii albaștri înlăcrimați, umflați și roșii.

– Oh, draga mea! Catriona îngenunche lângă Niniver și o strânse în brațe. Ce s-a întâmplat?

Aplecându-se spre Catriona, Niniver răsuflă întretăiat și își flutură slăbită mâna.

– *Papa* s-a dus... Nu s-a mai trezit de dimineață. În cele din urmă, Edgar, valetul lui, a încercat să-l trezească și și-a dat seama... Ea sughiță. Și-a dorit atât de mult să participe la nuntă... Cu toții ne-am împotrivit, dar nu a vrut nici în ruptul capului să rămână acasă, iar acum este *mort*. Răsuflarea îi fu întreruptă de un suspin. Iar Nigel a dispărut.

Niniver își coborî capul și își șterse fața cu batista udă.

Chipul lui Thomas se încordă. Schimbă o privire cu Richard. Catriona le făcu semn să intre; lăsând-o pe Niniver cu ea, Thomas și Richard urcară treptele și se îndreptară spre ușa deschisă. Lucilla se gândi ce să facă, apoi îi urmă.

Oprindu-se în foaier, Thomas se uită în jur și nu văzu pe nimeni – nici urmă de vreun lacheu, de Ferguson. Dar, dinspre sala slujitorilor, răsună un tumult de voci. Thomas strigă:

– Ferguson!

Trecu o secundă, apoi pași grei veniră în grabă de-a lungul coridorului. Apăru Ferguson. Se uită la Thomas, Richard și Lucilla și fu cuprins de o senzație de ușurare.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ați ajuns, domnule Thomas! Stăpânul a murit, domnul Nigel a dispărut, domnul Nolan refuză să trimită după doctor, domnul Norris nu este de folos pentru nimeni, iar

domnișoara Niniver este înnebunită de durere... Și nici unul dintre noi știe ce este cel mai bine de făcut.

Alții îi urmaseră lui Ferguson; Sean, Mitch, Fred, doamna Kennedy, Gwen și mai multe slujnice și lachei se îngrămădiră în sală, în spatele majordomului. Cu toții păreau șocați și, de asemenea, nespus de supărați.

Sean le explică de ce.

– Nigel ar trebui să fie aici, dar el și-a luat tălpășița, și nimeni nu știe unde s-a dus. Cu ce ne ajută asta?

Alții își murmurară sumbru acordul.

Și Thomas era de acord, dar, în absența lui Nigel...

– Unde este Nolan?

– Stă lângă corpul tatălui mort în camera lui, spuse Sean. Și Edgar este acolo.

Thomas încuviință din cap.

– O să ne ducem sus. Îi spuse lui Ferguson: Lady Cynster a rămas pe treptele din față cu Niniver. Vezi dacă vor să se mute în salon. Sunt sigur că o ceașcă de ceai ar fi bine-venită.

– Da, bineînțeles, domnule. Doamna Kennedy se avântă agitată: Hai! Îl trase de mânecă pe Ferguson. Măcar s-o alinăm pe domnișoara Niniver cum putem – e singura dintre ei care își plânge tatăl.

Thomas schimbă o privire cu Lucilla, în timp ce se îndreptau împreună spre scări. Richard îi urmă îndeaproape.

Ajunseră în camera lui Manachan și găsiră ușa întredeschisă. Împingând-o încet, Thomas intră. Pași în dormitorul bătrânului și se opri chiar în prag. Unchiul lui stătea întins pe spate, cu mâinile pe piept. Umbrele reflectate de perdelele care acopereau capul patului îi ascundeau în mare parte chipul; ai fi zis că pur și simplu dormea.

Dar Nolan stătea de o parte a patului, cu un braț întins, cu mâna pe mâneca tatălui lui; capul îi era plecat, odihnindu-se pe brațul întins. Edgar stătea de cealaltă parte a patului, aproape în colțul încăperii. Era devastat și palid. Fusese alături de Manachan atât de mult timp!

Thomas își înclină capul spre Edgar și înaintă mai mult în cameră.

La foșnetul rochiei Lucillei, Nolan înălță capul. Se uită la ei cu o privire aproape încețoșată, de parcă ar fi dormit, apoi clipi și trase adânc aer în piept. Chipul lui, mereu palid, părea încordat,

descompus. Îndreptându-se încet de spate, el flutură vag spre trupul tatălui lui.

– După cum puteți vedea, s-a dus.

Thomas simți adevărul acela – că, într-adevăr, unchiul lui murise – direct în inimă și simți că i se strânse pieptul aproape insuportabil. Apoi Lucilla își strecură mâna în palma lui și strânse ușor, iar apăsarea scăzu greutatea durerii, dar nu și senzația că rămânea fără aer. La rândul lui, o strânse ușor de mână, apoi trase aer în piept.

– Trebuie chemat medicul.

Nolan pufni.

– Pentru ce? El se cufundă înapoi în scaun și se uită lung la corpul neînsuflețit. Este mort și nimic din ce ar putea să facă vreun vraci nu o să-l aducă înapoi.

– Indiferent cum ar fi, zise Richard, legea impune ca, în cazul morții unui moșier, trupul să fie verificat de un medic care să elibereze un certificat.

Expresia de pe chipul lui Nolan se întunecă; cu încăpățânare oarbă, el clătină din cap.

– El nu și-ar fi dorit ca vreun vraci să-l înțepe. Se uită la Thomas și la Lucilla. Știți prea bine ce credea.

– Nu contează ce și-ar fi dorit, îi răspunse calm Richard. Legea nu o să fie încălcată nici măcar pentru familia Carrick.

Nolan se gârbovi în scaun. Își încrucișă brațele și se uită posomorât la trupul lui Manachan. Ridicând o mână, își rontăi unghia de la un deget; nu își mai întoarse privirea spre Thomas, Richard sau Lucilla.

Thomas se uită la Edgar.

Bărbatul se agită și aruncă o privire spre Nolan.

– O să-l pun pe Sean să trimită un lacheu după medic.

Thomas încuviință din cap.

– Mulțumesc.

După ce plecă Edgar, închizând ușa în urma lui, Thomas se întoarse spre Nolan.

– Unde este Nigel?

Fără să se uite la Thomas, vărul lui clătină din cap.

– Nu știu.

Thomas simți cum Lucilla își eliberează degetele din prinsoarea lui; în liniște, ea înconjură patul, cu scopul vădit de a ajunge la măsuța de lângă ea și la sticluța cu licoare care se afla acolo.

– Când l-ai văzut ultima oară pe Nigel? întrebă Richard.

Uitându-se la unghia pe care și-o mușca, Nolan îi răspunse cu o voce lipsită de vreo expresie:

– Ieri. Am plecat de la nuntă în urma trăsurii lui *papa*, dar ne-am abătut de la drum, am tăiat-o pe câmpuri. Nolan se mișcă pe scaun și se îndreptă. Nigel s-a oprit pe la jumătatea drumului spre casă. A spus că vrea să călărească o vreme. I-am zis că tata este bolnav, dar el mi-a făcut vânt și mi-a spus că, dacă îmi păsa, trebuia să plec la conac. Apoi și-a luat tălpășița. Era într-una din dispozițiile lui proaste. Am decis să-l las să plece și să mă întorc aici și așa am făcut.

– Nu s-a mai întors de atunci? întrebă Richard.

Nolan răspunse posac:

– Nu știu, nu l-am văzut, dar se poate să-l fi văzut altcineva. Dar nu era la micul dejun și nici acum nu este prin preajmă. Iar Sean a spus că nici calul lui nu este în grajd.

Thomas se foi.

– Cum se simțea Manachan când a ajuns acasă?

Nolan ridică din umeri.

– La fel ca în ultimele zile. El se opri, apoi adăugă cu înverșunare: În ultima săptămână, a fost tot mai slăbit. Nolan își împinse bărbia spre ușă. Edgar și ceilalți vă pot spune.

Pe jumătate ascunsă de Nolan de perdeaua de la pat, Lucilla studiase sticluța de întăritor; era un înlocuitor pentru cel pe care i-l lăsase lui Manachan cu săptămâni în urmă. Testase o picătură de licoare pe limbă și avea gustul pe care trebuia să-l aibă. Manachan nu fusese tot mai slăbit din vina lui Alice. Ea puse sticluța deoparte, se încruntă, se întoarse și se uită direct la chipul lui Manachan.

Pentru un moment, nu înțelese ce văzu.

Apoi o făcu și încremeni.

Își simți ochii devenind tot mai mari. Dintr-odată, înțelese tot ce vedea, apoi înghiți în sec și spuse încet:

– Ar trebui să o chemăm pe mama, ea o să știe sigur. Dar cred că ar trebui să trimiteți și după magistrat. Trăgând aer în piept, ea se întoarse și întâlni privirea Thomas: Cred că unchiul tău a fost otrăvit.

Șocul îi încremeni pe Thomas, Nolan și Richard, apoi Thomas blestemă și căută clopoțelul.

Richard îl bătu ușor pe umăr.

– Nu te deranja, mă duc eu să o chem.

Zece minute mai târziu, Catriona și Lucilla își încheiară, fiecare în parte, examinările detaliate. Catriona trase din nou așternuturile peste pieptul lui Manachan, apoi se îndreptă de spate și se întoarse spre cei trei copii ai lui Manachan, adunați acum la capătul patului.

– Regret să spun că Lucilla are dreptate. Tatăl vostru a fost otrăvit. Privirea ei se ridică spre Thomas și Richard, care stăteau mai în spate. Aș spune că a fost otrăvit cu arsenic.

Nolan se încruntă.

– Dar nu poți să fii sigură, nu-i așa?

– Nu, nu pot. Catriona se îndreptă spre ei; cu brațele întinse, îi îndemnă spre ușă. Dar magistratul poate să ceară un test, iar atunci o să știm sigur. Sugerez să mergem jos și să așteptăm ca doctorul și Sir Godfrey să sosească.

Ca de obicei, Catriona reuși să facă așa cum își dorea. Nolan, Niniver și Norris păreau uluiți; se așezară în salon și fie își priveau mâinile, fie se uitau în gol. Nici restul oamenilor din gospodărie nu se simțeau mai bine.

Thomas știa cum se simțeau.

Lucilla se așeză lângă el pe canapea, cu o mână într-a lui și cu cealaltă desenându-i cercuri liniștitoare pe spate. Aplecându-se mai aproape, îi murmură:

– Dacă cineva de aici, Nigel, de exemplu, avea de gând să-l otrăvească pe Manachan, noi nu am fi putut să facem nimic ca să-l salvăm.

El încuviință din cap; mintea lui rațională recunoscu adevărul din cuvintele ei, și totuși continuă să se simtă amorțit. Continuă să se întrebe...

Dar, pe măsură ce se scurseră minutele, mintea i se limpezi suficient ca mai multe întrebări să se ridice deasupra deznădejdii. Ferguson și doamna Kennedy aduseră tava cu ceai. În timp ce Catriona turnă, Thomas o prinse de mână pe Lucilla, se ridică și, trăgând-o după el, se îndreptă în colțul încăperii. Oprindu-se lângă fereastră, părând că privea afară, își puse mâna pe mâna ei.

– Dacă este arsenic, așa cum credeți tu și mama ta, s-ar putea ca boala lui Manachan să fi fost provocată de această otravă? Boala cu care s-a luptat în ultimele luni? Am citit undeva că o doză fatală poate să se acumuleze în corp de-a lungul timpului.

Lucilla își arcui sprâncenele.

– Ai putea să ai dreptate.

Catriona se apropie cu câte o ceașcă și o farfurioară pentru fiecare dintre ei.

Lucilla se întinse după o ceașcă.

– Mamă, ți-am spus că Manachan a fost bolnav luni întregi, că își revenea și recădea. Se poate ca problema asta să fi fost provocată de arsenic?

După ce îi dădu lui Thomas cea de-a doua ceașcă, Catriona îl întrebă la ce simptome ale unchiului lui fusese martor, iar Lucilla povesti ce observase cât timp locuise la moșia Carrick și îl tratase pe Manachan. Catriona făcu o grimasă.

– Este posibil. Pentru un bărbat sănătos ca Manachan, otrăvirea treptată poate să fi provocat efectele acestea. Ea se uită la Lucilla. Ceea ce mă face să întreb ce ai pus în licoarea fortifiantă și în întăritorul pe care i le-ai dat?

Lucilla enumeră o listă de esențe din plante. Thomas nu înțelese nimic.

Dar Catriona încuviință din cap.

– Îmi dau seama de ce tratamentele tale au funcționat. Aveau mai multe ingrediente care ar fi adunat otrava și i-ar fi curățat corpul. Nu ținteai otrava, dar poțiunea ta a redus-o oricum și astfel starea lui de sănătate s-a îmbunătățit.

Lucilla oftă.

– Nu pot să cred că n-am observat nici un semn de otrăvire cât timp am fost aici, nici măcar atunci când l-am examinat.

Catriona părea sumbră.

– Să nu fii supărată din cauza asta, este una dintre problemele legate de otrăvirea cu arsenic. Poți să ai de-a face cu o persoană aflată în pragul morții, dar toate simptomele să fie ușor de explicat – în cazul lui Manachan, prin vârsta înaintată. Doar după ce moare omul... Ea ridică din umeri. Chiar și atunci, dacă un doctor nu se uită atent sau nu este chemat la timp, tot o să se înregistreze că moartea a fost provocată de cauze naturale – criză de inimă, congestia plămânilor sau altele asemenea. Dovezile externe dispar repede.

Doctorul sosi curând după aceea. Urcă alături de Catriona și se întoarse cu o expresie extrem de gravă pe chip. Până atunci, sosise și Sir Godfrey; doctorul fu ușurat să poată lăsa întreaga poveste în mâinile lui Sir Godfrey. După o discuție șoptită cu magistratul, plecă.

Un domn masiv, direct și – în condiții normale – un gentleman binevoitor, Sir Godfrey se întoarse și rămase în picioare în fața șemineului din salon. El, Catriona și Richard erau prieteni vechi, iar Sir Godfrey îl cunoștea pe Manachan la fel de bine ca pe oricare dintre moșierii din regiune. Cu o amabilitate reținută, Sir Godfrey își prezentă condoleanțele familiei și clanului, apoi îi informă pe copiii lui Manachan că, după toate aparențele, tatăl lor fusese ucis, iar el era obligat să investigheze și să raporteze problema.

Richard îl anunțase deja pe Sir Godfrey de dispariția lui Nigel. Întrebările lui Sir Godfrey, adresate mai ales lui Nolan, dar căutând confirmări de la Niniver și de la Norris acolo unde era posibil, investigară aceleași detalii pe care Richard și Thomas le examinaseră deja.

În mod deloc surprinzător, Sir Godfrey ajunse la aceeași concluzie la care ajunseseră toți ceilalți. Afectat, își drese glasul și își frecă bărbia.

– Ei bine, încă nu avem dovezi că a fost arsenic, dar cu probele pe care le-a luat doctorul, fără îndoială că dovada o să apară, iar între timp... Ei bine, treaba asta nu este numită degeaba praf de moștenire, nu-i așa?

De sub sprâncenele stufoase, Sir Godfrey se uită la cei trei copiii Carrick, aliniați pe canapea în fața lui.

– Din moment ce Nigel a dispărut, mă tem că trebuie să vă cer să-mi permiți să fac cercetări prin camerele lui.

Niniver și Norris se uitară lung și absenți la Sir Godfrey, apoi amândoi îl priviră pe Nolan.

În cele din urmă, dându-și seama că el era cel care decidea, Nolan acceptă cu o încuviințare încruntată.

– Da, bineînțeles.

Aruncă o privire spre ușă, unde Ferguson rămăsese în tot acel timp.

Fără să mai aștepte vreo indicație, Ferguson făcu o plecăciune spre Sir Godfrey.

– Vă pot duce eu în camera stăpânului Nigel, domnule.

Thomas nu reuși să stea liniștit; îi urmă pe Ferguson, Sir Godfrey și Richard pe scări. Ajunsese la jumătatea treptelor, când auzi pașii Lucillei în spatele lui. Se opri și se întoarse spre ea; când ea i se alătură, îi spuse:

– Nu trebuie să vii.

Ea îi întâlni privirea.

– Poate că a fost unchiul tău, dar așa irascibil cum era, a fost pacientul meu. Ea își împinse bărbia înainte. În plus, știe vreunul dintre voi cum arată pulberea de arsenic?

El ghici:

– Este albă.

Ea zâmbi zeflemitor și trecu pe lângă el.

– De asemenea, poate să fie cenușie, precum ardezia, precum și în toate nuanțele celor două.

La cum se dovediseră a fi lucrurile, pulberea de arsenic pe care Nigel o folosise ca să-și otrăvească tatăl era de un alb imaculat. Ambalată în hârtie maronie, dar cu eticheta încă prezentă și clară pe pachetul interior, era ascunsă în spatele sertarului de jos al scrinului din camera lui Nigel.

Sir Godfrey pufni.

– Din păcate, asta se obține destul de ușor de la un spițer!

Richard oftă și se așeză la capătul patului.

Sir Godfrey puse pachetul blestemat pe dulap.

– Deci... Presupun că ne gândim cu toții că motivul pentru care Nigel a fugit este... Sir Godfrey clipi. De ce, mai exact? Dacă voi patru nu veneați în vizită, iar Lucilla nu observa nimic, peste câteva ore, moartea lui Manachan ar fi fost declarată ca fiind provocată de cauze naturale, așa a spus medicul. Eu n-aș mai fi fost chemat, iar Nigel ar fi câștigat tot ceea ce se pare că își dorește – autoritatea asupra clanului și stăpânirea moșiei Carrick.

– Nigel știa că venim azi aici. Lucilla își strânse brațele la piept, simțind brusc că îi era frig. Am stabilit ieri, la ieșirea din biserică, iar Nigel era acolo. Niniver și ceilalți ne-au spus că Manachan fusese hotărât să participe la nunta noastră, dar, după spusele lui Nolan și ale lui Edgar, sănătatea lui a început să se înrăutățească săptămâna trecută.

Thomas își puse un braț pe după umerii ei și o trase mai aproape. Îl privi sumbru pe Sir Godfrey.

– Dacă a fost Nigel, atunci el știa despre nuntă, știa că moșierul insistase să participe, că Lucilla o să-l vadă pe bătrân și o să își seama că e ceva în neregulă și că ar putea să observe și Catriona... El coborî privirea spre Lucilla chiar când ea se uită în sus. Probabil Nigel i-a dat lui Manachan o doză mare înainte de nuntă, gândindu-se

să-l termine sau, cel puțin, să-l oblige să rămână acasă, eventual să moară în timp ce toți ceilalți erau la nuntă – asta ar fi mers.

– Cu siguranță, spuse Sir Godfrey. Dar moșierul era un țap bătrân și încăpățânat, a vrut să vină la nunta ta, așa că, la naiba cu toate, a venit! A rezistat până atunci. Dar, dacă ar fi rămas aici în loc să meargă la biserică, probabil planul lui Nigel ar fi funcționat fără să atragă atenția cuiva.

– Deci, spuse Richard, Nigel i-a dat lui Manachan o doză mare pentru ca mai întâi să i se facă prea rău, prea rău ca să vină la nuntă, apoi să moară, eventual în timp ce nimeni altcineva, în afară de Edgar, nu se afla în preajmă. Dar, în ciuda dozei mai mari, Nigel nu a reușit să-l oprească pe Manachan să vină la nuntă și nu a putut să vă împiedice pe voi doi să-l întâlniți pe Manachan, să observați cât era de bolnav și să stabiliți că o să veniți în vizită. Lucrurile au început să devină periculoase, așa că și-a luat tălpășița.

– Spre locuri necunoscute.

Lucilla se cutremură.

Richard mijii ochii.

– Cât despre asta, aș crede că s-a ascuns, dar ar sta de veghe ca să vadă ce s-a întâmplat. Apoi, dacă nu apare nici o discuție despre crimă, o să știe că a scăpat neprins și, chiar dacă se pare că și-a făcut un obicei din a dispărea fără să anunțe, poate pur și simplu să se întoarcă și să-și ceară moștenirea.

– Nici o șansă. Sir Godfrey se încruntă. Eu aș isca un mare tărăboi și aș ponegri pe oricine de îndată ce aș ajunge acasă!

Uciderea lui Manachan Carrick de către fiul lui cel mai mare, Nigel, provocă rumoare în tot ținutul. Toată lumea din ținut fu șocată; poate că Manachan fusese dificil și greu de suportat pentru toți cei din afara clanului lui, dar fusese recunoscut de către membrii clanului lui ca un om care făcuse întotdeauna bine. Tocmai de aceea fusese dintotdeauna – la fel ca acum, când murise – onorat pe bună dreptate.

Majoritatea oamenilor din regiune, de la fermieri la moșieri, se alăturară vânătorii ulterioare a lui Nigel Carrick, dar nici urmă de ticălos.

După trei zile de traversări zadarnice ale regiunii, căutătorii se întoarseră acasă, osteniți și dezamăgiți, pentru a se pregăti de înmormântarea *acelui* Carrick.

Zorii zilei se anunțară printr-un cenușiu cețos, iar lumina rămase difuză de-a lungul întregii dimineți, ceea ce păru potrivit pentru un asemenea eveniment sobru. Platforma bine lustruită, îmbrăcată în culorile clanului, care purta sicriul lui Manachan înaintă lent prin lumina dimineții. Cei trei copii mai mici ai lui Manachan merseră în urma ei, cu restul clanului în spate.

Toți ceilalți care se adunară pentru a aduce un ultim omagiu lui Manachan, familiei îndoliate și clanului așteptau la intrarea în biserică. Sir Godfrey și soția lui erau acolo, alături de toți ceilalți moșieri și de soțiile lor, așezați în spatele lui Richard, a Catrionei și a restului grupului din Vale.

Cu toții așteptară cu mâinile strânse, cu capetele înclinate, în timp ce sicriul fu purtat înăuntru, ridicat pe umeri de opt dintre oamenii clanului lui Manachan, printre care Ferguson, Sean, Mitch și Fred, dar și Thomas. El cântărise serios sugestia lui Ferguson, dar la încurajarea Lucillei, acceptase – ultimul gest pentru unchiul lui, căruia îi datora atât de multe.

Dar, de îndată ce sicriul fu așezat pe postamentul dinaintea altarului, Thomas se alătură familiei din Vale în stranele aflate pe partea opusă celor ocupate de clanul Carrick.

Era un amănunt, dar unul important. El încă era membru al clanului, dar acum era supus, în primul rând, familiei din Vale.

Pentru el, un angajament nou și profund învinsese, în cele din urmă, clanul.

Lucilla îl luă de mână, în timp ce se strecură în strană lângă el.

Thomas își strânse degetele peste ale ei și se pregăti să asculte slujba.

Fu o slujbă emoționantă, cu omagii rostite de mai multe persoane, atât din clan – vorbiră Bradshaw, Sean și Ferguson –, cât și din comunitate, reprezentată de Richard și Sir Godfrey. Oarecum spre surpriza tuturor, Niniver fu cea care rosti ultimul discurs rostit în memoria tatălui ei. Chiar dacă îi fu greu să-și înăbușe lacrimile, ea vorbi clar, descriind o imagine a lui Manachan lesne de recunoscut. Vorbele ei fură emoționantă și pătrunzătoare, iar când, în cele din urmă, plecă de la pupitru, nu era ochi uscat în biserică.

Apoi slujba se termină, iar cei care purtară sicriul se apropiară din nou și îl ridicară. Trecând încet și cu pași hotărâți, ei îl urmară pe vicar, prin ușa laterală, spre cimitir, unde un mormânt proaspăt săpat

în sectorul Carrick aștepta să întâmpine rămășițele pământești ale lui Manachan.

Multe doamne rămaseră în urmă, ieșind, în cele din urmă, să aștepte în grădina din fața bisericii, dar Lucilla o luă înainte ca să o susțină pe Niniver, iar Catriona le urmă la brațul lui Richard.

Marcus se îndreptă spre cealaltă parte a Lucillei. El observă că atât Nolan, cât și Norris păreau amândoi absorbiți, adânc cufundați în gânduri; nici unul nu fu îngrijorat pentru sora lor. Dezgustat de comportamentul celor doi, în timp ce le urmă pe Niniver și pe Lucilla afară din biserică, Marcus se așeză de partea cealaltă a lui Niniver. Dacă îi venea să leșine sau avea să se simtă copleșită – și cine putea să o condamne? – voia să fie acolo să o susțină.

Cu Lucilla de cealaltă parte, Marcus consideră că Niniver era în siguranță; chiar dacă Lucilla nu era înaltă sau masivă, Niniver avea o constituție firavă și mai delicată.

Ceremonia de înmormântare fu binecuvântat de scurtă; de îndată ce primii pumni de pământ fură aruncați de familie, cei adunați în jurul mormântului înconjurară biserica și se alăturară celor care așteptau în grădină.

Thomas se întorsese lângă Lucilla. Când ajunseră în grădină, grupul lor ieși din rândul celor care se întorceau de la mormânt și se opriră. Thomas se uită la Niniver; încă ținea capul plecat.

– Te-ai descurcat bine cu omagiul... i-ar fi plăcut.

Niniver trase aer în piept și își înălță capul. Întâlnind privirea lui Thomas, ea își înclină capul.

– Mulțumesc. Știu că ai ținut la el la fel de mult ca mine.

Chipul lui Thomas era aspru, o mască rigidă ascunzându-i sentimentele.

– Moartea lui marchează sfârșitul unei epoci... Ai avut dreptate când ai spus că nu o să mai existe niciodată un Carrick ca el.

Niniver încuviință din cap. Privirea ei se îndreptă spre locul în care Nolan stătea în mijlocul grădinii, primind condoleanțe de la nobilii mai îndepărtați care încă nu apucaseră să-i vorbească.

– Mă tem că în cazul ăsta o să se dovedească faptul că ai dreptate.

Marcus observă în ce direcție privea Niniver.

Și Thomas o urmări.

– Ce părere are clanul despre faptul că Nolan o să devină noul moșier?

Marcus aruncă o privire spre ceilalți, dar nimeni nu păru să observe cât de ciudat era ca Thomas să-i adrese o asemenea întrebare lui Niniver, fiica lui Manachan. Totuși, din tot văzuse și auzise Marcus de la Thomas și Lucilla, se părea că, într-adevăr, ea era cea mai apropiată de clan, cea cu care toți vorbeau deschis.

Niniver ridică din umeri și își aranjă pe umeri șalul negru pe care îl purtase pe cap în lunga călătorie spre biserică.

– În ciuda caracterului arțăgos, toată lumea din clan l-a plăcut și l-a respectat pe *papa*. Nu cunosc pe nimeni care să-l fi plăcut sau să fi avut încredere în Nigel. Dacă el ar fi devenit noul moșier, ar fi apărut probleme la un moment dat. Dar Nolan a rămas întotdeauna în umbra lui Nigel. Cel care a luat toate deciziile cu care nimeni nu a fost de acord a fost Nigel, așa că, în general, toată lumea se abține să emită vreo judecată, în timp ce așteaptă să vadă – ca să repet cuvintele lui Sean – cum se mișcă Nolan.

Asemenea lui Niniver, Thomas îl studie pe Nolan, în timp ce acesta vorbea cu alți moșieri din regiune.

După o clipă, Thomas se agită. Se uită în jos și surprinse privirea lui Niniver.

– Dacă tu și clanul aveți nevoie de ajutor, să știi că trebuie doar să-l ceri.

Lucilla îi întări invitația, la fel făcură Richard și Catriona, care li se alăturase la timp ca să audă despre ce vorbeau.

La fel făcu Marcus.

Niniver schiță spre ei un zâmbet discret și grav, mai degrabă timid spre Marcus, apoi încuviință din cap.

– Mulțumesc. O să țin minte. Ridicând capul, se uită spre grădină, apoi trase adânc aer în piept. Și acum, cu permisiunea voastră, ar trebui să mă alătur celorlalți. Fără îndoială, în curând o să-și dorească să ne întoarcem acasă.

După ce își luară în șoaptă rămas-bun, o lăsară să plece. În timp ce Thomas, Lucilla și părinții ei se duseră să discute cu ceilalți, Marcus rămase în urmă, urmărind-o pe Niniver în timp ce ea îl găsi pe Norris în mulțime, îl luă de braț și îl trase ca să se alăture lui Nolan. Dar pe Nolan nu îl atinse nici măcar pe mânecă. Lui Marcus i se păru că exista o neînțelegere între Niniver și Norris pe de o parte și una între Nolan și ceilalți pe de altă parte.

Se convenise între familiile din regiune că, dată fiind natura morții lui Manachan, priveghiul lui trebuia să fie privat, să se limiteze

doar la clan. Situația din cadrul clanului poate că era tulbure și probabil complicată și cel mai bine era ca familia să aibă șansa să se adune și să ajungă la un consens la priveghiul lui Manachan, când influența lui liniștitoare era încă proaspătă. Nimeni din ținut nu își dorea să vadă cum familia Carrick este zguduită de conflicte.

Privind-o pe Niniver și studiindu-l pe Norris, dar și mai mult pe Nolan, mai ales că acesta părea că se străduia să-și găsească poziția socială în raport cu ceilalți din regiune. Iar din moment ce păli și aproape că făcu un pas înapoi când se confruntă cu membrii clanului, Marcus fu nevoit să se întrebe, în lumina cuvintelor rostite de Sean și repetate de Niniver, așa cum bănuia că se întreba și ea, cât de bine avea să se miște Nolan.

Și ce urma să se întâmple dacă nu avea să reușească.

Patru săptămâni mai târziu, Marcus ieși cu câțiva câini la vânătoare.

Chiar dacă purta arma, nu intenționa să doboare vreun vânat; ieșirea era doar o scuză ca să se plimbe în pacea și tăcerea pădurilor.

Acum că sora lui geamănă se măritase, lucrurile începuseră să se schimbe în Vale. Thomas lucra sârguincios cot la cot cu Richard, învățând toate detaliile despre felul în care era gestionată moșia. Chiar dacă până la căsătoria Lucillei Marcus fusese mâna dreaptă a tatălui, încă de la nașterea lui, el și toți ceilalți știuseră că administrarea moșiei Vale nu era un rol care să-i revină lui, în cele din urmă.

Și nu îl invidia pe Thomas pentru rolul pe care îl ocupa acum; de fapt, se amuza în tăcere de stăruința cu care noul lui cumnat se dedica rolului primit, să învețe și să înțeleagă absolut toate detaliile necesare.

Când Richard avea, în cele din urmă, să îi predea conducerea moșiei, Vale avea să ajungă pe mâini bune.

Totuși, schimbarea aceea îl lăsase pe Marcus fără rol, fără nici un scop bine definit în viață.

Iar acea nouă realitate, descoperise el, nu i se potrivea, nu mai mult decât li s-ar fi potrivit o asemenea existență surorii lui gemene, lui Thomas, părinților sau oricăreia dintre rudele lui.

Acum recunoscu nevoia urgentă de a avea un rol, un scop definit, o trăsătură adânc înrădăcinată care îi definea pe toți cei din familia Cynster și pe alții ca ei.

Vorbise cu mama lui și cu Lucilla nu că ar fi trebuit să audă alte cuvinte de la ea. Lucilla înțelese de ce venise la ea chiar înainte să deschidă gura. Atât ea, cât și mama lui îl priviseră, fiecare în felul ei – Catriona prin divinație, Lucilla închizând pur și simplu ochii, dar nici una nu reușise să lumineze în vreun fel viitorul care îi era sortit, dincolo de faptul că destinul lui se afla, dacă nu în Vale, atunci prin apropiere, undeva prin ținuturile Fecioarei, și că timpul lui de a-l revendica încă nu sosise.

Nu încă. Și, grație descoperirilor Lucillei, acum știau că ținuturile Fecioarei se întindeau mult mai departe decât ceea ce crezuseră anterior.

Astfel că, în realitate, el nu știa nimic în afară de faptul că avea, într-adevăr, un viitor predestinat – un rol pe care Fecioara trebuia să i-l atribuie, dar încă nu era pregătit să-l găsească.

În loc să intre în rolul acela prea curând, el își petrecuse ultimele săptămâni gândindu-se și își făcuse un plan provizoriu. Dacă nu găsea vreo provocare cu care să se ia la trântă, avea să înnebunească; când îi explicase tatălui lui ideea pe care o avea, Richard înțelesese și acceptase cu toată inima.

Astfel, erau în plin proces de cumpărare a străvechii moșii Hennessey. Se întindea la nord de satul Casphairn, dar de partea cealaltă a drumului principal. Proprietatea era în mare parte formată din coline care se aliniau lin, iar în trecut avusese turme frumoase de oi, dar bătrânul Hennessey renunțase treptat la ele, iar personalul se diminuase. În ultimii zece ani, bătrânul trăise ca un pustnic, ascunzându-se în vechea fermă care se afla în mijlocul moșiei.

Richard îl cunoștea pe bătrân; știuse unde erau de găsit copiii lui Hennessey. El făcuse întregii familii o ofertă foarte bună și, după multe discuții, acceptaseră.

În curând, străvechea moșie Hennessey avea să fie a lui Marcus. Urma să aibă un loc căruia să-i spună *acasă*, un loc pe care să-l *facă* al lui, unde să găzduiască și să continue să-și crească ogarii și să se concentreze pe cealaltă plăcere pe care o avea – să transforme creșterea oilor într-o activitate mai mult profitabilă. În cazul ultimei întreprinderi, avea deja un partener priceput în persoana lui Thomas, care, prin compania lui, Carrick Enterprises, avea contacte și legături pentru a îmbunătăți producția și aprovizionarea.

Îl atrăseseră deja în discuțiile lor pe vărul lui Thomas, Humphrey, care preluase rolul avut de Thomas în Glasgow.

În timp ce se plimba agale prin liniștea pădurilor care înconjurau pantele estice ale munților Rhinns din Kells, Marcus simți că freamătul interior care îl cuprinsese în ultima lună în sfârșit se domolea.

El nu era ca sora lui geamănă; nu avea legătura ei cu Fecioara. Numai atunci când era afară, când călca pe pământul ei și se lăsa îmbrățișat de acesta, îi simțea prezența.

În acea zi, simțea că totul era și că avea să fie bine. Planul lui provizoriu era bine ales.

Semnele pe care le primea îi spuneau că Fecioara era de acord.

În adâncul lui, senzația i se păru liniștitoare. Rareori îi lipsea încrederea; aceea era o trăsătură din naștere, iar familia lui și poziția acesteia nu făcuseră decât să o consolideze. Dar asta nu însemna că nu că nu își punea cele mai importante întrebări de viață. Ce făcea el acolo și ce își dorea să reușească? Ce moștenire avea să lase generațiilor viitoare? Ce avea să însemne numele lui pentru ei?

Aceleași întrebări fundamentale pe care era sigur că și le punea toată lumea la un moment dat. Astfel, el bănuia că, atunci când aveau asemenea întrebări, cei născuți cu siguranță de sine aveau îndoieli mult mai adânci, pur și simplu pentru că îndoielile născute din acele întrebări firești și inevitabile tulburau atât de tare încrederea înnăscută.

Câinii hoinăreau pe lângă el. Oprindu-se într-o poiană cufundată în umbră, el închise ochii, își umplu plămânii și, în sfârșit, se simți din nou ancorat.

Pe calea cea dreaptă, o cale nouă, dar potrivită pentru el, cel puțin în clipa aceea.

Cu încrederea pe deplin recăpătată, el zâmbi și deschise ochii.

Chiar în momentul în care câinii din dreapta lui intrară în alertă.

Dar nu în felul în care semnalau apropierea vânatului. El ieșise cu șase câini, și cu toții se îndreptară spre același punct, privind, cu capul sus și cu urechile ciulite.

Își legănau ușor cozile.

Apoi, câinele conducător – o cățea cu experiență – își întoarse privirea spre el, fluturându-și hotărâtă coada. Cerând permisiunea de a merge mai departe.

El înaintă cu pașii înăbușiți de covorul gros de ace căzute la pământ. Alăturându-se câinilor lor, el privi în față, dar nu găsi nimic care să explice comportamentul câinilor. Nu putea să vadă atât

de departe; copacii deveneau tot mai deși în direcția aceea, iar tulpinile împleticite îi blocau în mare măsură vederea.

Încurajându-și în șoaptă câinii să stea aproape, lângă el, dădu să înainteze.

Cățeaua merse în pas cu Marcus, iar el înainta în direcția în care se îndreptase botul ei.

Orice ce se afla în față, era ceva de care câinii erau interesați.

Pâlcul des de copaci se termina la câțiva metri de marginea unui povârniș. El părăsi umbrele și zări alt grup mai mare de ogari care dădeau să se ridice. Dormiseră în razele soarelui în jurul unei stânci largi și plate, pe care stătea o siluetă singuratică, cu genunchii îndoiți și brațele înfășurate în jurul lor, privind lung spre moșia Carrick.

Mișcarea câinilor ei o făcu pe Niniver să întoarcă capul.

El se opri, oprindu-și câinii la fel de repede pe cât reacționaseră ai ei.

Întâlnind privirea lui Niniver peste întinderea îngustă de pământ dintre pădure și marginea stâncii, el făcu un semn spre câinii lui, apoi spre ai ei. Ambele grupuri de câini – al ei era mai mare cu câteva exemplare – erau în alertă, dar rămaseră pe loc, așteptând o indicație care să le dea de înțeles dacă celălalt grup era prieten sau dușman.

El își arcui o sprânceană.

– Toate bune?

Ea zâmbi ușor și încuviință din cap. Ea le spuse ceva câinilor ei – el crezu că rostise cuvântul „prieteni" – și animalele se așezară la loc.

El rosti același cuvânt pentru câinii lui, apoi înaintă.

Ogarii lui se înlănțuiră lângă el, apoi cele două grupuri începură să dea din coadă împreună, să caute, să adulmece și să se familiarizeze unul cu celălalt.

Ajungând la stânca pe care stătea Niniver, el cuprinse din priviri priveliștea.

– Cum merg lucrurile cu familia Carrick?

Ea își întoarse privirea spre priveliște, care, în măsura în care putea el să-și dea seama, cuprindea cea mai mare parte a pământurilor moșiei Carrick.

– Destul de bine, presupun. Nolan este la conducere... Într-adevăr, el a preluat atât de repede frâiele, încât eu și Norris bănuim că, deși Nigel era cel care lua deciziile, de fapt Nolan era cel care le punea

în aplicare, ocupându-se de organizarea zilnică în lunile în care renunțase *papa* să o mai facă. Ea se opri, cu ochii ațintiți spre câmpuri, apoi continuă: Așa că Nolan încearcă, dar nu o să fie niciodată ca *papa*, sunt niște haine prea mari pentru a fi îmbrăcate de el. Dar este mai puțin arogant decât Nigel. Deci se poate spune că e mai ușor de înghițit, dar clanul evită să își spună părerea. Nimeni nu este convins de faptul că Nolan o să fie în stare să țină clanul unit.

Se făcuse o anchetă oficială în cazul decesului tatălui ei, în urma căreia fratele ei Nigel fusese acuzat în lipsă de patricid. Totuși, în ciuda tuturor eforturilor autorităților și ale clanului, nu i se dăduse de urmă. Mulți credeau că fugise din țară, probabil luând o corabie spre America.

Astfel că moșierul ales devenise Nolan Carrick.

Marcus se gândi dacă trebuia să o întrebe pe Niniver ce credea că avea să se întâmple dacă Nolan era respins de clan. Era posibil; clanul putea să aleagă un alt moșier, iar familia Carrick era obligată să transfere proprietățile clanului pe care le controlau – adică moșia – noului moșier și familiei acestuia. Marcus nu știa unde aveau să rămână Niniver și frații ei după toată povestea asta.

Nu că i-ar fi păsat atât de mult de frații ei.

El se foi.

– Dacă aveți vreodată nevoie de ajutor, să nu uitați că puteți să apelați oricând la noi... la Thomas și Lucilla, la părinții mei și la mine. Marcus îi întâlni privirea când își întoarse capul și se uită la el. Dacă aveți vreodată nevoie de ceva, vă rugăm să nu șovăiți, doar să ne spuneți și vă ajutăm!

Când Thomas îi spusese același lucru în ziua înmormântării lui Manachan, Niniver răspunsese politicos, dar neutru, „O să țin minte asta". Marcus încă putea să-i audă vocea când rostise acele cuvinte, dar simțise clar respingerea din tonul ei. Nu avea nici cea mai mică intenție să accepte oferta lor.

Așa că el o lansase din nou pentru că simți că era important – important pentru ea și, probabil, pentru el.

Ea îi studie chipul; propria expresie era lipsită de orice urmă de viclenie, dar avea un aer ușor grav, îngrijorat, care părea trăsătură distinctivă.

Apoi, de parcă și ea înțelese că oferta aceea merita un răspuns diferit, își coborî capul.

– Mulțumesc. Își întoarse din nou privirea spre ceea ce, în lumina preocupării ei, privea, fără îndoială, ca fiind domeniul ei. O să țin minte cuvintele tale. Nu poți să știi niciodată... Într-o bună zi, aș putea să te rog să îți ții promisiunea.

El încercă să se gândească la un răspuns, dar nu îi veni nici un cuvânt în minte, așa că lăsă să se aștearnă tăcerea.

Uitându-se la ea, în timp ce Niniver privea pământurile familiei, conștientiză concentrarea și atenția ei – și neliniștea lui crescândă.

El se foi, apoi fluieră spre câinii lui. Întorcându-se spre Niniver, o privi.

– Te las cu ale tale.

În loc să reacționeze la reproșul discret din tonul lui, cu o grație regească, ce putea să rivalizeze cu a Lucillei, ea încuviință din cap.

– Mulțumesc. La revedere.

El își luă din nou rămas-bun, apoi, cu câinii alergând în jurul lui, plecă.

Se cufundă în umbrele de sub copaci, apoi se opri și se uită înapoi.

Niniver rămase cu ochii ațintiți înainte, exact așa cum fusese când sosise el – o siluetă singuratică și care se gândea la bunăstarea clanului ei.

Își luă o clipă ca să-și imprime imaginea ei în minte, apoi se întoarse și își văzu de drum.

Niniver ascultă cum pașii lui se pierdeau în depărtare. Așteptă până când fu sigură că el ajunse departe de privirea ei, apoi nu se abținu să nu arunce o privire în direcția în care plecase.

Ea nu era atinsă de Fecioară, așa cum erau el, sora și mama lui, dar...

Cât de mult era simplă inspirație divină, cât de mult era simplă înțelegere?

Se uită înapoi spre pășunile și crângurile care se întindeau în fața ei. Își lăsă privirea să zăbovească peste câmpurile îndepărtate, acum arate și, în sfârșit, însămânțate. Existau atât de multe lucruri greșite și totuși atât de multe lucruri drepte, pentru care încă merita să lupte!

Ea nu se așteptase să fie una dintre cei care să lupte sau, cel puțin, nu cea care să deschidă drumul, dar, în tăcere, făcuse un jurământ la mormântului tatălui ei că avea să facă tot ce îi stătea în putere ca să păstreze clanul și onoarea familiei Carrick. Și putea deja să vadă – să prezică – în ce direcție se îndreptau toate acelea, pe ce drum

se poticniseră familia Carrick și clanul lor, într-o stare de deplină inconștiență, fiind pe cale să se prăbușească.

Umbrele înaintară, în timp ce ea rămase așezată și cântări lucrurile, lăsându-și mintea să mediteze la orice posibilă soluție.

Tot ce putea să facă era să spere și să se roage, apoi să aștepte să vadă ce urma să se întâmple.

Și să fie pregătită să acționeze dacă nu exista altă cale.

În cele din urmă, se ridică. Cu picioarele înghețate de stânca rece, își scutură fustele, își chemă câinii, apoi se întoarse și se îndreptă spre singurul loc pe care îl numise vreodată acasă.